

JAYAVANTASŪRI'S
SRĠGĀRA MAÑJARĪ
[ŚĪLAVATĪCARITRA RĀSA]

• L. D. SERIES 65
GENERAL EDITORS
DALSUKH MALVANIA
NAGIN J. SHAH

EDITED BY
KANUBHAI V. SHETH
RESEARCH OFFICER
L. D. INSTITUTE OF INDOLOGY
AHMEDABAD 9.

L. D. INSTITUTE OF INDOLOGY AHMEDABAD 9

For Personal & Private Use Only

www.jainelibrary.org

JAYAVANTASŪRI'S SR̥ṄGĀRAMAÑJARĪ [S'ĪLAVATĪCARITRA RĀSA]

L. D. SERIES 65

EDITED BY

GENERAL EDITORS

DALSUKH MALVANIA
NAGIN J. SHAH

KANUBHAI V. SHETH

RESEARCH OFFICER
L. D. INSTITUTE OF INDOLOGY
AHMEDABAD-9

L. D. INSTITUTE OF INDOLOGY AHMEDABAD 9

Printed by

K. Bhikhalal Bhavsar

Proprietor

Shri Swaminarayana Mudrana Mandira

46, Bhavsar Society, Nava Vadaj,

Ahmedabad-380013

Published by

Nagin J. Shah

Director

L. D. Institute of

Ahmedabad-380009

FIRST EDITION

January, 1978

“Published with the Financial Assistance from the Government of India,
Ministry of Education and Social Welfare [Department of Culture].”

PRICE RUPEES 3 0

जयवंतसूरिकृत

शृंगारमंजरी

[शीलवतीचरित रास]

संपादक

कनुभाई ब्र. शेठ

प्रकाशक

लालभाई दलपतभाई भारतीय संस्कृति विद्यामंदिर अमदावाद-३८० ००९

પ્રધાન સંપાદકીય

સત્તરમી શતાબ્દીના જયવંતસૂરિની એક અપ્રકાશિત રાસકૃતિ ‘શૃંગારમંજરી’ને પ્રકાશિત કરતાં આનંદ થાય છે. આ પ્રકાશનથી મધ્યકાલીન ગુજરાતી સાહિત્યની પ્રકાશિત કૃતિઓમાં એક મહત્વની કૃતિનો ઉમેરો થાય છે. આ જ કર્તાની બીજી એક અપ્રકાશિત રાસકૃતિ ‘ઋષિદત્તારાસ’નું પ્રકાશન અમે આ પહેલાં સને ૧૯૭૫માં કર્યું હતું. પરિણામે, મધ્યકાલીન ગુજરાતી સાહિત્યમાં જયવંત-સૂરિનું પ્રદાન શું અને કેવું છે તેનો ચ્યાલ હવે આવી શકશે.

શૃંગારમંજરીની સમીક્ષિત વાચના તૈયાર કરી, અભ્યાસપૂર્ણ પ્રસ્તાવના લખી આપવા બદલ ડૉ. શ્રી કનુભાઈ શેઠનો હું આભાર માનું છું. આ સંશોધનકાર્યે તેમને ગુજરાત યુનિવર્સિટીની પીએચ.ડી.ની ઉપાધિ પ્રાપ્ત કરાવી આપી છે.

આ કૃતિના પ્રકાશનમાં આર્થિક સહાય કરવા બદલ ભારત સરકારના શિક્ષણ અને સમાજ-કલ્યાણ(સાંસ્કૃતિક વિભાગ)નો હું હાર્દિક આભાર માનું છું.

લા. દ. મા. સં. વિદ્યામંદિર,

ગમદાવાદ-૩૮૦૦૦૯

૧, જાન્યુઆરી ૧૯૭૮

નગીન જી. શાહ

અધ્યક્ષ

સંપાદકીય નિવેદન

પ્રાચીન-મધ્યકાલીન ગુજરાતી સાહિત્યમાં પ્રાપ્ત રાસ સાહિત્ય અત્યંત વિશાલ છે. પળ આ સાહિત્યના ઘણા મોટા ભાગનું મૂલ્ય સાહિત્યકૃતિ લેખે નહીં પણ ઐતિહાસિક-સાંસ્કૃતિક કે લોકકથાસામગ્રીની દૃષ્ટિએ છે. આથી મધ્યકાલીન પદ્યકથાઓની જેમ રાસમાં પણ લોકકથાતત્ત્વના અભ્યાસ માટે સારા પ્રમાણમાં સામગ્રી સાંપડે છે. એ દૃષ્ટિએ અત્રે જૈન કવિ જયવંતસૂરિકૃત ‘શૃંગારમંજરી’ કે ‘શીલવતીચરિત્રરાસ’ નામની કૃતિની સમીક્ષિત વાચના અને અભ્યાસ રજૂ કર્યા છે.

પ્રસ્તુત કૃતિ આ કવિની સર્વોત્તમકૃતિ છે. એટલું જ નહીં પણ જૈન ગૂર્જર સાહિત્યના સર્વોત્તમ કાવ્યમાં પણ એનું સ્થાન છે. મધ્યકાલીન ગુજરાતી ભાષા, સાહિત્ય, સમાજ અને સંસ્કૃતિ અંગે મૂલ્યવાન સામગ્રી એમાંથી પ્રાપ્ત થાય છે, તે દૃષ્ટિએ પણ તે નોંધપાત્ર છે.

પ્રસ્તાવનામાં પ્રત રિચય, સંપાદન પદ્ધતિ, કવિનું જીવન અને કવન, કૃતિનો કથાસાર, કથા-પરંપરા, શૃંગારમંજરી કથાનો લોકકથા તરીકે અભ્યાસ, રાસ તરીકે મૂલ્યાંકન અને ભાષાસામગ્રીનો અભ્યાસ વગેરે વિષયોનો સમાવેશ કર્યો છે. પણ મુખ્ય લક્ષ્ય શૃંગારમંજરી કથાનો લોકતાત્વિક [Folk-loric] દૃષ્ટિએ અભ્યાસ પરત્વેનું છે. આ સંદર્ભમાં શૃંગારમંજરીની કથા-સામગ્રીમાંથી પ્રાપ્ત કથાપ્રકૃતિ કે કથાઘટકની તારવણી કરી, તે અંગેની ભારત અને ભારતબાહ્યપ્રદેશની કથાપરંપરામાંથી જે તુલનાત્મક સામગ્રી મળી આવી છે તે પ્રસ્તુત કરી છે. પ્રત્યેક કથાઘટકનો તથા એના કથારૂપાંતરોનો ઐતિહાસિક-ભૌગોલિક પદ્ધતિએ તુલનાત્મક અભ્યાસ પણ રજૂ કર્યો છે. (આ અંગેની સામગ્રી વિસ્તારપૂર્વક હવે પછી પ્રગટ થનાર પુસ્તકમાં રજૂ કરવામાં આવશે).

પ્રસ્તુત કૃતિની વિવિધકાલની ઉપલબ્ધ પાંચેક હસ્તપ્રતોનો ઉપયોગ કરી એની સમીક્ષિત વાચના અત્રે રજૂ કરી છે પણ પ્રતો અશુદ્ધિ હોવાને કારણે કેટલાક સ્થાને પાઠો સંદિગ્ધ રહ્યા છે, તે નોંધવું ઘટે.

ગુજરાત યુનિવર્સિટીની પીએચ.ડી.ની ઉપાધિ અંગે રજૂ કરેલો આ મહાનિબંધ હવે થોડાક ફેરફાર સાથે પ્રગટ થાય છે.

મારા મહાનિબંધ અંગે જરૂરી માર્ગદર્શન અને વિવિધ ગ્રંથમંડારની અમૂલ્ય હસ્તપ્રતો મારા ઉપયોગ અર્થે સુલભ કરી આપવા બદલ હું સ્વ. પરમ પૂજ્ય આગમ પ્રભાકર મુનિશ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજ સાહેબનો અત્યંત ઋણી છું.

મહાનિબંધ તૈયાર કરવામાં માર્ગદર્શન આપવા માટે હું મારા માર્ગદર્શક ડૉ. બિપિનચંદ્ર જી. શ્રવેરો સાહેબનો અંતઃકરણપૂર્વક આભાર માનું છું. વિદ્યાવાચસ્પતિ શ્રી. કે. કા. શાસ્ત્રીજી તથા ડૉ. હરિવલ્લભ માયાળી સાહેબ એ બે વિદ્વાનોએ સહૃદયતા અને આત્મીયતાથી મને મારા શોધ-કાર્યમાં, માર્ગદર્શન તથા સંદર્ભ-સામગ્રી અંગે સહાય આપી ઉપકૃત કર્યો છે તે માટે હું કૃતજ્ઞતાની લાગણી વ્યક્ત કરું છું. લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, અમદાવાદના અધ્યક્ષ

(નિવૃત્ત) આદરણીય શ્રી. દલસુખભાઈએ મારા શોધ-કાર્યમાં સતત પ્રેરણા, માર્ગદર્શન અને સહાય આપ્યા છે તે બદલ હું આભારની લાગણી વ્યક્ત કરું છું. શબ્દકોશ અંગે ઉપયોગી સૂચન કરવા બદલ હું વયોવૃદ્ધ પંડિત શ્રી બેચરદાસ દોશીનો ઋણી છું.

પ્રસ્તુત કૃતિની અધિકૃત વાચના તૈયાર કરવા માટે મારા ઉપયોગ અર્થે હસ્તપ્રતો સુલભ કરી આપવા માટે વાઢી પાર્શ્વનાથનો મંડાર (પાટણ), ઢેહુલા અમસરા ગ્રંથમંડાર (અમદાવાદ), વીરવિજય ઉપાશ્રય ગ્રંથમંડાર (અમદાવાદ), તપગચ્છ જૂન શાલા ગ્રંથમંડાર (જાંપાત) તથા લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, (અમદાવાદ)ના ટ્રસ્ટીઓ કે સંચાલકોનો હાર્દિક આભાર માનું છું.

મારા શોધ-કાર્ય દરમિયાન શોધ-વૃત્તિ આપવા બદલ લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિના સંચાલક મંડળનો હું આભાર માનું છું.

અંતે, મહાનિબંધના પ્રકાશન-ર્ચ અંગે આર્થિક સહાય આપવા માટે હું ભારત સરકારના શિક્ષા વિભાગનો આભાર માનું છું.

૧, જાન્યુઆરી ૧૯૭૮

લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર
અમદાવાદ-૧.

કનુભાઈ વ્ર. શેઠ

વિષયાનુક્રમ

વિષય	પૃષ્ઠાંક
પ્રસ્તાવના	૧-૬૧
૧. પ્રત પરિચય અને સંપાદન પદ્ધતિ	૧-૬
૨. કવિ જયશંતસુરિ : જીવન અને કવન	૬-૨૭
૩. “શૃંગારમંજરી” કથાની રૂપરેખા	૨૮-૩૬
૪. શૃંગારમંજરી : શીલવતી કથા-પરંપરા	૩૭-૩૭
૫. શૃંગારમંજરી કથા : એક લોકકથા તરીકે	૩૮-૩૯
૬. ‘શૃંગારમંજરી’ : એક રાસ તરીકે મૂલ્યાંકન	૩૯-૪૭
૭. શૃંગારમંજરી : ભાષાસામગ્રી	૪૮-૬૦
૮. સંદર્ભગ્રંથસૂચી :	૬૧-૬૮
શૃંગારમંજરી-મૂલ	૧-૧૭૮
પાઠાન્તર	૧૭૯-૨૨૦
શબ્દકોશ	૨૨૧-૨૨૯
પરિશિષ્ટ	૨૩૦-૨૩૨

शुद्धिपत्रक

प्रस्तावना

पृष्ठ	पंक्ति	अशुद्ध	शुद्ध
४	७	दशभ्यां	दशभ्यां
४	२३	लक्ष्म्या	लक्ष्म्या
५	७	सांडडडु	सांडडडु
६	८	नथी	छे
६	८	छे	नथी
१०	२०	जयलब्ध	अलब्ध
१८	१३	सीसंधर	सीमंधर
२७	३	लोहित्य	लौहित्य
२८	११	संयंगला	मयंगला
३१	२७	संगे	अगे
३२	५	तथीना	सत्रीना
३४	३३	राजीअे	राजाअे
३६	२८	साध्वीजीअे	साध्वीजीअे
४१	३१	स्वरूप	स्वरूपना
४२	७	दृष्टिअे कथा.	दृष्टिअे अवकाश नथी पण कथा.
४३	७	लाणी	लाळी
४४	१६	हस्तीतलिन	हस्तीतोलन
४८	७	हंटरिजि	हंढणगिखि
५०	३१	दुगाइं	दुगाइं
५५	१६	वाहलकेरो	वाहलकेरो (२३०३)
६१	१९	वेगिरि	वेगिकरि
ग्रंथपाठ			
९	३	मो	मोरु
१६	३५	सिंध	सिंह
३२	२	गोमुत्रिता	गोमुत्रिका
६४	१९	होह	होइ
६७	१२	नवन-	नयन-
८३	४	मरणां	मरणां
९२	२५	अखंडी	अखंडी
९५	१३	वंदन	वेदन
१०३	२२	अवनरी	अवतरी
१०७	२१	थाइ	न थाइ
११७	१३	कंच-कुसण	कंचु-कसण
१४६	१८	पभ	शुभ
१४७	४	लागु	भागु
१६४	३१	विसईं	विदेसईं
१७०	५	प्रदेवसी	प्रहिवसी
२२३	२४	गगनाठगेने	गगनाङ्गने
२३१	३३	डाह्	बाढ

પ્રસ્તાવના

૧. પ્રત પરિચય અને સંપાદન પદ્ધતિ

પ્રાસ્તાવિક

કવિ જયવંતસૂરિ સત્તરમી સદીના એક ગણનાપાત્ર કવિ છે. એમણે રચેલી નાની-મોટી બારેક કૃતિઓ હાલ ઉપલબ્ધ થાય છે. એમાંની ‘સ્થૂલિભદ્રકોશા પ્રેમવિલાસ ફાગ’^૧, ‘નેમિનાથ રાજીમતી બારમાસ’^૨, ‘નેમિજીન સ્તવન’^૩ અને ‘ઋષિદત્તારાસ’^૪ નામની ચાર કૃતિઓ પ્રગટ થયેલી છે. પણ તે સિવાયની સર્વ કૃતિઓ હજી અપ્રગટ છે. ‘શૃંગારમંજરી’ અથવા ‘શીલવતીચરિત્રારાસ’ એ આ કવિની સર્વોત્તમ કૃતિ છે, એટલું જ નહીં પણ જૈન ગૂર્જર સાહિત્યના સર્વોત્તમ કાવ્યોમાં પણ એનું સ્થાન છે. મધ્યકાલીન ગુજરાતી ભાષા, સાહિત્ય, સપાજ અને સંસ્કૃતિ અંગે મૂલ્યવાન સામગ્રી એમાંથી પ્રાપ્ત થાય છે, તે દૃષ્ટિએ પણ તે નોંધપાત્ર છે.

પ્રત પરિચય

જયવંતસૂરિ કૃત ‘શૃંગારમંજરી’ નામની કૃતિની કુલ પાંચ હસ્તપ્રતો પ્રાપ્ત થઈ છે. ‘જૈન ગૂર્જર કવિઓ’^૫માં નોંધાયેલી હસ્તપ્રતોનો તથા એમાં ન નોંધાયેલી એવી અન્ય મંડારમાંથી પ્રાપ્ત થતી હસ્તપ્રતોનો આ સંપાદનમાં ઉપયોગ કર્યો છે.

‘જૈન ગૂર્જર કવિઓ’માં નીચે મુજબ પાંચ હસ્તપ્રતો અંગે નોંધ છે.

(૧) ડહેલાના અમાસરાનો પ્રથમ મંડાર, અમદાવાદની પ્રત.

(૨) વાડી પાર્શ્વનાથનો મંડાર, પાટણની પ્રત.

(૩) છેડા મંડાર, છેડાની પ્રત.

(૪) વીરવિજય ડામશ્રમ પ્રથમ મંડાર, અમદાવાદની પ્રત

(૫) તપગચ્છ જૈન શાળા પ્રથમ મંડાર, ખંભાતની પ્રત.

૧. પ્રાચીન ફાગુ સંગ્રહ, સંપા. ડૉ. મોગીલાલ જ. સંઢિસરા અને સોમાભાઈ પારેલ, વઢોદરા, ૧૯૫૫, પૃ. ૧૨૬-૩૩.
૨. પ્રાચીન-મધ્યકાલીન બારમાસા-સંગ્રહ, સંપા. ડૉ. શિવલાલ જેસલપુરા, અમદાવાદ, ૧૯૭૪, પૃ. ૧, ૪૦-૬૨.
૩. શમામૃતમ્-નેમિજીન સ્તવન, સંશો. ધર્મવિજયજી, ભાવનગર, ૧૯૨૩, પૃ. ૧૧-૧૪.
૪. જયવંતસૂરિ રચિત ઋષિદત્તારાસ, સંપા. નિપુણા અ. દલાલ, લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિધ્યામંદિર, અમદાવાદ, ૧૯૭૫.
૫. જૈન ગૂર્જર કવિઓ, સંપા. મોહનલાલ દ. દેસાઈ, ૧૯૪૪, ભાગ ૩, પૃ. ૬૯૯.

(૨)

“જૈન ગુર્જર કવિઓ”માં નોંધાયેલ આ સર્વ પ્રતોનો પ્રસ્તુત સંપાદનમાં ઉપયોગ કરી શકાયો નથી, કેમકે પ્રયત્ન કર્યા છતાં એકાદ બંધારની પ્રત મળી શકી નથી. તપાસ કરતાં તે બંધારમાંથી ગુમ થયેલી જણાઈ છે. આ ઉપરાંત અમદાવાદમાં આવેલ લાલભાઈ દલપતભાઈ ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિરના ગ્રંથમંડારમાંથી એક હસ્તપ્રત મળી આવી છે, જેનો પ્રસ્તુત સંપાદનમાં ઉપયોગ કર્યો છે. આ પાંચે પ્રતો માટે નીચે પ્રમાણે સંકેતો યોજ્યા છે.

અ=શ્રી હદ્દેલાનો ઉપાશ્રય, અમદાવાદની પ્રત.

ક=શ્રી નીતિવિજયજી, જૈન જ્ઞાનમંડાર, અમદાવાદની પ્રત.

ખ=શ્રી વાડી પાર્શ્વનાથ ગ્રંથમંડાર, પાટણની પ્રત.

ગ=લાલભાઈ દલપતભાઈ ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, અમદાવાદની પ્રત.

ઘ=પંડિત વીરવિજયનો ઉપાશ્રય, અમદાવાદની પ્રત.

આ પ્રતોનું વર્ણન નીચે મુજબ છે.

પ્રત ‘અ’

આ હસ્તપ્રત અમદાવાદના હદ્દેલાના ઉપાશ્રયના ગ્રંથમંડારની છે, જેમાં તે દાબડા નં. ૪૨ પોથી-૫ તરીકે નોંધાયેલી છે. એમાં કુલ ૭૬ પાનાં છે. પ્રત્યેક પૃષ્ઠનું માપ ૧૦.૮”×૪.૪” છે. દરેક પત્રમાં સામાન્યતઃ ૧૫ પંક્તિ અને પ્રત્યેક પંક્તિમાં ૪૫-૪૭ અક્ષરો છે. પત્રની પાછલી બાજુ પર જમણી બાજુએ હાંસિયામાં નીચે પત્રાંક કાઢી શાહીમાં લખેલ છે. દરેક પત્રની ડાબી અને જમણી બાજુએ લાલ શાહીથી ૦.૪”થી ૦.૬” સુધીનો હાંસિયો અંકિત કરવામાં આવ્યો છે.

આખીય પ્રત એક જ હાથે દેવનાગરી લિપિમાં લખાયેલી છે. તેમજ અંકડ અને સુવાચ્ય છે. અક્ષરો કાઢી શાહીમાં લખાયેલા છે. પળ દંડ અને રાગ કે ઢાલનાં નામ કે પ્રથમ પંક્તિ લાલ શાહીમાં છે. પ્રત સંવત ૧૬૧૧ના માગશર વદ બીજને શનિવારે પાનસર નગરમાં હારીજ ગચ્છના મ. મહેશ્વરે લખી છે.

આરંભ : શ્રી ગુરુમ્હો નમઃ

અંત : ગ્રંથાગ્ર ૨૮૦૦ સંવત ૧૬૩૧ વર્ષે માગશીર્ષ માસે કૃષ્ણપક્ષે દ્વિતીયાં શનિવારે પાનસર નગરે શ્રી હારીજ ગચ્છે મ. શ્રીશ્રીશ્રી મહેશ્વરસૂરિભિઃ ॥શ્રીઃ॥છઃ॥શ્રીરસ્તુ॥ ॥૧॥૭૪॥૨

લેખનની વિશિષ્ટતાઓ :—

૧. “ય” કારની વિશેષતાઓ.—

નહીય, મોડોય, મોડય.

૨. નાંમજી, ઘાંમ, વાંળી, પાંળીડ, ડાંવા, કાંમિજી.

૩. સાનુનાસિક શબ્દો—તુસિડ, તિજિડ, છસિડ, કહિડ

૪. પદાન્તે લઘુ “ડ” કાર—પળમૂ, નલહૂ, તેહવૂ, હૈઅડહૂ.

૫. મૂડાઅનડ, વંછિઅ, હૈઅડલ.

પ્રત 'ક'

પ્રસ્તુત હસ્તપ્રત પૂ. શ્રી નીતિવિજયજી જૈન જ્ઞાનમંડાર, જૈનશાળા, ચંભાતમાંથી પ્રાપ્ત થઈ છે. એનો ક્રમાંક ૧૮૨૧ છે. એમાં કુલ ૧૫૦ પાનાં છે. પત્રનું સામાન્ય માપ ૧૦''×૪.૪''નું છે. દરેક પત્રમાં પાછલી બાજુએ જમણાં ખૂણામાં સ્પષ્ટ રીતે પૃષ્ઠ સંખ્યા લખવામાં આવી છે. દરેક પૃષ્ઠની ડાબી અને જમણી બાજુએ ૧''નો હાંસિયો અંકિત કરવામાં આવ્યો છે. પાનાની ઉપર અને નીચેની બાજુએ ૦.૬'' જગ્યા ખુલ્લી મૂકવામાં આવી છે. બાજુના બન્ને હાંસિયામાં લાલ ટપકું આવેલું છે.

આખીય પ્રત એક હાથે દેવનાગરી લિપિમાં લખાયેલી છે. અક્ષરો કંઈક મોટા અને સુવાચ્ય છે. અક્ષરો સામાન્યતઃ કાઠી શાહીમાં લખાયેલ છે. ઢાલ કે રાગના પ્રારંભને લાલરંગથી દર્શાવવામાં આવ્યા છે. પદચ્છેદ માટે શબ્દની ઉપર નાની કાઠી શાહીની લીટી છે. પ્રત સંવત ૧૬૮૫મા વર્ષે પોષ સુદી બીજને બુધવારે હબદપુરમાં પ્રેમસાગરે લખી છે.

આ પ્રતને પ્રસ્તુત સંપાદનમાં મુખ્ય ગણી છે.

આરંભ : શ્રી સરસ્વતત્યૈ નમઃ ।

અંત : ઇતિશ્રી શીલવતીચરિત્ર ગર્મિતા શુંગારમંજરી નામના સુમાધિતાવલી સમાપ્તા, સંવત ૧૬૮૫ વર્ષે પો. સુદિ ૨ બુધે લખિતં, હબદપુરે મધ્યે પ્રેમસાગર લિપિ કૃતાઃ, શ્રીસ્તુઃ, શ્રુભં ભવતુ, કલ્યાણમસ્તુ, શ્રી, છ, ઠ, છ, શ્રી કહુઆમતી ગછે શ્રાવિકા બાઈ મદુ પઠનાર્થ શ્રુભમ ભવતુ છ.

લેખનની વિશિષ્ટતાઓ :

૧. ‘‘ય’’ને સ્થાને ‘‘ઙ’’કારવાળા રૂપો—
કોઈલિ, દોઈ, થાઈ, કોઈ,
૨. સાનુનાસિક રૂપો—કરંતિ, મરંતિ, હસંતિ, હરંતિ,
૩. સમ્મ, જિમ્મ, પિમ્મ, કિન્મ, કિધ્ધ
૪. નારીઅ, નિવારીઅ, પાળીઅ, અણસરીઅ, પહિલીઅ
૫. ‘‘લ્લ’’ બદલે સર્વત્ર ‘‘લ્લ’’—લ્લેદ (લેદ), લ્લતિ (લતિ)

પ્રત ‘લ્લ’

આ પ્રત પાટળના વાઢી પાર્શ્વનાથ મંડારમાંથી મળી આવી છે. તે આ મંડારમાં દાબડા ૧૮૭ નં. ૭૩૨૨ તરીકે નોંધાયેલ છે. કુલ પાનાં ૫૮ છે. પત્રનું માપ ૯.૪''×૪.૪'' છે. દરેક પત્રમાં સામાન્યતઃ ૧૭ પંક્તિ છે. પત્રની પાછલી બાજુએ જમણી તરફ હાંસિયામાં પૃષ્ઠાંક લખવામાં આવ્યો છે. પત્રની ડાબી અને જમણી બાજુએ ૦.૫''નો હાંસિયો લાલ રેખાથી અંકિત કરવામાં આવ્યો છે. પત્રની ઉપર અને નીચેની બાજુ પર ૦.૪'' જગ્યા કેરી મૂકવામાં આવી છે. પત્રની જમણી બાજુ પરના મધ્યે હાંસિયામાં ‘‘શુંગારમંજરી’’ લખેલું મળે છે કાવ્યના આરંભ, ઢાલ કે રાગનાં નામ લાલ શાહીથી લખવામાં આવ્યા છે વાકીની આખી કૃતિ કાલી શાહીમાં છે.

આંખીય કૃતિ દેવનાગરી લિપિમાં મધ્યમકદના અક્ષરમાં લખાયેલી છે. કોઈ કોઈ જગ્યાએ હાંસિયામાં અર્થ દર્શાવતા શબ્દ લખેલા મળે છે. વ્રત સંવત ૧૭૦૩ના ફાગણ મહિનામાં કૃષ્ણપક્ષની ૧૨મી તિથિએ સાગરગણીએ લખી છે.

આરંભ : સકલવાચકસમાભામિનીભાલસ્થલભૂષણાયમાન મહોપાધ્યાય શ્રી. પ. શ્રી શાંતિસાગરગણિ ગુરુભ્યો નમોનમઃ,

અંત : વહન્યાકાશમુનિક્ષપાકરમિતે ૧૭૦૩ સંવત્સરે વૈક્રમે માસે ફાલ્ગુનિકે શશાંકવિશાદે પક્ષે દશમ્યાં તિથૌ । પુષ્પાકે વિનયાદિસાગરગણિ વિદ્યૈજ્ઞનાનંદિનીમ્ શૃંગારાદિમંજરી સમલિખત્ સ્વશ્રેયસે સાદરાત્ ।

લેખનની વિશિષ્ટતાઓ :

૧. સામાન્યતઃ સર્વત્ર “જ્ઞ”ને સ્થાને “જ”.
- જમકાર, જલહ, જુરદ, જાંજર.
૨. સર્વત્ર “ખ”ને બદલે “ઘ”.
- ઘલક (ખલક), મેષલા (મેખલા), દીપશિષા (દીપશિખા)
૩. સુવંનમય, અનુદિન્નિ, વન્નિ, મન્નિ.
૪. સરસત્તિ, ગજગત્તિ, જિત્ત.

વ્રત-ગ

પ્રસ્તુત વ્રત લાલભાઈ દલપતભાઈ ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, અમદાવાદના પૂ. મુનિશ્રી પુણ્યવિજયજીના મંદારમાંથી પ્રાપ્ત થઈ છે. આ વ્રતમાં કુલે ૭૭-૩ પાના છે. પ્રત્યેક પૃષ્ઠનું માપ ૧.૫”x૪.૩”નું છે. પત્રની ડાબી અને જમણી બાજુએ ૦.૮”નો હાંસિયો છે. ઉપર અને નીચે ૦.૪” જગ્યા કોરી મૂકેલી છે. પ્રત્યેક પાના પર સામાન્યતઃ ૧૭ પંક્તિ છે.

આંખી કૃત દેવનાગરી લિપિમાં સુવાચ્ય અક્ષરે લખાયેલી છે. દંડ, હાલ, રાગ તથા વેશીનાં નામ અને આરંભને લાલ શાહી વડે લખવામાં આવ્યાં છે. શ્લોકનાં અંકો પણ લાલ શાહી વડે દર્શાવવામાં આવ્યા છે. પત્રની ઉલટી બાજુએ ડાબી બાજુના ધૂળા પર કાઠી શાહી વડે ક્રમાંક સ્પષ્ટપણે લખ્યા છે. પ્રથમ પૃષ્ઠ પર સુંદર રંગીન ખાત છે. અંતિમ પૃષ્ઠ પર પણ આવું જ રેખાંકન છે. વ્રત સંવત ૧૭૪૦માં કાન્તિસૌભાગ્યે લખી છે.

આરંભ : સકલવાચકસમાભામિનીભાલસ્થલભૂષણાયમાન મહોપાધ્યાય શ્રી ૨૧ શ્રી સત્યસૌભાગ્યગણિ ગુરુભ્યો નમઃ.

અંત : ઇતિ શ્રી શીલાવતીચરિત્રગર્ભિતા શૃંગારમંજરી નામના ગ્રંથ સંપૂર્ણમિતિ ॥ મંગલમાલિકાબાલિકા-વદાર્લિંગ(ગી)તુ ॥ સંવત ૧૭૪૦ વર્ષે મધુમાસે સીતેતરપક્ષે ચતુર્દશી કર્મવાદ્યામિતિ મદ્રં મૂયાત્ । શ્રમણસંવસ્ય । સકલવાચકગગનાંગણનભોમણિ વાચક શ્રી ૧૧ શ્રીસત્યસૌભાગ્ય શિષ્ય પંડિતશ્રી ૫૦ શ્રી અમરસૌભાગ્યગણિશિષ્યવિનેયાણું કાન્તિસૌભાગ્યેન લિખિતા પુસ્તિકા સ્વપરોપકારાય પ્રીત્યર્થં વા । શુભં ભવતુ ॥ કલ્યાણસ્તુ; ॥ શ્રીરસ્તુ; ॥

લેખનની વિશિષ્ટતાઓ :

૧. પદાન્તે અનુનાસિક-પુહ્વહં, કીજહં, વધારહં, વચ્ચાણહં, બારમ્હ.
૨. આરામ, કામિની, વેદપુરાણિ, અમિરામજી.
૩. “ય” કારવાલા શબ્દો-કરીય, મોહય, વાહળીય, વારીય, સારીય, લાવીય.
૪. હુઓ, છાંવીઓ, હિલહઓ, બહેઓ.
૫. સાંડડહુ, નિર્નિદંતિ, દંડિદીળ.

પ્રત-ઘ

પ્રસ્તુત પ્રત પંડિત વીરવિજય ઉપાશ્રય, અમદાવાદના મંડારમાંથી પ્રાપ્ત થઈ છે. જેમાં તે ઢાબડા ૧૭. પ્રતક્રમાંક ૪૮૯ તરીકે નોંધાયેલી છે. આ પ્રત અધૂરી છે. એમાં કુલે ૭૩-૧૫ પાનાં મળે છે. પાનાનું સામાન્ય માપ ૯.૯”x૪.૪”નું પત્રની ઢાબી અને જમણી બાજુએ ૧”નો હાંસિયો છે. પત્રની ઉપર નીચે ૦.૫” જગ્યા કેરી રાખવામાં આવી છે. પાનાની ઉલટી બાજુએ ઢાબી બાજુ પર કાઠી શાહી વહે પૃષ્ઠાંક દર્શાવ્યા છે.

આશ્ચર્ય કૃતિ દેવનાગરી લિપિમાં મધ્યમ કદના અક્ષરોમાં કાઠી શાહીથી લખાયેલી છે. પંક્તિ ભેદ માટે દંડનો પ્રયોગ કર્યો નથી. સીધા જ *લેઠાંક મૂક્યા છે, અને તેને લાલ બનાવ્યા છે. રાગ કે ઢાલની પ્રથમ પંક્તિને લાલ બતાવવામાં આવી છે. કશ્ચિત્ત બાજુ પર હાંસિયામાં અર્થ દર્શાવતા શબ્દો લખેલા મળે છે. પ્રથમ પૃષ્ઠ પર મથાલે “શૃંગારમંજરી ચુપડ” એમ લખેલું છે. આ પ્રતના છેલ્લા ચારેક પૃષ્ઠે લેખાઈ ગયેલાં લાગે છે. એટલે એના લેખનસમય અંગે કોઈ માહિતી મળી નથી.

આરંભ : હુહા૦ ચંદવદનિ ચંચલવતી.

લેખનની વિશિષ્ટતાઓ :

૧. પદાન્તે “હ”કાર સાનુનાસિક-
સોભાર્ગિ, દિસિ, કમલનિ, અનુભાર્ગિ, આકાસિ.
૨. “જ્ઞ”ને બદલે ઘળું જ્ઞરું “જ”
જીળડ, જમકાર, જિલહલ.
૩. ઘળુંઅ, નીઅમ, નિઅમનિ, રસિઅ, નહીંઅ.

સંપાદન પદ્ધતિ

ઉપર્યુક્ત ઉપલબ્ધ હસ્તપ્રતોમાંથી ભાષા, સમય કે લખાવટની પ્રાચીનતાના ધોરણે પ્રાચીનતમ ઠરાવી શકાય એવી પ્રત ‘ક’ને અહીં મુખ્ય પ્રત ગણી છે, અને સંપાદિત ગ્રંથપાઠ એને આધારે તૈયાર કર્યો છે. આ સિવાયની અન્ય પ્રતનાં પાઠાંતરો નોંધ્યા છે. આ પાઠાંતરોની નોંધણી મુખ્ય પ્રત ‘ક’ ની કડી અને પંક્તિના ક્રમાનુસાર કરી છે. સંદર્ભ માટે આવશ્યક હોય એવા અપવાદો સિવાય અન્ય પ્રતોમાં મળતા વધારાના શબ્દો પંક્તિ કે કડીને સંપાદિત ગ્રંથપાઠમાં સ્થાન આપવામાં આવ્યું નથી. મુખ્ય પ્રત ‘ક’ની અંદર મળતી કડીઓ. અન્ય કોઈ પણ પ્રતમાં ન મળી આવતી

હોવા છતાં તેને ગ્રંથપાઠમાં કાયમ રાખી છે. સંદર્ભ, જોડણી કે ભાષાની પ્રાચીનતા, અર્થના ઔચિત્યની દૃષ્ટિએ સંપાદિત ગ્રંથપાઠ સ્પષ્ટ રીતે યોગ્ય લાગ્યો નથી, ત્યાં તેને બદલે અન્ય પ્રતોને યોગ્ય અને ઉત્કૃષ્ટ લાગ્યો હોય એવો પાઠ સ્વીકાર્યો છે. અને મુખ્ય પ્રતના પાઠની નોંધ લીધી છે. સામાન્યતઃ એક નિયમ તરીકે પ્રમાણ, ક્રમ, ભાષા અને જોડણી એમ પ્રત્યેક બાબતમાં મુખ્ય પ્રતને જ આધાર તરીકે લીધી છે.

ટૂંકમાં પ્રસ્તુત કૃતિનું સંપાદન સામાન્યતઃ નીચેના મુદ્દાઓ લક્ષમાં રાખી કર્યું છે.

- (૧) અહીં પ્રત ‘ક’ને મુખ્ય પ્રત ગણી છે, અને સામાન્યતઃ તેના જ પાઠનો સ્વીકાર કર્યો છે. અન્ય પ્રતોના મહત્વના પાઠાન્તરો નોંધ્યા નથી.
- (૨) પર્યાયાત્મક કે પાદપૂરક અંગેના પાઠાન્તરો નોંધ્યા છે.
- (૩) પાઠ વધતો કે ઓછા હોય તે દરેક સ્થાનની નોંધ કરી છે.
- (૪) ભાષા, અર્થ કે અન્ય કોઈ દૃષ્ટિએ મહત્વનાં જણાતાં પાઠાન્તરોની ખાસ નોંધ લીધી છે.
- (૫) કોઈ પ્રતમાં ન હોય તેવો એકેય કલ્પિત પાઠને ગ્રંથપાઠમાં લેવામાં આવ્યો નથી.
- (૬) આ સંપાદનમાં જોડણી મુખ્ય પ્રતને અનુસરીને જ આપવામાં આવી છે. એ જોડણીમાં વિસંગતતા હોય તો પળ મૂક જોડણીને વફાદાર રહીને તેમાં ફેરફાર કર્યો નથી. પણ
 - (અ) જયારે સ્વીકારેલ ધોરણથી ભિન્ન એવો પાઠ મુખ્ય પ્રતમાં હોય, પણ અન્ય પ્રતમાં આ સ્વીકારેલ ધોરણનો પાઠ હોય તો તેવી જગ્યાએ આ બીજી પ્રતના પાઠને સ્થાન આપ્યું છે.
 - (આ) મુખ્ય પ્રત કરતા અર્વાચીન સમયનો પાઠ જો તે અન્ય કારણે ઉત્કૃષ્ટ લાગ્યો હોય તો સ્વીકાર્યો છે, અને તેની જોડણી પણ યથાતથ જાળવી છે.
 - (ઇ) તત્સમ શબ્દોમાં પણ પાઠને શુદ્ધ કરવામાં આવ્યો નથી કે અન્ય પ્રતમાં શુદ્ધ પાઠ મળી આવ્યો હોય તે છતાં તેને આ ગ્રંથપાઠમાં સ્વીકારવામાં આવ્યો નથી.

૨. કવિ જયવંતસૂરિ : જીવન અને કવન

પ્રાસ્તાવિક

પ્રાચીન-મધ્યકાલીન ગુજરાતી કૃતિઓના કર્તાના જીવન અંગેની માહિતી સામાન્યતઃ એમની પોતાની કૃતિઓમાંથી કે એમના શિષ્ય સમુદાયની કૃતિઓમાંથી કે કવચિત્ સમકાલીન-અનુગામી કવિઓની કૃતિઓમાંથી સાંપડે છે. જે અલ્પ પ્રમાણમાં જ હોય છે. અહીં જેની અધિકૃત વાચના રજૂ કરવામાં આવી છે તે “શૃંગારમંજરી” અથવા ‘શીલવતી ચરિત્રરામ’ના કર્તા ‘જયવંતસૂરિ’ના જીવન વિષેની એમની કૃતિમાંથી કે અન્ય સ્થલેથી પ્રાપ્ત થતી માહિતી પણ પ્રમાણમાં બહુ અલ્પ છે.

કવિ જયવંતસૂરિના જીવન સંબંધેના ઉલ્લેખના આધાર બહુધા એમના ગ્રંથોમાંથી મળી આવતાં આંતર પ્રમાણો જ છે, અને કોઈ કિંવદંતીઓ નથી. આથી એમના કેટલાક કાવ્યોના અંત ભાગમાં જે કોઈ થોડી ઘણી હકીકત મળે છે. તે પરથી જયવંતસૂરિના ચરિત્રની રજૂઆત કરવામાં આવી છે.

જીવન *

‘શૃંગારમંજરી’ અથવા ‘શીલવતીચરિત્રરાસ’ના કર્તા જયવંતસૂરિ કે જયવંત પંડિતનું, એમની કૃતિઓને અંતે પ્રાપ્ત થતી પ્રશસ્તિઓમાંથી, અમર નામ ‘ગુણસૌભાગ્યસૂરિ’ મળે છે.^૧ આમ જયવંત સાથે જ ‘ગુણસૌભાગ્ય’ નામ સાંપડે છે. તે પરથી એટલું તો ચોક્કસપણે કહી શકાય કે કવિનું અપરનામ ‘ગુણસૌભાગ્યસૂરિ’ હતું.

જયવંતસૂરિના ગુરુ અને ગચ્છ વિષેની એમની કૃતિમાંથી પ્રાપ્ત થતી માહિતી અનુસાર તે વડતપાગચ્છની પરંપરામાં થઈ ગયેલા ‘વિનયમંડન’ ઉપાધ્યાયના શિષ્ય^૨ હતા. પોતાના ગુરુની પરંપરાનો

* અત્રે નોંધવું જોઈએ કે આ કવિની અન્ય કૃતિ ‘ઋષિદત્તા રાસ’ પરનો ડો. નિપુણા અ. દલાલનો મહાનિબંધ આ પૂર્વે પ્રગટ થયેલો છે એ સંદર્ભમાં કવિના જીવન અને કવન અંગે કેટલીક માહિતીનું પુનરાવર્તન થવા સંભવ છે. પણ અત્રે તે નિવારવાનો પ્રયાસ કર્યો છે. જુઓ, ‘જયવંતસૂરિ રચિત ઋષિદત્તા રાસ’ સં. નિપુણા અ. દલાલ, લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, અમદાવાદ, ૧૯૭૫.

૧ (અ) જે જગિ ધર્મસહાય ગુણાકાર, સુવિહિતનઈ ધુરિ કિદ્ધ,

તસ સીસ ગુણસૌભાગ્ય સુનામિ જયવંતસૂરિ પ્રસિદ્ધ...૫૪૬

—ઋષિદત્તા રાસ, લીંબડીનો હસ્તપ્રત ગ્રંથમંડાર, લીંબડી પૃ. ૧૯,

(બ) ગુણસૌભાગ્ય ત્રિભૂવન દીપદ, કેવલન્યાનિદ્ધ કુમત જ કીપદ...૧

X X X

જયવંતસૂરિ વયળ રસાલા, ભગતિદ્ધ ગાઈ જિનગુણમાલા...૨૭

સોમંધરા ચંદ્રાડલા, લા. દ. ભા. સં. વિદ્યામંદિર, અમદાવાદ

હસ્તપ્રત ક્રમાંક ૩૫૦૧, પૃ. ૩-૭

(ક) ...સૂરિ શ્રી જયવંત એષ ગુણસૌભાગ્યો પરાહુવોડસ્તિ ય...

—જૈન ગુર્જર કવિઓ, સંપા. મોહનલાલ દ. દેસાઈ, મુંબઈ, ત્રીજો ભાગ, ટેક ૧, પૃ. ૬૭૨.

૨ એમની જુદી જુદી કૃતિમાં આ અંગે નીચે પ્રમાણે ઉલ્લેખો મળે છે :

(ક) વડતપગચ્છિ અતિ મહિમાવંત, શ્રી વિનયમંડન ઉવજ્ઞાય મહંત,
શીલિં શૂલિભદ્ર સરસતિ બુદ્ધિ, ગૌતમની પરિ લબ્ધિ પ્રસિદ્ધ. ૧૪

તે સહિગુરુના પ્રણમી પાય, જયવંતસૂરિ એકચિતઈ થાઈ,
ગ્રંથ કરું શૃંગારમંજરી, બોલું શીલવતીનૂ ચરી. ૧૭

શ્રી વિનયમંડન ઉવજ્ઞાય, ગુણ ગણતાં ન લહૂં પાર,
વિદ્યાઈ સુરગુરુ સમા, રૂપઈ મયળ અવતાર. ૨૪૧૧

નામઈ શૃંગારમંજરી, શીલવતીનું રાસ,
શ્રી વિનયમંડન ગણિ સીસ કીડ, જયવંત લઘુ સીસ તાસ. ૨૪૧૨
અને કાવ્યાન્તે

શ્રી વિનયમંડન ગર્ણીદ્રનું, લઘુ સીસ ભૂમિ પ્રસિદ્ધ,
જયવંત પંડિત અભિનવી શૃંગારમંજરી કિદ્ધ. ૨૪૨૨

—શૃંગારમંજરી

उल्लेख कविओ अेमनी दोर्ध कृति 'शृंगारमंजरी'मां आप्यो छे.^१ ते अनुसार ते वृद्ध तपापक्षना 'रत्नाकर गच्छ'मां थइ गया होय अेन जगाय छे 'रत्नाकरगच्छ'ना उद्योतकर तरीके ते 'विजय-रत्नसूरि'ने गणावे छे. आ विजयरत्नसूरि'ना शिष्य ते ख्यात 'धर्मरत्नसूरि'. आ 'धर्मरत्नसूरि'ना बे शिष्यो ते 'विद्यामंडनसूरि' अने 'विनयमंडन उपाध्याय'. आ 'विनयमंडन'ना बे शिष्योना

(ख) वडतपगच्छ सोहाकर हो, श्रीविनयमंडन गुरु राय,
रतनत्रय आराधका हो जे जगि धर्मसहाय ५४५
जे जगि धर्मसहाय गुणाकर, सुविहितिनइ धुरी कीध्व,
तस सीस गुणसोभग सुनामि जयवंतसूरि प्रसिद्ध ५४६
—ऋषिदत्ता रास, लीबडी हस्तप्रत, पृ. १९, ५४५-५४६

(ग) श्री विनयमंडन उवज्झाय अनोपम, तपगच्छ गयणइ चंद्र
तसु सीस जयवंतसूरि, वरवाणी सुणतां हुइ आणंद. ७१
—पुण्यविजय हस्तप्रत ग्रंथभंडार, ला द. भारतीय संस्कृति विद्यामंदिर, अमदावाद.
प्रत क्रमांक २६५६.

(घ) गुरु विनयमंडन उवज्झायो, जिन के नरवर सेवइ पाय,
लसु सीस जयवंतसूरि गुण गाइ, थूलभद्र...सुख सवि थाइ. ६८
—स्थूलभद्र चंदायणि ला. द. भा. सं. विद्यामंदिर, हस्तप्रत ग्रंथभंडार,
प्रत क्रमांक ३२६०, पृ. ३, ६८

साधु शिरोमणी जणीउ तु, श्री विनयमंडन उवज्झाय रे,
तास सीस गुण आगछु तु, बहु पंडित राय रे. ३६
आसो सुदि पुनिम दिनइ तु, शुक्रवार अेकान्तइ रे,
कागल जयवंत पंडितइ तु, लिखीउ माझिम रातिइ रे. ३७
—सीमंधर स्वामि लेख, ला द. भा. सं. विद्यामंदिर ग्रंथभंडार, प्रत क्रमांक १००८

(ङ) वडतपगच्छि अति महिमा मंदिर, श्री विनयमंडन उवजाय,
तस सीस जयवंत पंडित. वीनवइ सुख संपद थिर थाइ. ३९
—बारभावना सज्जाय, पुण्यविजयजी हस्तप्रत ग्रंथभंडार, प्रतक्रमांक ६६८०

(च) विनयमंडन गुरु सीसवर, जयवंतसूरि सुखदायो रे ४० राज०
—शमामृतम्-नेमिनाथ स्तवन, संशोधक, मुनि धर्मविजयजी, भावनगर, १९२३

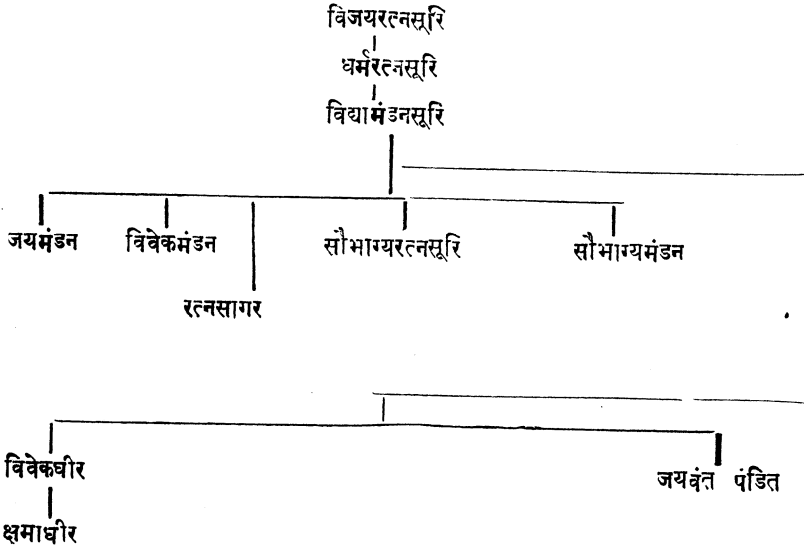
(इ) श्री विनयमंडन गुरोर्गिरि शिशुत्वे प्यवाप्तचारित्रा
—काव्यप्रकाश टीका, जैन गूर्जर कविओ संपा. मोहनलाल द. देसाई,
मुंबई, त्रीजो खंड १, पृ. ६७२

१ वृद्धतपापक्ष जाणीइ, श्री रत्नाकर गछ
कल्पलता जिम वाघती. दीसइ जिहां गुण गच्छ. २४०५ वगैरे...

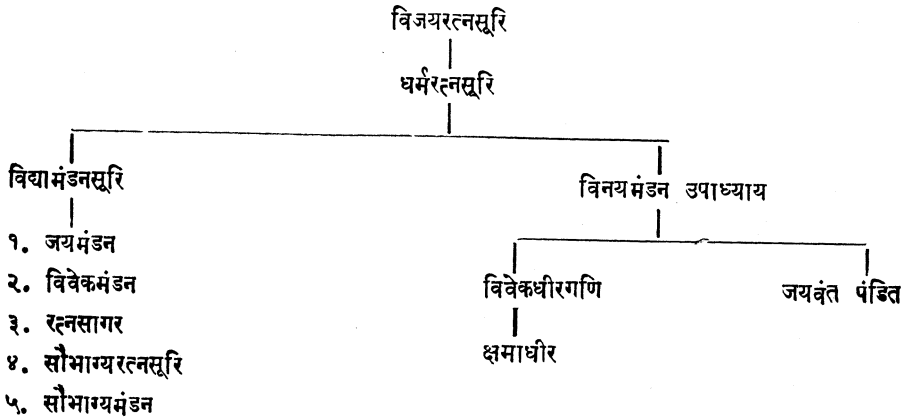
—जुओ, शृंगारमंजरी ग्रंथपाठ पृ १७६-१७७, २४१८-२४१८

(૯)

નામ જાળવા મળ્યા છે. એક 'વિવેકધરગણિ' અને બીજા તે 'જયવંતસૂરિ'. આ પરંપરાને એમણે સંસ્કૃત ભાષામાં રચેલી 'કાવ્યપ્રકાશની ટીકા' ૧ને અંતે મળતી પ્રશસ્તિમાંથી સમર્થન મળે છે. મુનિશ્રી જિનવિજયજીના 'શત્રુંજય તીર્થોદ્ધાર પ્રવંધ'ની ૨ પ્રસ્તાવનામાંથી આપેલ વંશવૃક્ષમાં કવિ જયવંત પંડિતનો સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ મળે છે. તે આ મુજબ છે :

આ વંશવૃક્ષમાં શરતચૂકથી વિનયમંડન ઉપાધ્યાયનું નામ રહી ગયું છે. એમ જગાવી શ્રી મોહનલાલ દ. દેસાઈ જયવંતસૂરિની ગચ્છ પરંપરા આપણને આ પ્રમાણે આપે છે. ૩

આ બંને વંશવૃક્ષ પરથી કવિ જયવંતસૂરિની ગચ્છ પરંપરા વધુ સ્પષ્ટ થાય છે.

- ૧ જુઓ, જૈન ગૂર્જર કવિઓ, ભાગ ત્રીજો, खंड १, पृ. ६७२.
- ૨ શત્રુંજય તીર્થોદ્ધાર પ્રવંધ, સંપાદક, મુનિ જિનવિજયજી, ૧૯૧૭, પ્રસ્તાવના પૃ. ૬૯.
- ૩ શ્રી જયવંતસૂરિ લે. મોહનલાલ દ. દેસાઈ, આત્મપ્રકાશ, ૧૯૨૪ [વીરાત ૨૪૫૦, અંક ૧૦] પૃ. ૧૨.

જયવંતસૂરિના અંગત જીવન અંગે કોઈ વિશેષ માહિતી સાંપડતી નથી. એમનું અપર નામ ‘ગુણસૌભાગ્યસૂરિ’. એમના ગુરુ તે વિનયમંડન. આ વિનયમંડને ‘શત્રુજયતીર્થ’ના ‘ઉદ્ધાર’માં સારો રસ લોધો છે. આ વિનયમંડનના બે શિષ્યો તે ‘વિવેકમંડન’ અને ‘જયવંત’. એટલે આ પ્રસંગે તે બન્ને હાજર હશે એમ અનુમાન કરી શકાય. આ સિવાય એમની કૃતિઓમાંથી સાંપડતા ઉલ્લેખો પરથી ‘પંડિત જયવંત ને પાછલથી ‘સૂરિ’ની પદવી મળી હતી, એમ કહી શકાય.

સમય

જયવંતસૂરિના જન્મ કે મરણ અંગે કોઈ ચોક્કસ માહિતી મળતી નથી. પણ એમની ઉપલબ્ધ કૃતિઓમાંથી પ્રાપ્ત થતી રચનાસાલ પરથી એમના જીવન કવન કાલ વિશે અનુમાન કરી શકાય એમ છે. એમણે રચેલી કૃતિ ‘સીમંધર સ્તવન’ની પ્રશસ્તિમાં^૧ પ્રાપ્ત થતી વિગતો પરથી તેની રચના સાલ સંવત ૧૫૯૯ નિર્ણય કરી શકાય એમ છે. આ સ્વીકારતા તે કવિની રચના સાલ આપેલી પહેલ પ્રથમ કૃતિ ઠરે છે. જેથી સંવત ૧૫૯૯ તે એમના કવનની પૂર્વ મર્યાદા ગણાવી શકાય. એમણે રચેલી કૃતિમાંથી મોઢામાં મોઢી કૃતિ તે ‘ઋષિદત્તા રાસ’ છે. જેની રચનાસાલ સંવત ૧૬૪૩ છે. તેને આપણે એમની ઉત્તર મર્યાદા તરીકે મૂકી શકીએ. [હાલ પ્રાપ્ત કૃતિઓના સંદર્ભમાં આ અનુમાનો છે, તે નોંધવું જોઈએ]. આમ એમનો કવનકાલ સંવત ૧૫૯૯ થી સંવત ૧૬૪૩ નો [ઈ.સ. ૧૫૪૩ થી ૧૫૮૭ નો] ગણાવી શકાય.

આ પરથી એમના જીવનકાલ વિષે પણ અનુમાન કરી શકાય છે. શ્રી. મોહનલાલ દ. દેસાઈ^૨ પણ સંવત ૧૬૪૩ ને કવિના કવનની ઉત્તર મર્યાદા તરીકે સ્વીકારે છે. અને જણાવે છે કે “આપણા કવિ [જયવંતસૂરિ] પાછલથી ‘સૂરિ’ની પદવી પ્રાપ્ત કરેલી જણાય છે. સંવત ૧૫૮૭માં [ઈ.સ. ૧૫૩૧માં] ‘શત્રુજયોદ્ધાર’ વચ્ચે ૨૦ વર્ષની ઉમર ઓછામાં ઓછી ગણીએ અને સંવત ૧૬૪૩ [ઈ.સ. ૧૫૮૭]ની એમની કૃતિ મળી આવે છે તે પરથી તે ઓછામાં ઓછું ૭૬ વર્ષ જીવ્યા જણાય છે^૨, ઉપરની હકીકત સ્વીકારી શકાય તેમ છે. એમની ઉપલબ્ધ કૃતિઓમાંથી તેમને કયારે સૂરિપદ પ્રાપ્ત થયું હશે, તે અંગે અનુમાન કરી શકાય તેમ છે. એમની ઉપલબ્ધ કૃતિમાંથી ‘નેમિનાથ-રાજીમતી બારમાસ વેલપ્રબંધ’^૩ કે જેની રચના સંવત ૧૬૧૪ નિર્ણય કરવામાં આવી છે. તેમાં સર્વપ્રથમ તેમને

૧. ‘સીમંધર સ્તવન’ની પ્રશસ્તિ આ પ્રમાણે મળે છે :

આસો સુદિ પૂનમ દીનઈ તુ, શુક્રવાર એકાંતિ રે,
કાગલ જહવંત પંડિતઈ તુ, લિચ્છીડ માશ્વિમ રાંતઈ રે. ૩૧

—લા. દ. હસ્તપ્રત ગ્રંથમંડાર, પ્રત ક્રમાંક ૧૦૦૮.

આ પરથી જ્યોતિષશાસ્ત્ર પ્રમાણે ગણતરી કરતા ‘આસો’ માસમાં ‘સુદિ પૂનમ’ને દિવસે ‘શુક્રવાર’ હોય એવા યોગ વિક્રમ સંવત ૧૫૯૯માં આવે છે.

૨. જૈન ગૂર્જર કવિઓ સંપા. મો. હ. દેસાઈ, મુંબઈ. ૧૯૨૬, પ્રથમ ભાગ. પાદનોંધ, પૃ. ૧૯૬.

૩. શૃંગારમંજરીની પ્રશસ્તિ આ પ્રમાણે મળે છે.

સંવત સોલ ચૌદાતરઈ, આસો સુદિ ગુરુ બીજ,
કવિ કીધી શૃંગારમંજરી, જયવંત પંડિત દેજ ૨૪૨૪.

‘સૂરિ’ તરીકે ઉલ્લેખ મળે છે. વઢી આ જ સાલમાં સંવત ૧૬૧૪માં રચાયેલી ‘શૃંગારમંજરી’^૧ નામની એમની કૃતિમાં એમનો ઉલ્લેખ પંડિત તરીકે છે. એટલે આ પરથી અનુમાન કરી શકાય કે ‘શૃંગારમંજરી’ જેવી ઉત્કૃષ્ટ રચના પછી તરત જ એમને સંવત ૧૬૧૪ના અંતમાં ‘સૂરિ’ પદ મળ્યું હશે.

મોહનલાલ દ. દેસાઈની ઉપરોક્તલેખિત તર્કસરળી સ્વીકારીએ તો એમનો જન્મ સ્થુલમાસે સંવત ૧૫૬૫-૭૦ [ઈ. સ. ૧૫૦૯-૧૫૧૪) ના અરસામાં થયો હશે; એમ અનુમાન કરી શકાય. વઢી એમની સંવત ૧૬૪૩ [ઈ. સ. ૧૫૮૭) ની ‘ઋષિદત્તારાસ’ નામની કૃતિ મળે છે એટલે તેઓ સંવત ૧૬૪૩ (ઈ. સ. ૧૫૮૭) સુધી તો અવશ્ય વિદ્યમાન હશે જ. આ બધા પરથી એમનો જીવનકાલ સંવત ૧૫૬૭ થી ૧૬૪૩ (ઈ. સ. ૧૫૫૧ થી ૧૫૮૭) સુધી લગભગ ૭૬ વર્ષનો આંકી શકાય.

કવન

ઉપર નોંધ્યું તેમ સંવત ૧૫૯૯ થી ૧૬૪૩ (ઈ. સ. ૧૫૪૬ થી ૧૫૮૭) સુધીના લગભગ ૪૪ વર્ષના લઘુકાળ પર્યન્ત લેખન-કાર્ય કરનાર આ કવિએ અનેક ગ્રંથો લખ્યા હશે. પણ હાલ તો આપણને એમની માત્ર બારેક કૃતિઓ ઉપલબ્ધ થાય છે. સંભવિત છે કે કેટલીક કૃતિઓ અમુક ગ્રંથમંડારમાં જ હજી અજ્ઞાત રીતે પડી રહી હોય. કવિની અમુક ગ્રંથોની સંખ્યા-બંધ હસ્તપ્રતો જુદા જુદા સ્થળ અને કાળની મઢી આવી છે. એ બતાવે છે કે એ સમયે કવિ ખૂબ લોકપ્રિય હશે. એમની કાવ્ય કલાની દૃષ્ટિએ સર્વોત્તમ ગણી શકાય એવી ‘શૃંગારમંજરી’ અથવા ‘શીલવતી ચરિત્રારાસ’ નામની કૃતિની પાંચ-છ હસ્તપ્રતો સંવત ૧૬૩૯ થી (ઈ. સ. ૧૫૮૩ થી) આરંભીને સંવત ૧૭૪૦ [ઈ. સ. ૧૬૮૪] સુધીના લાંબા કાળ પર પથરાયેલી મઢી આવે છે. જે કવિની પછીના કાળની લોકપ્રિયતાનું દ્યોતક છે “ઋષિદત્તારાસ” નામની બીજી એક કૃતિની લગભગ સત્તરથી વધુ જુદાં જુદાં સ્થળ અને કાળની હસ્તપ્રતો મઢી આવી છે આ પણ કવિની લોકપ્રિયતા દર્શાવનારું લક્ષણ છે.

કૃતિઓ

૧. શૃંગારમંજરી-શીલવતીચરિત્રારાસ

‘શૃંગારમંજરી’ અથવા ‘શીલવતીચરિત્રારાસ’ એ કવિ જયવંતસૂરિની સર્વોત્તમ કૃતિ છે. મધ્યકાલીન ગુજરાતી ભાષા, સાહિત્ય, સમાજ અને સંસ્કૃતિ અંગે મૂલ્યવાન સામગ્રી એમાંથી પ્રાપ્ત થાય છે, તે દૃષ્ટિએ પણ તે નોંધપાત્ર છે. [આ કૃતિની અધિકૃત વાચના અને અધ્યયન અત્રે રજૂ કર્યા હોવાથી એની સમીક્ષા અત્રે પ્રસ્તુત નથી.]

૧. ડૉ. મીંગીલાલ જ. સાંઢેસરા, બીરસિંહકૃત ‘ઉષાહરણ’ના પોતાના સંપાદનમાં-‘હરિવંશ અને ભાગવત પરથી રચાયેલા ગુજરાતી કાવ્યો’માં જયવંત પંડિત કૃત ‘નેમી રાજુલ બારમાસ વેલ પ્રબંધ’ની રચના સાલ સંવત ૧૬૧૪ હોવાનું જણાવે છે.

—જુઓ બીરસિંહકૃત ઉષાહરણ, સંપા. શ્રી. મે. જી. સાંઢેસરા, મુંબઈ, ૧૯૩૮, પૃ. ૨૭૮.

૨. ઋષિદત્તારાસ

આ રાસ કૃતિના ૫૪૮ કડીના વિસ્તારમાં કવિએ 'જૈન સાહિત્ય'માં પ્રચલિત 'સતી ઋષિદત્તા'ની કથાને છટાદાર શૈલીમાં રજૂ કરી છે. કવિ કાવ્યમાં સામાન્યતઃ પંડિત જયકીર્તિરચિત શીલોપદેશ-માલા પર સોમતિલકસૂરિએ આપેલ વૃત્તિ અન્તર્ગત પ્રાપ્ત થતી ઋષિદત્તા કથાને અનુસરે છે. પણ કવિએ પોતાની પ્રતિભા અને સામર્થ્ય અનુસાર એના વસ્તુસંકલના, પાત્રાલેખન, ભાવનિરૂપણ, વર્ણના-લેખન, અલંકાર યોજના જેવાં પાસાઓમાં કુશલતા દર્શાવી એને એક પદ્યાત્મક રાસનું સ્વરૂપ આપ્યું છે. [આ અંગે શ્રી નિપુણા અ. દલાલનો મહાનિબંધ 'જયવંતસૂરિ રચિત ઋષિદત્તારાસ' પ્રગટ થયેલો હોઈ અત્રે એની સમીક્ષા પ્રસ્તુત કરી નથી.]^૧

૨. નેમિનાથ રાજીમતી બારમાસ વેલપ્રબંધ^૨

આ કૃતિની રચના સં. ૧૬૧૪^૨ [ઈ. સ. ૧૫૫૮] થઈ હોવાનું ડો. મોગીલાલ સાંઢેસરા અનુમાન કરે છે.^૩ 'બારમાસા'ની સાહિત્યિક પરંપરાને અનુસરી કવિ બારે માસના ઋતુવિહારને વર્ણવે છે

કાવ્યનું શીર્ષક દર્શાવે છે તેમ આ 'બારમાસા' કાવ્ય છે. ૧૨૯ કડીની આ કૃતિમાં કવિએ નેમિનાથ-રાજીમતીના નિમિત્તે બારે માસનું પરંપરા અનુસાર વર્ણન કર્યું છે.

કાવ્યના પ્રારંભમાં કવિ 'વિહંગમવાહના'—સરસ્વતી માતા પાસે 'જિન-ગુણગાન' અર્થે 'વરદાન' યાચતાં કહે છે—

વિમલ વિહંગમવાહના, માતા ઘડ વરદાન,
દ્વાદશ માસ સોહામણા, ગાડસુ જિન-ગુણગાન. ૧

વેધક-જન-મન રીક્ષવડ, માનિનિ મોહન-વેલિ,
ગુણ-સોમાગ-સોહામણી, વાળી ઘડ રંગ-રેલિ. ૨૪

વર્ણનનો પ્રારંભ કવિ શ્રાવણ માસના વર્ણનથી કરે છે. અલંકારની યોજના રુઢિગત છે, પણ કવિએ એમાં એક પ્રકારની ચમત્કૃતિ આપી છે.

મહેકી આ રતિ આરતિ, આવડ મોરડી મોરડી રે
આ રતિ સેજ આરતિ, ઝૂરડ ગોરડી ગોરડી રે ૮
ચિન ચિન તુહૂની આર(તિ), બપોહાઆ દેતુ હડ રે હડ રે,
પાવસિ વિરહ પ્રાંન કિ, દૈઆ લેતુ હરડ રે હરડ રે ૯૫

૧ જયવંતસૂરિ રચિત ઋષિદત્તારાસ, સં. નિપુણા અ. દલાલ, લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યા-મંદિર, અમદાવાદ, ૧૯૭૫.

૨ પુણ્યવિજયજી હસ્તપ્રત મંડાર, પ્રત ક્રમાંક ૨૬૫૬, લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, અમદાવાદ.

૩ વીરસિંહકૃત ઉષાહરણ સંપા. ડો. મોગીલાલ જ. સાંઢેસરા, મુંબઈ, ૧૯૩૮, પરિશિષ્ટ પૃ. ૨૭૯.

૪ નેમિ. રાજી. બારમાસ વેલ પ્રબંધ, પૃ. ૧, ૧-૨.

૫ નેમિ. રાજી બારમાસ વેલ પ્રબંધ, પૃ. ૧. ૮-૯.

માગશરમાં અનુભવાતી અસહ્ય વિરહની વ્યાકુલતાનું કવિએ સુન્દર આલેખન કર્યું છે.

નવિ ગમઈ સૂતાં વલીય બઝા, વિરહ વ્યાપડ પાપીડ,
 સ્ત્રિણિ માહિ બાહરિ સાસ સોસિઈ, વિલપિ તન સંતાપીડ. ૩૮

પીડ પંથ જોતાં ઘસકિ રોતાં, લીસ દોહિલડ નીગમું,
 નવિ જાવડ (વડ)રણિ રયણિ કિમહડ, કંત વિણ સૂનિ ભમું. ૩૯^૧

ફાગણ માસમાં પ્રકૃતિની લીલા સર્વત્ર વિસ્તરી છે, તેનું સુરેશ શબ્દ-ચિત્ર કવિએ અત્યંત કુશલતાથી ચિતર્યું છે.

ફાગુણિ કેસુ કુંપલ્યાં, દાવાનલ વીંછડ્યાઈ રે,
 કેસુ-રંગ સુરંગ વિના, વિરહિ કાં દૈવિ ઘડ્યાઈ રે. ૫૫

ટૂટક

કુંપલ્યા કેસુ, લાલ વેસુ, કપુર-કેસર-છાંટણાં
 ગુલાલિ રાતિ છીટિ માતી, રૂપરિ આછાં ઉદળાં ૫૬

વૈશાખ માસમાં વિરહથી વ્યાકુલ બનેલી વિરહિણીનાં હૃદયની ઉષ્મા કવિ આકર્ષક રીતે આલેખી શક્યા છે.

તુલ્સ સાથિ વાર્લિભ પ્રીતિ કીધી, વૈશાખ જાળી ચંગ
 વૈશાખ માસિ વિરહલાઈ, રાઈ મ દેઈ મુક્ત અંગિ. ૬૭

તુલ્સ વિના અવર કોઈ સુહુણઈ, ચિંત ન દેવડ સાંખિ,
 મીઠી તિ ગોરી નવલ નેહડ, મીઠી જ અંબા સાંખ રે. ૬૮^૨

શૃંગાર રસથી સમર એવું કામિનીનું વર્ણન પણ એની આંતરપ્રાસ-યોજના લીધે નોંધપાત્ર છે. બહી મનોહર અલંકાર યોજવાની કવિની શક્તિને લીધે આજુબાજુ વર્ણન રસિક બન્યું છે.

કુંચ-કુંભ કંપૂ-કસિ કસ્યા હો, ઢેરા કામ-નિવેસિ,
 જિહ્વાં પીડ સમાઈ પાતલુ હો, નયન કલ્યાં તિણિ દિસિ. ૧૦૬

ટૂટક

નયન કલ્યાં તેણિ દેસિ અનોપમ, કઈ ગોરે ભૂજ-પાસે.
 જિણિ ભૂજિ કામિની કંતનડ મીડડ, પંકજનાલા-સંકાશે. ૧૦૭^૩

કાવ્યના અંત ભાગમાં કવિ કહે છે.
 મુગતિ તણાં ગુણ સાંભલી હો, જે કહ્યા શ્રી નેમિનાથિ,
 તે સંખિ મિલવા કારણઈ હો, રાજલિ ધરડ રે ઉમાહ. ૧૨૧

ટૂટક

રાજલિ ધરડ ઉમાહુ અધિકુ, મુગતિ-સીરીનઈ મિલવા;
 શ્રી જિન પાસઈ સંયમ યાચડ, તેજ માંહિડ તેજ મલવા. ૧૨૨^૪

૧. નેમિ. રાજી. બા. વે. પ્ર. પૃ. ૨. ૩૮, ૩૯

૨. એજન પૃ. ૩, ૬૭-૬૮

૩. ને. રા. બા. વે. પૃ. ૪. ૧૦૬, ૧૦૭.

૪. ને. રા. બા. વે. પૃ. ૪. ૧૨૧, ૧૨૨.

આમ કાવ્યને અંતે જૈન પરંપરા અનુસાર સંયમશ્રીને પામવાથી અને તેજમાં તેજ મળી જવાની વાત છે. કાવ્યની પ્રશસ્તિમાં ‘બારમાસ’માં ‘જિન ગુણ’ અંગે ‘પ્રમાદ’ ન સેવવાનું તે જણાવે છે.

બારમાસ જિન-ગુણ તળા હો, ગાતાં ન કરુ પ્રમાદ,
લાભ અનંતુ આગમિ હો સુળતાં હુઈ આલ્હાદ. ૧૨૭

નુટક

સુળતાં હુઈ આલ્હાદ સદાઈ, જિન-ગુણ અતિર્હિ રસાલ,
મન-નહ રંગિ તેહ જ સુળતાં, નિતુ નિતુ મંગલ-માલ. ૧૨૯
શ્રી વિનયમંડન ગુરુ રાજ અનોપમ, તપગછ-ગયણઈ ચંદ,
તાસ સીસ જયવંતસુરિ, વર વાળી સુળતા હુઈ આળંદ.^૧ ૧૨૯
સાચે જ કાવ્યના પઠનથી આપણને પણ આનંદ થાય છે.

૩. સ્થૂલિભદ્ર-કોશા પ્રેમવિલાસ ફાગ^૨

આ સંક્ષિપ્ત છતાં રસપૂર્ણ કૃતિમાં વસંતઋતુનું વૈભવી વર્ણન પ્રાપ્ત થાય છે. કાવ્ય ‘મધુ-માસ’માં ગવાતો ફાગ છે, આરંભની સર્વ કઢીમાં સામાન્ય વસંત વર્ણન મળે છે, જેથી તે સાંસારિક પ્રેમકાવ્ય હોય એવું લાગે છે માત્ર છેલ્લી છ-આઠ પંક્તિમાં જ કવિે સ્થૂલિભદ્ર અને કોશાની કથાનો સ્પર્શ કરી, તેમાં જૈન ફાગુ કાવ્યની પરંપરા જાઝવવાનો પ્રયાસ કર્યો છે. કાવ્યના પ્રારંભમાં કવિ સરસ્વતીનું સ્મરણ કરે છે.

સરસતિ સામિનિ મનિ ધરી, સમરી પ્રેમવિલાસ,
થૂલિભદ્ર કોશ્યા ગાયસિંહ, જિમ મનિ પુહ્લક આસ.^૩ ૧

ઋતુ વસંતનું આગમન થાય છે. સર્વત્ર તેની અસર પડે છે; તેનું તાદ્દશ વર્ણન કવિ કરે છે.

વનસપતી સવિ મોહરી રે, પસરી મયળની આળ,
વિરહીનઈ કહંડ કહંડ કરઈ, કોબલિ મૂંકઈ બાળ. ૪

તરુઅરુવેલિ આલિંગન દેલિય સીલ સલાય,
ભરયોવન પ્રિય વેગલ, લિણ ન વિસારિઓ જાઈ.^૪ ૫

વિરહિણી પિયુને વિરહ ઉપસ્થિત કરવા અંગે ઉપાલંભ આપતાં જણાવે છે.

૧. ને. રા. બા. વે. પ્ર. પૃ. ૫ ૧૨૯.

૨. પ્રાચીન ફાગુ સંગ્રહ, સંપા. ડો. મોગીલાલ જ. સાંહેસરા અને શ્રી. સોમાભાઈ પારેલ, વડોદરા, ૧૯૫૫, પૃ. ૧૨૬-૧૩૩.

૩. પ્રાચીન ફાગુ સંગ્રહ, પૃ. ૧૨૫, ૧.

૪. એજન. પૃ. ૧૨૬, ૪-૫.

રે સાજન જે તિહ કરિહં, તે મિહં કહિહં રે ન જાહ,
 બઝરીઠા વેધ વિલાહનહ, ઇમ કાં અગલુ થાય. ૧૦
 વીજ પડયો તે ઝપરિ, જે કરી છાંડહ નેહ,
 વિરહિહં બાલ્યાં માણસ સ્યું કરહ વસી મેહ. ૧૧
 એનું એજ 'મંદિર-ઘર' અને એની એજ 'શેરી' હોવાં છતાં 'પિયુ'ની અનુપસ્થિતિથી એમાં
 કેવું પરિવર્તન આવી જાય છે. તે વિષમ પરિસ્થિતિની વ્યથાનું કવિ ઉષ્માયુક્ત વર્ણન કરે છે.
 તેહ જ મંદિર તે જ સેરી, નવિ ઠામહ સખી જોહ ફેરી,
 ઓલ્હાવ્યા વિળ જાહ વળજારા, ગયા ચોરી ચિત્ત છંદારા. ૨૧

ચાલિ

સખિ મુક્ત ન ગમહ ચંદન, ચંદ ન કરહ રે સંતોષ,
 કેલિ મ વીક્ષસ હી સહી, સહી ન સમહ અમ દોસ. ૨ ૨૨
 વિરહનો વ્યાકુલતા ભોગવતી નાયિકા, પરદેશ ગયેલા પિયુનો સંગ કરવા અંગે કેવા કેવા
 મનોરથો સેવે છે, એ કવિએ વ્યંજનાથી દર્શાવ્યું છે.
 હું સિહં ન સરજી પંખિણી, જિમ ભમતિ પ્રીત પાસિ.
 હું સિહં ન સરજી ચંદન, કરતી પ્રિય-તનુ વાસ. ૩૧
 હું સિં ન સરજી ફૂલડાં, છેતી આલિંગન જાણ.
 મુહિ સુરંગ જ શોભતાં, હું સિહં ન સરજી પાન. ૩ ૩૨

અને આખરે વિરહિણીની કેવી કરુણ દશા થાય છે.

મ્લ તરસ મુખ નીંદહી, વેહ તળી સાન વાન,
 જીવ સાહિહં મદં તુહ કહી, થોડહ ઘણું સ્યું જાણિ. ૪૦
 એ મુક્ત પરિ મહં તુહ કહી, હવહ મુક્ત કરિ ન સંભાલ,
 મલિ કહ ઋતર આપિનહં, આલાહુંબઓ ટાલિ. ૪ ૪૧

આમ અનેક પ્રકારે ઉપાલંભ દેતી કોશા, ગુરુ આદેશથી 'મુનિ સ્થૂલિભદ્ર' પોતાના ગૃહે આવતાં
 કંત દેહી કોશ્યા કૂબડી હડઠા કમલ વિકાસ,
 જિમ વનરાઈ માધવશો, પામી અધિક ઉલ્લાસ. ૫ ૪૩

કોશા ઉલ્લાસ અનુભવે છે. અને કવિ કાવ્યનો ઉપક્ષમ કરે છે. કવિ કાવ્યની પ્રસસ્તિમાં જણાવે
 છે તેમ—

શૂલિભદ્ર કોશ્યા કેરડો, ગાયુ પ્રેમવિલાસ,
 ફાગ ગાહ સવિ ગોરડી, જબ આવહ મધુમાસ. ૬ ૪૪

- ૧ પ્રાચીન ફાગુ સંગ્રહ, પૃ. ૧૨૭, ૧૦-૧૧
- ૨ એજન પૃ. ૧૨૦, ૪૧-૪૨
- ૩ એજન પૃ. ૧૨૨, ૩૧-૩૨
- ૪ પ્રાચીન ફાગુ સંગ્રહ, પૃ. ૧૨૪, ૪૦-૪૧
- ૫ પ્રાચીન ફાગુ સંગ્રહ, પૃ. ૧૨૪, ૪૨
- ૬ પ્રાચીન ફાગુ સંગ્રહ, પૃ. ૧૨૫, ૪૪

આ 'ફાગ' મધુમાસમાં ગવાતો હશે એ વસ્તુ અહીં સ્પષ્ટ થાય છે. અત્રે 'ફાગુ' કાવ્ય એ ગેય પ્રકારની રચના હતી તેના સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ મળે છે. તે દૃષ્ટિએ આ 'ફાગુ' નોંધનીય છે.

૪. સીમંધર જિનવર [વિનતી] ચંદ્રાડલા^૧

૨૭ કડીની આ રસિક કૃતિમાં કવિ 'સીમંધર ભગવાન'ને આરક્ષુ અને આરતભરી પ્રાર્થના કે વિનંતી કરી છે. એના અન્તર્ગત ભાવોર્મિના પ્રબલ આલેખનને લીધે આસ્વાદ્ય બની છે.

કાવ્યના પ્રારંભમાં જ કવિ પોતાની વિનંતિ સાંભળવાની આગ્રહભરી યાચના કરતાં કહે છે—

વિજયવંત પુક્કાલાવતી રે, વિજયાપુવ્વ વિદેહો,
પુર પુંડરીકુ પંડરગિણી, સુણતાં હુડ સંનેહો.
સુણતા હુડ સંનેહ રે હૈડેડ, સ્વામિ સીમંધર વીનતી કહીડ,
ગુણસૌભાગડ ત્રિભુવન દીપડ, કેવલન્યાંનડ કુમતી જીપડે...^૨ ૧

કવિ 'સીમંધર ભગવાન'ના ગુણનું સ્મરણ કરતાં કહે છે—'હું તારા ગુણની જાણ 'માંથી થોડા જ ગુણનું સ્મરણ કરું છું. તો આ 'થોડા' 'તે ઘણા કરીને જાણજો'—આ ભાવને કવિ દૃષ્ટાંત દ્વારા અસરકારક રીતે અભિવ્યક્તિ આપે છે.

હાથી સમરડ વિંક્ષનડ રે, ચાતક સમરડ મેહો,
ચક્રવા સમર સૂરનડ રે, પાવસિ પંથી ગેહો,
પાવસ પંથી ગેહે સંભારડ, મમરુ માલતીનડ વીસારડ,
તિમ સમરુ' હું તુમ ગુણ જાણો થોડાડ કહિણડ ઘણુ કરી જાણ્યો.^૩ ૧૧

કવિ પ્રભુના વિરહથી વ્યાકુલ બની ઝટે છે અને કહે છે કે જો એને પાંચ હોય તો તે ઝડી એની પાસે આવી જાય. આમ એમનું મન અનેક મનોરથ કરે છે પણ પાતાનું મન અનેક 'રોગો'થી ભરેલું છે એટલે જુ થાય.

વિરહાકુલ ઝડી મલિડ રે, જડ હુડ પંચ પ્રમાણો...^૪ ૨૦

કવિ પોતાના પ્રીતિની મહત્તા વર્ણવતા કહે છે—

સગવળ હુડ તું ઢાંકીડ રે, પ્રીતિ ન ઢાંકી જાયો.
વિહાણિડ છાબિ ન છાદીડ રે, લહિર ન દોરિ બાંધાયો,
લહરિ ન દોરિ બાંધજો જાડ, હીડા હેજડ નેહ જણાડ,
ચંદ્રા તુ સંભાર્યા સાચી (અ)હવિહડ રંગ જસિડ છડ લાચા.^૫ ૨૨ જી.

૧. લા. દ. હસ્તપ્રત પ્રયમંડાર, હસ્ત પ્રત ક્રમાંક ૩૫૦૧, પૃ. ૪-૭, લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, અમદાવાદ.

૨. સીમંધર જિનવર ચંદ્રાડલા, પૃ. ૪, ૧

૩. એજન, પૃ. ૬, ૧૧.

૪. એજન, પૃ. ૬, ૨૦.

૫. એજન, પૃ. ૬, ૨૨,

પ્રભુના અપાર ગુણનું કથન કરવાથી પોતાની અશક્તિને કવિએ એક પછી એક સરસ કલ્પના વડે દર્શાવી છે, તેમાં કવિની ઠંચી કલ્પનાશક્તિ દેખાય છે.

આમંડલ કાગલ કરું રે, સાયર જલ મસિ થાય,
જડ તુદ્ધ ગુણ સુરગુરુ લખડ રે, તુહડ પાર ન જાડ,
તુહડ પારિ જ જાડ ધાતી, હડડા મીતરી છડ બાહુ વાતી,
લેખ લખતાં પાર ન આવડ, ગુણ સંભારડ વિરહ સંતાવડ...^૧ ૨૪જી.

આમ પોતાની અશક્તિનો સ્વીકાર કરી, કાવ્યના અંતમાં કવિ જણાવે છે.

અતિશય સયલિ અલંકરિયો રે, સીમંધર જિન રાજો,
કેવલન્યાંનહ સવિ લહહ રે, સુર નર સેવિત પાચો,
સુર નર સેવિત પાય જિણેસર, સવિ સુખદાયક અતિ અલવેસર,
જયવંતસૂરિ વર વચળ રસાલા, ભગતિડ ગાડ જિનગુણમાલા.^૨ ૨૭

કાવ્યાંતે આમ 'સ્વ' નામનો ઉલ્લેખ કરી કવિ ભક્તિપૂર્ણ રીતે ગવાયેલી આ 'માઝા' પૂર્ણ કરે છે.

૫. સીમંધરસ્વામિ લેખ-સીમંધર જિન સ્તવન^૩

૩૧ કડીના આ નાનકડા કાવ્યમાં કવિનો સીમંધર સ્વામિ પ્રત્યેનો ભક્તિભાવ અનેક અમિરામ અલંકારો દ્વારા અભિવ્યક્તિ પામ્યો છે. કાવ્યના પ્રારંભમાં કવિ પ્રભુના 'ગુણકમલ'થી વેધાયેલ પોતાના 'મન-ભમર'ની વાત સુંદર રીતે વ્યક્ત કરે છે.

સ્વસ્તિ શ્રીપુંડરગણી, મોરુ સગળ સીમંધર સ્વામિ,
મુહિ બોલતાં અમૃત જ્ઞરે, મનોહર મોહન નાંમ,
ગુણ-કમલ તારડ વેધીડ, મન-ભમર મુજ રસિ પુરિ,
તુજ મેટવા અલજડ ઘણડ, કિમ કરું થાનિક દૂરિ રે.^૪...૧ વાલહા.

પ્રભુ વિના અકળામણ અનુભવતાં કવિની થયેલી કરુણદશાનું વર્ણન જોવા જેવું છે.

મુજ દિવસ વરસા સુ સમડ, તુજ વિના રચણી છ માસ,
તારડ વેધડ સહુ વીસરિ, સહુણા તળી સી આસ,
ગુણ તોરડઈ મન વેધીડ, નવિ વલડ વાલડ એહ,
મૂંઝ તરસ છડી ગયાં, તોરડ વેધડ દાજડ મોરી વેહ રે.^૫ ૭

કવિ આમ વિરહ વેદના અનુભવે છે. આ વિરહ દુઃખ-વિચ્છેદની ઉગ્રતાના ઉપશમ અર્થે કવિનું મન કેવી કેવી કલ્પના કરે છે.

ગૂંથી તુજ ગુણ-ફુલડે, નામ મંત્ર તુજ એહ રે,
વિરહ તળાં વિચ્છ ટાલિવા, હું જપું નિસિ-સીસ રે,
સુગુણ સુલૂણા સીમંધરા તોરી જોડ બલિહારિ રે,
સાંહમું જોડ નેહ નચળલે, કરડ વેધડાં સાર રે.^૬...૧૭

૧ સીમંધર જિનવર ચંદ્રડલા, પૃ. ૬, ૨૪.

૨ એજન, પૃ. ૭, ૨૭.

૩ લા. દ. હસ્તપ્રત ગ્રંથમંડાર, હસ્તપ્રત ક્રમાંક ૧૦૦૮.

૪ સીમંધર સ્વામિ લેખ, પૃ. ૧, ૧.

૫ એજન, પૃ. ૧, ૭.

૬ એજન, પૃ. ૧, ૧૭.

કવિ આ અસહ્ય દશામાં પ્રભુને સંદેશો મોકલવા પ્રેરાય છે. કવિ પ્રભુને કહે છે—‘આ દશામાં મારે તને સંદેશો મોકલવા છે. એ માટે મેં ચન્દ્રને વારંવાર વિનંતી કરી પણ તે આ કાર્ય કરતો નથી.’ કવિ આ અંગે પ્રભુ પાસે ફરિયાદ કરતાં જણાવે છે—

ચંદ્રલુ વલી વલી વીનવિલ, મોડું નવિ કરેડ કાજ રે,
વિરહ વિગાય વેદના, પાપી નવિ લહઈ આજ રે.^૧ ૨૧

કવિ સીમંધર સ્વામિના ગુણનું વારંવાર સ્મરણ કરે છે, આ ભાવને ધનીભૂત કરવા તે પ્રભાવક દષ્ટાન્તોની યોજના કરે છે.

ક્ષણિ ક્ષણિ સમરું હું ગુણ તોરા, આસાઢી મેહ જિમ સ્મરઈ મોરા,
પુનિમ દિન દિન જિમ ચંદ ચકોરા, ફુલ તળા ગુણ મમર મલેરા.^૨ ૨૫

વઠી કહે છે.

કિહાં સૂરજિ કિહાં કમલળી રે, કિહાં મેહા કિહાં મોરું,
દૂર ગયા કિમ વીસઈ રે, ઉત્તમ નેહ સુ જો હઈ.^૩ ૨૯

કવિ સીમંધર સ્વામિના અપાર ગુણ ગાવાની પોતાની અશક્તિના ભાવને પ્રવલ્લતાથી મૂર્ત કરે છે
સાયર મસિ મેર લેખળી તુ, કાગલ અંબર-સાર રે,
તુહઈ મનની વાતડી તુ, લખતાં પાર ન આવી રે.^૪ ૩૪

વઠો ગુણની અપારતા અને તેનું ગાન કરવાની પોતાની અસમર્થતા દર્શાવતા જણાવે છે.

અક્ષર બાવન ગુણ ઘળા તુ, કેતા લખીઈ લેખ રે,
થોડડ ઘળઈ કરી માંનચ્ચો, સુખ હોસઈ તુહાં દેખઈ.^૫ ૩૫

કાવ્યની પ્રશસ્તિમાં કવિ કથે છે.

આસો સુદિ પૂનિમ દીનઈ તુ, શુક્રવાર એકાંતિ રે,
કાગલ જઈવંત પંથિતનઈ તુ, લિખીડ માઝિમ રાંતિઈ રે.^૬ ૩૯

આમ સમગ્ર કાવ્યમાં કવિનો ભક્તિભાવ વાળીના માધુર્ય અને ઝર્મિની ઉત્કટતાને પરિણામે વિશેષ ફલકી ઉટે છે.

૬. વારભાવના સજ્જાય૭

આ કૃતિમાં કવિ મુનિ જયવંતસૂરિ જૈન પરંપરાને અનુસરી જૈન ધર્મની જુદી જુદી ‘વાર-ભાવના’ને સદૃષ્ટાન્ત સમજાવાનો પ્રયાસ કરે છે, જેમાં કવિનો દૃષ્ટાન્તો વડે તત્ત્વને સ્ફુટ કરવાની શક્તિનાં દર્શન થાય છે.

કાવ્યના પ્રારંભમાં ‘દુર્લભ’ એવા મનુષ્ય જીવનમાં ‘વાર ભાવનો’નું સ્મરણ કરે છે. આ ‘વાર-ભાવના’ જિનજ્ઞાનમાં ‘મુગતિના નિધાન’ રૂપ લેવાય છે. એને ‘સાવધાન’ થઈ સાંભળવાની કવિ વિનંતી કરે છે.

૧ સીમંધરસ્વામિ લેખ, પૃ. ૨, ૨૧ ૨ એજન, પૃ. ૨, ૨૫ ૩ એજન, પૃ. ૨, ૨૯

૪ એજન, પૃ. ૨, ૩૪ ૫ એજન પૃ. ૨, ૩૫ ૬ એજન પૃ. ૨, ૩૯

૭ પુણ્યવિજયજી ગ્રંથમંડાર હસ્તપ્રત ક્રમાંક ૬૬૮૦, લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, અમદાવાદ.

સરસતિ સરસતિ વાળી, આપુ અમીઝ સમીળી,
ભાવન બાર વચ્ચાળી, વૃક્ષવુ ભવીયળ પ્રાળી.

× × ×

ભાવન મુગતિ નિધાન, શ્રી જિનશાસનિ પ્રધાન,
તે સુણુ થઈ સાવધાન, છંડી કુમત અજ્ઞાન.^૧

૪

આ સંસારમાં સર્વ પદાર્થો અનિત્ય છે. અસ્થિર છે—ચંચળ છે. પણ સંસારના જીવો તે સર્વને નિત્ય માની તેના મોહમાં પડે છે. આ ‘અનિત્ય’ની પહેલી ભાવના કવિ લંકાપતિ રાવળના દૃષ્ટાંતથી સમજાવે છે.

દીપ્તુ ત્રિભુવન માંહિ કટક, ટાટિ બાંધ્યા નવગ્રહે,

વિહિ દલડ કો દ્રવ અગ્નિ ઘોડ, વસ્ર વાયુ બાહારડ ગ્રહે.^૫

× × × ×

તે નિત્ય ન રહિઝ ભૂપ રાવળ, મુંજ મોજ ગયા સહી,

તે અથિર કાયા મૂઢ માયા, અનિત્ય ભાવન એ કહી.^૨ ૭

ચોથી ‘એકત્વ’ની ભાવના સમજાવતાં કવિ જણાવે છે કે જીવ અહીં એકલો જ આવ્યો છે. અને સ્વજન-સંબંધીઓ ઇત્યાદિ સર્વને મૂકીને જવાનું છે. એથી એણે કોઈ પર મમતા ન રાખતા ‘સમતા’ રાખવી જોઈએ.

એળડ સંસારિ સંયોગડા, સુહુળા સરિસા જાણિ રે,

અતિ સયોગિ વિયોગિનઈ, મનિ માયા રે અલી અમ આણિ કિ ૧૨

ઘડીઅ ન લગાઈ વહિંડતા, જિમ કાતીના મેહાંરે,

તનુ ધન સુજન અનેરડાં, તે સાથડ રે મંડિમ ચિત્ત સ્નેહ કિ ૩ ૧૩

‘અશુચિભાવના’ સમજાવતાં કવિ કહે છે કે આ ‘માનવ કાયા’ અશુચિથી ભરેલી છે. તે મઠ અને મૂત્રાદિકથી સભર છે. વઝી આ ક્રિયા નિરંતર થયા જ કરે છે. તે માટે નવ દ્વાર છે. આમ તો આ શરીર માંસ, રુધિર, મેદ, રસ, હાડકાં, મજ્જા તથા વીર્યાદિ જેવી અનેક અશુચિથી ભરેલ છે. પણ બહારથી ચામડીરૂપી ‘કાથલી’થી તે મઢેલ છે. તેના તેરૂપથી જીવ એના પર મોહ પામેલ છે.

મલ મુત્રિ ભરી અતિ અસારી, રુધિર વીર્ય થકી ઘડી,

આહાર જલ મલ મુત્ર થાઈ, અશ્વિ ન થાઈ દેહડી.

વાધીઅમા મુખ અશ્વચિ અન્નડ, તુહિ કિમ હિંડ નિર્મલી,

એ અશ્વચી સાત ધાતિ બાંધિ, ઊપરિ ચરમહં કાથલી

આમરણિ સોહઈ સહુ મોહડ, અશ્વચિ ભાવન મોહતાં^૪...૨૯

અંતે કાવ્યનું સમાપન કરતાં...

પામડ સુખ અનંતા પ્રાળી, ભાવન બાર વચ્ચાળી,

એક-મના જે ભાવન ભાવડ, તે સુખ આળડ તાળી,

વડતપગચ્છી અતિ મહિમા મંદિર, શ્રી વિનયમંડન ઉવજ્ઞાય,

તસ સીસ જયવંત પંડિત વીનવડ, સુખ સંપદ થિર થાઈ.^૫ ૩૯

આમ સમગ્ર કાવ્યમાં કવિએ જૈન શાસનને અભિપ્રેત ‘બાર ભાવના’નું પરંપરાપ્રાપ્ત સ્વરૂપ વર્ણવ્યું છે. કોઈ કોઈ જગ્યાએ યોગ્ય દૃષ્ટાન્ત કે અલંકાર યોજના બડે કવિએ વક્તવ્યને સ્ફુટ કર્યું છે.

૧ બારભાવના સજ્ઞાય. પૃ. ૧, ૧, ૪.

૨ એજન પૃ. ૧, ૫-૭.

૩ બારભાવના સજ્ઞાય. પૃ. ૨, ૧૨, ૧૩. ૪ એજન પૃ. ૩, ૨૯. ૫ એજન પૃ. ૪, ૩૯.

૭. સ્થૂલિભદ્ર ચંદ્રાયણી^૧

‘સ્થૂલિભદ્ર-કોશા પ્રેમવિલાસ ફાગ’ રચનાર કવિ જયવંતસૂરિની સ્થૂલિભદ્રના જીવન પ્રસંગને નિરૂપતી આ બીજી કાવ્ય કૃતિ છે. વસ્તુ, રચનાકૌશલ અને બાનીમાં જે વ્યવતા દેખાય છે તે પરથી લાગે છે કે કવિએ પ્રસ્તુત કૃતિની રચના ઉપર નિર્દેશલ ‘ફાગ’ પછી કરી હશે.

આ કૃતિનો રચનાસંવત પ્રાપ્ત થતો નથી. ૧૪૭ કડીની આ કૃતિ બે સ્તંભમાં વહેંચાયેલી છે.

એમના જીવનના મહત્વના પ્રસંગોને નિરૂપતું આ નાનકડું કાવ્ય એની રાજધાની-હિન્દીની છાંટ દર્શાવતી ભાષા, અમિરામ અલંકાર મંડિત શૈલી અને રચનાકૌશલને લીધે એનાં ભાત પાડે છે.

કાવ્યના આરંભમાં કવિ ‘શારદામહ’ને નમસ્કાર કરી, સ્થૂલિભદ્રના ગુણ ગાઈ જીવન સફલ બનાવવાનો મનોરથ સેવે છે.

કવિયન માઈ શારદા, તાકે લાગું પાય,
જીહ સફલ કરું આપની, થૂલભદ્ર કે ગણાય.^૨ ૧

સ્થૂલિભદ્રના પ્રથમ દર્શને જ કોશા તેના પ્રેમમાં પડી જાય છે. તે પ્રસંગને વર્ણવતા કવિ વહે છે કે એક દિવસ સ્થૂલિભદ્ર શિકાર खेलવા જાય છે. શિકારથી પાછાં ફરતાં ‘જંચીલાનાં’ આગલ તે કોશાની નજરે પડે છે એના હૃદયમાં પ્રેમ જાગે છે અને એની કેવી દશા થાય છે તેનું કવિ સફળ રીતે આલેખન કરે છે.

મયનહ નવમ દશા કોશિ પાઈ, પિઉ પિઉ જપતઈ ષવરિ ગમાઈ,
ક્ષીતલ વ્યંદન હુંદ તનિ લાઈ, વીંજ્યત વીંજ્યત ચેતન આઈ^૩ ૪

કોશાના રૂપશક્તિ દેહનું વર્ણન કવિ વિસ્તારથી કરે છે. પ્રવાહી હંદ રચનામાં કવિ લય-માધુર્યનો આસ્વાદ કરાવતાં ઉપમા-ઉત્પ્રેક્ષાદિ અલંકાર દ્વારા કોશાના અતીવ રમણીય અને ચારુ-મનોહર સૌન્દર્યને અહીં શબ્દસ્થ કરે છે. મુલકમલથી આરંભી કવિ નેત્ર, અધર, કંઠ, હસ્ત, કટી, નાભી, જંઘા ઇત્યાદિ અનેક અંગોની શોભા વર્ણવે (કડી ૨૫-૫૧) છે અને કોશાનું મુરેલ ચિત્ર ઉપસી આવે છે.

યાકુ રૂપ અનુરૂપ કીલા, નવયોવન મનમથ-લીલા,
તુમ મી સાહિબ છયલ છબીલા, સકલકલા ગુણ-જળ રંગીલા. ૨૫
કુસુમ સકર્ણુર કવરી દંડા, ગંગા યમુના સંગા અલંકાર,
રતન લલિત સિંહિર ચાકુ જુ સોહઈ, અનુપમ ગોફળડઈ મન મોહઈ ૨૬
નાગ સુરંગા મંગ અમંગા, કળય રચણ આમરણ સુલંગા,
નિષધ કનક વસુગિરિ કિર સંગા, નિરલલિત ઉલટ રંગ તરંગા. ૨૭
× × ×
ગૌર કપોલ શશિલિલ સમાન, પાવઈ નારિંગ કે ઉપમાના,
ઉગટયો મુકુર તળી પરિ દીપઈ, નિરલલિત નયનાં તરસ ન છીપઈ ૩૧
× × ×

૧ લા. દ. હસ્તપ્રત ગ્રંથભંડાર, લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, અમદાવાદ, હસ્તપ્રત ક્રમાંક ૩૩૫૮.

૨ સ્થૂલિભદ્ર ચંદ્રાયણિ પૃ. ૧, ૧

૩ એજન, પૃ. ૧, ૪.

ઉન્નત પીન પથોધગ જોરા, ઉન્નત રયામ સુવૃચક ગોરા,
ત્રિપ્પ્ય અંગુણ થળ અંતર સારા, કરિ કુંભ ચલવા ઉપમ વિચ્ચારા.^૧ ૪૦

પછી સ્થૂલિભદ્ર સખીનેા સંદેશો મલતા, 'કોશા'ના ભવનમાં જાય છે. કોશા એનું સ્વાગત કરે છે.

સુનડ હો સાહિબ એ ઘન ગેહા, એ મી તુમ્હારા હડ મુઘ્ન દેહા,
મનકી મુરાદિ હોવડ સો કીજડ, એતના માંગ્યા મોહીકું દીજડ.^૨ ૬૬

અને સ્થૂલિભદ્ર સાથે કોશાના મિલનયોગનું કવિએ કરેલું શૃંગારયુક્ત વર્ણન...(કડી ૭૧-૭૯).

મીડત ચ્યોલી કસળ ત્રટુકી, ટુકુડે ટુકુડે થળથી ચૂકા,
થળહર મદમત ગજય કુંજ સરિસા, અંકુશ કર જ દોઆ અતિ હરિસા. ૭૧
ચ્યોરી ચ્યોર કરી કહાં લીના, ચિંતિ બિરાણા હો છીંની લીના,
ઇડં મૂજ-પાસિ બાંધી કામરાજડં, રાલ્યા દોડ થળ-હુગરમાં જડ.^૩ ૭૨

પળ પરંપરાયુક્ત હોવા છતાં મધુર ઉપમાનથી રુચિર વન્યું છે. આમ અનેક પ્રકારે લીલા કરતા સ્થૂલિભદ્રે બાર વર્ષ પૂર્ણ કર્યાં.

અહીં પ્રથમ ટૂંક પૂરો થાય છે.

બીજા ટૂંકના પ્રારંભમાં 'કોશા'ની વિરહવ્યથાનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું છે. શકટાલ મંત્રીનું મૃત્યુ થતાં રાજાએ મંત્રીપદ લેવા સ્થૂલિભદ્રને આમંત્રણ આપ્યું. આ પ્રસંગને કવિ લાઘવથી આલેખે છે.

ભારતિ ભગતી કરું મલી, ઘડં મુઘ્ન વચન કી સિદ્ધિ,
કોશા વિરહ વચ્ચાળ રુયુ, બીજડ ટૂંકિ વિશુદ્ધિ, ૧

બાલિદ ભરણ મળ તાર્યિ રાડં, થૂલિભદ્ર કોશા ધરથી બુલા એ,
એતના બોલે મુળી કોશ જોડ, જુયં જ્યલ વિલ્લયુર્યા માહી પરિહુડ.^૪ ૨

ઉત્કટ વિરહવ્યથા અનુભવતી કોશાનું વર્ણન કવિ આ પ્રમાણે કરે છે.

વિરહાનલ જ્વરથી તનુ તાતી, સાંડ પ્રેમકથા હાડ નાહતી,
તાર્યિહ વિસમ દૂઆ પરિણામ, મીંતરિ તનકું ઝતાવડ કામ.^૫ ૨૬

અને અંતે કોશાની કેવી કરુણાજનક સ્થિતિ થાય છે.

કોશા વિલપતિડં યુ મૂરછાડ, સખી કહડ બૂબ દિલ્લડં સુતાંડ,
એ જાગુ મેજ્યા સઘનડં હાથી, તનકી વ્યાધિ સમડંગી ઉસધી.^૬ ૨૮

જૈરામ્ય પામીને સ્થૂલિભદ્ર સંમતિવિજય ગુરુ પાસે દીક્ષા લે છે. પછી ગુરુનેા આદેશ થતાં તે પ્રથમ 'ચાર્તુમાસ' ગાઢવા કોશાના 'ભવને' આવે છે. એ પ્રસંગનું કવિ સ્વાભાવિકતાથી વર્ણન કરે છે.

ગુરુ ફરમાન લહીડ સવેલાં, આએ થૂલભંદ્ર મુનિવર લીલાં,
કોશિ વધાડ કરડ રે નેહાલા, સાંડ સંદેસા જિડથી વાહાલા. ૬૦

૧ સ્થૂલિભદ્ર ચંદ્રાયણિ, પૃ. ૧, ૨૫, ૨૬, ૨૭, ૩૧, ૪૦. ૨ એજન, પૃ. ૨, ૬૬.

૩ એજન, ૨, ૭૧, ૭૨.

૪ એજન, પૃ. ૨.૧, ૨

૫ એજન, પૃ. ૨.૨૬

૬ એજન, ૨.૨૮.

કયાં સાંઈ અંગ મિન્હઈં અંગ બાહુ, કિતની બિછર્યા પરિસિનાડ,
તનકી ખબરિ સાંઈ દેહી વિસરી, તુટતિ ઞ્યોલી કસણ સબ બપરી. ૬૧

× × ×

થૂલિભદ્ર મુનિવર રહે-ચ્યતુ માસિ, વૂસવઈ કોશા કું રે ઊલ્લાસિ,
સૂનિ હો વચન રસાલા, સબ ચંચલ હઈ દુનિયાં જંડલા.^૧ ૬૩

કોશાને ઉપદેશ આપતાં સ્થૂલિભદ્ર કહે છે,

કોઈ ન કિસકા વહાલા હોવઈ, સવારથ સાહમા સબ કોઈ ડોવઈ,
ભમરા કુસુમ પરિં સબ દેખડ, જબ બરસ તબ લગઈં ફિર તાપે યહ.^૨ ૬૫

આ ઉપદેશથી પ્રતિબોધ પામી કોશાએ...

મુનિ કે વચન સુની કોશિયોઈ, ધરમહ સેતી રાતી હુઈ,
સમકિત શીલ લીઈ મુનિ પાસઈ, મુનિ મી ઞ્યાલે પહુતઈ ચતુમાસઈ.^૩ ૬૬

‘સમકિત શીલ’ અંગીકાર કર્યું.

ગુરુ શ્રી વિનયમંડન ઉવજ્ઞાય, જિનુ કે નરવર સેવઈ પાય,
લઘુ સીસ જયવંતસૂરિ ગુણ ગાઈ, થૂલભદ્ર તેવતઈં સુખ સવિ થાઈ.^૪ ૬૮

આમ સમગ્ર કાવ્ય એના શબ્દલાલિત્ય, વર્ણવિન્યાસ અને ઉચિત અલંકાર યોજનાને લીધે નવી ભાત પાડે છે. રાજસ્થાની-હિન્દી ભાષાની ‘છાંટ’ ધરાવતી આ કૃતિ ભાષાકીય દૃષ્ટિ પળ ઉલ્લેખનીય છે.

૮. નેમિનાથ સ્તવન

૪૦ કઢીની આ સંક્ષિપ્ત છતાં રસિક કૃતિ જયવંતસૂરિની એક પ્રકાશિત થયેલી કૃતિ છે.^૫ એના સંપાદક મુનિશ્રી ધર્મવિજયજી જણાવે છે તેમ “(આ) સ્તવન એક ટૂંકકાવ્યનું ભાન કરાવે તેવું પ્રાચીન ગુર્જર કાવ્ય છે, સાથે સાથે કર્તાની ગૂર્જર ભાષામાં દરેક રસો પોષવાની કુશલતા દેખાડી આપે છે.”^૬

કવિ કાવ્યના આરંભમાં ‘સરસતિ’ દેવીને નમસ્કાર કરી કાવ્યનું મંગલાચરણ કરે છે.

પય પ્રણમિ સરસતિ તળી, નેમિ ગુણ ગાડં રસાલ,
સંજોગી અનઈ જોગિયા, મન મોહન સુવિશાલ.^૭ ૧

‘સવિ ઋતુ ભૂપ’ એવી વસંતઋતુનો પ્રારંભ થતાં એની માદક અસર ‘યુવતિ જન’ અને ‘પ્રકૃતિ’ પર પડે છે. એનું વર્ણન કવિ ઉચિત શબ્દ અને પ્રાસની પસંદગી કરી કુશલતાથી આપે છે.

પસરિડ મલય મહાબલ, મહાબલિ કરતુ વ્યાપ
યુવાતેજન રત જલહર, લહરિ હરઈ જન તાપ.^૮ ૪

૧ સ્થૂલિભદ્ર ચંદ્રાયણિ, પૃ. ૩.૬૦, ૬૧, ૬૩.

૨ એજન, પૃ. ૩, ૬૫.

૩ એજન, પૃ. ૩, ૬૬.

૪ એજન, પૃ. ૩, ૬૮.

૫ શમામૃતમ્—નેમિનાથ સ્તવન, સંશોધક, મુનિ ધર્મવિજય, ભાવનગર, ૧૯૨૩ પૃ. ૧૧-૧૪.

૬ એજન, પૃ. ૧૧

૭ એજન, પૃ. ૧૧, ૧.

૮ એજન, પૃ. ૧૧, ૪

વસંતઋતુનો પ્રાદુર્ભાવ વિરહી જનને માટે તો..

વિરહિ-જન-મન-દારણ, દારૂણ કરવત ઘાર.^૧
બની રહે છે.

આમ સર્વત્ર વ્યાપી ગયેલ વસંતની માદક અસરથી 'નેમિનાથ' પણ અલિપ્ત રહેતા નથી. તે પણ વન મધ્યે વિવિધ પ્રકારના खेल खेले છે. એનું મનોહર વર્ણનચિત્ર કવિ કલમે યોગ્ય લાઘવથી સર્જ્યું છે.

વૃંદાવનમાં વન વન તરૂ તલહ, સરોવર જલ સુવિચાર રે,
રાધા રુકમિણિ ભામા ભામિની, ક્રીડા નેમિકુમાર રે.^૨ ૧૧
શબ્દાનુપ્રાસ અને આન્તર્યમકથી આ ચિત્ર સુંદર બન્યું છે.

વસંત વિહારનું કવિનું આલેખન સંસ્કૃત ઋતુકાવ્યની યાદ આપે એવું છે.

કેકર કમલિ છાંટિ જલ ભરી, કેવર કેસર રોલ રે,
કે નેમિ છેહડ બલગડ આવતી, કેતો કરડ ટકોલ રે. ૧૨
નયન મીંચાંવડી કો એક પૂંઠિથી, કોઈ છુપાવડી બાલ રે,
કોઈ કરી સાલા નવ નવ કુસુમની, કંઠિ ઠવડી સુવિમાલ રે.^૩ ૧૪

નેમિનાથના રાજીમતી સાથે વિવાહ થયા. પરણવા માટે નેમિનાથ સસરા ઉપસેનના દ્વારે જાય છે ત્યારે તે ત્યાં રાજમતીને જુએ છે. એની દેહચષ્ટિનું સુંદર અલંકાર વડે મનોહારી ચિત્ર કવિ કલમે સર્જ્યું છે, જેથી રાજમતીની મધુર-મૃદલ મૂર્તિ પ્રત્યક્ષ થાય છે.

વેળી કાજલ ભૂંચંમ કાલી, આંખડલી અતિર્હિ અળીયાલી,
જાલી જાલકડી જાલકાલી, સસિહર વચળી વર મટકાલી.
અધર જસ્યા રાતઢી રે પ્રવાલી, કુંદ-કલી દંતાલી. ૧૭
કંઠિ કોયળ મહેલી ટાલી, ઊરિ સોહડી મોતીસરિ જાલી,
કરિ ચૂઢી ચલકિ રણકાલી, બાહડલી અવલી લટકાલી.^૪...૧૮

પશુના આર્તનાદ સાંભળી નેમિનાથ દુઃખી થઈ પોતાના ઘેર પાછા ફરે છે અને ચરિત્ર પ્રહણ કરતા, ચોપન દિવસ બાદ કેવલજ્ઞાન પ્રાપ્ત કરે છે. આ બાલુ નેમિનાથ વગર એકલી પડેલી રાજમતી વિલાપ કરે છે. પ્રીત કર્યા પછી છેહ દેનાર પ્રત્યેની એની ઉક્તિઓ એની ચોટને લીધે નોંધપાત્ર છે.

સજ્જનનોયા તઈ તે કરિડું, જે વચરિ ન કરંતિ,
પ્રીતિ હંઢેરા જગિ દિઆ, ભીતરિ જીવ બલંતિ
નેહા કીજડી તેતલો, જેત્તા નિરવહવાડી,
ના ઝૂંપર સંતાપિડી મેહલી આદરરિયાડી.^૫ ૨૫

૧ શામામૃતમ્—નેમિનાથ સ્તવન, સંશોધક, મુનિ ધર્મવિજયજી, ભાવનગર, ૧૯૨૩, પૃ. ૧૧, ૭.

૨ એજન. પૃ. ૧૧, ૧૧.

૩ નેમિજન સ્તવન પૃ. ૧, ૧૩, ૧૪

૪ એજન પૃ. ૧૭, ૧૮

૫ એજન પૃ. ૧૩, ૨૫

વિલાપ કરતી રાજમતીની હૃદયોર્મિને કવિએ વેધકતાથી નિરૂપી છે. આંખે રાજમતી ચિત્તનાર પર નેમિનાથ પાસે જાય છે. ત્યાં નેમનાથના ઉપદેશથી પ્રતિબોધ પામી રાજમતી પણ સંસારનો ત્યાગ કરી 'ચારિત્ર' ગ્રહણ કરી, અંતે મુગતિ પામી. એ પ્રસંગને અલ્પ શબ્દ દ્વારા સંક્ષિપ્તતાથી કવિ આલેખે છે. જે કવિનું રચનાકૌશલ દાખવે છે.

નેહ નથી સંસારમાં, નેહ ન સહી રે વિછોહ,
છેહ દેહ જોડ નેહ કરી, તે સાથિ સું મોહો રે. ૩૫

× × ×

રાગ વડરાગી વયળલાં, રાજલિ સુણિય રસાલ
ચારિત્ર છેડ જિન કહુડ પાળી પામી મુગતિ વિશાલે રે.^૧ ૩૬
કાવ્યના અંતમાં નેમિનાથ પણ 'બુદ્ધવી ભવિયળ લેાય' 'શિવપુરી: જાય છે,

૯. પ્રકીર્ણ રચનાઓ

આ ઉપરાંત જયવંતસૂરિ એ કેટલાંક ગીતોની રચના કરી છે. લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યા-મંદિરના ગ્રંથમંડારમાંથી એક 'ગીત સંગ્રહ' મળી આવ્યો છે. જે 'નેમિનાથ આદિ ગીતસંગ્રહ'૨' એ નામે નોંધાયેલ છે. એમાં અન્ય ગીત સાથે જયવંતસૂરિ કૃત ત્રણ ગીત સંગ્રાયેલા મળી આવ્યા છે.

- (૧) કર્ણેન્દ્રિય પરવશે હરિણગીત
- (૨) નેત્ર પરવશે પતંગ ગીત
- (૩) સ્થૂલિભદ્ર ગીત.

પ્રથમ ગીતમાં કવિએ વિરહનું વર્ણન 'હરિણના દૃષ્ટાંત દ્વારા નિરૂપ્યું' છે.

વિરહના સ્વરૂપને વર્ણવતા કવિ કહે છે—

દોહિલું રે વિરહ વાહાલા તળુ, વરિ મરણ દહૃદ એકવાર,
નિતુ બલળ નીસાસે કરી, કુળ જાણેરે રે વિરહીયાં સાર.^૩

કવિ હરણનેા સાચો સ્નેહ આ પ્રમાણે વર્ણવે છે.

નેહિ રે બાધાં હરિણનાં, અવગળી જીવિત દેહિ,
દે પ્રાણ આવી દૂરિથી, સાચુ સાચુ રે હરિણ સ્નેહ.^૪ ૩

અને ગીતના ઉપશમમાં કવિ કહે છે—

મોકલું ઇન્દ્રિય કાનનું, મૃગ લહૃદ દુઃખ અપાર,
જઈવંત પંડિત બુદ્ધવહ, ટાલુ ટાલુ રે વિષય વિકાર.^૫ ૭

૧ નેમિજિન સ્તવન, પૃ. ૧૪, ૩૯

૨ નેમિનાથ આદિ ગીત સંગ્રહ, પુણ્યવિજયજી હસ્તપ્રત ગ્રંથમંડાર, લા. દ. ભારતીય સંસ્કૃતિ વિદ્યામંદિર, અમદાવાદ, હસ્તપ્રત ક્રમાંક ૩૫૫૮.

૩ નેમિનાથ આદિ ગીત સંગ્રહ, પૃ. ૨. ૨

૪ એજન પૃ. ૨. ૩

૫ એજન, પ્ર. ૨, ૭

... બીજા ગીતમાં 'દીપ-પતંગ'ના દૃષ્ટાંત દ્વારા એકપક્ષી પ્રેમ-વિરહનું વર્ણન કર્યું છે. ગીતને ઉપાડ સચોટ છે

ધિગ્ પડડ પાપી નયનનહ, જસ વેધિ જૂરિ મરંતિ,
જે સુપન માંહિ નવિ મિલડ, તે દેહી રે નેહડડ ધરંતિ.^૧ ૧

અને કવિ એકપક્ષી નેહ-વિરહનું વર્ણન કરતા કહે છે.

જૂરિ મરડ એક એક વિના, મનિ અવર ન ધરડ નેહ,
કાં દૈવ તિ હમ સરજીડ, દોહિહું દોહિહું રે એક-પક્ષ સનેહ.^૨ ૪

અને કાવ્યાન્તે કહિ કહે છે.

મોકલુ દયન વિકાર જુ, તુ દીપિ પડડ પતંગ,
જયવંત પંડિત બૃહવદ, મમ કરયો વિષયનું સંગ.^૩ ૭

છેલ્લા ગીતમાં સ્થૂલિમદ્ર કેશાના નેહ-વિરહનું વર્ણન કર્યું છે. મુનિ બનેલા સ્થૂલિમદ્ર કેશાને કહે છે.

થુલિમદ્ર કહિ સુણિ ગોરડી, મનિ ઓઝૂં આણડ કાંડ રે,
જેહ સિડ બોલયા બોલડા, વાહલા તે કિમ કિમ વીસરિયાં જાડ કિ.^૪ ૬

જયવંતસૂરિકૃત-‘ગીતસંગ્રહ’^૫ની પ્રારંભની રચના ‘પદમાવતી ગીત’ માધુર્યયુક્ત હોવાને લીધે ઉલ્લેખનીય છે.

સકલ સુખકારિણી, શુભ લતા સારિણી, જન મનાહારિણી, વિશ્વ મહિતા,
અંકુશ ધારિણી વિહવિહારિણી, વિપ્રવિહારિણી મહિમ સહિતા. ૧

આહ જાગિ પદમાવતી પાસ ગુણગાવતી, કવિજન ભાવતી વિશ્વજનની,
મક્તજન થાપતી ત્રિભૂવન વ્યાપતી, પૂરિ આશા સદા મુજ્જ મનની.^૬

આ સંસાર ભવનાં ઉદધિમાં તરી જવા માટે ધરમરુથી પ્રવહનની અગત્યતા નિરૂપતું ‘પ્રવહન ગીત’ પણ જોવા જેવું છે.

પ્રવહન અભિનવ ધરમનું, ભવોદધિ માંહિ તરંતિ રે,
અન્યા પ્રવહણિ પૂજિજી, અન્યા પ્રવહણિ પુરીડ.

પુણ્ય-ક્રિયાણ ધરંતિજી^૭. દ્રુપદ.

તે સ્થૂલિમદ્રના વિરહથી વ્યાકુલ બનેલી કેશા એમની વાટ જુવે છે. આબતા જતા જે પથિકોને સ્થૂલિમદ્ર વિશે પૃચ્છા કરે છે. આવી વિરહ અવસ્થામાં વપૈયા પિંડ પિંડ કરે છે. એ

૧ નેમિનાથ આદિ ગીતસંગ્રહ, પૃ ૨, ૧

૨ એજન પૃ. ૨, ૪

૩ એજન પૃ. ૩, ૭

૪ એજન પૃ. ૩, ૬

૫ પુણ્યવિજયજી હસ્તપ્રત ગ્રંથમંડાર, લા. દ. વિદ્યામંદિર, હસ્તપ્રત ક્રમાંક ૩૦૬૭

૬ ગીતસંગ્રહ, પૃ. ૧, ૧

૭ એજન પૃ. ૪ ૫.

વિરહાનલથી દગ્ધ એવી એના પર 'નમક' લગાડવાનું કામ કરે છે આ ભાવ કવિએ લાઘવતાથી નિરૂપ્યો છે. તે 'સ્થુલિગીત' જોવા જેવું છે.

ટોઢે રહી જોઈ વાટઢી, વાલ્હા નયને તૃપતિ ન હોઈ રે,
થુલિભદ્ર તળડ રે સંદેસડુ રે, પંથીડા કહુ મુસ કોઈકે,
થુલિભદ્ર કહુ કુણિ દીઠડા રે, મહારા બાધવ બાધવ ચુનઈ વધાઈ કે,
કોશ વેશા ઇમ વીનવઈ રે દુ૦
વિરહાનલિ દાધી દેહડી, ઘડીયન બીસરઈ ગુણ રે,
બાપીયડડ પીડ પીડ કરઈ, દાઘઈ દાઘઈ લગાવિઈ લૂંળ કે^૧...૨ થુ.

આદિ જિનેશ્વર ઋષભદેવ'નું નાનકડું ગીત પણ એના કાવ્યગુણે ઉલ્લેખનીય છે.

તેડુ મુખ દિશત છલિડં આનંદ, ઋષભદેવ વિમલાચલ-મંડન,
નામિ કુલા દધિ ચંદ દુ૦ તે૦
સાર સુધા મધુરિ કુનિ પીબત મોહઈ સુર નર વૃંદ
કદ્દો બચાન કરુ તન છબિ કી, મોહન વેલિ સુકંદ ૨ તે૦^૨

આ પ્રતમાં બીજા અનેક નાનકડાં ગીતો છે. ભાવની ઉત્કટતા અને શબ્દમાં લાલિત્ય તથા માધુર્યને લીધે તે આસ્વાદ્ય બન્યા છે;

આ ઉપરાંત જયવંતસૂરિ કૃત 'લોચન કાજલ સંવાદ' નામના અઠાર કડીના ગીતનો ઉલ્લેખ 'જન ગૂર્જર કવિઓ'માં છે તેમાં કવિએ 'લોચન' અને 'કાજલ' વચ્ચેનો રસિક સંવાદ આપ્યો છે.

કાવ્યને આરંભ ચોટદાર છે.

નયણાં રે ગુણ રયણાં નયણાં, એ અળઘટતી જોડિ,
કાલા કજ્જલ કેરઈ કારણિ, તુણનઈ મોટીં છોડિ રે,
અસરિસ સરસી સંગતિ કરતાં, આવઈ ચતુરહ લાજ,
જેહથી સુરજન માંહિ હુઈ હાસું, તસ મિ ભળઈ સ્યું કાજ રે.^૪ દુ૦

કાવ્યને અંતે કવિ પ્રશસ્તિમાં જણાવે છે.

મન માન્યા સ્યું સહો એ મિલતાં, મનિ જન બોલ ન ધઈ,
જયવંત પંડિત એની પરિ બોલઈ, મિલતા સાથઈ મિલઈ રે, જો.^૫

૧ ગીતસંગ્રહ, પૃ. ૯-૧૦, ૨

૨ એજન પૃ. ૧૪, ૨

૩ જૈન ગૂર્જર કવિઓ, સંવા. મીહનલાલ દ. દેસાઈ, મુંબઈ, ૧૯૪૪, ભાગ ૩, પૃ. ૬૭૧.

૪ એજન પૃ. ૬૭૧.

૫ એજન પૃ. ૬૭૧.

૧૦. સંસ્કૃત રચના : કાવ્ય પ્રકાશ ટીકા

શ્રી મોહનલાલ દેસાઈએ 'જૈન ગુર્જર કવિઓ'માં આપેલ ઉલ્લેખ ઉપરથી આ કવિએ સાહિત્ય ચક્રવર્તિ લોહિત્ય ભટ્ટ ગોપાલ વિરચિત 'કાવ્યપ્રકાશ' પર સંસ્કૃતમાં ટીકા રચી હોય એમ લાગે છે. એની પ્રશસ્તિ આ પ્રમાણે મળે છે.

ટીકા જયંતમુખ્યા વિલોક્ય તત સંગ્રહં ચ સાસય ?

સહૃદય મુદે પ્રયત્નાચ્છ્રી ગુણસૌભાગ્યસૂરિવર :

—ઇતિ સાહિત્ય ચક્રવર્તિ લૌહિત્ય ભટ્ટ ગોપાલ વિરચિતયાં

સાહિત્ય ધૂડામળૌ કાવ્યપ્રકાશ વિમર્શિન્યાં દશમ ઉલ્લાસઃ ૧.

આ સર્વ કૃતિઓ એક સાથે અવલોકતાં એ વસ્તુ સહજ રીતે પ્રતીત થાય છે કે જયંત-સૂરિ માત્ર કથનકાર કે જોડકણાં કરનાર નથી. એમની પાસે કવિ ઉચિત કલા છે, કસબ છે. એમના સમગ્ર સર્જનમાંથી, તેઓ જૈન મુનિ હોવાને લીધે જૈન ધર્મ અને સંસ્કારને અનુરૂપ શુચિતાની સૌરભ ફાંરે છે. સાદી અને સરલ રીતે તેઓ આ સર્વ કૃતિઓ સર્જન કર્યું છે. પણ એમની આ સરલતા માત્ર ભ્રમરના અભાવની નથી, પણ સ્વભાવસિદ્ધ છે. સરલ શબ્દો પાસે ધાર્યું કામ લેનાર તે કસબી કલાકાર છે એમની ભાષામાં ગૌરવ, કર્મિલતા, માર્મિકતા, પ્રસાદ અને માધુર્ય છે. એમની વાણીના પ્રવાહ અનાયસ સરલતાથી વહ્યા કરે છે. અનુપ્રાસયુક્ત એમની પંક્તિઓ રાગ કે દેશીના યોગ્ય માપમાં સહજતાથી એક પછી એક આવ્યા કરે છે. ઉપમા, રૂપક, દૃષ્ટાન્તરિત્યાદિ અલંકારોના ઉચિત પ્રયોગ દ્વારા તેઓ સામાન્ય ઉક્તિને પણ દીપ્તિવંત બનાવી મૂકે છે. એમની પાસે એક વિશિષ્ટ પ્રકારની વર્ણન શૈલી છે. તે શક્તિ વડે તે કોઈ પણ પાત્ર, પ્રસંગ કે ભાવને—સ્વભાવિકતાથી વાચકના ચિત્ત સમક્ષ પ્રત્યક્ષ કરી શકે છે. આ સર્વને કારણે એમની કૃતિઓ રુચિર અને આસ્વાદ્ય બની છે.

જયંતસૂરિ પાસે પ્રેરણાની જે કોઈ નિર્સંગદત્ત મૂડી છે. એમાં અભ્યાસ અને નિપુણતા વડે વૃદ્ધિ કરી એમણે ગુજરાતી સાહિત્યને 'શૃંગારમંજરી' અને 'ઋષિદત્તા' જેવી ઉત્તમ અને આકર્ષક કૃતિઓ ભેટ ધરી છે. એ મળે પ્રતિભાશાળી કવિ નથી પણ એક સારા 'શાસકવિ' તો છે જ.

૧. જૈન ગુર્જર કવિઓ, સંપા. મોહનલાલ દ. દેસાઈ, મુંબઈ, ૧૯૪૪ ભાગ ૩, પૃ. ૧૭૨ પરનો ઉલ્લેખ.

૩. “શૃંગારમંજરી” કથાની રુપરેખા

ક્રંડ ૧ : મુખ્ય કથા

અજિતસેન અને શીલવતીના વિવાહનો પ્રસંગ તથા શીલવતીના શીલ પર આરોપ-તેનું નિવારણ—અજિતસેન મુખ્ય પ્રધાનપદે—

શીલવતી અને અજિતસેનનો વિવાહ

નંદનનગર નામના નગરમાં અરિમર્દન નામે રાજા છે, રત્નાકર નામે શ્રેષ્ઠી છે અને તેની ‘શ્રી’ નામે માર્યા છે. સર્વ વાતે સુખી એવાં આ દંપતી અપુત્રક છે. રત્નાકર નિત્ર માર્યાના આગ્રહને વશ થઈ પુત્રપ્રાપ્તિ અર્થે ‘અજિતવલા દેવી’ની આરાધના કરે છે. દેવીની કૃપા રૂપે ‘શ્રી’ને એક પુત્ર થયો. જન્મના બારમા દિવસે મહોત્સવ કરી તેનું “અજિતસેન” નામ પાડ્યું. અજિતસેન યુવાન થતાં, સર્વ કલામાં નિપુણ થયો. હવે રત્નાકર એને અનુરૂપ કન્યા ઓછી કાઢવા અંગે સંચિત્ત બન્યો. આ સમય દરમિયાન રત્નાકરનો દેશાટન અંગે ‘સંયગલા નગરી’ ગયેલો મિત્ર પાછો ફર્યો. તેણે ત્યાંના જિનદત્ત શ્રેષ્ઠીની પુત્રી—“શીલવતી”ના રૂપ-ગુણની પ્રશંસા કરી, તે સર્વથા અજિતસેન માટે યોગ્ય છે એમ જણાવ્યું. વહી અજિતસેનની સાથે શીલવતીનો વિવાહ કરવા માટે જિનદત્તે પોતાના પુત્ર જિનશેખરને પોતાની સાથે મોકલ્યો છે એમ પણ જણાવ્યું. રત્નાકરે આ વિવાહ માટે પોતાની સંમતિ દર્શાવી અને જિનશેખરનો યોગ્ય સત્કાર કર્યો. જિનશેખરે પોતાની બહેન શીલવતીનો વિવાહ અજિતસેન સાથે કર્યો. રત્નાકરે જિનશેખર સાથે અજિતસેનને લગ્ન અર્થે—‘સંયગલા નગરી’ મોકલ્યો. મહોત્સવપૂર્વક શીલવતીને પરણી અજિતસેન નંદનનગર પાછો ફર્યો. અને તેનો સાથે આનંદપૂર્વક પાછો ફર્યો અને તેની સાથે આનંદપૂર્વક રહેવા લાગ્યો.

મધ્યરાત્રિએ શિયાળની લાઝી અને રત્નપ્રાપ્તિ

એક વખત બે પ્રહર રાત્રિ વીત્યા પછી શય્યામાં સુતેલી શીલવતીએ કોઈ ‘પશુ’નો અવાજ સાંભળ્યો કે “નદીના જઠમાં તળાઈને જતા એક ‘શવ’ સાથે પાંચ રત્નો બાંધેલાં છે. તે ઓઢી લઈને ‘શવ’ મને આપો.” પશુની ભાષા સમજનારી શીલવતીએ તે રત્નો પ્રાપ્ત કરવાનો વિચાર કર્યો. હાથમાં જલ ભરવા મિષે ઘડેા ધારણ કરી તે નદી કિનારે આવી. જલ મધ્યે જઈ શીલવતીએ “શવ” પરથી પાંચ રત્નો ગ્રહણ કરી, તે ‘શવ’ શિયાળને ભક્ષણ અર્થે આપી દીધું. પાંચ રત્નો લઈ શીલવતી ઘેર આવી. તેને શય્યા પર સૂકી, “સર્વ વૃત્તાન્ત પ્રમાતમાં પતિને જણાવીશ” એમ વિચારીને ફરી સૂઈ ગઈ, શીલવતીના આવવા-જવાના અવાજથી જાગૃત થયેલા એના પતિ અજિતસેનને આ સર્વ વ્યવહાર જોઈ, તેના શીલ અંગે શંકા થઈ. પ્રમાતમાં અજિતસેને સર્વ વીના પિતાને જણાવી શીલવતીને એના પિયર મોકલી દેવાનો પોતાનો નિર્ણય જાહેર કર્યો. ત્યાર બાદ પિતા અને પુત્રે “તારા પિતાએ તને સત્વરે બોલાવી છે” એવો કૃત્રિમ ‘લેખ’ બતાવી એને પિયર મોકલવાની તજવીજ કરી. શીલવતી પણ “આ મારા મધ્યરાત્રિના વ્યવહારનું ફઠ છે પણ મારું શીલ નિર્મલ

છે તો શો વાંધો છે.” એમ વિચારી પિયર જવા તૈયાર થઈ. રત્નાકર રથમાં શીલવતીને લઈ તેને પિયર મૂકી આવવા નીકળ્યો.

રત્નાકર-શીલવતીનો પ્રવાસ-પ્રસંગ-વિસંવાદ અને નિવારણ

હવે માર્ગમાં આગળ જતાં એક નદી આવી. રત્નાકરે શીલવતીને કહ્યું “તમે ઉપાન ઉતારીને નદી પાર કરજો.” છતાં શીલવતી ઉપાન પહેરીને નદી ઉતરી. માર્ગમાં વઢી આગળ જતાં “જેના અંગ પર હઠ પ્રહાર છે” એવા એક સુમટ દેખાયો. રત્નાકરે એને ‘શૂરવીર’ કહી બિરદાવ્યો. પળ શીલવતીએ એને ‘કાયર’ તરીકે ઓઠલાવ્યો. રત્નાકરે શીલવતીને અવલું બોલનારી લાગી. આગળ ચાલતાં એક ‘દેવઠ’ આવ્યું. રત્નાકરે એના અનુપમ સૌન્દર્યની પ્રશંસા કરી. યથારે શીલવતીએ એને ‘કંદર’ સમ ગણાવ્યું, બાદમાં માર્ગમાં એક “નગર” આવ્યું. રત્નાકરે એને ‘ઇન્દ્રભવન’ સમ ગણાવ્યું. યથારે શીલવતીએ એને ‘કાંનન’ જેવું ગણાવ્યું. નગર છોડી જતાં એક ‘નેસડું’ આવ્યું. એને રત્નાકરે “ગહનવન” જેવું ગણાવ્યું, ત્યારે શીલવતીએ એને ‘ઉત્તમ’ ગણાવ્યું. નેસડાંથી એટલામાં ત્યાં શીલવતીએ મામા આવે છે. તે બન્નેને મોજનાર્થે નિજ ગૃહે અમંત્રાં જાય છે. તેઓને તે અદરપૂર્વક મોજન કરાવી ‘ચાદર’ મેટ આપી વિદાય કરે છે. હવે માર્ગમાં આગળ જતાં એક ‘વટવૃક્ષ’ આવે છે. રત્નાકર વિશ્રામ માટે તેની છાયામાં બેસે છે, યથારે શીલવતી વટવૃક્ષની છાયા છોડી, રથની છાયામાં બસે છે. વટવૃક્ષ પર બેઠેલા વાયસ અવાજ કરે છે. વારંવાર અવાજ કરતા વાયસને સાંભળી—એની ભાષા સમજી, શીલવતી તેને પ્રત્યુત્તર આપતાં જણાવે છે—“પૂર્વની એક મૂલને પરિણામે હું મારા ‘કંત’ને ચૂકી ગઈ, હવે જો તારું માનું તો વઢી મહાન દુઃખ પામું...” આવો સંવાદ સાંભળી જિજ્ઞાસા વૃત્તિથી પ્રેરાયેલ રત્નાકરે પૃચ્છા કરતા પ્રત્યુત્તરમાં શીલવતીએ જણાવ્યું, “શિયાળોના શબ્દ પારખીને રાત્રે હું પાંચ રત્નો નદીમાં તળાતા ‘શવ’ પાસેથી લેવા ગઈ હતી, જે હજી પણ મારી શબ્દમાં દાવેલાં પડ્યાં છે. આ કારણે શીલો અપવાદ પામી, આ દશા પામી. હવે આ કામગીરી કહે છે—“આ વઢ નીચે ‘દસકોડી’ ધન દાટેલું છે. તે લઈ મને આહાર આપો’ વઢી આની સૂચના પ્રમાણે કરવા જાઉં તો કદાચ હું પિયર ભેગી પણ નહિ થાઉં” એમ વિચારું.” શીલવતીના કથનની સત્યાસત્યની પરીક્ષા કરવા ગામમાં જઈ ‘આયુધ’ લઈ આવી રત્નાકરે વઢ નીચે લેખ્યું. લેખતાં ‘દસકોડી’નો ધનમંડાર તેને હાથ લાગ્યો. ધન પ્રાપ્તિ થતાં હર્ષિત બનેલ રત્નાકરે શીલવતીને ‘શીલયુક્ત’ જાણી તેને ઘેર પાછા ફરવાની વિનંતી કરી. પ્રથમ થોડી આનાકાની પછી શીલવતી રત્નાકર સાથે પાછી ફરી.

માર્ગમાં રત્નાકરે શીલવતીને એના સર્વ પૂર્વ—કથન અંગે પૃચ્છા કરતાં તેણે પ્રત્યુત્તરમાં જણાવ્યું કે ‘પૂર્વ’ મેં કદેલા સર્વ કથનો યથાર્થ છે. ચરણના રક્ષણ અર્થે ઉપાન છે. નદીના તટિયમાં ભૂમિ કાંટા-વાંકરાવાળી હોય છે. તે પ્રગટ દેખાતી નથી તો એવા સ્થળમાં ઉપાન ન પહેરીએ તો પગને હાનિ થાય. ઉપાન ખીંજાય તો સુકાઈ જાય. માટે મેં ઉપાન ન ઉતાર્યા. વઢી જે સુમેટને તમે ‘શૂરવીર’ તરીકે બીરદાવ્યો, તેને જે ઘા દેખાતા હતા તે પીઠે હતા, વઢીએ ન હતા. માટે મેં તેને ‘કાયર’ કહ્યો હતો. દહેરાને ‘જંગલજાલ’ તરીકે ઓઠલાવ્યું, કેમકે ત્યાં નટ, વિટ, જડ અને જુગારીનો વાસ હતો. ‘નગર’ ને મેં ‘રાન’ જેવું કહ્યું કેમકે જે નગરમાં આપણે કોઈ સળું-વહાલું કે મિત્ર ન હોય તે વસ્તીવાળું હોવા છતાં આપણા માટે ‘રાન’ સમાન છે. વઢી ‘નેસડાં’માં મારા મામાએ આપણને આદરપૂર્વક જમાડ્યા એટલે તે

ઉત્તમ આવાસવાળું બની ગયું. વઢી વડની છાયા છોડી હું રથની છાયામાં બેઠી કેમકે જે સ્ત્રીના માથા પર વૃક્ષ પરથી પક્ષીનો વિષ્ણુ પડે તે સ્ત્રી “છ માસ”માં વિધવા થાય એવું જ ‘શુકન’ છે.

આ સર્વ સાંભળી રત્નાકરે વિચાર્યું “આ સ્ત્રી શીલવતી અને ગુણવતી છે.” ત્યારબાદ તે શીલવતીને લઈ પોતાના ઘેર પાછો ફર્યો. રત્નાકરે અજિતસેનને સર્વ વૃત્તાંત જણાવતાં તેને પણ શીલવતીના શીલ અંગે ખાતરી થઈ, અને તે પૂર્વવત એની સાથે આનંદપૂર્વક રહેવા લાગ્યા.

અજિતસેન મુખ્ય પ્રધાનપદે

શીલવતીની સલાહથી અજિતસેન નિત્ય રાજદરબારમાં જાય છે. રાજાનો તે ખૂબ આદર મેઢવે છે. અરિમર્દન રાજાને ૪૯૯ પ્રધાન છે. ૫૦૦ મો મુખ્ય પ્રધાન પસંદ કરી તેને સગઢો રાજભાર સોંપી નિવૃત્ત થવાનો રાજા અરિમર્દને મનસુબો કર્યો. આવા પ્રધાનની પસંદગી માટે તેમણે હુદા હુદા ‘કોયડા’ શોધી કાઢ્યા અને તે દ્વારા એની બુદ્ધિવાતુર્યની પરીક્ષા કરવા વિચાર્યું. તેના અનુસંચાનમાં તેણે સર્વ સમક્ષ એક કોયડો રજૂ કર્યો. “હાથીનો તોલ કેવી રીતે કરશો?” આ બાબત સર્વ પ્રધાનો મુંઝાયા કોઈ આનો ઉકેલ આપી શક્યો નહીં. રાજાએ આખરે અજિતસેનને એનો ઉકેલ પૂછ્યો. અજિતસેને શીલવતી પાસેથી આનો સાચો ઉકેલ જાણી રાજા સત્કાર રજૂ કર્યો. “હાથીને પ્રથમ નાવમાં બેસાડો તે નાવ જલમાં મૂકવી. નાવ જલમાં કેટલી ડુબે છે ત્યાં આગળ નિશાનીની રેખા કાઢી. પછી હાથીને ઉતારી આ રેખા સુધી નાવ ડૂબે એટલા પાષાણ ભરવા. ત્યારબાદ આ પાષાણનો તોલ કરવો. જેટલો તોલ થાય તેટલું હાથીનું વજન જાણવું.” ઉકેલ જાણી રાજા આનંદ પામ્યો અને અજિતસેનને ‘દેશપસાય’ આપ્યા.

વલી એક વાર રાજાએ રાજદરબારમાં એક પ્રશ્ન મૂક્યો કે “મને કોઈ ચરણપ્રહાર કરે તેને શો દંડ કરવો?” સર્વ પ્રશ્નાદિએ જણાવ્યું કે તેને સબઢ દંડ કરવો જોઈએ. આખરે રાજાએ અજિતસેનને આ પ્રશ્ન પૂછ્યો. અજિતસેને શીલવતીની સલાહ-સૂચના પ્રમાણે રાજાને આનો ઉત્તર આપતાં કહ્યું “આપ રાજાને જે ચરણપ્રહાર કરે તેનો સત્કાર કરવો જોઈએ.” આ ઉત્તરથી આશ્ચર્ય પામેલા રાજાએ એનો ખુલાસો માંગતાં અજિતસેને પ્રત્યુત્તર આપતાં કહ્યું, “આપ રાજાને આપની રાણી કે પુત્ર સિવાય અન્ય કોણ ચરણપ્રહાર કરવાને શક્તિમાન થઈ શકે? તો વન્ને સત્કાર કરવો જોઈએ.” યોગ્ય ઉત્તરથી પ્રભાવિત થયેલા રાજાએ અજિતસેનને માનપાન આપી પાંચસોમો મુખ્ય પ્રધાન નિમ્યો.

એક સમયે રાજસભામાં રાજા અને અજિતસેન બેઠા હતા ત્યારે એક-“દીન વળિકે” આવી આંસુ સારતાં ફરિયાદ કરી કે-“મેં એક ધૂર્તને ગુણવાન જાણી તેની સાથે મૈત્રી કરી. હવે એક વચ્ચે તેના વિશ્વાસે મારું ધન અને સ્ત્રી મઢાવી હું પરદેશ ગયો, પરદેશથી પાછા ફરીને મેં ધન અને સ્ત્રીની માગણી કરી ત્યારે મારી ક્ષબર-અંતર પૂછ્યા બાદ તે ધૂર્તે કહ્યું “દેશ-પરદેશ ભ્રમતાં તે કોઈ આશ્ચર્ય જોયું હોય તો મને કહે.” એટલે મેં કહ્યું “અકાલે ફઢેલું એક મોટું આશ્ર-ફઢ નજીકના વનના કૂવામાં તરતું મેં જોયું છે. આશ્ચર્ય છે કે આ વચ્ચે આશ્રફઢ ક્યાંથી?” તે ધૂર્તે આ અંગે શંકા દર્શાવતાં જણાવ્યું-“જો તારું કથન સત્ય હોય તો મારા ઘરમાંથી બે હાથે જે લેવાય તે લઈ જવું અને જો તારું કથન અસત્ય ઠરે તો હું તારા ઘરમાંથી બે હાથે

જે લેવાય તેટલું લઈ લઈશ, એવી શરત કરીએ.” મેં તે શરત મંજૂર રાખી અને બીજે દિવસે પ્રમાતમાં આ અંગેની ખાતરી કરવા જવાનું નક્કી કરી અમે કૂટા પડ્યા. પણ રાત્રે છાના વનમાં જઈ પેઢા ધૂર્ત કૂવામાંથી આમ્મફળ દૂર કર્યું. સવારે અમો બન્ને વનમાં જઈને કૂવામાં જોયું તો ફળ ન મળ્યું. હું ઓટો ઠર્યો. નિરાશ થયેલો હું ઘેર આવ્યો, તેટલામાં મારા એક મિત્રે મને ચેતવણી આપી કે “આ તો ધૂર્ત છે. એની સાથે શરત કરવાથી હવે તે તારું ધન અને સ્ત્રી બન્ને લઈ જશે” “મને પણ હવે એની ધૂર્તતાની ખાતરી થઈ છે. તો હવે આ સંકટમાંથી આપ મને છોડાવો એવી વિનંતી છે” રાજાએ આનો નિકાલ લાવવાનું અજિતસેનને સોંપ્યું.

અજિતસેને શીલવતી પાસેથી આ અંગે સલાહ-સૂચના લઈ ઉકેલ સૂચવ્યા કે—“ધન અને સ્ત્રી માઠ પર ચડાવો ત્યાં રાખો નીચે નિસરણી મૂકો. ધૂર્ત ધન અને સ્ત્રીને લેવાને માઠ પર ચડવા જતાં જેવો વે હાથે નિસરણી પકડે, તે જ વખતે વે હાથે લેવાયેલી આ નિસરણી લઈ જા એમ કહેવું. જેથી શરત પૂરી થશે અને ધન તથા સ્ત્રી વચી જશે.” અજિતસેને વણિકને કહેલી યુક્તિ કરવાથી વણિકનાં ધન અને સ્ત્રી બન્ને ડગ્યાં. રાજાએ પણ અજિતસેનની બુદ્ધિની પ્રશંસા કરી.

ખંડ ૨ : મુખ્ય કથા

શીલવતીએ નિજ શીલની ખાતરી અંગે આપેલ કમલ — કમલના દર્શનથી એના શીલની ખાતરી અંગે રાજાના ચાર પ્રધાનોએ ઉપસ્થિત કરેલી શંકા

શીલના પ્રતીકરૂપે “કમલ” આપવું.

હવે એક વાર શીલવતીએ અજિતસેનને કહ્યું, “મારું શીલ ખંડન કરવા દેવ પણ સમર્થ નથી. તો અન્યની શી વાત કરવી? મારા મનમાં તમારા સિવાય અન્ય કોઈ નથી. પણ દૈવશાત કદાચ તમારા મનમાં શંકા થાય તો?” એમ કહી તેણે એક કમલ હાથમાં ગ્રહી અજિતસેનને આપતાં કહ્યું, “મન, વચન અને કાયાએ કરીને જો મેં અન્ય પુરુષને બાંધ્યો હોય તો આ કમલ કરમાઈ જાવ. જો હું શીલવતી હોઉં તો આ કમલ સદા વિકસિત રહેજો” અજિતસેને પણ આનંદપૂર્વક કમલને સ્વિકાર કર્યો અને સદા એને ધારણ કરતો આનંદથી રહેવા લાગ્યો.

શીલ અંગે ચાર પ્રધાનોએ ઉપસ્થિત કરેલી શંકા

હવે એક સમયે શત્રુરાજ્યની સામે યુદ્ધ કરવા રાજા સાથે અજિતસેનને પણ જવાનું થયું. શીલવતીથી વિષ્ટા પડવાના વિરહથી વ્યાકુલ બનેલ અજિતસેન ન કૂટકે રાજા સાથે પ્રયાણ કરે છે. માર્ગમાં સૈન્ય એક મહાભૂમિમાં વિશ્રામ કરે છે. અહીં સર્વત્ર વનસ્પતિનો અમાવ હોય છે, એવા સંજોગમાં અજિતસેન પાસે સૂચિત કમલ જોઈ રાજાએ તે સંગે તેને પૃચ્છા કરી. અજિતસેને તેને પોતાની પત્નીના “શીલના પ્રતીક” રૂપ ગણાવી સર્વ વૃત્તાંત રાજાને કહ્યો. પણ રાજાને આ વાતમાં શ્રદ્ધા ન ડગી. તેણે પોતાના ચાર પ્રધાનોને એકાન્તમાં બોલાવી આ બાબતની ચર્ચા કરી. પ્રધાનોએ કહ્યું “સ્ત્રીઓ માયાવી હોય છે. તે બહારથી માયા-નેહ દેખાડે છે. પણ એના અંતરમાં બોજુ જ કંક્ષ હોય છે. આ કલિયુગમાં કોઈ સ્ત્રી સતી હોતી નથી. એ સર્વ ધૂતારી હોય છે.” આ પછી તેઓએ નારીના “ધૂર્તપણા” પર—“સ્ત્રી ચરિત્ર” પર પાતાલસુંદરીની કથા કહી.

खंड ३ : अवांतर कथा

“स्त्रीचरित्र पर पातालसुंदरी कथा”

રાજા જયંતસેનના બાઝકન્યા સાથે લગ્ન અને તેને પુરુષ-પરિચયથી વિમુક્ત રાખવા મેંયરામાં રાખવી.

વિશાલનગરીને રાજા જયંતસેન યુવાન સ્ત્રીના ‘ચરિત્ર’ અંગેની અનેક વાતોથી પ્રેરાઈને નિર્મલ શીલવારી એક બાઝકન્યાને પરણવાનો નિર્ણય કરે છે. આ પ્રમાણે તે એક તરતની જન્મેલી સ્વરૂપવંત કન્યાને પરણે. પોતાના મહેલમાં જ મેંયરૂં બનાવી તેમાં તે પરણેલી રાજકન્યાને રાખી, ઉછેરવા માંડી. માત્ર “સ્ત્રી”ની દેખમાઠ નીચે તે કન્યા વસ્ત્ર જતાં ચૌકનદશાને પામી. પાતાલમાં રાખવાથી રાજાએ એનું “પાતાલસુંદરી” એવું નામ રાખ્યું. રાજા તેને જુદા શીલવતી જાણીને તેના પર અપૂર્વ સ્નેહ રાખતો. તેની સાથે આનંદપૂર્વક વિષયસુખ મોજવા લાગ્યો. એના આકર્ષણમાં તે રાજકાજના કાર્યમાં પણ બેદરકાર બનવા લાગ્યો.

અનંગદેવનું પાતાલસુંદરી સાથે પ્રેમમાં પડવું તથા એના મિલન માટે સુરંગ સોદાવી

હવે કોઈ એકવાર મળીદ્રોપનો વ્યાપારી અનંગદેવ અનેક જાતનાં રત્નો લઈ વિશાલપુર નગરીએ આવ્યો. તેણે આમળાં જેવડાં મોતીનો એક મહાકીમતી દ્વાર રાજને મેટ આપ્યો. પ્રસન્ન થયેલ રાજાએ તેનું દાન માફ કર્યું. ઘણું ધન કમાયેલા અનંગદેવે પુષ્કળ દ્રવ્ય આપી રાજાની ‘કામપતાકા’ નામની ગણિકાને વશ કરી, અને તે તેની સાથે રંગરાગ રેલવાં લાગ્યો. એક વાર સાર્થવાદે કામપતાકાને પૂછ્યું “રાજા રાજકાજમાં કેન શિથિલ દેખાય છે? રાજસભામાં પણ મોડો આવી વહેલો ચાલ્યો જાય છે?” કામપતાકાએ જણાવ્યું કે “અંતઃપુરમાં સ્ત્રી વાત પ્રસિદ્ધ છે કે રાજા જન્મથી મેંયરામાં રાખેલી એક સ્વરૂપવંત કન્યાના મોહમાં પડ્યો છે. તેથી રાજકાજમાં શિથિલતા દાખવે છે.” આ વૃત્તાંત સાંભળી અનંગદેવે તે સુંદરી તરફ અનુરાગી બની ગયો. અને તેને પ્રત્યક્ષ જોવા એનું હૃદય અધીર બની ગયું. તેના પ્રત્યક્ષ દર્શન માટે તેણે રાજા સાથે વધુ પ્રેમ કેળવવા માંડ્યો. વસ્ત્ર જતાં તેણે રાજાને પૂર્ણ વિશ્વાસ સંગઢન કર્યો. અંતઃપુરમાં પણ તે વિના સંકેતે આવજા કરવા લાગ્યો. ધીરે ધીરે તેણે મેંયરાનું સ્થાન વગેરે સર્વ બરાબર જાણી લીધું. ઘેર જઈ તેણે જુદી રીતે પોતાના ઘરથી મેંયરા સુધી સુરંગ સોદાવી. ત્યાર બાદ અવસર જાણીને રાજા પાતાલસુંદરી પાસેથી ગયા બાદ સુરંગમાં થઈને અનંગદેવ મેંયરામાં આવ્યો. નિદ્રાધીન થયેલી પાતાલસુંદરીનું અપૂર્વ સૌન્દર્ય જોઈ તે મુગ્ધ થયો. પછી તેણે એને પ્રેમવચ્ચોથી જાગૃત કરી. પાતાલસુંદરી પણ પ્રથમ પરિચયમાં જ તેના પ્રેમમાં પડી ગઈ. ત્યાર બાદ તે વિના સંકેતે સુરંગ વાટે આવીને અનંગદેવ પાતાલસુંદરી સાથે મેળ મેળવવા લાગ્યો.

પાતાલસુંદરીની નગરચર્ચાના દર્શનની માગણી—રાજને મોજન અર્થે નિમંત્રણ

સંકેત અનુસાર નિઃશંકપણે દરરોજ સુરંગ વાટે આવ-જા કરતા અનંગદેવને એક વાર પાતાલસુંદરીએ કહ્યું કે—“તું મને તારે ઘેર લઈ જઈ નગરચર્ચા દેખાડ” થોડી આનાકાની પછી અનંગદેવ એને પોતાના ઘેર લાવે છે. ત્યાં ગબાક્ષમાં બેસી તે નગરચર્ચા જુએ છે. તે વસ્ત્રો તે

રાજાને ક્રીડા અર્થે ઉપવન તરફ જતો જુદો છે તેને જોઈ પાતાલસુંદરી વિચાર કરે છે કે—“મને કેદીની માફક પૂરી રાખે છે અને પોતે ઇચ્છા મુજબ હરેફરે છે. તે જાણે છે કે હું બહુ ચતુર છું પણ હું તે રાજાને છેતરું તો જ ખરી.”

આમ નક્કી કરી તેણે સાર્થવાહ અનંગદેવને કહ્યું, “તું રાજાને જમવાનું આમંત્રણ આપ અને પીરસવાનું મને સોંપજે.” પ્રથમ તો રાજાથી બીતા એવા અનંગદેવે આનાકાની કરી પણ અંતે પાતાલસુંદરીના આગ્રહને વશ થઈ રાજાને ભોજન અર્થે નિમંત્રણ આપ્યું. ઘણા આગ્રહના અંતે રાજાએ તે આમંત્રણ સ્વીકાર્યું. અને અજીતસેનને ઘેર આવ્યો. પાતાલસુંદરીએ રાજા જમવા બેઠો એટલે સર્વ શૃંગાર સજી તેને પીરસવા માડ્યું, રાજા એનું સૌન્દર્ય જોઈ પ્રથમ ચમકે છે પણ પછી એને તે પાતાલસુંદરી હોવાની શંકા થાય છે; પણ તે વિચારે છે કે—“પાતાલસુંદરીને તો હું મોંઘરામાં પૂરીને આવ્યો છું. તો તે અહીં કેવી રીતે આવી શકે! આ તો એના રૂપને અનુરૂપ અનંગદેવની સ્ત્રી હશે.” એમ સમાધાન કરી તે શંકાનું નિવારણ કરે છે પાતાલસુંદરી ફરી પીરસવા આવી. તેને જોઈ વઢી રાજાને શંકા ધેરી વઢી, એટલે ય્યારે તે પુનઃ પીરસવા આવી ત્યારે રાજાએ સુંદરી ન જાણે એમ ભોજનસામગ્રીમાંથી એક “છાંટ” તેના વસ્ત્ર પર નાખી. પણ પાતાલસુંદરીને તે વાતની ખબર પડી ગઈ. શંકા પડવાથી જેનો ભોજનમાં રસ ડડી ગયો છે એવો રાજા જલદીથી મહેલે પાછો ફર્યો, આ બાજુ પાતાલસુંદરી પણ ‘છાંટ’ વાઢાં વસ્ત્ર બદલીને સુરંગ વાટે મોંઘરામાં આવી સૂઈ ગઈ. રાજાએ સર્વ તાઢાં ઉઘાડી મોંઘરામાં આવી જોયું તો પાતાલસુંદરી ડંધતી પડી છે. રાજાને આવેલો જાણી તે કૃત્રિમ ડંધમાંથી બગાસાં ખાતી ડડી. રાજાએ એના વસ્ત્રનું બારીકાઈથી અવલોકન કર્યું પણ એને “છાંટ”ની કોઈ પણ નિશાની દેખાઈ નહીં. આમ શંકાનું સમાધાન થઈ જતાં તે પાતાલસુંદરી જોડે ફરીથી પ્રથમની માફક વિલાસ કરવા લાગ્યો.

પાતાલસુંદરીનું અનંગદેવ સાથે પલ્લયન થયું અને રાજા તેમને વઢાવા જાય છે.

લાંબા સમયના એકાન્તવાસથી કંટાળી ગયેલી પાતાલસુંદરીએ એક વખત અનંગદેવને કહ્યું કે “મારે આ દેશમાં રહેવું નથી, માટે તમારા દેશમાં જવાની તૈયારી કરો અને હું પણ સાથે આવું છું.” અનંગદેવે રાજાને ભય દર્શાવી તેમ કરવાની પોતાની આનાકાની બતાવી. પણ પાતાલસુંદરીએ પોતાની ઇચ્છા જારી રાખતાં, એની સૂચનાને અનુસરીને “મારાં માતા-પિતાએ મને જલદીથી બોલાવ્યા છે.” એવો કૃત્રિમ લેખ રાજાને બતાવી, તેની પાસે જવાની આજ્ઞા માંગી. રાજાએ અનિચ્છાએ તેને એના નગર જવાની રજા આપી. અનંગદેવની ઇચ્છા પ્રમાણે રાજા તેમને સમુદ્રના કાંઠા સુધી વઢાવા આવવા કબૂલ થયો.

હવે શુભ દિવસે સાર્થવાહ પોતાનાં વહાણો તૈયાર કરી પોતાના દેશ જવા તૈયાર થયો. રાજા પણ તેઓને વઢાવવા તેમની સાથે થયો. પાતાલસુંદરી પણ સુરંગ વાટે અનંગદેવના આવાસે આવી, સજ્જ થઈ, પાલખીમાં બેસી સમુદ્ર કિનારે જવા તૈયાર થઈ. પોતાની પાલખી રાજાની પાસે રાખી તે રાજાને કહેવા લાગી, “આપની કૃપાથી અમે ઘણું ધન ઉપાર્જન કર્યું છે. વઢી અમારો અજ્ઞાનથી કોઈ અપરાધ થયો હોય તો માફ કરજો.” આમ વાર્તાલાપ કરતાં તે ત્રણે સમુદ્રકિનારે આવી પહોંચ્યાં. અનંગદેવ અને પાતાલસુંદરી રાજાને ‘છેલ્લા જુહાર’ કરી વહાણમાં બેઠાં. થોડી વારમાં વહાણો દૃષ્ટિમર્યાદા બહાર નીકળી ગયા. દુઃખ અનુભવતો રાજા પોતાના મહેલે પાછો ફર્યો.

પાતાલસુંદરીનું સુકંઠ સાથે પ્રેમમાં પડવું અને અનંગદેવને સમુદ્રમાં ધકેલી દેવો.

સાર્થમાં અનંગદેવ સાથે એનો નાનો માઈ સુકંઠ પળ હોય છે. હવે સમુદ્રના પ્રવાસ દરમ્યાન દિયર સુકંઠ સાથે સ્વામાવિક હાસ્ય-વિનોદ કરતાં પાતાલસુંદરી તેના ગાનતાન પ્રત્યે આકર્ષાઈને તેના પ્રેમમાં પડી ગઈ. પ્રેમાસક્ત એવી તેણે વિચાર્યું, “આ સાર્થપતિ અનંગદેવને હણીને આ સુકંઠ સાથે અનંત સુખ ભોગવું.” એક વાર રાત્રે અનંગદેવ શરીરની ઉપાધિએ જાણ્યું થઈ, વહાણનો કિનાર પર બેઠો હતો તે વચ્ચે લાગ સાધી પાતાલસુંદરીએ તેને સમુદ્રમાં ધકેલી દીધો અને ઘણી કૃત્રિમ પોકાર કરી વિલાપ કરવા લાગી. પોકારથી પ્રેરાઈ “પાહારી” દોડી આવ્યા. તેમણે સર્વ સ્થળે શોધ કરી, પણ તેમને નિષ્ફળતા મળી. પાતાલસુંદરીએ કૃત્રિમપણે અનંગદેવ સાથે સમુદ્રમાં પડી મરવાનો પ્રયાસ કર્યો. પણ સુકંઠ ઇત્યાદિએ તેને રોકી રાખી. હવે પાતાલસુંદરી નિર્વિઘ્નપણે સુકંઠ સાથે વિલાસ કરવા લાગી.

આ સર્વ જોઈ નિહાળી સુકંઠે વિચાર્યું, “જે એક સ્વામિની ન થઈ તે બીજાનો કેમ થશે, જેણે રાજાને છોડી અનંગદેવને ગ્રહણ કર્યો, અને તેને પણ છોડી દેનાર મને કેમ છેદ ન દે?” એમ તે મન વગર એની સાથે ભોગ ભોગવતો રહેવા લાગ્યો.

સાર્થપતિનો વચાવ અને દીક્ષાગ્રહણ

હવે સમુદ્રમાં પડેલ અનંગદેવને કર્મ-સંજોગે એક પાટિયું હાથ આવ્યું. તેનાથી તરતો અને જલમાં તળાતો તે સિંહલદ્વીપમાં આવી, સ્થસ્થ થઈ વિચારવા લાગ્યો કે “આવો નિર્મલ સ્નેહ રાખ્યો છતાં તે મને ત્યજી ગઈ, તો સ્ત્રીને કોઈ ભરથાર સગો નથી” એમ વિચારતાં વૈરાગ્ય જાગ્યો. એવામાં તેને એક મુનિ મળ્યા. એમણે એને માયાના સાચા સ્વરૂપનો ચાલ આપીને વૈરાગ્યનો ઉપદેશ આપ્યો, મુનિના ઉપદેશથી વૈરાગ્ય પામી એણે ચારિત્ર ગ્રહણ કર્યું.

સુકંઠ અને પાતાલસુંદરીનું સિંહલદ્વીપ આગમન અને સુકંઠનું દીક્ષાગ્રહણ

દરિયાની મુસાફરી કરતાં કરતાં સુકંઠ અને પાતાલસુંદરી અકસ્માત તે જ સિંહલદ્વીપમાં આવી પહોંચ્યા. હવે મુનિવેશમાં અનંગદેવને જોઈ, ઓઝણી, સુકંઠ લજ્જા પામી ગયો. અને તેણે પણ વૈરાગ્ય પામી દીક્ષાગ્રહણ કરી તે પછી પાતાલસુંદરી સર્વ વહાણ લઈ અન્ય દ્વીપમાં જઈ, વેશ્યા થઈને રહી અને અંતે નરકનો ગતિ પામી.

રાજા જયંતસેન વૈરાગ્ય પામી મોક્ષે ગયો

હવે આ બાજુ સાર્થવાહની વિદાયથી વિષાદ અનુભવતો રાજા જયંતસેન નગરમાં પાછો ફર્યો. સત્ત્વે ભોંયમાં જઈને હુંએ છે તો પાતાલસુંદરી ન મળે. જંઘતસેને તરત સ્થાપાલ આવ્યો કે ધૂર્ત સાર્થવાહ પાતાલસુંદરીને લઈ ગયો. રાજાએ સેવકોને બોલાવી સર્વત્ર તપાસ કરાવી. ભોંયરામાં તપાસ કરતાં ગુપ્ત સુરંગ મળી આવ્યો. સર્વ ભેદ કઢાઈ ગયો. રાજાએ ખલાસીઓને તૈયાર થઈ ‘સાર્થવાહ’નો પીછો કરવા હુકમ કર્યો પણ ખલાસીઓએ જણાવ્યું કે “કાફલો તૈયાર થતાં ઘણી વાર લાગશે.” રાજા આથી તદ્દન નિરાશ થઈ ગયો. રાજાનું મન સંસારમાંથી ઊઠી ગયું.

આ સમય દરમ્યાન નગર બહાર ‘ચારણ’ કેવળીની પધરામણી થઈ. રાજા તેને વંદન કરવા ગયો. મુનિએ રાજાને ધર્મદેશના આપી. રાજાએ પાતાલસુંદરીનું ચરિત્ર પૂછ્યું. મુનિએ તે સર્વ કહી સંભળાવ્યું. સુંદરીનું દુઃશરિત્ર સાંભળી રાજા વૈરાગ્ય પામી, ચારિત્ર ગ્રહણ કરી, કાઢકમે મુક્તિપદ પામ્યો.

खंड ४ : मुख्य कथा

चार प्रधान-आशकोनो शीलवतीना शील-खंडननो प्रयास अने तेमनी खाडामां फसामणी. चार प्रधानोनु आगमन अने दासी द्वारा संदेश

आम चार प्रधानोए पातालसुंदरीनी कथा कही. राजाने शीलवतीना ‘शील’ अंगे शंका-शील बनाव्यो. अंते राजाअे प्रधानोने कहवुं, ‘‘हवे अेवुं करो जेथी शीलवतीना ‘शील’ने भंग थाय.’’ पछीथी राजानी अनुमति मेळवी चारे प्रधानो शीलवतीना शीलना खंडन अर्थे नंदन-नगर आवीने तेमणे दासी द्वारा शीलवतीने संदेश मोकलावी, पोताने आधीन थवा कहेवडाव्यु. शीलवतीए एने ‘‘परनारीनो संग न करवो जोईअे’’ अे अर्थनां अनेक वचनो कही पाछी काढी. पण ते दासी फरीथी आवी. एटले तेणे विचार्यु, ‘‘मारा पतिना हाथमां अम्लान रहेतुं कमल जोईने मारा शीलनी परीक्षा करवा अर्थे आ लोको आव्या लागे छे. तो अेमना मनमां पण चमकारो थाय अेवुं पारखुं देखाडुं’’ अेम विचारी तेणे दासीने आ प्रमाणे कहवुं, ‘‘जो के शीलवती नारी माटे परपुरुषनो संग करवो योग्य नथी पण द्रव्यनो सारो लाभ मळतो होय तो ते पण रंग करवा तैयार थाय छे. माटे जो प्रधानने इच्छा होय तो अेक लाख ‘टंका’ लईने आजथी पांचमा दिवसनी रात्रे पहैला प्रहरे आवे.’’ अेज प्रमाणे बीजा प्रधानने बीजा प्रहरे, त्रीजाने त्रीजा प्रहरे अने चोथोने चोथा प्रहरे आववा कहेवडाव्यु.

वाण वगरना पलंगनी युक्ति अने चारे आशकोनी खाडामां फसामणी

शीलवतीअे आ चार प्रधान आशकोने योग्य शिक्षा करवानुं नक्की क्युं. ते माटे तेणे पोताना ओरडामां दासीओ पासे खाडे खादाव्यो. खाडा पर अेक ‘‘वाण’’ वगरने पलंग मूक्यो अने ते पर चादर ढांकी शय्या तैयार करावी. नक्की कर्या प्रमाणे रात्रिना प्रथम प्रहरे पहैले प्रधान आव्यो. तेने सारुं सन्मान आपी, लाख ‘टंका’ लई, पेला ओरडामां तेडी जई, सुंदर चादर पाथरेला पलंग पर बेसाड्यो. बेसतांनी साथे ते नीचे उंडा खाडामां जई पडयो, तेवी ज रीते अन्य त्रण प्रधानोने पण तेमनी पासेनुं द्रव्य लई अेज खाडामां पाडी देवामां आव्या. दरराज दोरडाथी बांधेला कुंडा द्वारा तेमने जल-आहार आपवामां आवतो. हवे आवी विषम परिस्थितिमां थोडा समय रहेतां ज तेमनो विषय-विकार टळी गयो अने पश्चात्ताप करतां त्यां रह्यां.

शत्रु पर विजय मेळवी राजा अने अजितसेननुं पुनरागमन—भोजननिमंत्रण

हवे राजा अरिमर्दन अने अजितसेन शत्रुने जीतीने नंदननगर पाछा आव्या. अजितसेन घेर आव्यो. शीलवतीअे चारे प्रधानो अंगेनी सर्व विगत पतिने संभळावी. अजितसेनने पण आश्चर्य थयुं. अरिमर्दन राजाअे प्रधानोनी शोध करावी, पण कंઈ पत्तो मळयो नहीं. शीलवतीना घेर जई, तेनी खबर काढवानुं राजाअे नक्की क्युं. अेटले राजाअे विनोदमां अजितसेनने पोताने घेर हजी सुधी जमवा न बोलाववा अंगे टोक्यो. शीलवतीनी सलाह-सूचनाने अनुसारी अजितसेने राजाने पोताने घेर जमवानुं आमंत्रण आप्युं. प्रधानोनी ‘भाळ’ मळशे अेम विचारी राजाअे पण सपरिवार भोजन अर्थे आववानुं स्वीकार्युं. राजाअे ‘चर’ने गुप्तपणे अजितसेनना घेर मोकली भोजननी केवा प्रकारनी तैयार करी छे तेनी तपास करावी. पण आश्चर्य साथे पाछां फरेला ‘‘चरे’’ जणाव्यु के त्यां भोजननी कोइ पण जातनी तैयारी नथी. राजाने आथी विस्मय थयुं. पण आखरे ते सपरिवार भोजन करवा अर्थे अजितसेनने त्यां आव्यो.

શીલવતીએ ચાર પ્રધાનોને રસોડા પૂરી પાડતા યક્ષ બનાવ્યા

શીલવતીએ મોજનની સર્વ સામગ્રી તૈયાર કરાવી. પછી ટાકામાં પડેલા ચાર પ્રધાનોને શીલવતીએ કહ્યું, “જો હું જે રીતે કહું તે રીતે તમે કરવા તૈયાર હો તો તમને હું બહાર કાઢું.” પ્રધાનો તેમ કરવા કબુલ થયા. એટલે ચોરને બહાર કાઢીને સ્નાન કરાવી, ચારેના શરીર વિકરાળ લાગે એવી રીતે ચંદન વડે ચિતરી તેમને યક્ષ જેવા બનાવ્યા અને કહ્યું, “રાજા જમવા આવે ત્યારે ઓરડામાંથી સર્વ રસોડા જેમ માગુ તેમ તેમ લઈ આવવી અને પીરસવી.” રાજા સપરિવાર અજિતસેનના ઘેર આવી જમવા બેઠો. શીલવતી યક્ષોને જેમ જેમ આજ્ઞા કરતી ગઈ, તેમ સર્વ વસ્તુઓ યક્ષો દ્વારા પીરસાતી ગઈ. રાજાએ વિચાર્યું—આ ચાર યક્ષો શીલવતીની સર્વ માગણી પૂરી કરે છે. આ યક્ષો મારે ત્યાં હોય તો કેવું સારું?” મોજનને અંતે રાજાએ અજિતસેન પાસે યક્ષોની માગણી કરી. અજિતસેને કહ્યું, “આ સર્વ આપનું જ છે. તો આ ‘યક્ષની’ શી વાત! આ ચાર યક્ષ હું આપને અવશ્ય આપીશ, આપ રાજસભામાં પધારો અને ત્યાં હું ચાર યક્ષોને મંજૂષામાં મૂકી મોકલી આપું છું. તેને આપ મહોત્સવ કરી સ્વીકારજો.” રાજા પોતાને આવાસે આવી રાજસભામાં બેઠો. શીલવતીએ ચારે યક્ષોને ચાર મંજૂષામાં પૂરી, રાજસભામાં મોકલાવ્યા. રાજસભામાં મંજૂષામાંથી ચાર પ્રધાનનું લજ્જાસ્પદ પરિસ્થિતિમાં પ્રગટ થયું.

ઘણા ઉત્સવપૂર્વક ચારે મંજૂષા રાજસભામાં સર્વ સમક્ષ ઉઘાડવામાં આવી, તો ચાર વિકરાળ આકૃતિવાળા યક્ષો બહાર આવ્યા. રાજા કંઈક ભયથી અને કંઈક કૌતુકથી તે ચારેય આકૃતિને નીરક્ષી રહ્યો. આંખના પલકારાં ઇત્યાદિ માનવ લક્ષણો જોઈ રાજાએ તેમને પૂછ્યું “તમે કોણ છો?” પણ લજ્જાને લીધે તેઓએ કંઈ પણ પ્રત્યુત્તર આપ્યો નહીં. આખરે વધુ નિરીક્ષણ કરતાં રાજાએ ચારે પ્રધાનને ઓઢાવ્યા. રાજાએ આ સર્વ અંગે વૃત્તિ કરતાં તેમણે પોતાનો સર્વ વૃત્તાન્ત રાજાને જણાવ્યો. પુષ્કળ સર્વ હકીકત જાણી રાજાએ શીલવતીના શીલની પ્રશંસા કરી. અને તેને બહુમાનપૂર્વક દ્રવ્ય આપ્યું.

ખંડ ૫ : મુખ્ય કથા

મુનિ ધર્મઘોષ દ્વારા ઉપદેશ, પૂર્વભવ વૃત્તાન્ત કથન અને દીક્ષાગ્રહણ

હવે એક વચ્ચે નંદનનગમાં શ્રી ધર્મઘોષ મુનિ પધાર્યા. અજિતસેન અને શીલવતી તેમને “વંદના” કરવા ગયા. મુનિએ ધર્મોપદેશ આપ્યો. ધર્મોપદેશ ગ્રહણ કર્યા બાદ અજિતસેને પોતાના “પૂર્વભવ” વિષે પૃચ્છા કરતા મુનિએ કહ્યું કે—“પૂર્વે પુષ્પપુરમાં એક સુલશ નામનો વળિક અને તેની પત્ની સુયશા રહેતા હતા. તેને ઘેર દુર્ગ અને દુર્ગા નામે દંપતી સેવક હતાં. હવે એક વચ્ચે જ્ઞાનપંચમીને દિવસે સુયશા દુર્ગાને સાથે લઈ એક સાધ્વીજી પાસે જાય છે. ત્યાં સુયશા “જ્ઞાનપંચમી”ની પૂજા કરે છે. તે જોઈ દુર્ગાએ તે અંગે સાધ્વીજીને પૃચ્છા કરી. સાધ્વીજીએ તેને—“જ્ઞાનપંચમી”ના દિવસે “જ્ઞાનપૂજા” કરવાનો મહિમા સમજાવ્યો. તેનું શ્રવણ કરી દુર્ગાએ કહ્યું, “અમે સેવક આવી પૂજા ન કરી શકીએ.” તે સાંભળી સાધ્વીજીએ તેને “શીલ”નો ઉપદેશ આપતાં કહ્યું “શીલ વ્રત પાઠવું તે ચિત્તને આધીન છે. તો સર્વપર્વનાં દિવસે શીલ પાઠવાનું વ્રત તું લઈ શકે છે, અને પરપુરુષની ઇચ્છાનો હંમેશા ત્યાગ કરી શકે છે.” દુર્ગાએ એ વ્રતનો સ્વીકાર કર્યો. એના પતિએ પણ પરસ્ત્રી ત્યાગ અને પર્વોમાં સ્વસ્ત્રીના ત્યાગનું વ્રત સ્વીકાર્યું. આમ ધર્મનું પાલન કરતા તેનો “સમ્યક્ત્વ” પામ્યા અને પછી સૌધર્મ કલ્પમાં દેવ થયા. ત્યાંથી ચ્યવી દુર્ગા તે અજિતસેન થયો અને દુર્ગા તે તારી સ્ત્રી શીલવતી થઈ.” પોતાનો પૂર્વભવ સાંભળી બન્નેને જાતિસ્મરણ થતાં તેમણે “ચરિત્ર” ગ્રહણ કર્યું. અને એમ રહેતાં કેટલેક વચ્ચે તે બ્રહ્મદેવલોકે દેવ થયા. હવે ત્યાંથી ચ્યવીને કાલક્રમે મનુષ્યભવમાં નિર્મલ શીલવ્રત પાછી શીલવતી અને અજિતસેન મુક્તિપદ પામશે.

૪. શૃંગારમંજરી : શીલવતી કથા-પરંપરા

પ્રાસ્તાવિક

જૈન કવિઓએ અને સાહિત્યકારોએ ગુજરાતમાં કથાસાહિત્યની એક આગવી પરિપાટી જન્માવી છે અને પોષી છે. કવિ જયવંતસૂરિકૃત 'શૃંગારમંજરી' કે 'શીલવતીચરિત્ર' અન્તર્ગત પ્રાપ્ત થતી 'શીલવતીકથા' આવી એક જૈનકથા છે. શીલવતીકથા જૈન કથાસાહિત્યમાં વ્યાપકપણે પ્રચાર, પ્રસાર અને પ્રતિષ્ઠાપ્રાપ્ત સ-રસ કથા છે. ફલતઃ છેક સંસ્કૃત-પ્રાકૃતથી પ્રારંભી અર્વાચીન ગુજરાતી ભાષા પર્યન્તે એ કથાનો વિકાસ, વિસ્તાર અને રૂપાંતરને સુરેખ રીતે આલેખી શકાય એટલી સામગ્રી પ્રાપ્ત થાય છે. કવિ જયવંતસૂરિએ આ પરંપરાગત પ્રાપ્ત કથા-સામગ્રીમાંથી પ્રેરણા મેલવી કદાચ પ્રથમવાર મધ્યકાલીન ગુજરાતીમાં પોતાની પ્રતિભા અને કલ્પનાના સામર્થ્ય અનુસાર શુદ્ધિ-વૃદ્ધિ કરી તથા તેને પોતાના યુગનાં લોકમાનસ અને લોકરુચિને અનુકુલ ઘાટ અર્પી, પદ્યાત્મક સ્વરૂપમાં સ-રસ વાર્તા સરજી છે.

કથા પરંપરા : સંસ્કૃત-પ્રાકૃતમાં શીલવતી કથા

પ્રાકૃત ભાષામાં રચાયેલ શ્રી સોમપ્રભાચાર્ય કૃત, 'કુમારપાલ પ્રતિબોધ' [ઈ.સ. ૧૧૫૮]માં આપણે 'શીલવતી કથા' પહેલ પ્રથમ શીલવતીના દૃષ્ટાન્ત કથા રૂપે ઉપલબ્ધ થાય છે. આ કથાને નિરૂપતા કેટલાંક ગ્રંથો આ પછી સંસ્કૃત-પ્રાકૃતમાં પ્રાપ્ત થાય છે. એમાં સંસ્કૃત-પ્રાકૃતમાં રચાયેલ 'શીલોપદેશમાલા' [વૃત્તિ-સોમતિલકસૂરિ, ઈ.સ. ૧૩૩૮]માં મળતી 'શીલવતીકથા', પ્રાકૃત-સંસ્કૃતમાં રચાયેલ 'શ્રાવક પ્રતિક્રમણ-વંદિતુ સૂત્ર' [વૃત્તિ રત્નશેખરસૂરિ, ઈ.સ. ૧૪૪૦]માં પ્રાપ્ત થતી 'શીલવતી કથા', પ્રાકૃતમાં રચાયેલ 'મરતેશ્વર બાહુબલિ' [વૃત્તિ શુભશીલગણિ, ઈ.સ. ૧૪૫૩]માં મળતી 'શીલવતી કથા' હાલ ઉપલબ્ધ છે. આ ત્રણે ગ્રંથો મુદ્રિત સ્વરૂપમાં મળે છે.

અર્વાચીન કાલમાં પણ ત્રણેક કથાગ્રંથોમાં 'શીલવતી કથા' સાંપડે છે. સંસ્કૃતમાં વિજયલક્ષ્મી-સૂરિકૃત 'ઉપદેશપ્રસાદ' [ઈ.સ. ૧૭૮૭]માં શીલવતીના દૃષ્ટાન્ત રૂપે 'શીલવતી કથા' મળે છે. સંસ્કૃતમાં રચાયેલ 'શ્રી શીલવતી કથાનક' [પ્ર. ઈ.સ. ૧૯૨૦]માં સ્વતંત્રપણે નિરૂપાયેલ 'શીલવતી કથા' પ્રાપ્ત થાય છે. વઢી સંસ્કૃતમાં રચાયેલ શ્રી અજિતસાગરસૂરિ કૃત 'અજિતસેન શીલવતી કથાનક' [પ્ર. ઈ.સ. ૧૯૨૮]માં પણ પૂર્વાક્ત 'શીલવતી કથા' જ નિરૂપાયેલ છે.

ગુજરાતીમાં શીલવતી કથા

પ્રાચીન-મધ્યકાલીન ગુજરાતોમાં પણ આ 'શીલવતી કથા' આલેખતી કેટલીક કૃતિઓ પ્રાપ્ત થાય છે. સૌથી પ્રાચીન કૃતિ તે કવિ જયવંતસૂરિ કૃત 'શૃંગારમંજરી'ને ગણાવી શકાય. ત્યાર બાદ મુનિ દેવરત્ન કૃત 'શીલવદ્ ચુપઈ'માં [ઈ.સ. ૧૬૪૨]માં પ્રાયઃ આ કથા મળે છે. આ પછી સાત વર્ષના ટૂંકા ગાળામાં મુનિ દયાસાગર કૃત 'શીલવતી ચુપઈ'માં [ઈ.સ. ૧૬૪૯]માં પણ આ 'શીલવતી કથા' જ આલેખાઈ છે. ત્યાર બાદ કવિ કુશલધીર કૃત 'શીલવતી ચતુષ્પદિકા' [ઈ.સ. ૧૬૬૬] આ કથા અંગેનો ધ્યાન યોગ્ય એવો સુંદર પ્રયત્ન છે. જિનહર્ષ કૃત 'શીલવતી રાસ પ્રબંધ' [ઈ.સ. ૧૭૦૨] પણ આ કથા નિરૂપતી એક સમૃદ્ધ કૃતિ છે.

અર્વાચીન સમયમાં પણ આ કથા આલેખવાના પ્રયત્નો થયા છે. એમાં 'શ્રી જૈન સોઠ સતી ચરિત્ર' [પ્ર. ઈ.સ. ૧૯૩૯]માં એક સતી તરીકે 'શીલવતીની કથા' મળે છે. તેમાં આ કથાનું અર્વાચીન સ્વરૂપ સાંપડે છે.

આમ ઈ.સ. ૧૧૫૮થી આરંભી આજ પર્યન્તના લગભગ ૮૦૦-૯૦૦ વર્ષના સુદીર્ઘ વિસ્તારી ફલક પર આ કથાનો વિકાસ કે વિસ્તાર થયેલો જોઈ શકાય છે. જે પ્રસ્તુત કથાની જૈન સાહિત્ય-સમાજમાંની લોકપ્રિયતાનું સૂચક છે.

૫. શૃંગારમંજરી કથા: એક લોકકથા તરીકે એની કથાસામગ્રીને લોકતાત્વિક [Folkloric] દ્રષ્ટિએ અભ્યાસ

પ્રાસ્તાવિક

પૂર્વે આપણે ‘શૃંગારમંજરીચરિત્ર રાસ’ના કથાનકની રૂપરેખા સંક્ષિપ્તમાં જોઈ ગયા છીએ, આની કથા સામગ્રીને અભ્યાસ કરતાં તેને સ્પષ્ટ પળે ત્રણ ઁંડમાં વિભક્ત કરી શકાય એમ છે. ‘શૃંગારમંજરીની કથા’માં પ્રાપ્ત થતી ‘શીલવતી કથા’ની મુખ્ય કથા મૂળે બે સ્વતંત્ર કથાની બનેલી હોય એમ લાગે છે; એના પૂર્વાર્ધમાંમાં ‘શ્રેષ્ઠીપુત્રની શકુનરૂતજ્ઞ બુદ્ધિમાન પત્ની’ની કથા સાંબડે છે. જેમાં ‘પશુ-પંક્ષી-ની ભાષાનું જ્ઞાન’, ‘ગુઢાર્થ’ ઉક્તિકથન’, ‘રાજા અને બુદ્ધિમાન મંત્રી’, ‘સમસ્યા પૃચ્છા’ જેવા કથા-પ્રકૃતિ કે કથાઘટકોનો સમાવેશ થાય છે. એનાં ઉત્તરાર્ધમાં ‘પતિવ્રતા પત્ની અને ફસાવેલા આશકો’ની કથા મળે છે. જેમાં ‘શીલ-પ્રતીક’, ‘ફસાવેલ આશકો’ જેવા કથાઘટકો પ્રાપ્ત થાય છે. બહી અપતિવ્રતા પત્નીના દષ્ટાંત લેખે મળતી ‘પાતાલસુંદરી કથા’ નામની આડકથા પણ મૂળે સ્વતંત્ર લોકકથા છે. જેમાં ‘પતિથી પ્રચ્છન્ન પ્રેમી કે પરપુરુષ સાથે સંગ કરનાર પરપુરુષાસક્ત પ્રમદા’, ‘પતિ કે પ્રેમીને સરિતા આદિમાં ગવડાવી દઈ અન્ય પુરુષ સાથે પલાયન થનાર પ્રમદા’ ઇત્યાદિ જેવા કથાઘટકો મળી આવે છે.

શૃંગારમંજરી કથા : કથાપ્રકૃતિ : કથાઘટકો

આમ ‘શૃંગારમંજરીકથા’ની કથાસામગ્રીને નીચે મુજબ ત્રણ ઁંડમાં વિભક્ત કરી શકાય :

- (૧) શ્રેષ્ઠીપુત્રની શકુનરૂતજ્ઞ બુદ્ધિમાન પત્નીની કથા
- (૨) પતિવ્રતા પત્ની અને ફસાવેલ આશકોની કથા
- (૩) અપતિવ્રતા (વેબફા) પત્નીની કથા.

આ ત્રણેય કથા-ઁંડમાંથી અનુક્રમે નીચે મુજબ કથાપ્રકૃતિઓ કે કથાઘટકો તારવી શકાય :

(૧) શ્રેષ્ઠીપુત્રની શકુનરૂતજ્ઞ બુદ્ધિમાન પત્નીની કથાન્તર્ગત કથાપ્રકૃતિઓ કે કથાઘટકો

૧. પશુ-પંક્ષીની ભાષાનું જ્ઞાન : શકુનરૂત (Knowledge of Animal language, કથાઘટક-સૂચી ક્રમાંક ‘બી’ ૨૧૬, કથાપ્રકૃતિ ક્રમાંક ૫૧૭, ૬૭૦-૬૭૧^૧)
 - (એ) મધ્યરાત્રિએ શિયાલની લાઠી અને તદાનુસાર દ્રવ્યપ્રાપ્તિ (કથાઘટક-સૂચી ક્રમાંક ‘એન’ ૫૪૭)
 - (બી) શકુનવાળી દ્વારા ભૂમિગોપિત ધનનિધિ અંગે સૂચના અને તદાનુસાર ધનપ્રાપ્તિ (કથાઘટક-સૂચી ક્રમાંક ‘એન’ ૫૩૭)
૨. ગુઢાર્થ ઉક્તિકથન : ઉપલક્ષ્ય દ્રષ્ટિએ અર્થહીન ભાસતી ઉક્તિઓ (અથવા કાર્ય)નું લાક્ષણિક રીતે અર્થઘટન કરતા અર્થપૂર્ણ નીવડે (કથાઘટક-સૂચી ક્રમાંક ‘એચ’ ૫૮૦)
૩. ત્રુપ અને ધીમાન મંત્રી : (ધીમાન મંત્રીપત્ની)—કથાઘટક (સૂચી ક્રમાંક ‘એચ’ ૫૬૧-૫૬૨) મંત્રીની નિયુક્તિ અર્થે કસોટીરૂપ કાચડાઓ
૪. સમસ્યાપૃચ્છા (Riddles, કથાઘટક સૂચી ક્રમાંક ‘એચ’ ૫૩૦-૫૩૧.

૧ અત્રે સર્વત્ર एस. ટોમ્પસનના ‘ધી ફોકટેલ’ તથા ‘મોટિફ ઇન્ડેક્ષ ઓફ ફોક લિટરેચર, ૧-૬’ નામના ગ્રંથોમાં આપેલ વર્ગીકરણ અનુસાર કથાપ્રકૃતિ કે કથાઘટકના ક્રમાંકનો નિર્દેશ કર્યો છે.

(૨) પતિવ્રતા પત્ની અને ફસાવેલા આશકોની કથાન્તર્ગત કથાપ્રકૃતિઓ કે કથાઘટકો

૫. શીલ-પ્રતીક (Chastity Index, કથાઘટક-સૂચી ક્રમાંક 'એચ' ૪૩૦, કથાપ્રકૃતિ ક્રમાંક ૮૮૮).

૬. ફસાવેલ આશકો (Entrapped suitors, કથાઘટક-સૂચી ક્રમાંક 'કે' ૧૨૧૮.૧.૧ - 'કે' ૧૨૧૮.૩ કથાપ્રકૃતિ ક્રમાંક ૧૭૩૦).

(૩) અપતિવ્રતા પત્નીની કથાન્તર્ગત કથાપ્રકૃતિઓ કે કથાઘટકો

૭. કુંવારી કન્યા કે સ્ત્રી કે પત્ની કે પ્રિયતમાને ભૂમિગૃહ કે મીનારા કે અન્ય સ્થાનમાં પુરુષપરિચયથી વિમુક્ત રાખવાના હેતુ અર્થે કેદ રાખવી (કથાઘટક-સૂચી ક્રમાંક 'ટી' ૩૮૧-કથાપ્રકૃતિ ક્રમાંક ૩૧૦, ૫૧૬).

૮. ભૂમિમાર્ગ કે સુરંગ વાટે રક્ષિત કન્યા કે સ્ત્રી કે પત્ની કે પ્રિયતમાના મિલન અર્થે ગમન અને એની સાથે રમણ (કથાઘટક-સૂચી ક્રમાંક 'કે' ૧૩૪૦-'કે', ૧૩૪૪.૧૦, 'કે' ૧૩૪૯-૧૦, 'કે' ૩૧૫.૦૧ અને 'કે' ૧૫૨૩).

૯. પરપુરુષ સાથે રમણ કરવા પતિ કે પ્રેમીને લાગ કરીને કે કોઈ જલસ્થાનમાં ગબડાવી દેને પરપુરુષ સહ રમણ કરનાર કે પલાયન થનાર પરપુરુષાસક્ત પત્ની (પ્રમદા) (કથાઘટક-સૂચી ક્રમાંક 'કે' ૨૨૧૩.૨-'કે' ૨૨૧૨.૩૨, 'કે' ૧૨૧૩.૫ તથા 'ટી' ૨૩૫.૫ કથાપ્રકૃતિ ક્રમાંક ૬૧૨).

[નોંધ—ઉપર્યુક્ત કથાપ્રકૃતિઓ કે કથાઘટકોની ક્રમાનુસાર સવિસ્તર ચર્ચા હવે પછી પ્રગટ થનાર વીજા સ્તંભમાં રજૂ કરવામાં આવશે.]

૬. 'શૃંગારમંજરી' : એક રાસ તરીકે મૂલ્યાંકન

કવિ જયવંતસૂરિકૃત 'શૃંગારમંજરી ચરિત્ર રાસ' અને અપરનામ 'શીલવતી ચરિત્રરાસ' એ સ્ત્રીર્ષા કે જ દર્શાવે છે એમ, એક 'રાસ' છે. 'રાસ'ના સ્વરૂપ-પ્રકાર અંગે આ પૂર્વે સારા પ્રમાણમાં ચર્ચા-વિચારણા થઈ ચૂકી છે. 'રાસ' સ્વરૂપના વિવિધ અંગ ઉપાંગોની ચર્ચા ડૉ. હરિવલ્લભ ભાયાણી^૧, ડૉ. મોગીલાલ સાંઢેસરા,^૨ ડૉ. ચંદ્રકાન્ત મહેતા^૩, શ્રી. ડોલરરાય માંકડ,^૪ શ્રી. કે. કા. શાસ્ત્રી,^૫ શ્રી. અનંતરાય રાવલ,^૬ ડૉ. મંજુલાલ મજમુદાર^૭, શ્રી. કા. બ. વ્યાસ^૮,

૧ ડૉ. હરિવલ્લભ ભાયાણી, ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ પત્રિકા, પ્રાચીન રાસ કાવ્યો, ફેબ્રુ-માર્ચ. ૧૯૪૭, પૃ. ૭.

૨ ડૉ. મોગીલાલ સાંઢેસરા, સંશોધનની કેડી, અમદાવાદ, ૧૯૬૧, પૃ. ૨૭૯.

૩ ડૉ. ચંદ્રકાન્ત મહેતા, મધ્યકાલના સાહિત્ય પ્રકારો, મુંબઈ, ૧૯૫૮, પૃ. ૩૦૭-૩૭૮.

૪ શ્રી. ડોલરરાય માંકડ, ગુજરાતી કાવ્ય પ્રકારો, ૧૯૬૪, પૃ. ૧૧૮ તે પછીનાં.

૫ શ્રી. કે. કા. શાસ્ત્રી. આપણાં કવિઓ, અમદાવાદ, ૧૯૪૨, સ્તંભ-૧ પૃ. ૧૪૩-૧૫૪.

૬ શ્રી. અનંતરાય રાવલ, ગુજરાતી સાહિત્ય (મધ્યકાલ) મુંબઈ, ૧૯૬૩, પૃ. ૩૮-૩૯.

૭ ડૉ. મંજુલાલ મજમુદાર, ગુજરાતી સાહિત્યનાં સ્વરૂપો, વડોદરા, ૧૯૫૪ પૃ. ૬૮-૭૮.

૮ પ્રો. કા. બ. વ્યાસ, વસંતવિલાસ, મુંબઈ, ૧૯૪૨, પૃ. ૩૭-૪૬.

શ્રી હીરાલાલ કાપડિયા^૯, શ્રી ભારતી વૈય^{૧૦} इत्यादिछे तेस ज हिंदीमां डो. दशरथ^{११} ओझा, विश्वनाथ त्रिवेदी^{१२} इत्यादि करी छे. आ बधी रासना स्वरूप अने बंधारण विषेनी चर्चा-विचारणाना संदर्भमां 'शृंगारमंजरी' एक रास तरीके मूलवणी आ प्रमाणे करी शकाय.

(१) रासनो प्रारंभ सामान्य रीते सरस्वती देवी के तीर्थंकर के गुरुनी वंदनाथी थतो. तदानुसार कवि जयवंतसूरिए पण काव्यनो प्रारंभ सरस्वतीने प्रणाम करीने कर्यो छे.

चंद्रवदनि चंपकवनी, चालंती गजगति,

मयणराय-मंदिर जिसी, पय प्रणमूं सरसति. १

आ पछी कवि अलंकारमंडित वाणीमां सरस्वती देवीनुं वैभवी वर्णन आपे छे.

सोविन-चूडि करि धरि, उर वरि, नवसर-हार,

खलकित सोविन-मेखला, पयि झांझर झमकार. २

वेणी-दंड प्रचंड छे, जिसु शेष-भुयंग,

अंग अनंग अमंगनु, नाग सुरभ समंग. ३

अने तयार बाद कवि गुरुने प्रणाम करता कहे छे.

सहिगुरु चरण नमूं निसि-दीस, जेहथी पहुचई सकल जगीश,

जेहथी लहीई धर्म-विचार, सकलशास्त्र सदगुरु आधारि. १०

वळी कबिछे पोताना गुरु अने गच्छ विषे माहिती आपतां जणाव्युं छे के,

वडतपगछि अति महिमावंत, श्री विनयमंडन उवझाय महंत,

शीलिं थलीभद्र सरसति बुद्धि, गौतमनी परि लब्धि प्रसिद्धि. १४

वळी कबिछे काव्यारंभमां ज कवनना वस्तुनो निर्देश कर्यो छे. जेमके-

ते सहिगुरुना प्रणमी पाय, जयवंतसूरि अक चित्तई थाई,

ग्रंथ कहं शृंगारमंजरी, बोझूं शीलवतीनू चरी. १७

आम आपणे उयर जोयुं तेम कबिछे रासना प्रारंभमां सरस्वतीने प्रणाम करी ते पछी गुरुने प्रणाम करी, ते पछी गुरु अने गच्छनी माहिती आपी छे. वळी काव्यना विषयनो पण निर्देश कर्यो छे जे 'रास'ना लक्षणने असुरूप छे.

(२) सामान्यत: रासना अंते काव्यपठननी फलश्रुति, कविना गुरु अने गच्छनी माहिती तथा कविनो स्वल्प परिचय आपवामां आवतो ते प्रमाणे अत्रे कवि जयवंतसूरि पण काव्यना अंते शीलनो महिमा गाता कहे छे.

दिनि दिन उदय हुइ घणउ, सधलइ जय जयकार,

अे सवि महिमा शीलनुं, मानइ सवि भूपाल. २४०१

शीलवती चरित्र करी, सधलइ वखाणिउ शील,

भवीयण पालु एक मनि, जिम पासु सुख-लील. २४०२

९ प्रो. હીરાલાલ ર. કાપડિયા, શ્રી. જૈન સત્યપ્રકાશ, અમદાવાદ ૧૯૪૬.

૧૦ ડો. દશરથ ઓજા અને દશરથ શર્મા, રાસ અને રાસાન્વયી કાવ્ય, વારાણસી ૧૦૪૦, પૃ. ૧-૧૨

૧૧ ભારતીય વૈય, મધ્યકાલીન રાસસાહિત્ય, મુંબઈ, ૧૯૬૬, પૃ ૬૫-૧૦૬

૧૨ અબુલ રહેમાન કુત, સંદેશ રાસક, સંપા. હજારીપ્રસાદ દ્વિવેદી તથા વિશ્વનાથ ત્રિપાઠી, મુંબઈ, ભૂમિકા, ૧૯૬૦, પૃ. ૧-૧૩

વઢી કાવ્યાન્તે કવિએ પોતાના ગુરુ અને ગચ્છની પરંપરાને પળ વિસ્તારથી વર્ણવી છે જેમકે...

ઘડતપાપક્ષ જાળીઈ, શ્રીરત્નાકર ગચ્છ.
કલ્પલતા જિમ વાઘતી, હીસઈ જિહાં ગુણ-ગચ્છ ૨૪૦૫

શ્રી તપગચ્છ ડઘોતકર, શ્રી વિજયરત્નસુરિંદ
જિન સુરપતિ સૂર વૃંદમાં જિમ ગ્રહ-ગણનાં ચંદ ૨૪૦૬

× × ×
પોતાનો પરિચય આપતા કવિ જણાવે છે—

શ્રી વિનયમંડન ગર્ળોંદ્રતુ, લઘુ સીસ ભૂમિ પ્રસિદ્ધ,
જયવંત પંડિત અભિનવી, શૃંગારમંજરી કિદ્ધ, ૨૪૨૨

વઢી કવિએ કૃતિનો રચનાકાઠ નીચેની પંક્તિઓમાં સ્પષ્ટતાથી નિર્દેશ્યો છે.

સંવત સોલ ચડોત્તરો, આસો સુદિ ગુરુ વીજ,
કીધી શૃંગારમંજરી, જયવંત પંડિત દેજિ. ૨૪૨૪

આમ કવિએ કાવ્યાન્તે આ સર્વ માહિતી આપી રાસના તે લક્ષણને જાઢબ્યું છે.

(૩) પંદરમી સદી પછી રાસને વિસ્તાર વધતા તેના વિભાગ પાઢવાની પદ્ધતિ પ્રવેસી હતી તે પ્રમાણે ૨૪૨૪ કઢી સંખ્યાનો વિસ્તાર ધરાવતો પ્રસ્તુત કૃતિને ૫૦ જેટલો જુદી જુદી 'ઢાલ'માં વિભક્ત કરી છે.

(૪) રાસની રચના ગેય એવી 'દેશી'માં થતી તદાનુસાર પ્રસ્તુત 'શૃંગારમંજરી'માં કવિએ જુદી જુદી અનેક દેશીઓ પ્રયોજી છે.

(૫) રાસની રચના પ્રાયઃ દૂહા, ચોપાઈ, તોટક ઇત્યાદિ છંદોમાં કરવામાં આવતી, અહીં તે જ પ્રમાણે કવિ જયવંતસૂરિ પ્રથમવાર એને પ્રાચીન ગુજરાતીમાં રચે છે તે એની વિશેષતા છે.

(૬) કોઈ પળ ધર્મસિદ્ધાંત કે વ્રતના પ્રતિપાદન અર્થે સામાન્ય રીતે રાસની રચના થતી તે પ્રમાણે અત્રે કવિ જયવંતસૂરિએ પળ શીલવ્રતના મહિમાગાન અર્થે પ્રસ્તુત રાસની રચના કરી છે.

(૭) વિષય પરત્વે જોડે તો રાસને વિષય શીલવતીનું ચરિત્ર આલેખવાને છે. આમ તે કવિને હેતુ શીલને મહિમા દર્શાવવાને છે. અને તે માટે શીલવતીના ચરિત્રનું નિરૂપણ કરે છે. કવિએ આ કથાનું વસ્તુ જૈન પરંપરામાં પ્રખ્યાત એવી શીલવતીની કથામાંથી લીધું છે. આ કથા આપણને સર્વ પ્રથમ પ્રાકૃત ગ્રંથ 'કુમારપાલ પ્રતિબોધ' અન્તર્ગત શીલને મહિમા વર્ણવતા એક દષ્ટાન્ત લેખે પ્રાપ્ત થાય છે. અને પછી તે સંસ્કૃત, પ્રાચીન ગુજરાતી ભાષાનાં કથાગ્રંથોમાં મઢી આવે છે. કવિ જયવંતસૂરિ પ્રથમવાર ગુજરાતીમાં રચે છે તે એની વિશેષતા છે.

(૮) ધર્મોપદેશ કે ધર્મપ્રચાર એ જૈન રાસનું પ્રધાન લક્ષણ હતું. તદાનુસાર અત્રે પળ કવિ જયવંતસૂરિએ શીલને મહિમા ગાઈ અંતે વૈરાગ્યને બોધ આપ્યો છે.

આમ 'શૃંગારમંજરી' રાસ સ્વરૂપ વિવિધ લક્ષણો ધરાવતી હોઈ તેને આપણે 'રાસ' કહીશું.

સમાલોચના

‘શૃંગારમંજરી’ અન્તર્ગત પ્રાપ્ત થતી ‘શીલવતી કથા’ પૂર્વે નોંધ્યું છે એમ જૈન સાહિત્યમાં વ્યાપકપણે પ્રચાર-પ્રસાર અને પ્રતિષ્ઠા પામેલી કથા છે. કવિ જયવંતસૂરિ પ્રાયઃ પ્રસ્તુત પરંપરાનુસારી કથા-સામગ્રીને અપનાવી પહેલ પ્રથમ મધ્યકાલીન ગુજરાતી ભાષામાં એક ‘રાસ’ કૃતિની રચના કરી એને સુંદર પદ્યાત્મક સ્વરૂપ અર્પે છે. કથાવૃત્તાન્ત તેની નાની-મોટી વિગતોમાં પરંપરાથી રૂઢ થયેલું હોવાથી કથાવસ્તુ પુરતો તો મૌલિક કલ્પના કે સંવિધાનની દૃષ્ટિએ કથાવસ્તુને શણગારવાની બાબતમાં, વર્ણનેને રસ-નિરૂપણની બાબતમાં, તેમ જ મનગમતા પ્રસંગોને બહેલાવવાની બાબતમાં કવિને પુરતો અવકાશ રહે છે. કવિ જયવંતસૂરિ આવા દરેક પ્રસંગોને લાભ લઈને પોતાની પ્રતિભા અને સામર્થ્ય અનુસાર એના વસ્તુસંકલના, પાત્રાલેખન, ભાવનિરૂપણ, વર્ણનાલેખન, અલંકારયોજના જેવાં પાસાઓમાં કુશલતા દર્શાવી છે. એને એક સ-રસ રાસ કૃતિ બનાવવાનો સફળ પ્રયાસ કર્યો છે. પણ એક પ્રકારના નિયત ઢાઢામાં ઢાઢાયેલી જૈન પરંપરાની ‘શીલવતી કથા’ને પ્રથમવાર મધ્યકાલીન ગુજરાતી ભાષામાં અવતારવાનું હોઈ આ કૃતિમાં કેટલીક મર્યાદાઓ જોવા મળે તે સ્વભાવિક છે.

‘શૃંગારમંજરી’ની વસ્તુસંકલનાની દૃષ્ટિ સમીક્ષા કરતા આમ કહી શકાય. કવિ જયવંતસૂરિએ રાસનો પ્રારંભ પરંપરાને અનુસરીને સરસ્વતી દેવીની સ્તુતિ કરીને [સ્તુત્યામક મંગલાચરણ કરીને] કર્યો છે. કવિ સરસ્વતીને પ્રણામ કરતા કહે છે :

ચંદ્ર-વદનિ ચપક-વની, ચાલંતી ગજગત્તિ,
મયળરાય-મંદિર જિસી, પય પ્રણમૂં સરસતિ. ૧

ત્યારબાદ કવિ અલંકારમંડિત વાણીમાં સરસ્વતી દેવીનું વૈભવી વર્ણન આપે છે. આ વર્ણનમાં રૂઢ ઉપમા-ઉત્પ્રેક્ષાઓ ઠીક ઠીક છે, છતાં ઉચિત શબ્દ પસંદગી અને લયના કારણે એક પ્રકારની અભિનવ ચાલતા જોવા મળે છે. (કડી ૨-૮) કવિ અત્રે કંઠક વિસ્તારથી સરસ્વતી દેવીના રૂપશણગારનું વર્ણન કરી એને વંદના અર્પે છે.

તે સહિગુરુના પ્રણમી પાય, જયવંતસૂરિ એક ચિત્તહં થાય,
ગ્રંથ કરું શૃંગારમંજરી, બોલું શીલવતીનું ચરી. ૧૭

આટલી મંગલાચરણ અને વસ્તુનિર્દેશાત્મક પૂર્વભૂમિકા રચી કવિ નંદનનગરના વર્ણનથી કથાનો પ્રારંભ કરે છે.

નંદનનગરનું વર્ણન સંપૂર્ણતા આળવાના પ્રયાસરૂપ પ્રાયઃ ૭૪ પંક્તિઓમાં વિસ્તાર્યું છે. [કડી ૪૨-૫૯]

પછી નંદનનગરના રાજા અરિમર્દનનો પરિચય, તે નગરમાં વસતા રત્નાકર અને તેની માર્યા ‘શ્રી’નો પરિચય, દંપતીની અપુત્રક સ્થિતિ અને તે અંગે દુઃખ અને ચિંતા, દેવીની આરાધનાથી પુત્ર પ્રાપ્તિ, બારમે દિવસે નામ-મહોત્સવ કરી પુત્રનું અજિતસેન નામાભિધાન, અજિતસેનની વિદ્યા-

સંપાદના અને ચૌવન-પ્રાપ્તિ, રત્નાકરની એને યોગ્ય કન્યાપ્રાપ્તિ અંગેની ચિંતા, એટલામાં એના પરદેશ ગયેલા મિત્રનું આગમન, મિત્ર દ્વારા, પોતે મંચગલા નગરીના જિનદત્ત અને શીલવતીની લીધેલ મુલાકાતનું વર્ણન, શીલવતીનું રૂપવર્ણન, પુત્રીના વિવાહાર્થે જિનદત્તે પદદેશી મિત્ર સાથે મોકલેલ પુત્ર જિનશેખર, રત્નાકર દ્વારા જિનશેખર સહ અજિતસેનને શીલવતીને પરણવા માટે મંચગલા નગરી મોકલવો, અજિતસેનનું શીલવતીને પરણીને સ્વનગર પાછા ફરવું' इत्यादि, વિગતો કવિ અતિ સંક્ષેપમાં તીવ્ર ગતિએ વર્ણવી જાય છે. જે કવિની વસ્તુને લાઘવથી રજૂ કરવાની વસ્તુસંકલનાની સૂક્ષ્મ દર્શાવે છે.

આ પછી પળ વાતાં તીવ્ર ગતિએ ચાલે છે. એકવાર મધ્યરાત્રિએ શીલવતીનું શીયાળાનું લાળીનું ઉપશ્રવણ, તદાનુસાર પશુપંક્તીની ભાષાજ્ઞ શીલવતીનું નદી કિનારે જઈ ત્યાંના શબ પરથી પાંચ રત્નો ગ્રહણ કરવા, રત્નો લઈને શીલવતીનું ગૃહે આવી પૂર્વવત્ શય્યામાં સૂઈ જવું, શીલવતીના આવર-જવરથી જાગૃત થઈ ગયેલો એનો પતિ અજિતસેનનું એના શીલ અંગે શંકાશીલ બનવું અને સવારમાં પિતાને તે વૃત્તાન્ત કહીને એને પિયર મૂકી આવવ તૈયાર થવું, એ બાવતમાં રત્નાકરનું સંમત થવું અને તદાનુસાર રત્નાકરનું રથમાં બેસાડીને શીલવતીને એના પિયર મૂકી આવવા નીકળવું' इत्यादि વિગતાંશો કવિએ સીધી વેગીલી કથાત્મક શૈલીમાં સંક્ષિપ્તમાં વર્ણવ્યા છે. જે કવિની કથનકલાની શક્તિનું દ્યોતક છે.

આ પછી રત્નાકર સહ શીલવતી રથમાં બેસી પોતાના પિયર પ્રતિ પ્રયાણનો પ્રારંભ કરે છે. તે વખતે માર્ગમાં અનેક શુકન થાય છે. અત્રે કવિ શકુનોની એક વિસ્તૃત યાદી આપી દે છે. (૧૪૮-૧૬૫) જો કે આપણને આજે આ વસ્તુસંકલનાની દૃષ્ટિએ યોગ્ય ન લાગે પણ તે વખતનો સમાજ આવા શુકન-અપશુકનમાં વિશેષ વિશ્વાસ કે શ્રદ્ધા ધરાવતો હશે એ સંદર્ભમાં આવી લાંબી યાદી આવે તે સ્વભાવિક છે.

કવિ ફરીથી વસ્તુપ્રવાહમાં વેગ આપે છે. રત્નાકર અને શીલવતીનો પ્રવાસ, પ્રવાસ માર્ગમાં ઉપસ્થિત વિસંવાદો, રત્નાકર અને શીલવતીનું વટવૃક્ષ નીચે વિશ્રામ લેવા 'બેસવું', ત્યાં કરીરના વૃક્ષ પર બેઠેલા વાયસની વાણીનું ઉપશ્રવણ, પક્ષી-પંક્તીની ભાષાજ્ઞ શીલવતી દ્વારા અને ઉપાલંભ દેવો' इत्यादि કથાવિગત કવિ તીવ્ર ગતિએ આલેખે છે પણ પછી કવિ વાયસવાણીના ગુણ-અવગુણ વિષે, વાયસ અંગેના શુકન-અપશુકન અંગે શુકનશાસ્ત્ર પ્રાપ્ત દસેદીશાના શુકનો પ્રાયઃ ૨૧ દૂહમાં (૨૧૮-૨૪૬) વર્ણવે છે. તે સ્થાને કવિ શુકનાવલિ અંગેનું પોતાનું જ્ઞાન શ્રોતાના લાભાર્થે ઠાલવી દેતા હોય એમ લાગે છે, છતાં તે પ્રમાણમાન લાગે છે.

બાદમાં કાવ્ય ફરી વેગ પકડે છે. શીલવતીનો વાયસ સાથેનો સંવાદ સાંભળી રત્નાકરની તે અંગે પૃચ્છા, પૃચ્છાને અતે પ્રાપ્ત માહિતી અનુસાર વૃક્ષ નીચેથી દશ લાખનો નિધિ પ્રાપ્ત કરવો' इत्यादि પ્રસંગો કવિ અતિ સંક્ષિપ્તમાં શીઘ્ર ગતિએ આલેખી જાય છે. જો કે આની મધ્યમાં પણ કવિ સામાન્યજ્ઞાન નિર્દેશક દૂહાઓ આપવાની વૃત્તિ રોકી શકતા નથી (૩૨૮-૩૨૭) તે પછી કવિ કથાવિગતને જીડપથી નિરૂપતા કાવ્યને આગળ ધપાવે છે. શીલવતીને પાછી ફરેલી જોઈ અજિતસેને કરેલ કોપ, રત્નાકરે શીલવતીના પૂર્વ કાર્ય અંગે કરેલો છુલાસો અને પંદરકોટી દ્રવ્ય પ્રાપ્તિની લાભની કહેલ વાત, તે સાંભળી અજિતસેનના કોપની શાંતિ થવી, રત્નાકર અને અજિતસેનનું શીલવતીને પૂર્વે કરેલી ભૂલ બાવત 'ખમાવવું' इत्यादि પ્રસંગો કવિ શીઘ્રગતિએ માત્ર ૩૦ કડીમાં [૩૪૬-૩૬૬] આપી દે છે જે કવિનો પ્રમાણમાન કે સંયમના ગુણને સૂચવે છે. અહીં કથા પ્રવાહનો એક તબક્કો પૂરો થાય છે.

આ પછી વાર્તા મંથરગતિએ આગઝ વધે છે. અજિતસેન-શીલવતી આનંદ-વિનોદ અર્થે સમસ્યાબાજી કરે છે. અત્રે આપણને સોએક કડીમાં [૩૬૧-૪૬૨] વિવિધ પ્રકારની એંસી જેટલી સમસ્યા મળે છે. અત્રે કથાપ્રવાહ લગભગ થંભી જાય છે. પણ સમસ્યાબાજી તત્કાલીન જમાનામાં ખૂબ લોકપ્રિય હોઈ આમ બનવું સ્વાભાવિક છે. રતનાકરનું મૃત્યુ થતાં અજિતસેન અને શીલવતી ગૃહપતિ અને ગૃહસ્વામિની બને છે.

મધુ માસનું આગમન થતા અજિતસેન અને શીલવતી વસંતવિહાર અર્થે અન્ય યુવાન સ્ત્રી પુરુષો સાથે વનમાં જાય છે. કવિ અત્રે યુવાન-સ્ત્રી પુરુષના વિવિધ વિલાસ અને વસંતના આગમને પ્રકૃતિમાં જે ઉલ્લાસ પ્રસરે છે એનું કલાત્મક રીતે વિસ્તારથી આલેખન કરે છે. ટૂંકમાં કહીએ તો કવિએ અત્રે એક ફાગુ કાવ્યની જ રચના કરી છે. વસ્તુસંકલનાની દૃષ્ટિએ અહીં કથાપ્રવાહ સાવ મંદ-લગભગ સ્થિર થઈ ગયેલો લાગે પણ મધ્યકાલીન રાસોમાં આવું પ્રકૃતિ નિરૂપણ એક અનિવાર્ય લક્ષણ હોઈ તેમ બનવું સહજ છે.

આ પછી કથાપ્રવાહ પાછો શીઘ્ર ગતિએ ચાલે છે. અજિતસેનને શીલવતી દ્વારા ઉગ્રમ અને ઉત્કર્ષ અર્થે રાજસંપર્ક સાધવાની સૂચના આપવી અને તદાનુસાર અજિતસેનનું નિત્ય રાજસભામાં જવું, રાજા અરિમર્દનને રાજસભામાં ૪૯૯ મંત્રી હોવા, રાજાની પાંચસોમો મુખ્ય મંત્રીની નિયુક્તિ કરી રાજકાજના ભારમાંથી મુક્ત થવાની ઇચ્છા, મુખ્ય મંત્રીની નિયુક્તિ અર્થે એની બુદ્ધિ ચાતુર્યની કસોટી કરવા રાજસભા સમક્ષ કોયડાઓ રજૂ કરવા, રાજા દ્વારા રજૂ થયેલા ‘હસ્તીતલિન’ અને ‘ચરણપ્રહાર’ના કોયડાઓનો અજિતસેને શીલવતીની સલાહસૂચનથી સૂચવેલા સાચા ઉકેલો, બુદ્ધિ-પ્રભાવથી પ્રસન્ન થયેલા રાજા દ્વારા અજિતસેનની મુખ્યમંત્રી તરીકે નિમણૂંક કરવી તથા રાજા સમક્ષ ઉપસ્થિત થયેલ ‘દીન-ધૂત’ના કોયડાનો અજિતસેને સૂચવેલ સાચો ઉકેલ ઇત્યાદિ કથાંશો કવિ એક પછી એક અવિરત ગતિએ નિરૂપી જાય છે. જે કવિની પ્રસંગોની રજુ કરવાની કુશલતાની શક્તિને સૂચવે છે. આ પછી કવિ સંક્ષિપ્તમાં શીલવતી દ્વારા પોતાના શીલ સાથે સંકળાયેલ અમ્લાન કમલ શીલ-પ્રતીક આપવાના પ્રસંગનું નિરૂપણ કરે છે.

આ પછી પાછો કથાપ્રવાહ મંદગતિએ ચાલે છે. કવિ આ પછી નવદંપતી અજિતસેન અને શીલવતી વચ્ચેના પ્રણય અને પ્રણયકલહનું કંઈક વિસ્તારથી આલેખન કરે છે. આ પછી રાજા અરિમર્દન અજિતસેનને યુદ્ધાર્થે પોતાની સાથે આવવાની આજ્ઞા કરે છે. અહીં કથા કંઈક જુદો જ વળાંક લે છે. આ પ્રસંગનો કવિ ઔચિત્યપૂર્વક ત્રિનિયોગ કરી અજિતસેનને શીલવતીના પડનાર વિરહના પ્રસંગનું આલેખન કરે છે. આવી પડનાર વિરહના ચંચાલથી વ્યાકુલતા અનુભવતા અજિતસેનની વ્યથા-ત્રેદનાને કવિ વિસ્તારથી આલેખે છે. જેમાં કવિની ઉત્કટ ભાવાલેખનની શક્તિના દર્શન થાય છે. વ્યથિત અજિતસેનનું ગૃહે આવવું, એની આવી વ્યથિત સ્થિતિ જોઈને તે અંગે શીલવતીની પૃચ્છા, અજિતસેને રાજાની આજ્ઞાનું કરેલ કથન, કથનના શ્રવણ માત્રથી શીલવતીનું બેમાન થઈ જવું, અજિતસેનનું શીલવતીને જાગૃત કરી આશ્વાસન આપવું ઇત્યાદિ પ્રસંગો કવિ નાટ્યાત્મક રીતે આલેખી જાય છે.

અજિતસેન શીલવતી પાસે વિદાય લેવા જાય છે, તે પ્રસંગે કવિ દંપતીના પરસ્પરના સ્નેહની ઉત્કટતા, એકબીજાની અનુપસ્થિતિમાં ઉપસ્થિત થનાર વિરહની વ્યાકુલતાનું વિવિધ ઉપમા, ઉત્પ્રેક્ષા અને દૃષ્ટાન્તની પરંપરા યોગી વિસ્તારથી વર્ણવે છે. કેટલાક સ્થાને કવિ જયવંતસૂરિને

પરિચય થાય છે પણ કથાનો પ્રવાહ અત્રે લગભગ સ્થગિત થઈ જાય છે, જે અત્રે કવિત્વનો ઉન્મેષ પ્રાપ્ત થાય છે તે અપેક્ષાએ ક્ષંતવ્ય છે. શીલવતી અજિતસેનને વિદાય આપી આંસુ સારતી પાછી ફરે છે. અત્રે કવિ વિરહિણી શીલવતીની હૃદયની વ્યાકુલતાને સુરેખતાથી આલેખે છે. એમાં કવિ વિરહની મૂક વેદનાથી આરંભી કાઠજ્ઞાલ પીડા સુધીની સ્થિતિને અભિવ્યક્તિ અર્પે છે. આ આલેખન કંઈક પ્રસ્તારી [૮૭૩-૧૧૧૧] બન્યું છે. કથાપ્રવાહ લગભગ થંભી જાય છે. પણ કવિ વિરહણી શીલવતીનો માનસિક વિહ્વલતાને વિકલ્પતાનું જે વર્ણન કરે છે તે શીલવતીના આંતરમાનસની સ્થિતિને છતી કરે છે. અત્રે કેટલાક સ્થાને શુદ્ધ કવિતાનું પણ દર્શન થાય છે. જે અનુપમ ભાવનિરૂપણની કવિની મનોરમ કલાશક્તિનો પૂરતો પરિચય આપી શકવા સમર્થ છે.

આ પછી કથાપ્રવાહ ગતિ પકડે છે સૈન્ય આગલ પ્રયાણ કરી એક જગ્યાએ વિશ્રામ લે છે. ત્યાં અજીતસેન પાસે અમ્લાન પુષ્પ જોઈને રાજાની તે અંગે વૃત્તિ, અજિતસેન દ્વારા રાજાને શીલ-પ્રતીક અંગે સર્વ હકીકત જાણ્યા પછી રાજાના મનમાં શીલવતીના શીલ અંગે ઉપસ્થિત થયેલ શંકા, અને આની ચર્ચા વિચારણા અર્થે પોતાના ચાર મંત્રીઓને બોલાવી તેઓને આ સર્વ બિના જણાવવી, મંત્રીઓ દ્વારા પણ સ્ત્રીની ચંચલતા પર ટીકા કરી શીલવતી અને શીલ-પ્રતીક પરસ્પરે શંકા ઉપસ્થિત કરાવી અને સ્ત્રીઓ કેવી અવિશ્વાસપાત્ર હોય છે. એવી પોતાની દલીલના સમર્થનમાં ‘પાતાલસુંદરી’ની ‘સ્ત્રોત્તરિય નિરૂપતી ઉપકથા કહેવી’ ઇત્યાદિ કથાંશો કવિ એક પછી એક શીઘ્ર ગતિએ રજૂ કરે છે. પણ મુખ્ય કથાપ્રવાહ મધ્યે આવતી ઉપકથા યાસી સાહીસાતસો [૧૩૧૮-૨૦૫૯] કઢી રોકે છે. જેથી મુખ્ય કથાનો પ્રવાહ (છેક ૨૦૫૯ કઢી પર્યન્ત) રોકાઈ જાય છે. વસ્તુસંકલનની દૃષ્ટિએ આ થોડોક પ્રમાણભંગ લેખાય, પણ જૈન રાસ સાહિત્યમાં આ વસ્તુ સામાન્ય ગણાવી શકાય એમ છે. આ કથા આપવાનું કથાગત પ્રયોજન તો રાજા ભરિમર્દન મનમાં શીલવતીના શીલ અંગે શંકા ઉપસ્થિત કરવાનું છે પણ સાથે સાથે એક કથામાં બીજી કથા આપવાનો અને તે દ્વારા એકી સાથે બે કથા આપવાની તક કવિ ઇડપે છે. વઠી કવિએ શીલવતીના શીલગુણને આવી વ્યભિચારી સ્ત્રીનું પાત્ર રજૂ કરીને કવિએ શીલવતીના શીલ ગુણને વધુ ઓપ આપ્યો છે. જે કવિની વસ્તુસંકલના અને પાત્રાલેખનની સાચી સૂક્ષ્મતાનું દર્શન કરાવે છે. આમ ઉપકથા પણ મુખ્ય કથાને સારી રીતે ઉપકારક નીવડે છે.

આ પછી કથાપ્રવાહ પૂર્ણ વેગે આગલ વધે છે રાજાના આદેશ અનુસાર ચારેય મંત્રીઓનું શીલ-લેખન અર્થે શીલવતી સમીપ આવવું, ચારેય મંત્રીઓ દ્વારા દુતીઓ મારફત શીલવતીને મોગેચ્છા અંગે સંદેશો મોકલવો, શીલવતી દ્વારા ચારેય મંત્રીઓને રાત્રિના જુદા જુદા પ્રદેરે પોતાના ગૃહે આવવાનો સંકેત આપવો, સંકેતાનુસાર એક પછી એક આવતા મંત્રીને વાળ વિનાના પર્યંકની પ્રયુક્તિ વડે ગૃહના ડંડા ગર્તમાં ગબડાવી દેવા ઇત્યાદિ કથા વિગતો કવિ ઇડપથી આપી જાય છે. જો કે આની વચ્ચે વચ્ચે કવિ દુતીના પ્રકારો અને તેના કાર્ય અંગે તથા પરદારા-ગમનના દોષ અંગે દુહા દ્વારા નિરૂપણ કરે છે નોંધવું જોઈએ.

આ પછી કથાવેગ કંઈક મંદ પડે છે. વર્ષાનું આગમન થતા વિરહિણી શીલવતી જે જે વ્યાકુલતા અનુભવે છે એની વર્ષાક્રાંતિના વર્ણનની પીઠિકામાં સુંદર રીતે અભિવ્યક્તિ કરે છે. પછી અજિતસેન શીલવતીને પત્ર લખે છે જેમાં કવિ અજિતસેનના શીલવતી પ્રત્યેના ઉત્કટ અનુરાગને વર્ણવે છે. શીલવતી આના પ્રત્યુત્તરમાં પત્ર લખે છે, જેમાં કવિ શીલવતીના હૃદયના અટપટા

ભાવોને, એની વિરહ વ્યથાને, મિલનની ઇચ્છાને કુશલતાથી નિરુપે છે. જેમાં કેટલીક જગ્યાએ કવિની કવિત્વ શક્તિનાં પણ દર્શન થાય છે.

અરિમર્દન અને અજિતસેનનું યુદ્ધમાં વૈરીને પરાજય કરીને પાછા આવવું, અજિતસેનનું ગૃહે આગમન અને અજિતસેન અને શીલવતીનું મિલન, શીલવતી દ્વારા ચારેય મંત્રીઓ અંગેનો સર્વ વૃત્તાન્ત અજિતસેનને જણાવવો इत्यादि વિગત કવિ તોત્ર વેગે જણાવી જાય છે.

રાજા અરિમર્દન પોતાના ચારેય મંત્રીઓની કરેલી નિષ્ફળ શોધ, બાદમાં અરિમર્દન રાજાનું મંત્રીઓની શોધાર્થે અજિતસેનના ગૃહે ભોજન નિમિત્તે આવવું, શીલવતી દ્વારા ચારેય મંત્રીઓને રસોડા અર્પતા ‘યક્ષો’ તરીકે રજૂ કરવા, એનાથી પ્રભાવિત થયેલા રાજા દ્વારા ‘યક્ષો’ની માગણી કરવી, અજિતસેન દ્વારા ચારેય મંત્રીઓને એક કાષ્ટમંજૂષામાં પૂરી રાજસભામાં રવાના કરવા, રાજસભામાં ચારેય મંત્રીઓનું હાસ્યાપદ સ્થિતિમાં ‘છતા’ થવું, સર્વ વૃત્તાન્ત જાણી રાજાને શીલવતીના શીલની ખાતરી થવી, શીલવતી દ્વારા ચારેય મંત્રીઓ પાસેથી પૂર્વે લીધેલ ધન પાછું આપવું અને તેઓને ‘પરસ્ત્રીનો નિયમ’ આવવો इत्यादि વિગતો કવિ સંક્ષિપ્તતાથી રજૂ કરીને કાવ્યને ઝડપી અંત તરફ દોરી જાય છે. વચ્ચે કવિ કયાંય થોમતા નથી.

આ પછી કવિ શીલવતીની કાવ્યને આટોપી છે છે. નગરમાં ધર્મધોષ મુનિનું આગમન થતાં અજિતસેન અને શીલવતીનું એની વંદનાર્થે જવું, અજિતસેન વડે વૃચ્છા કરાતા મુનિનું અજિતસેન અને શીલવતીના પૂર્વભવનું શ્રવણ કરવાથી ‘જાતિ સ્મરણ’ થતા બન્નેનું ચારિત્ર ગ્રહણ કરવું, અંતે બન્નેનું વદ્ધલોકગમન...એમ ઝડપથી કાવ્યનો અંત આપે છે. કાવ્યાન્તે કવિ શીલની પ્રશંસા કરી, ગુરુ અને ગચ્છની પરંપરા વર્ણવી, પ્રંથની પ્રશંસિત કરી કાવ્યનો સમાપ્તિ કરે છે.

શુંગારમંજરીની પાત્ર સૃષ્ટિ વિવિધતાભરી છે. એમાં સ્ત્રીઓ છે. પુરુષો છે અને પશુપંક્ષી જગતનાં પાત્રો છે. જયવંતસૂરિ જેટલા કથાપ્રવાહ પરત્વે સજાગ છે, એટલા પાત્રનિરૂપણ પરત્વે નથી એમ પણ ક્વચિત્ લાગે છે. કથાના પ્રસંગોમાં જે રીતે પાત્રો ઉપસતાં આવે છે તે રીતે તે એમને ઉપસવા દે છે. એ અંગે કોઈ કારીગરી કે કસબ વિશિષ્ટ રીતે તે પ્રયોજતા નથી. પણ તેમ છતાં કેટલાક સ્થાને કથા-પ્રસંગોમાં એમના કવિત્વને વિનિયોગ થયેલો છે. ત્યાં ત્યાં પાત્રની રેખાઓ તેજસ્વી પણ બની છે. પાત્રના હૃદયની સૂક્ષ્મવૃત્તિનાં વિવિધ સ્પંદન-ગતિ इत्यादिનું કવિએ સારુ કહી શકાય એવું આલેખન કર્યું છે. પાત્રના ભાવનિરૂપણમાં કવિના કવિત્વને ઉન્મેષ જોવા મળે છે.

જયવંતસૂરિકૃત શુંગારમંજરીનું મહત્ત્વનું આકર્ષણ વર્ણનો છે. જયવંતસૂરિના વર્ણનો સામાન્યતઃ સંક્ષિપ્ત, સુરેખ અને આકર્ષક હોય છે. થોડીક પંક્તિઓમાં વ્યક્તિનું કે પ્રસંગનું વર્ણન કરી, કવિ કથાંતરુ આગલ ધપાવે છે. તેમ છતાં એમનું કવિત્વ, એમની મનેારમ કલ્પનાલીલા, મનેાહર અલંકારયોજના इत्यादि એમનાં વર્ણનોમાં આપણને જોવા મળે છે. વક્ત્રી, પૂર્વે આપણે જોઈ ગયા છીએ તેમ-શુંગારમંજરીનું પ્રસંગો અને વિગતો સહિત કથાનકનું સમગ્ર કહેવર પરંપરાથી રૂઢ થયેલું છે. એટલે નિરૂપણમાં નાવીન્ય અને ચારુતા લાવવા કવિને પોતાની વર્ણનશક્તિ-શૈલીશક્તિ પર સવિશેષ આધાર રાખવાનો રહે છે, અને આ સંદર્ભમાં પરંપરા પ્રાપ્ત વસ્તુ પરત્વે કવિએ પોતાની પ્રતિભાનો કુશલતાપૂર્વક કરેલો વિનિયોગ કવિ માટે યશઃપ્રદ છે.

પ્રકૃતિ, પાત્રના રૂપવસ્ત્રાલંકારાદિ, કુદરતી કે મનુષ્યનિર્મિત ઘટનાઓ અને પાત્રોનાં ચિત્ત-વૃત્તિ વ્યાપારો—આ સર્વનું યથાર્થદર્શી વર્ણન કરવાને કવિ જયવંતસૂરિને પ્રયાસ સ્તુલ્ય છે.

મધ્યકાલીન ગુજરાતી કવિઓ સામાન્ય: પરંપરાપ્રાપ્ત રૂઢ ઉપમા, રૂપક, ઉત્પ્રેક્ષા આદિ અલંકારો વિપુલ સંસ્કારમાં પ્રયોજતા, તદાનુસાર કવિ જયવંતસૂરિ કૃત ‘શૃંગારમંજરી’માં પણ રચેલે સ્થલે આવા અલંકારોનો પ્રયોગ જોવા મળે છે. કેટલીક વાર કવિ જયવંતસૂરિએ ઉપમા, ઉત્પ્રેક્ષા, રૂપક ઉપરાંત અર્થાન્તરન્યાસ, દૃષ્ટાંત, વ્યતિરેક વગેરે જેવા અલંકારો પણ સ્વાભાવિકતાથી પ્રયોજ્યા છે.

કવિ જયવંતસૂરિ કેટલીક વાર લોકોક્તિ કે રૂઢિપ્રયોગનો ઉપયોગ કરીને પણ વક્તવ્યને સ્પષ્ટ અને સુરેખ બનાવે છે.

[આના ઉદાહરણોની વિસ્તૃત યાદી પરિશિષ્ટમાં આપી છે.]

મધ્યકાલીન કાવ્યસાહિત્યમાં ‘રાસ’ નામના કાવ્ય પ્રકારનું એક લક્ષણ એ છે કે તે એક ગેય પ્રકારની રચના છે. એમાં તાલવદ્ધ રાગમાં ગાઈ શકાય એવી વિવિધ પ્રકારની દેશીઓ રચાયેલી મળી આવે છે. તે પ્રમાણે કવિ જયવંતસૂરિની પ્રસ્તુત કૃતિમાં પણ આ પ્રકારની વિવિધ દેશીઓ જોવા મળે છે.

પ્રસ્તુત રાસમાં કુલે એકાવન ઢાલ મળે છે. કવિએ આમાં જુદી જુદી દેશીઓ અને રાગનો ઉપયોગ કર્યો છે. કવિએ કેટલીક ઢાલોમાં પરંપરાપ્રાપ્ત દેશીઓનો ઉપયોગ કર્યો છે. જેમકે બીજી ઢાલમાં કવિએ ‘થૂલિભદ્ર એકવીસોની દેશી’નો પ્રયોગ કર્યો છે. એવી રીતે નવમી ઢાલમાં કવિએ ‘ગિંસુકુમાલના ચોઢાલીયા’ની ‘એણિ પરિ રાણી દેવકીએ’ એ દેશીનો પ્રયોગ કર્યો છે. તો બારમી ઢાલમાં ‘શ્યામ પ્રધુમ્નના રાસ’ની ‘સમોસરણ દેવડ રચ્યું એ’ દેશી પ્રયોજી છે.

કવિએ દેશીઓમાં કેદાર, કેદાર ગુઢી, મલ્હાર, મીલી મલ્હાર, દેશાશ, સામેરી, ધન્યાસી, રામગિરિ, સિંધૂડ, મારુણી, સાધુઓ ગોઢી, આસાઝરી, કાફી, મૂપાલી વગેરે વગેરે રાગોનો ઉપયોગ કર્યો છે.

કવિએ રાસમાં દૂહા, ચોપાઈ, હરિગીત, સવૈયા, સોરઠા, ઉધોર વગેરે છંદોની દેશીઓનો ઉપયોગ કર્યો છે. કેટલેક સ્થલે તો શુદ્ધ દોહરા અને ચોપાઈ પણ આપ્યાં છે.

કવિ જયવંતસૂરિના કૃતિ—સમુચ્ચમાં ‘શૃંગારમંજરી’ સર્વશ્રેષ્ઠ છે. ઉપલબ્ધ કૃતિઓમાં સૌથી વિસ્તૃત પ્રસ્તુત કૃતિ કવિની પરણિત પ્રજ્ઞાની પ્રસાદી છે. બહિરંગમાં તેમજ આંતરતત્ત્વમાં કવિની જામેલી હથોટીનો પરિચય આપનાર પ્રસ્તુત કૃતિમાં સ્થાને સ્થાને કલાકૈશલ્ય તથા કલ્પનાશક્તિ-કવિશક્તિની જ્ઞાંત્રી થાય તે સ્વાભાવિક છે.

ઉપર્યુક્ત ચર્ચા-વિચારણા પરથી આપણે કહી શકીએ કે અશિથિલ વસ્તુસંકલના દ્વારા કથા-નિરૂપણ, સુરેખ અને વ્યક્તિત્વદ્યોતક પાત્રાલેખન, ગતિશીલ અને સાક્ષાત્કારક ચિત્રો આલેખવાનું વર્ણન કૌશલ્ય, ભાષાપ્રભુત્વ અને અલંકારોને ઊચિત વિનિયોગો ઇત્યાદિ અંગો પરત્વેનું કવિ જયવંતસૂરિનું કૌશલ એમની એક કવિ તરીકેની પ્રતીતિ કરવાને પ્રયાંત છે. આમ જયવંતસૂરિ કેવળ રાસ કરનાર રાસકાર નથી. પણ એક ગણનાપાત્ર સાચા કવિ છે. એમ વિ:સંકેતપૂર્વક કહી શકાય. જૈન સાધુ દોવા છતાં પણ એમનું કવિ તરીકેનું પાસું પણ ઠીક ઠીક ઝલ્લું છે. પ્રસ્તુત સમગ્ર કૃતિમાં એમના કવિત્વનો મધુર પ્રકાશ પથરાયેલો છે.

૭. શૃંગારમંજરી : ભાષાસામગ્રી

ભાષાસામગ્રીની દૃષ્ટિએ ‘શૃંગારમંજરી’ એક મહત્વની કૃતિ છે.

એની ધ્વનિમાલ્યામાં ‘ઋ’ કે ‘ઌ’ દેખાતા નથી. તદ્ભવ શબ્દોમાં અન્ત્ય કે ઇપાન્ત્ય સ્વરગુમો ‘અઈ’ અને ‘અઊ’માંથી હજુ ‘ઐ’ કે ‘ઔ’ સ્વરો વિકસ્યા નથી, જોકે એનું ઉચ્ચારણ થતું હશે એમ કહી શકાય.

ઐ અને ઔ તત્સમ શબ્દોમાં સચવાયા છે. ઉ.ત. દૈવ (૧૧), મૈરવી (૧૫૫), ચૌર (૨૪૬), યૌવન (૫૮૭).

‘ઋ’ બહુધા ‘રિ’માં રૂપાન્તરિત થયો છે. ઉ.ત. રિજુમતિ (૧૬૧), હંદરિખિ (૧૧૧), રિતુપતિ (૧૧૨૧).

ચરણાંત પ્રાસમાં કોઈવાર ‘ઈ’ અને ‘અ’નો પ્રાસ સધાયો છે. જે ‘ઈ’નું પ્રતિસંપ્રસારણ થઈ લઘુપ્રપત્ન ‘ય’ થતો હોવાનું સૂચન છે. ઉ.ત. નવિ હોય...નહીં કોઈ (૧૧૧), પ્રથમ સંભોગિ.. શીલવ્રત યોગ્ય (૪૦૦), સંસારહ તેહ...ઠારવળ કરેઈ (૧૦૧૩), પ્રીણહ લોહ...વહૈ સોય (૧૨૬૨)

શબ્દમાં કવચિત્ લઘુપ્રયત્ન ‘ય’ મળે છે. ઉ.ત. સંભોગ્ય (૧૧૧), તિસ્યુ (૧૩૮૪), વ્યારિ (૨૦૭૪).

‘હ’નું લેખન રવરસહિત જુદું મળે છે. ઉ.ત. નાન્હલડી (૬૮૧), અવહરચી (૬૧૭), એહવી (૧૩૩૬), બપ્પીહડા (૧૩૫૧).

‘ન’ અને ‘ળ’માંથી તદ્ભવ શબ્દમાં સ્વરમધ્યવર્તી ‘ળ’ સવિશેષ આવે છે. મૂળ સંસ્કૃત ‘ન’ નો (પ્રાકૃત-અપભ્રંશ દ્વારા) પ્રા.ગુ.માં ‘ળ’ થયો છે. ઉ.ત. માળ (૬૬), નાળ, (૧૦૮૫), માળ (૧૩૮૭).

‘શૂ’, ‘ષૂ’, ‘મૂ’ એ અતઃસ્થ વર્ણોમાંથી મૂર્ધન્ય ‘ષ’ પ્રા.ગુ.માં તત્સમ શબ્દોમાં જ સચવાયો છે, ઉ.ત. શેષ (૧૭૪), વિષમ (૭૬૧).

પ્રાચીન ગુજરાતી ગ્રંથોમાં તદ્ભવ શબ્દોમાં ય્યાં ‘ષ’ આવે ત્યાં છે એ ઘણુંખરું હમેશાં ‘સ્’નાં લેખન પ્રતીક તરીકે વપરાયેલો હોય છે, ઉ.ત. માષાઈ (૧૩૧૨), વિષ (૧૩૬૧), મૂષ (૧૪૦૪). જોકે કેટલાંક તત્સમ શબ્દોમાં ‘શૂ’ સચવાયો છે. ઉ.ત. શબ (૧૧૧) અંકુશિ (૧૫૩૧).

સંસ્કૃત શબ્દમાં ‘સ’ પ્રા.ગુ.માં બહુધા વિકાર પામીને ‘સ’ બને છે. ઉ.ત. દિસિઈ (૧૧), પરદેશી (૭૫), સિરિ (૧૪૮૫). સામલાં (૧૧૧૦).

કવચિત્ સ્વરમધ્યવર્તી ‘ઈ’નું પ્રતિસંપ્રસારણ થયું છે. ઉ.ત. વડરી (૭૮૮), વઢરણી (૧૦૬૧).

પ્રાકૃતમાં કેટલાક અનાદિ અસંયુક્ત વર્ણના લોપ પછી ઉદ્ભૂત (અવશિષ્ટ રહેલા) સ્વરમાં ‘ય’ શ્રુતિ પ્રવેશે છે. [જુઓ, સિદ્ધદેમ ૮-૧-૭૭] એના કેટલાંક ઉદાહરણો ‘શૃંગારમંજરી’માં મળે છે, ઉ.ત. મયગલ (૧૦૧) ગયળ (૮૧૧), માયતાય (૨૦૩૩).

(૪૯)

અધતત્સમ શબ્દનો વ્યંજન સંયોગ વિશ્લેષ વહે નિવારાયો છે. ઉ.ત. ગરવ (૬૩૨), પરધાન (૬૪૧), અનારથ (૬૬૮), પરવત (૮૪૮).

ચરણાન્તે આવેલ શબ્દનો 'અ' અસ્વરિત હોઈ મન્દોચ્ચાર્ય કે શાંત રહેતો સંભવે છે. ઉ.ત. વચાળ (૬૩૪) વિચાળ (૧૬૨૯) માન (૧૬૨૯).

કેટલાક અર્ધ-તત્સમ શબ્દોમાં વિશ્લેષ મળે છે. કીરતિ (૧૫), કરમ (૧૨૦), હરિશ્ચંદ્ર (૧૭૫), દુરલભ (૨૩૬૭).

વ્યાકરણ

નામ, વિશેષણ, સર્વનામ, ક્રિયાપદ અને અવ્યય એ સંસ્કૃત વ્યાકરણનાં પાંચે શબ્દસ્વરૂપ આ કૃતિની ભાષામાં ઝૂતરી આવ્યાં છે.

નામ

આ કાઠનાં નામનાં રૂપાલ્યાનો મુખ્યત્વે બે પ્રકારનાં છે. જેમાં એના અંગનો વિસ્તાર ન થયો એવાં નામનાં રૂપાલ્યાનો અને જેમાં એના અંગનો વિસ્તાર થયો હોય એવાં નામનાં રૂપાલ્યાનો. જેને અવિકારી અને વિકારી નામિક અંગો તરીકે ઓઢાવાની શકીએ. અત્રે આ બંને પ્રકારની વિચારણા કરી છે.

‘અ’ કારાન્ત પુલ્લિંગ નામો

પહેલી/બીજી

એકવચન

પ્રત્યયરહિત :

બાપ (૧૨૫), કંચુક (૪૨૭), શૃંગાર (૧૯૨૨) મૂપાલ (૨૦૩૩), ચર (૨૩૧૧)

વિકારી : ‘ઙ’ પ્રત્યય :

નિસાસુ (૮૫), મોગરુ (૫૪૮), નેસડુ (૧૧૭), સીંચાણડુ (૧૫૪), લીંબડુ (૧૭૩૭), દુલ્હન (૧૬૪૭), દીવડ (૧૫૦), મમરડ (૪૭૭), મોરડડ (૨૨૧૮).

પહેલી/બીજી

બહુવચન

પ્રત્યય રહિત : સજ્જન (૩૨૨), ગયવર (૭૯૪). દોસ (૧૮૯૩), મોસા (૨૨૫૦),

‘આ’ પ્રત્યય : હંસા (૪૭૫), વાનરા (૨૦૬૫), ચરણા (૨૨૦૦), દંતડા (૫), વળિકડા (૧૭૮૯), સંદેસડા (૨૧૪૦), મમરલા (૫૪૭), બગલા (૨૦૮૫).

ત્રીજી/સાતમી

એકવચન

‘હ’ પ્રત્યય : કુસુમિ (૬૯), સેઠિ (૨૮૯), કંઠિ (૨૨૯૧) લોકિ (૨૦૩૪)

‘ઈ’ પ્રત્યય : દિવસિ (૬૩), સારથવાહિ (૧૩૯૦), હાથિ (૧૬૭૫), લેખિ (૨૧૫૨).

‘અઈ’ પ્રત્યય : મમરલઈ (૫૨૪), પયોધરઈ (૫૬૪).

‘એ’ પ્રત્યય : ઢૂંગરે (૨૭૩), કાંટે (૧૪૨૪), ગોરહે (૨૧૯૦), ડરહે (૨૩૨૧).

‘હ’ પ્રત્યય હૈડ (૧૨૪). ધતુરઈ (૧૩૬૨), માત્રવડઈ (૧૭૦૨).

ત્રીજી/સાતમી

બહુવચન

‘એ’ પ્રત્યય : સજ્જને (૨૮૪), ગાળે (૧૮૧૪), હાથડે (૨૧૦૨) દિહાડે (૨૧૦૨), નીસામડે (૧૦૭૭).

‘अ’कारान्त नपुंसकलिङ्ग नामो

पहेली/बीजी

अेकवचन

‘अ’ प्रत्यय : काज (१२४), पान (१२५७), कपुर (१८२०), भोजन (२३२६).

अविकारी : ‘उ’ प्रत्यय : तनु (७१), बापीडु (९५४), उखाणडु (१७९७).

विकारी : ‘अउ’ प्रत्यय : कटकउ (८६५), रुषणउ (६५५), चितइ (२१) हइअइ (७१२)
तलावइ (१६१३).

पहेली/बीजी

बहुवचन

‘अ’ प्रत्यय : सरोवर (३२३), तरुवर (१९१३), चीर (२११०), भोजन (२३२०).

‘आ’ प्रत्यय : सज्जनां (१३२), वयणां (१५६७), झांखरडा (५७६) अपराधडां (१९२६).

त्रीजी/सातमी

अेकवचन

‘अे’ प्रत्यय : वचने (७२८), छीले (९९३), मरकलडे (१५९१), फुलडे (१६६१).

त्रीजी/सातमी

बहुवचन

‘अे’ प्रत्यय : गुणे (५१६), निसाणे (१८२२), नयणले (९६७).

‘अ’ कारान्त स्त्रीलिङ्ग नामो

‘अ’ प्रत्यय : वात (१२३), खेह (११३६), सान (१९३०), आस (१९७४).

‘इ’ प्रत्यय : आंखडी (४), सेजडी (९७०), सणगडी (२०४०), सांडडी (२२६९),
मलुंसडी (२३२८).

पहेली/बीजी

बहुवचन

‘आ’ प्रत्यय : शाखा (३३१).

त्रीजी/सातमी

अेकवचन

‘इ’ प्रत्यय : वाटइ (१५७), वाडइ (११६२), छसि (१८८७), थापणि (८१२).

‘इं’ प्रत्यय : शरदइ (७५१), लाजइ (१६४१), रातिइ (४४४), शरदिइ (५०३).

त्रीजी/सातमी

बहुवचन

‘इ’ प्रत्यय : आंखि (१८३६).

‘आ’ कारान्त स्त्रीलिङ्ग नामो

पहेली/बीजी

अेकवचन

प्रत्यय रहित : मेखला (४६), गाथा (४६३). छाया (११८३), क्रिडा (१७८५).

पहेली/बीजी

बहुवचन

प्रत्यय रहित : वापिका (४६), प्रेमगाथा (६०२), बालुका (७९), संपदा (२३९१).

त्रीजी/सातमी

अेकवचन

‘इं’ प्रत्यय : कलाइ (७२), चेष्टाइ (१२६), कायाइ (१६७३), दुगाइ (२३८७).

‘इ’ प्रत्यय : मुच्छांइ (९८७), कलाइ (१२९८), विद्याइ (२४११).

त्रीजी/सातमी

बहुवचन

नयण-तुलाइ (१२९०)

(૫૧)

इ/ई कारान्त पुल्लिंग नामो

पहेली/बीजी

अेकवचन

प्रत्यय रहित : गृहपति (२४५), सारथपति (१३९१), ढंढणरिखि (१९१), ज्ञानी (१९९), योगी (११९६) पढोशी (२०७३).

विकारी : अलंकरिउ (७३), अंगणिउ (०११०), पटहाथिउ (६४२) पापीउ (१४०८) कठीउ (१७९१), दारिद्रिउ (२२२८).

पहेली/बीजी

बहुवचन

‘आ’ प्रत्यय : धूलीआ (१७०), पंथीआ (२३०), पापीआ (१७६१).

‘इ/ई’कारान्त स्त्रीलिंग नामो

पहेली/बीजी

अेकवचन

अप्रत्यय : हाणि (१२९), मालति (३३६), वेडि (१४०७), आरती, (४७), बेरडी (१७३७), धरणी (२३१०).

पहेली/बीजी

बहुवचन

त्रीजी/सातमी

अेकवचन

‘इ’ प्रत्यय : सृष्टिइ (२२४), सतीइ (४२६), सेरीइ (५५६), गोरीइ (११७५).

‘इइ’ प्रत्यय : शरदिइ (५०२), देविइ (१४२९).

त्रीजी/सातमी

बहुवचन

इ’ प्रत्यय : कामीनीइ (५५६), डालीइ (५५७), नदीइ (११८९).

‘उ’कारान्त नामो

अविकारी : केतु (४७), राहु (२९९), रिपु (४९९), वसु (१३१५) [पुल्लिंग].

कामधेनु (१२), ऋतु (१३), बहु (३४७), इक्षु (१३६२). [स्त्रीलिंग].

प्रश्रु (१२), सुरतर (१२), जंतु (३) बिन्दु (१८३९) [नपु०]

‘ऊ’कारान्त नामो

कुलवह (३५०), नववधू (३८६), [स्त्रीलिंग]

भू (२४५), थाळ (२२०८), कूड़ (२२४९) [नपु०]

नामयोगीओ-अनुगो

उપર્યુક્ત વિભક્તિ પ્રત્યયો સિવાય બાકીનાં રૂપાલ્યાનો-નામયોગીઓ-અનુગોશ્ચી કરવામાં આવે છે.

નામયોગીઓ આ કૃતિમાં પળ ઠીક પ્રમાણમાં મળે છે. એમાંના કેટલાંક અેક કરતા વધુ વિભક્તિઓ માટે વપરાતાં હોઈ અને બીજાં કે જેઓને કોઈ એકસ અર્થ નથી અને તદ્દન જુદી જ રચના લઈ શકનારાં હોઈ એ પ્રત્યેક કોઈ એક જ વિભક્તિનાં છે એવો વિભાગ કરવાનું એ શક્ય નથી.

અત્રે નીચે કેટલાક નામયોગી અનુગોને વિભક્તિ પ્રમાણે વર્ગીકરણ કરી રજૂ કરવાનો પ્રયાસ કર્યો છે.

(૫૨)

ત્રીજી વિભક્તિ :

સિંહ

વાયસ સિંહ (૯૬), પાહાણ-સિંહ (૪૨૬), કેતકિ સિંહ (૧૭૨૨), સારથવાહ સિંહ (૧૯૩૧) [પુલિંગ].

સ્તન સિંહ (૪૨૬), હૈયા સિંહ (૫૫૯), જલ સિંહ (૧૪૬૫) [નપુ.૦]

નારિ સિંહ (૬૦૮), અવલા સિંહ (૧૯૭૫), પરનારી સિંહ (૨૦૮૬) [સ્ત્રીલિંગ].

સ્યું/સ્યું

સાગર સ્યું (૧૬૭), પિયુ સ્યું (૧૩૫૭). [પુલિંગ] મનસ્યું (૩૯૬), મનહસ્યું (૨૦૮) તલાઈ સ્યું (૧૯૫) [નપુ.૦].

કરી

નોંધ : આ સ્ત્રી સ્વરૂપમાં નામયોગી નથી, પરંતુ માત્ર વલ્ગળ છે અને માત્ર વધુ ભાર વતાવવા ત્રીજીના નામો પછી ઉમેરવામાં આવે છે.

ગુણે કરી (૫૧૭), મેટિ કરી (૧૩૮૬), સુણી કરી (૨૦૫૮).

સાથ/સાથઈ

મન સાથિ (૩૬૨), વનિતા સાથઈ (૧૯૦૪), લક્ષ્મણ સાથિ (૧૮૬).

ચોથી વિભક્તિ :

નહં

ગૃહનાયક નહં (૨૩૯), ભૂપતિ નહં (૧૩૧૨), સારથપતિ નહં (૧૪૪૮) [પુલિંગ]

જ્ઞાન્નર નહં (૫૭૩), આમરણ નહં (૨૦૭૦), પંચી નહં (૨૧૮) [નપુ.૦]

ઋષિદત્તા નહં (૧૯૦), નલીની નહં (૮૧૧), સાધ્વી નહં (૨૩૭૬) [સ્ત્રીલિંગ]

પ્રતિ

રાથ પ્રતિ (૧૯૧૦), અજિતસેન પ્રતિ (૨૧૫૫) [પુલિંગ]

વહુ પ્રતિઈ (૧૬૮), શીલવતી પ્રતિ [સ્ત્રીલિંગ]

માટિ/માટઈ/માટિઈ

ગુણ માટિ (૨૫૦), સ્ત્રી માટઈ (૬૩૮), ગુણવંત માટિઈ (૧૪૭૦).

મળી/મળઈ

બરપાટળ મળી (૩૧૬), મંદિર મળી (૨૨૫૯), શીલવતી મળઈ (૬૯૬)

સારથપતિ મળઈ (૧૮૫૭).

કન્હઈ/કન્હઈ

તુલ્ક કન્હઈ (૭૦૮), તુજ કન્હઈ (૧૬૫૭), તુજ કન્હઈ (૧૭૭૬)

(५३)

पांचमी विभक्ति

थी

देहथी (३१२), लोकथी (१७९२), रोमथी (२३०२) [पुल्लिंग]
मुखथी (३६७), युधथी (११८८), मरणथी (१४९५) [नपु०]
शीलवतीथी (६४३) [स्त्रीलिंग].

थकी

हैया थकी (२१०), घर थकी (६८५), विरह थकी (१४२५).

थिकी

वनिता थिकी (१२३), तात थिकी (६३४), बंधन थिकी (१७७३).

थके/थकां

स्वर्ग थके (१५०७), दूरि थकां (२१८१).

पांहि

स्वर्ग पांहि (५९), सज्जन पांहि (१४९), माणस पांहि (९६२)

पासि/पासई

प्रीड पासि (८७८), सजन पासई (९८८), नयणां पासि (१५२२)

छट्ठी विभक्ति

छट्ठी विभक्तिमां केटलांक प्रसंगोमां 'ह' प्रत्यय मळे छे. ठ. त.
चकोरह मुद (७२), पवनह वैरी (३७४). कंतह कारणि (२१५४) (पुल्लिंग)
कुसुमह मालिका (४४) मनह मनोरथ (१९७५) धनह मंडन (२३५९) (नपु०)
शरदह तणउ (२८९), मंजुसह मांहि (२३२०). (स्त्रीलिंग)

नुं/नु/नूं (अनुग)

साचनुं (२००७) (पुल्लिंग)

रूनुं (८२), करमनुं (१२६) नयणानुं (१४२६) (नपु०)

अंबमंजरीनुं (१३), शीलवतीनुं (१८०), बीजलडीनुं (१९४०) [स्त्रीलिंग]

मोहनुं (९), परिमलनुं (२०५०), विरहनुं (२१५९) (पुल्लिंग)

कमलनुं (९६१), मननुं (१२६) (नपु०)

वनितानुं (५७५) निशानुं (२३०३) (स्त्रीलिंग)

ब्रह्मानुं (४०१), पुरुषनुं (४६) (पुल्लिंग.)

पापनुं (७३४), मोतीनूं (१९७७) (नपु०)

कोडीनूं (३५५), शीलवतीनूं (१७) (स्त्रीलिंग).

(५४)

ना/नां

वसंतनां (५१७), परदेशना (१६०९), छयल्लना (२०७८) [पुल्लिग]
सुखना (१९३), सुकुलनां (१३५२), थणनां (६०६). [नपु०]
प्रेमवतिनां (७१०) रमतिना (७४९) [स्त्रीलिङ्ग]

निं

अजितसेननिं (८००) भूपालनिं (१७८८), वल्लभनिं (२०७२). [पुल्लिग]
विद्योगनिं (७५१) सुखनिं (१०४४). [नपु०]
कामिनिनिं (७७५), भूपतिनिं (६५१) [स्त्रीलिङ्ग].

नी

गौतमनी (१४), प्रेमनी (११७८), वणिगनी (२०६०) [पुल्लिग]
वरसनी (५२०), कुलनी (२०१७), नयननी (२९२३). [नपु०]
गणिकानी (७०५). [स्त्रीलिङ्ग.]

नउ

गुण-मणि नउ (८), सुंदरी नउ (९१), सीबलि नउ (१४७)

तणइ/तणइं

नरपति तणइ (३७६), स्वामी तणइ (१९९३), धर्म तणइ (२३९४) [पुल्लिग]
देव तणइं (७८१). नयणां तणइ (१३४६). पसुय तणइ (२३४३) [नपु०].
मोती तणइ (२०००). पंख तणइ (२१८६) संगति तणइ (१३६) [स्त्रीलिङ्ग]

तणी

जिन तणी (६९), राय तणी (१४७६), कर तणी (१७०४). [पुल्लिग].
रान तणी (३१९), नीर तणी (१७७८) नरक तणी (२०८७) [नपु०].
केसुअडी तणी (५३०), साकर-चूरि तणी (१७०३). कवित तणी (१६८८) [स्त्रीलिङ्ग]

तणा/तणां

दीहा तणा (१३६), मदनराय तणां (५६८). गुरु तणां (२३९२). [पुल्लिग]
मीन तणा (१३२९), मन तणां (२१६२). (नपु०.) सरसत्रि तणा (८) [स्त्रीलिङ्ग.]

तणउ

रत्नाकर तणउ (७५), सज्जन तणउ (१७४१). प्राण तणउ (१९५२) [पुल्लिग]
धन तणउ (२६२), वसु तणउ (१३८६), देव तणउ [नपु०]
शरदह तणउ (२८१), रमणी तणउ (१२२४). [स्त्रीलिङ्ग].

तणु/तणुं

लोक तणु (११७), सज्जन तणु (१७३९), प्रीति तणुं (८१).

(५५)

केरी

दूरियन केरी (१२७३), किनर केरी (१३१३), माणस केरी (२०७१) [पुल्लिंग]
दुख केरी (१८६), सोविन केरी. (७९५). [नपु०].

केरु/केरुं/केरूं

दुरियन केरु (७३२), परनर केरुं (१३१५), गयवर केरु (१६००). [पुल्लिंग]
कर्म केरु (३६४), भूमिहर केरुं (१४८६).. (नपु०)
राक्षसी केरुं (१९०), महिला केरु (१३२८)., गोरी केरु (१८०३). [स्त्रीलिंग]

केरां

सज्जन केरां (२९२), माणस केरां (४९४) [पुल्लिंग]
आयुध केरां (३१३). वन केरां (६६१), पंखी केरां [नपु०],
गोरी केरां (१७९७). कामिनी केरां (२०६१)., (स्त्रीलिंग)

केरडा/केरडु/केरइ

सजन केरडा (२६), असति केरडा (१९८४)., बाहलां केरडु (१७९८)
परनारी केरइ (२०६१)., आउलि केरइ (६७८)., विवाह केरइ (१०८)

केरो

बाहला केरो.

सातमी विभक्ति

मझारि/मजारी

तिहुपण मझारी (१५२८)., खाड मझारि (२३०६), मेह मझारी (२३५६) [पुल्लिंग]
हैया मझारि (१५६९), सुपन मझारि (१६१६) [नपु०].
सहोथ मजारी (५९३). सभा मजारी (६४७). [स्त्रीलिंग].

उपरि

प्रासाद उपरि (४७), स्त्री उपरि, (३६८)., घर उपरि (२२५).

मां

छयल्लमां (२८), केशमां (३६८)., कमलमां (१४९७) (पुल्लिंग)
विहाणामां (१२०), कारागृहमां (१९८७)., ह्यैडामां (९९४) [नपु०].
समितिमां (२७), कलामां (८८०); वेडिमां (९९३) [स्त्रीलिंग]

(૫૬)

માંહિ/માંહડં

અગ્નિ માંહિ (૧૪૯૦), કોટ માંહિ (૫૮૩૯), સાયર માંહિ (૧૪૪૨) [પુલ્લિ]
ત્રિભૂવન માંહિ (૬૩), વન માંહડં (૧૯૨) પાળી માંહિ (૨૦૩) મન માંહડં (૨૮૮) [નપુ૦]

ઉપર બતાવામાં આવેલાં અને કેટલીય નામિકી વિભક્તિઓના સાદા અર્થ આપવા સામાન્ય રીતે વપરાતા નામયોગીઓ ઉપરાંત પ્રાચીન ગુજરાતીમાં બીજા પળ ઘળાં નામયોગી છે. એમાંના કેટલાક નીચે દર્શાવ્યા છે.

વિળ/વિના

સુત વિળ (૬૭), ભય વિળ (૯૨૨), જ્ઞાની વિળ (૧૧૯૨) [પુલ્લિંગ]
ધર વિળ (૮), ઇષળ વિળ (૧૪૬૭), જલ વિળ (૧૧૭૦) [નપુ૦]
અરથી વિના (૨૦૫), મેહ વિના (૧૩૫૧), દિવસ વિના (૧૮૭૭) હંસ વિના (૨૦૮૫).

સાથિ/સાથડં

મન સાથિ (૩૬૨), સજ્જન સાથિ (૨૧૮૩), સહી સાથિ (૫૫૨).
વનિતા સાથડં (૧૯૦૪), સજ્જન સાથડં (૧૬૭૦), મન સાથિડં (૧૨૩)

હેઠિ/હેટલિં

કરીયલિ હેઠિ (૨૬૧), તરુયર હેડલિં (૨૫૭), ધવલ-ગૃહ હેઠલિં (૧૩૭૦)

આગલિ

પ્રિત આગલિ (૯૧), પંજર આગલિ (૪૩૭), સસિ આગલિ (૫૮૭), પ્રિય આગલિ (૬૦૯).

વચાલિ

થલ વચાલિ (૬૦૧), હૃદય વિચાલિ (૭૩૧).

કાજિ/કાજડં

ગુળ કાજિ (૧૪૩૧), ક્રીડા કાજિ (૧૪૯૯), પરીક્ષા જાવા કાજડં (૬૪૨),
ગુળ ઉપરાજન કાજિ (૩૩૧), મિલવા કાજિ (૧૬૦૫).

પાઁહ

પુત્ર પાઁહ (૬૪), વન પાઁહ (૬૬), જલ પાઁહ (૭૨૮).

x

सर्वनाम

huc!

तू.

દર્શક અને ત્રીજો પુરુષ સર્વનામ

વિભક્તિ	એકવચન	બહુવચન
પદ્દેલી	સા, સ, સં, સો, સોઈ,	—
	તિ, તે, તેહ, તં, અહે, એ, ઇ, ઓ	—
બીજી		
ત્રીજી	ઈણિ, તિણિ, તિણઈ	—
ચોથી		—
પાંચમી		—
છઠ્ઠી	તસુ, તાસુ, તાસ, તેહનાં, તેહની	—
સાતમી	તિણિ, તિણિ	—

નોંધ :-સાધિત રૂપોમાં ફેસિડ, ફેસિડં, ફેસિયાં, એહવું, એવડાં, એવડું, જેહવા, જિસિયા, જિસિડ, જેહસિડ, જેતા, તેવડા, તેવડી, તેવડ.

સ્વવાચક : અપ્પણા, આપઈ, આપિ, આપણડ, આપણમઈ, આપણાં.

સર્વનામો : આપણ, અપ્પણું, અપ્પણુ, આપણેઈ.

અનિશ્ચિત સર્વનામો : કુ, કો, કોઈ, કાંઈ, કઈ, કેવિ, સવિ, સહુ, કેતા.

સંબંધક સર્વનામો : જે, જંજં, તંતં, જેજે-તેતે, તાં-જાં.

પ્રભાર્થ સર્વનામો : કિસિડં, કિસિડ, કેતઈ, કેતલા, કેતલું.

વચન : વિકારી અંગવાળા નામના બહુવચનમાં પુલિંગમાં અંગનો 'આ' મળે છે અને નપુંસકલિંગમાં 'આં' પ્રત્યય લાગે છે.

'આ' પ્રત્યય : વિશારદા (૪૮), રૂડલા (૫૧૭), મમરલા (૫૪૯), દીહા (૧૦૭૫), વણિકડા (૧૭૮૯) વાનરા (૨૦૬૫). [પુલિંગ]

'આં'પ્રત્યય : નયણલાં (૪), પારેલાં (૨૧૭), ફુલડાં (૯૦૭), વયણાં (૧૫૭૭), ક્રિયાણડાં (૧૭૯૧) [નપુંસક].

અવિકારી અંગવાળા નામના બહુવચનમાં કોઈ પ્રત્યય લાગતો નથી. પણ સંદર્ભ ઉપરથી કે ક્રિયાપદ કે વિશેષણાદિકના સ્વરૂપ ઉપરથી બહુવચનત્વનું સૂચન થઈ જાય છે.

દોહિલા વક્તા (૧૮), દુઃખ સહ્યા (૧૧૨), મંદિર પ્રજાલ્યાં (૨૮૮), ડંવા આંવા (૩૨૪), ફલ વેડીયાં (૮૮૯). ફલ પાકાં (૧૬૪૨).

લિંગ : મધ્યકાલીન ગુજરાતીમાં મળતા ત્રણે લિંગોનાં ઉદાહરણો ધત્રે મળે છે.

પુલિંગ : મયગલ, જનમ, બ્રહ્મા, વિધાતા, ગૃહપતિ, વાસુકિ, રિપુ, મધૂ.

સ્ત્રીલિંગ : વાત, રેહ, આસ, ગાથા, સમા, કાયા, હાણિ, કુરંગિ, મમુહિ, કીરતિ, નવવધૂ.

નપુંસકલિંગ : ચીર, ઢોર, અફીણ, પ્રથુ, મટકુ, ઇશુ, મૂ.

(૫૯)

વિશેષણ

વિશેષણોમાં અવિકારી અને વિકારી અંગોના નામની જેમ જ રૂપો મળે છે. આમાંના અવિકારી અંગના વિશેષણો વિશેષ્યની પૂર્વે અને પછી કોઈ જાતના ફેરફાર વિના જ પ્રયોજાય છે. વિકારી અંગનાં વિશેષણોમાં સામાન્યતઃ વિશેષ્યનાં લિંગ વચન વિભક્તિ અનુસાર ફેરફાર થાય છે.

વિભક્તિ	એકવચન	બહુવચન
પદ્ધેલી/બીજી	મોરું જંતુ (૭૧), ક્ષીણુ ચંદ્રુ (૨૭૮). ભાગુ કાંડહુ (૧૦૫૩), ગુણવંતી કામિની (૧૫), નીલી કાંચલી (૧૨૦૯), મીઠી સેલહી (૧૨૦૮)	દોહિલા વક્ત્રા (૧૮) રાતા હાઠડા (૫૫૮), ઝંઝા આંબા (૩૨૪), દાઘા રૂઝડાં (૨૭૫)
ત્રીજી/સાતમો	બારમદે દિવસિ (૭૧), મહારદે માડલદે (૩૨૯) દેણિ અવસરિ (૧૧૫૮), સુનિ રાનિ (૮૧૭). તિણિ પુરિ (૨૩૩૬), ગુરુદે ધનિ (૨૩૫૫)	ગોરે ગાલદે (૫૬૯), વણિકને આહરદે (૧૮૩૧), અદેવે બોલદે (૨૦૭૬), થાડે દિહદે (૨૧૮૨)

સંખ્યાવાચક વિશેષણો :

એક (૬૯), એકિ (૨૩૪), એકી (૧૦૨૭), એકનૂં (૨૦૪૪) એકડ (૨૦૮), દો (૪૬૨),
ત્રિ (૩૭૩), ત્રિહુ (૧૫૨૯), ચ્યારિ (૧૨૬૦) ચિયારિ (૧૧૦૯), પાંચ (૧૧૪), છ (૪૬૦),
નવ (૬૧૩), દસ (૧૪૫૭), પન્નર (૩૫૫), સત્તર (૩૯૬), સહસ્ર (૪૫૯), લાસ (૪૫૯), કોડિ
(૪૫૯). અર્બદ (૪૫૯),

ક્રમવાચક વિશેષણો :

પ્રથમ (૪૨,૨૪૧૬), પહિલુ (૯૯૧), પહિલુ (૧૨૮), બીજુ (૭૮), બીજાડ (૧૧૭),
તૃતીય (૨૦૭૨), ચઉથદે (૪૬૨) પંચમ (૪૬૧), પાંચમી (૨૩૮૫). દશમી (૨૨૫૦).

ક્રિયાપદ

ક્રિયાપદનાં ત્રણે કાલનાં રૂપ મળે છે.

વર્તમાન કાલ-કર્તાર રૂપ

પુરુષ	એ.વ.	બ.વ.
૧ લો	વિરમડું, ગમું, જોડું લહું, કહું, પ્રીસું	-
૨ જો	કાહિ, આણહિ, જાણહિ	-
૩ જો	કમ્હિ, ચણહિ, અછહિ, વાંછહિ	મિજહિ, મદિ, બોલહિ

કર્મણિ રૂપ મુખ્યત્વે ત્રી.પુ. એ.વ. અને બ.વ.માં મળે છે જેમકે, કીજહિ (૬૨૫),
સંતોષીહિ (૬૨૬), હીઠીહિ (૬૨૮), સેવીજહિ (૩૩૧).

ભવિષ્યકાલ-કર્તરિ

પુરુષ	એ.વ.	વ.વ.
૧.લો	દેશસિડ, પાલેસિડ	કરસિડ, આસિસિડ, મિલિસિડ, વશાબિડ
૨.જો	કહસિ, કરસિ, વરસસિ, જાણસિ	-
૩.જો	અહિસડ, સૂકરડ, લાજસડ, ફલસિડ	-

આજ્ઞાર્થ

શુદ્ધ આજ્ઞાર્થ : બી.પુ. એ.વ.-મેલિ, કરિ, જૂરિ, સમરિ, મહેલિ

બી.પુ. વ.વ.-આપુ, જોડ, સુનુ, કહુ, સુણુ

ભવિષ્યાર્થ આજ્ઞાર્થ : બી.પુ.એ.વ.-હજે, વાધજે

બી.પુ.વ.વ.-વૂલયો, પધારયો, સીંચયો, રાચયો, શ્વમયો.

(સંભવ છે કે ઉચ્ચારણ 'જ' હોય.)

ભવિષ્ય : મ આણસિ (૫૩૧), મ બહસિ (૬૭૮), મ વંછસિ (૭૮૭), મ ઘરસિ (૮૦૩),
મ ઉમજસિ (૧૭૪૫), મ ઉતારસિ (૨૨૪૪).

ક્રિયાપદ (પ્રેરક)

'આવ' પ્રત્યય : વજાવડ (૫૪૧), નવાવડ (૫૭૬), ઠમકાવડ (૫૭૬), ચડાવિ (૬૯૧),
મહેલાવિ (૭૯૧), સમાવિ (૬૯૨)

'આહ' પ્રત્યય : ડગાહ (૫૮૦), કહુઆવીયા (૮૩૧), બોલાવીયા (૯૪૭), માયાવીયા (૧૩૦૯),
રીસાવીયા (૧૩૦), લજાવીયા (૧૩૫૬).

કૃદન્ત

કૃતિમાં વર્તમાન, ભૂત, સંબંધક અને હેતુવર્થ કૃદન્ત મળી આવે છે.

વર્તમાન કૃદન્ત માં કહિતુ (૮), અવટાતુ (૧૪૦૮), કાંપતુ (૧૫૬૧), રુચતુ (૧૮૩૧),
એકવચનમાં અને ભમતા (૨૨૮), ચાલતા (૭૯૩) સુણતાં (૧૩૪), ધરતાં (૧૭૦), હીડતાં
(૧૨૩), સમરતાં (૮૯૬) બહુવચનમાં મળે છે.

આ ઉપરાંત સંસ્કૃત 'અન્ત' [અન્તું નિર્બાળ સ્વરૂપ 'અન્ત'] માંથી પ્રાકૃતમાં વિકસેલા 'અન્ત' અંગથી
બનેલા ચલંતી (૧), જૂરંતા (૨૦૫) કરંતાં (૧૮) જૂરંતાં (૨૯) રૂપ ઠીકઠીક પ્રમાણમાં મળે છે.

સંસ્કૃત કર્મણિ રૂપ બનાવતા 'ય'નો વિકાસ 'હ' કેટલાંક વર્તમાન કૃદન્તની પૂર્વે આવી
મળ્યો છે. ઉ. ત. બીદેતુ (૫૮૦), કહીતાં (૮૩૩).

ભૂતકૃદન્ત માં ઘીડ (૪૨૨), પઘીડ (૧૮૨૪), જાલિડ (૫૫૪). વસીડ (૪૫૧), પૂરીડ
(૨૩૭૩) પુલિંગ એકવચન અને બહીડ (૧૯૩), તૂઠા (૧૧૩૯), પરિભવ્યા (૩૦૧), ભમ્યા (૧૮૫)
દાશવ્યા (૧૪૧૦) પુલિંગ બહુવચનમાં મળે છે.

નપુંસકલિંગ એકવચનમાં સુણડ (૭૨૧), છેદિડ (૨૮). કરિડ (૩૬૩), લહિડ (૨૩૭૯).
કીધૂં (૬૪૯), શાધૂં (૧૦૯૦), વંચીડ (૫૯૮), ટાલીડ (૨૧૨૯), વલ્લુ (૧૮૧), કીધું (૫૭૭),
લીધાં (૬૪), કીધાં (૬૪). લાધાં (૧૦૩૯), પઘીડાં (૪૬૨), બહીડાં (૧૩૬૩) જેવાં રૂપો મળે છે.

(૬૧)

હેત્વર્થ કૃદન્તમાં વૂજવિવા (૫૧૭), પામિવા (૫૧૮), વધારવા (૬૨૪) ચલવા (૮૨૫) ત્યજવા (૧૭૫૪). પ્રીસવા (૧૮૧૩). લિખવા (૨૧૬૬).

વિધ્યર્થ કૃદન્તમાં છોડવું (૬૮૮), ઉલ્હવું (૧૦૪૭), વીનવું (૬૪૯), માનવું (૬૬૯), મઢાવું (૨૨૬૩) इत्यादि મળે છે.

સંબંધક કૃદન્તમાં નમી (૯), વીનવો (૬૯). અમીય (૪૬૪), વંકીય (૫૬૩), સુણીય (૫૯૫), સુઘીય (૧૧૩૯), મંત્રીય (૧૨૫૪) જેવા રૂપો મળે છે.

આ ઉપરાંત વધારાનો અનુગ 'નહ' લાગીને થયેલાં રૂપો પણ મળે છે. કરીનહ (૬૧), લહીનહ (૬૪૩), મરીનહ (૬૩૫), આવીનહ (૬૫૦) 'અણ'વાળા ક્રિયાવાચક કૃદન્તને હ+કાર > આર લગાડીને કર્તુવાચક નામ બનાવાય છે. ઉ.ત. ચાલણહાર (૮૩૫), સર્વિણહારા (૮૬૭) કારણહાર (૧૪૫૯), ઝડળહારા. (૮૯૮). માગણહારા (૧૭૫૦).

અવ્યય

અવ્યયોમાં ક્રિયાવિશેષણ, નામયોગી, ઉભયાન્વયી અને કેવલપ્રયોગીનો વિકાસ આ ભૂમિકામાં ઠીક પ્રમાણમાં છે.

ક્રિયાવિશેષણ અવ્યય

સ્થલવાચક : જાં, જિહાં, તિહાં, ઉપરિ, દૂર, દૂરિ, તિહાંથી, કિહાંથી, તાં.

કાલવાચક : હવડાં, હવિ, હવડાડહ, હવહ, જવથી, તવથી, આગહ, જવ, તવ, આગિ, આજ, જામ, તામ, કેવાર, કેવારહ, પુણરવિ. અહનિસિ, સદા, વારંવાર, પછહ, તિણિવારી, જેણિવાર, જિહારહ.

રોતિવાચક : જિમ, તિમ, જં, તં, ઇમ, કિમ, એમ, કિમહ, પરિ, પરિપરિ, વેગિરિ, ઇણિ પરિ, એણિ પરહ, સહજહ.

કારણવાચક : કાં, કાંહ, કિમ, કાંહ, કેાહ.

નિશ્ચયવાચક : નિટોલ, નિશ્વહ, સહો.

નકારવાચક : ના, ન, નહોં, નવિ, મ.

સંશયવાચક : કિ, કિરિ, રખે, જાણે, જાણિ.

નામયોગી અવ્યય

સ્થલવાચક : પાસિ, વરિ, ઉપરિ, મઝારિ, લગહ, માંહિ, માંહહ, માંહહં, પ્રતિ, મળિ.

કાલવાચક : આગલિ, પાછિલી, આગહ.

સહિતાર્થક : સિહં, સહિત, સાથિ

રહિતાર્થક : વિણ, પાખહ, વિના

તુલનાવાચક : સમાન, પહિ, પાંહિ, સમાણ, સરસી.

સાધનવાચક : થિકી, કરી.

૮. સદર્ભગ્રંથસૂચી

૧. અંગ્રેજી ગ્રંથો

- Folklore as a Historical Science
G. L. Gomme, London, 1908
Folktale
S. Thompson, New York, 1951.
Folktales of Bengal
Lal Bihari Day, London, 1912
Folktales of Kashmir
J. H. Knowles, London, 1888.
Motif Index of Folk-literature (Vol. I-VI)
S. Thompson, Bloomington, 1946
Motif and type Index of the oral tales of India
S. Thompson, Jonas Baly, Bloomington, 1949
The Types of the Folktale :
S. Thompson, A. Aarne, Bloomington, 1928

૨. સંસ્કૃત-પ્રાકૃત-ગ્રંથો

- કથાસરિત્સાગર : સોમદેવ ભટ્ટ
નિર્ણયસાગર પ્રેસ, મુંબઈ, ૧૯૩૦
કથાસરિત્સાગર : खंड १-२; सोमदेव भट्ट
अनु. केदारनाथ शर्मा, पटना १९६०
કુમારપાલપ્રતિબોધ : સોમપ્રભાચાર્ય
મુનિ જિનવિજયજી, વડોદરા, ૧૯૨૦
बृहत्कथामंजरी-क्षेमेन्दकृत
सं. शिवदत्त अने परब, निर्णयसागर प्रेस, मुंबई, १९३१
भरतेश्वर बाहुबलिवृत्ति : भाग १-२, शुभशीलगणि
देवचन्द्र लालचन्द्र, सुरत, १९३२
શીલશ્વતી કથાનક
હંસવિજય જૈન લાયબ્રેરી ગ્રંથમાલા, ભવદાવાદ, ૧૯૨૦

૩. હિન્દી ગ્રંથો

- યુગાદિ વેશના-સોમમન્ડનગણિ કૃત
અનુ. શ્રી. વિનયશ્રી મહાસતિ, જયપુર, ૧૯૩૦
રાસ અને રાસાન્વયી સાહિત્ય
૧. દશરથ ઓજા, દશરથ શર્મા, કાશી, ૧૯૬૦
શત્રુંજયતીર્થોદ્ધારપ્રબંધ
મુનિ જિનવિજયજી, ભાવનગર, ૧૯૧૭
સંદેશરાસક : अब्दुल रहमान कृत,
सं. हजारीप्रसाद त्रिवेदी तथा विश्वनाथ त्रिपाठी, मुंबई, १९६०.

૪. ગુજરાતી ગ્રંથો

- આનંદ કાવ્ય મહોદધિ-મૌક્તિક ૧-૮
સં. જે. એસ. ઝવેરી, મુંબઈ, ૧૯૧૮
- આપણા કવિઓ : કે. કા. શાસ્ત્રી
ગુજરાત વિદ્યાસભા, અમદાવાદ, ૧૯૪૨
- ઉપદેશપ્રસાદ, ભાગ-૨ : વિજયલક્ષ્મીસૂરિ કૃત [ભાષાન્તર]
શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા, ભાવનગર, ૧૯૨૨
- ઉષાહરણ : વીરસિંહ કૃત
સં. મો. જે. સાંઢેસરા અને અં. બુ. જાની, મુંબઈ, ૧૯૩૯
- ઋષિદત્તા રાસ : જયવંતસૂરિ રચિત
સંપા. નિપુણા દલાર, લા. દ. મા. સં. વિદ્યામંદિર, અમદાવાદ, ૧૯૭૫
- કથાસરિત્સાગર ભાગ ૧-૨, સોમદેવ મટ્ટ કૃત
અનુ. ડ. સુ. દેસાઈ અને શા. વિ. શાસ્ત્રી, મુંબઈ ૧૯૧૯
- કર્પૂરમંજરી : મતિસાર કૃત
સં. મો. જે. સાંઢેસરા, મુંબઈ, ૧૯૪૧
- ગુજરાતી કાવ્યપ્રકારો
ઢોલરરાય માંકડ, ૧૯૬૪
- ગુજરાતી સાહિત્ય પરિષદ પત્રિકા, પ્રાચીન રાસ કાવ્યો,
ડો. હરિવલ્લભ માયાળી, ફેબ્રુ-માર્ચ, ૧૯૪૭
- ગુજરાતી સાહિત્ય-મધ્યકાલીન
અનંતરાય રાવલ, મુંબઈ, ૧૯૬૩
- ગુજરાતી સાહિત્યનાં સ્વરૂપો
મ. ર. મજમુદાર, વઢોદરા, ૧૯૫૪
- ગૂર્જર રસાવલી
સંપા. ઠાકોર, મોદી, દેસાઈ, વઢોદરા, ૧૯૫૬
- જંબુસ્વામી રાસ : યશોવિજયજી કૃત
સં. ડો. રમણલાલ ચી. શાહ, સુરત, ૧૯૬૧
- જૈન ગૂર્જર કવિઓ, ભાગ ૧-૨-૩
મો. દ. દેસાઈ, મુંબઈ, ૧૯૨૬-૪૪
- જૈન સાહિત્યનો સંક્ષિપ્ત ઇતિહાસ
મો. દ. દેસાઈ, મુંબઈ, ૧૯૩૩
- પ્રાચીન ફાગુ સંગ્રહ
સંપા. ડો. મો. જે. સાંઢેસરા, ડો. સો. ધૂ. પારેખ, વઢોદરા, ૧૯૫૫
- પ્રાચીન-મધ્યકાલીન બારમાસા-સંગ્રહ
સંપા. ડો. શિવલાલ જેસલપુરા, અમદાવાદ, ૧૯૭૪
- મરતેશ્વર બાહુબલિ વૃત્તિ [ભાષાન્તર] : શુભશીલગણિ કૃત
અનુ. મો. ઓ શાહ, જૈન વિદ્યાશાલા, અમદાવાદ, ૧૮૯૯
- મદનમોહના : શામળ કૃત
સંપા. હ. ચુ. માયાળી, મુંબઈ, ૧૯૫૫

डॉ. चन्द्रकान्त महेता, मुंबई, १९५८

भारती वैद्य, मुंबई, १९६६

सं. भो. जे. सांडेसरा, मुंबई, १९३४

અનુ. મો. જે. સાંહેસરા, માંવનગર, ૧૯૪૭

संपा. का. ब. व्यास, मुंबई, १९४२

संपा. धर्मविजयजी कावीर्याक, १९२३

जैन विद्याशाला, अमदावाद, १९००

जैन आत्मानंद सभा, भावनगर, १९२७

न सोळ सति चरित्र, सं. अ. ओ. शाह, अमदावाद, १९३९.

सं. धर्मविजयजी, वडोदरा, १९४६

૫. જૂની ગુજરાતી હસ્તપ્રતો

गीत संग्रह-ला द. भारतीय संस्कृति विधामंदिर, अमदावाद

बारभावना सज्जाय—ला. द. भारतीय संस्कृति त्रिधामंदिर, अमदावाद

शीलवती चतुष्पदिका—कुलशधीर ” ” ”

शीलवती रास-दयासार ,, ,, ,,

शृंगारमंजरी—जयवंतसूरि—डेहेलाना अपासराने ग्रंथभंडार, अमदावाद

शृंगारमंजरी-जयवंतसूरि-वीरविजय उपाश्रय ग्रंथमंडार, अमदावाद

...the

जयवंतसूरिकृत

शृंगारमंजरी

दूहा

चंद्रवदनि चंपकवनी, चालंती गजगति,
मयणराय मंदिर जिसी, पय प्रणमूं सरसत्ति. १
सोविन-चूडी करी धरी, उरवरि नवसर-हार,
खलकति सोविन-मेखला, पयि झांझर झमकार. २
वेणी-दंड प्रचंड ए, जिसु शेष-भुयंग,
अंग अनंग अभंगनु, नाग सुरंग सभंग. ३
पीन-पयोधर भार भर, कटि तटि झीणउ लंक,
विकसित-पंकज नयणलां, धणुह जिसिउ भ्रूवंक. ४
दाडिम-कुली जिम दंतडा, अधर प्रवाली-रंग,
नाशा दीप-शीखा जिसी, नयणे जित्त कुरंग. ५
कोमल किशलय कमलकर, काने कनक-ताडंक,
घन पीन-स्तन जघन-युग, कयली-कोमल जंघ. ६
कमल-कमंडल करि धरणि, धरणि प्रसिद्ध सनाम,
सारद सेवक सुखं-करणि, करणि गति अभिराम. ७
सचराचर व्यापी रही, गुण-माणि नउ भंडार,
गुण अनंत सरसति तणा, कहितु न लहूं पार. ८
सरसति पय-पंकय नमी, प्रणमूं श्रीगुरु-पाय,
नाण-दिणाहिव दक्खवी, टालिउ मोहनु ठाय. ९

ढाल १

चोपाईनी

सहिगुरु-चरण नमूं निसिदीस, जेहथी पटुचइ सकल जगीश,
जेहथी लहीइ धर्म-विचार, सकल शास्त्र सद्गुरु आधारि. १०
खीणउ झीणउ जड सकलंक, किम कीजइ गुरु तुल्य मयंक,
दिन दिन चडत कला अकलंक, कुमत-राहुनु भंजइ वंक. ११

सायर खारु रवि आकरउ, कामघेनु पशु मणि पाथरु,
काष्ट-रूप सुरतरु जाणीइ, सहिगुरु सम किम वखाणइ. १२
हूं मूरख जे अक्षर लहूं, ते महिमा सदगुरुनु कहूं,
ऋतु वसंति कोइली सर होइ, अंब-मंजरिनुं महिमा सोइ. १३
वडतपगछि अति महिमावंत, श्री विनयमंडन उवझाय महंत,
शीलि थूलिभुद्र सरसति बुद्धि, गौतमनी परि लब्धि प्रसिद्धि. १४
चंद्रकला जिम अति उजली, जस कीरति चिहुं दिसि झलहली,
सौभागि जिम श्रीवसुदेव, अहिनसि नरवर सारइ सेव. १५
साकर दूध सेलडी सद्राक्ष, जेहवी मीठी आंबा-साख,
तेहवूं जस वाणी-पीयूष, निर्मल-चंद्र सुचंद्र मयूख. १६
ते सहिगुरुना प्रणमी पाय, जयवंतसूरि एकधितइ थाइ,
ग्रंथ करुं शृंगारमंजरी, बोलूं शीलवतीनूं चरी. १७

दहा

शास्त्र करंतां दोहिलां, दोहिल्य वक्ता होइ,
ते पहिं श्रोता थोडिला, महीमंडलि को जोइ १८
सुजन विस्तारइ दहु दिसिइ, कवीयण सरस प्रबंध
सरुवर प्रसवइ कमलनइ, समिर वधारइ गंध. १९
सालंकार सुलक्षणि, सरस अनइ गुणवं
सुकवी वाणी-सुंदरी, चमकइ चित्त हरंति. २०
वंकिम चित्त सुवन्नमय, सुकवि-वयण सुरम्म,
पथ चमकइ चितहूं हरइ, गोरी-नेउर जिम्म. २१
बांकां कठिन ससाम्रलां, कुकवि-वयण बिकार,
पइ पइ हुइ अलखामणां, जिम अय-संकल भार. २२
देखी वाहलां मांणसां, कुकवी-वयण सुणंति,
नव संभुक्ता वहुअ जिम, मुह मचकोडवि जंति. २३
गाहा महिला हैडलूं, अणरसीइ न जणाइ,
रसीआ जिम जिम केलवइ, तिम तिम अधिकां थाइ २४
वाहलां तणे उलंभडे, कवीयण वयण विलासि,
सीस धूणेविण हैहलूं, मरकलडे करइ हास २५
गुणतां सजन केरडा, गाहा-रस सविलास,
जोतां नीसासइ बलइ, सुणतां दिइ उल्हास. २६
सरस सुभाषित समितिमां, सहू को समइ भणंति,
तस हैहूं परमत्थ-सिउ, ते को छयल लहंति. २७
मुख पभणइ छयलमां, लक्षण छंद-विहीण,
सिर-छेदउं जाणइ नहीं, भमूहि कोदंडि दीण. २८

शुगारमञ्जरी

गाहा गीय सुकामिनी,	तुरीयां रस न लहंति,	
तीह मुखह सो डंडडु,	तेहनि ते नवि हुंति.	२९
मुख न लहइ भावके,	कवीयण निर्निंदति,	
भूंडानइ अलखामणा,	कोडी कीडा हुति.	३०
गाहा गीय सुमांणसह,	रस नवि जाण्या जेण,	
तिणि मुख निज दीहडा,	नीगमीआ आलेण.	३१
सोदु सुकवि बीयणलां,	जो गुण करणि समत्थ,	
भाव न जानइ मुखिं,	कां दूसइ कवि सत्थ.	३२
मुख न लहइ भावके,	काढइ कवीयण दोस,	
कामिनि शुष्क-पयोहरा,	सोइ सिउं घरइ रोस.	३३
मुखनि जउ नवि गमिउ,	तउ सिउं निरगुण सत्थ,	
कमल तिजिउ सालूरडे,	तउ सिउं ते अकयत्थ.	३४
वाणी सहिजि सर सजउ,	दोखी किसिउं करंति,	
एक छंडइ लक्ष आदरइ,	वइरी खीजि मरंति.	३५
एक उलूकह नवि गमिउ,	उगिउ दिणयर सार,	
तु सिउं सुरय-गुण गयउ,	सघलइ हूउ विस्तार.	३६
किहि एक व्यास समास किहि,	सोहइ सरस प्रबंधि,	
गिरिमा सोहइ गोर-थणि,	अणिमा लंकह-संधि.	३७
गुप्त न गूजरि-थण समा,	पयड स दाहिणि जिम्म,	
गुप्त विपयडवि अत्थवर,	सोरठी-थण सम्म.	३८
कर जोडनइ वीनतुं,	कोइ म धरयो खेद,	
सवि सुकवीनु दास हूं,	एवी वाति नहीं भेद.	३९
मिन्ह उदधि विहसीइ,	दोसायर न सहति,	
सुगुणा पंकजनी परि,	सज्जन चरित जयंति.	४०
सारद सहिगुरु सुकवि जन,	प्रणमी चरण-सरोज,	
शील-चरित्र वखासिउं,	जिम सहनइ हुइ चोज.	४१

ढाल २

राग : केशव

(श्रेणिक रायवाडि चढियो, अ देशी)

प्रथिवीय मंडल सयल कहीइ,	प्रथम जंबूद्वीप,	
सवि द्वीप मांहि मूलगउं,	जिम वृक्ष मांहि नीप,	
तिहां चित्त पवित्र सुसत्त खित्तह,	प्रथम भारत खित्त,	
तिहां नयर नंदन नाम निर्मल,	चिहुं खंड मांहि विदित.	४२

जणि पुरि मानिनी चमकंति चल्लइ, राणणि नेपुर पाय,
 लडसडति मदन गहेलडी, गति चित्त मयगलराय...दुपद...
 उत्तंग तोरण गगन सरिसु, जिहां करति मंदिर वाद,
 चउपट्ट चिहु दिसि मालीयां, जिहां सप्तभूमि-प्रासाद,
 ससि-वयणि खेल्लति रसिक, सुंदर-जन नयन-नलीनी सविकासि,
 अे चतुर मानव चित्ति चितइ, शत चंद्र किमु आकासि. ४३
 व्यवहारि नंदन चतुर चल्लइ, लडसडत करति टकोल,
 कर-प्रहित अंगुलि अेकमेकिं, मुख-भरित सार तंबोलि,
 किंहिं करति नाटक गीत गावति, कंठि कुसुमह-मालेका,
 हीडोलि हींचति रास देवति, सोल वरसी बालिका. ४४जि
 जिहां चतुर चउकीपट्टे चहुटइ, वणिग खेलति सोगटे,
 मनगमत लंखति सारपासा, दाह देवति अति हटे,
 कुरुविंद चित्रित साहामा साहामी, हट्टउलि सुदीस अे,
 इसीअ च्यारिति चतुर चहुटइ, वणिग बइठा हींस अे ४५जि.
 आवास-अंगणि सजल-कूआ, विमल-जल भरि वापिका,
 रणकंति नेउर कनक-कलशिं, नीर आणति बालिका,
 मलपंत मनसिज मत-मयगल, चालि खलकति मेखला,
 चमकती मचकु नयन दाखति, रसिक निरखति विह्वला. ४६जि.
 जिहां कनक-कलस त्रितय मंडित, अवर मेरु महि-तलि,
 जिनमूर्ति मनोहर देव-मन्दिर, सकल सुन्दर झल्लइ,
 प्रासाद ऊपरि कनक-दंडिं, केतु चंचल लहलहइ,
 धज पुज मंगल आरती, वर पेखतां मन गहिगहइ. ४७जि.
 जिहां वसति वसति नाणदंसण, चरण गुण-मणि संजुआ,
 अत्राण बोहग कम्म सोहग, सहि जि सोहग संजया,
 जिहां पठति विद्या लेखशालिं, छात्रबुद्धि सारदा,
 एक भणति माइ वर्ग सांइ, गणित अंक विशारदा. ४८जि.
 किंहा करति शास्त्राभ्यास राउत, शास्त्र-चर्चा पंडिता,
 व्याकरण-विद्या गीत-नाटक, वेद-वाद अंखडिता,
 किंहिं करति कर्कश तर्क-चर्चा, काव्य प्रश्न-प्रहेलिका,
 संगीत नाटक सत्य साहित, चतुर चांपूमाळिका. ४९जि.
 जिहां दान-मंडित हस्त-मस्तक, विविध भोग सुबंधुरा,
 चमकंत चहुटइ चतुर चल्लइ, राजमंदिरि सिंधूरा,
 बिहु पक्षि निर्मल पद्मिनी-वर, प्रेम परिमल मंजुला,
 जिणि नयरि निवसति रसिक मानव, विमल-सरवरि हंसली. ५०जि.

जिहां रोग सोग वियोग, दोहग दुःख दालिद चंडिमा,
 रणराय अंगणि वैर-परभव, नहींअ कहींइ दंडिमा,
 जिहां लंड-भंडा चरड-चंडा, खंड-लंडा नट विटा,
 नहीं जट्ट मोटा खंड खोटा, विकट संकट जूवटा. ५१जि.
 जिणि नयरि चिहुं दिसि विविध, चित्रित प्रौढ पुष्कल पोलि,
 तिहां बद्ध मंगल काज, अनुदिन हेम-तोरण उली,
 तिहां पोलि पोलि दानशाला, जिमति मानव कोडी,
 जे विबुध सेवित सौख्य, मंडित स्वर्ग सरखी जोडि. ५२जि.
 जिहां सगुण अर्थी सर्व मानव, गुणवंत पंडित मान,
 जिहां कुसुममाला मत्तवाला, धरइ मालिणि जाण,
 आश्चर्य नाटक गीत मनोहर, चतुर मानव गाम,
 जे छयल सुन्दर रसिक भोगिक, ते योग्य वसवा ठाम. ५३जि.
 जस नयर बाहिरि सजल सरुवर, नदी नीरि निर्मली
 तिहां विकच-पंकज प्रेमि भमरा, भमति भोगिक मनरूली
 तिहां हंस सारस अलस चालति, चतुर चकवी चमकती.
 बक डाक चातक टिक चकवा, पालि खेलति शुभगति ५४जि.
 जंभीर निब कदंब जंवू, बिब अंब प्रलंबया,
 बंधूक बदरी बहुल बीली, बोल बाउल तुंबया,
 हिताल ताल तमाल कदली, बकुल केतकी बहुदला,
 कलि वृक्ष बेउल सदल चंचल, कमल विमल परिमल. ५५जि.
 जिहां तिलक जालक सरल सालक, बकुल वालक मंझुला,
 नव नलिन नालक मदन मालक, नीर खालक बंजुला,
 वर नल रक्त मालक तरल तालक, कुसुम शालिक परिमल,
 आराम पालक चतुर मालिक, वृक्ष चालक बहुदला. ५६जि.
 जिहां जाइ जूइ बमलि कूइ, चतुर हुइ कामिनी,
 रितु-राय नारी कुसमि सारी, भमर भारी भामिनी,
 जहां बहुल परिमल बकुल संकुल, विमल-सर जल शीतला,
 जिहां मलय-मारुत मधुर-आरुत, भमर किनर जीतला. ५७जि.
 जिहां राम-लक्ष्मण भीम-अर्जुन, नकुल-सहदेवी वरा,
 जिहां सोमवल्ली अर्क कर्क, सिंहका-सुत अति खरा,
 जिहां कुंभकर्णि किलित-कूवा, भूमि संभव-मूनिमुता,
 जे नयर-वाडी देव-मानव, परम पुरुषि सेविता. ५८जि.
 सोइ स्वर्गपाहि अधिक पत्तन, वावि कूआ वाटिका,
 जिहां चतुर मानव चतुर नारी, पहिरत अनुदिन साटिका,
 परिणामि नंदन नामि नंदन, नयर-शिरोमणी जाणीइ,
 जे नयर नव नव भौव पोषी, कवीस्वरे वखाणीइ. ५९जि.

ढाल ३

राग : देशाख

(थूलिभद्रना एकवीसानो देशी)

तेणिं नयरिं राजा अरिमर्दन भलु, सत्य नामइं रे परिणामिं वली सांभलु,
जेणिं भंजिउ रे वइरी जननु आमलु, जस व्यापिउ रे त्रिभूवनमां यश निरमलु,

तूटक

त्रिभुवन्न मांहि पुहुवि नाहिं, सर्व पांहि निर्मलु,
यश आप थापिउ भुवनि व्यापिउ, चंद्र शापिउ कशमलु,
वइरीअ जीता जग-वदीता, केवि भीता अणुसरइ,
दारिद्र कापइ कीर्ति थापइ, वैरि कांपइ थरहरइ. ६०
तेणिं नयरिं रे गुण रयणायर धाम रे, रयणायर रे व्यवहारी अभिराम रे,
पुरुषोत्तम रे वसवा केरुउ ठाम रे, जस अंगिं रे नहीं जड भावनूं नाम रे.

तूटक

जडभाव करीनइ न वेरी, नहीं अनेरी कालिमा,
मुहिं मधुर भीठउ सुजनि दीठउ, गुणहिं जेठउ चंगिमा,
मर्याद राखइं नेह दाखइ, सरस भाषइ वयणलां,
अन्याय-भंजन न्याय-रंजन, कमल-खंजन नयणलां. ६१
तस नारी रे श्री नामिं रंभा जिसी, गुण-पुरण रे रूपइं जाणे उर्वशी,
नयन भ्रमि रे बापलडी मृगली हसी, तस चितिं रे धर्म तणी वासन वसी.

तूटक

तस वसी वासन पाप पासन, जैन-शाशन बोह ए,
सा शरद-रयणी चंद-वयणी, कमल-नयणी सोहे ए,
मुखि मधुर-वाणी साकर-वाणी, सर्व प्राणी मोह ए,
श्री नामि सरखी सुजनि निरखी, सदा हरखी सोह ए. ६२
सा नारी रे नागरवेली जेहवी, त्रिमवन मांहि रे गुणे करी विख्यात हवी,
मुख-मंडन रे रंग देखाडइं अभिनवी, फल पाखइ रे झूरइ अनुदिन एहवी.

तूटक

अनुदिन्न झुरइ पाप चुरइ, पुण्य पुरइ पदमिनी,
जम सदल कोमल विमल परिमल, बहुल फल विण पदमिनी,
चिति घरइ आरति बुद्धि भारति, रूपि सा रति कामिनी,
बिहु-पक्षि पूरी नहीं अधूरी, पुण्य-सूरी भामिनी. ६३
रत्नाकर रे व्यवहारी पाप परिहरइ, एकचिति रे श्री जिन-आज्ञा अनुसरइ,
एक दिवसि रे व्यवहारी चिंता करइ, पुत्र पाखइ रे मन मांहि अति दुःख घरइ.

तूटक

दुख धरइ सुंदर सकल मंदिर, चित्ति-कंदर समलहइ,
अति गिरूइ वेदन देह-भेदन, वरसि सम दिन निरवहइ,
तस नहीअ थोडी कनक-कोडी, चित्त कुडी समलहि,
जे पाप लीधां दुःख दीधां, कर्म कीधां सोइ सहइ. ६४

इहा

हंस विना मानस जिसिउं, वास विना जेम गांम,
थांभा विण मंदिर जिसिउं, उत्तम विण जेम ठांम. ६५
चंद्र विना रयणी जिसी, भाण विना जिम दीह,
नीर विना सरोवर जिसिउं, जिम वन पाखइं सीह. ६६
उत्तम सुत विण कुल तिसिउ, शोभइ नहीअ निदानी,
सुत विण मुगति न पाभीइ, इम कहइ वेद-पुराणि. ६७

ढाल ४

राग सोमेरी तथा राग गोडी

(दशरथ नरवर राजीउ, ए देशी)

नीअ-मनि एहवुं चीतवइ, रयणायर धन-नाह रे,
वली वनिताइं वीनविउ, मनि हूउ अधिक उमाह रे.

तूटक

निअ-मनि चित्तइ पुण्य पोतइ, तेणि जोतइ मति लही,
तिहांअजित जिनवरमूर्ति सुखकर, नमिअ सुख-नर वनि रही,
तस महिमा गाजइं तूर वाजइ, कष्ट भाजइं सवि सही,
वांछिय पुरित अजित मूरति, पाप चूरति भय दही. ६८
शासन रखवाली सूरी, अजितबाला तस नामजी,
सेवा सारइ जिन तणी, पुरइ वंछित कामजी

तूटक

शासन केरी अति भलेरी, महिम देहरी अभिनवी,
एक चित्ति थइनइं तिहां जइनइं, भोग देइनइं वीनवी,
तस भाग्य जागइ पाय लगइ, पुत्र सागइ मानवी,
सा कुसमि वूठी नहीअ जूठी, सेठि तूठी दानवी. ६९
तस अनुभावइं सेठिनिं, पुत्र हवुं गुणवंतजी,
सुर-तरु सुर-भुवनि जिसिउ, जयवंत विद्यावंतजी.

तूटक

तस पुत्र हऊवु अतिहि लहूउ, पुण्य बहूउ गुणि वडु,
सोइ पाप छंडन कुमति खंडन, जिम कुसुम-मंडन केवडु,
सोइ सेठि-नंदन मेरू-नंदन, शिशिर-चंदन गुण-निलउ,
दालइ कंदन सर्व वंदन, सुजन आनंदन भलु. ७०
नाम-महोत्सव बारमइ दिवसि, करइ अभिरामजी,
देवी अनुभावइं हवु, अजितबल इति नामजी,

तूटक

तस नांम दीधु पुण्य कीधुं, काज सीधूं तस तणउं,
ढमढोल ढमकया घूधर घमकया, चतुर चमकिया चित्त घणउं
सोइ कुमर वाधइ कला साधइ, पुण्य आराधइ इसिउं,
अति सुगण सुंदर मयण-मंदिर, हेम मंदिर तनु जसिउं. ७१
चतुर चकोरह मुद दीइ, दीन दीन वाधइ सोइजी,
सकल कलाइं पूरीउ, रयगायर सुत जोइ जी.

तूटक

जे देखि तलिनी नयन-नलिनी, नील-दलनी विहस ए,
बिहू पक्खि पूरू नहीं अधुरू, मित्र सूरू दीस ए
सोइ निःकलंकी सिंह-लंकी, जडित मूकी गुणि वडु
गुणि चंद सरिखु चतुर निरखु, अंतर परिखु अवडु. ७२

दूहा

दिनि दिनि वाधइ कुमर ते, जिम सुदि केरू चंद,
सकल कलाइं अलंकरिउ, त्रिभुवन नयणां-नंद, ७३
सुंदर सुत देखी करी, चितइ हैडइ तात,
ए सरखी जगि कन्यका, किम मिलोसइ विख्यात, ७४
एहवइ रत्नाकर तणउ, परदेसी एक मित्र,
आविउ दिवसि घणेरडे, पूछिउं तास चरित्र. ७५

ढाल ५

राग : केदार गुडी

(कपुर हुंइ अति उजळ, अे देशी)

मित्र कहइ तव वातडी रे, मीठी सरस अपार,
मयंगला नयरीइं गयुं रे, हूंतु करण व्यापार. ७६
बंधवजी वातलडी अवधारी, महारा मननु अंक आधार,

तुं तु दीन तणउ उद्धार... ..दुपद तथा आंचली.

जिनदत्त नामइ तिणि पुरिं रे,	व्यवहारी गुणवंत,	
चतुर शिरोमणी जाणइ रे,	सज्जन नइ बली संत.	७७ व.
बीजूं मो० हैडलू रे,	त्रीजुं सोइ लोचन,	
हंस मानस जिम मानसिं रे,	तिम मुज बांधू रे मन्न	७८ व.
खीर-नीर जेहवुं नेहलुं रे,	जेहवुं चोल-मजीठ,	
तेहवुं सोइं मुज नेहलु रे,	अहवु अवर न दीठ.	७९ व.
एक दिनि जिमवा नहुंतरिउ रे,	आदर कारीअ अपार,	
मिं पणि अंतर नवि करिउ रे,	प्रेमइ किसिउ अविचार	८० व.
दीइं आपिउं बली लीइ रे,	गुह्य कहइ धरिइ मन्न,	
जिमइ जमाडइं निज घरइ रे,	प्रीति तणुं ए चिन्ह.	८१ व.
तस धरिं जिमवा हूं गयु रे,	तिहां अेक दीठी बालि,	
त्रिणे त्रिभुवन जीपती रे,	मनोहर रूपनुं आल.	८२ व.
कही न सकूं एक जीभडी रे,	तस गुण-रूप अनंत,	
आकुल व्याकुल तव थयुं रे,	जोतां मोरू जंतु.	८३ व.
भोजन गयुं तव वीसरी रे,	मनडुं थयुं अवधूत,	
तृपति न पामइं आंखडी रे,	बली बली जोतां रूप.	८४ व.
तव मिं बंधव पूछीउ रे,	ए कुण कहिनी नारी,	
नीसासु मूंकी कहि रे,	दुखिइ भरिउ भंडार.	८५ व.
अे मुज दुहिता सुंदरी रे,	शीलवती सुविशाल,	
सकल कल-गुणि आगली रे,	मोरइ हैअडइ साल.	८६ व.
देश-विदेशि हूं भमिउ रे,	मिं वर जोया कोडि,	
भमतां भमतां नवि मिली रे,	अे सरखी जोडि.	८७ व.

दूहा

किहि वर किहि घर पामीइ,	वर घर नहीं संयोग,	
घर विण वर सिउं कीजीइ,	वर विण सिउ घर-योग.	८८
निगुणां धरि सुगुणी पडी,	दिन झूरंतां जाइ,	
मुख सरसी गोठडी,	पगि पगि साल स थाइ.	८९
रूपवती नइ गुणवती,	सुंदरि चतुर अपार,	
सुगुण विचक्षण प्रिउ विना,	कुण जाणइ गुणसार.	९०
रसीआ विण रस-केलवण,	मुख आगलि भाव,	
निर्गुण-प्रीउ आगलि तिसिउ,	सुंदरि नउ हावभाव.	९१
अवेध अंगणि गोरडी,	पगि पगि सालइ साल,	
मनह-मनोरथ किम फलइ,	मातइ यौवन-कालि.	९२
परण्या पाखइं वरि भलू,	नहीं मुख भरतार,	
अेकजि कडुइ बोलडइ दिन	दिन दहइ गमार.	९३

वेधक नइं गुणि आगगलु,	भोगी-पुरुष सुजाणं,	
चतुर सरूपि सुंदरी,	स्वर्ग तणउ अहिनाण.	९४
मंकड कोटिं सिउं करइ,	नवलख मोती-हार,	
तिम गुणवंती कांमिनी,	जउ भरतार गमार.	९५
चतुर मराली चमकती,	वायस सिउं घर-वास,	
अे अणघटती जोडली,	थाइ जण जण हास.	९६
सुगण सरूपी प्रोउडउ,	नारी चतुर अपार,	
सरखी जोडी नवि मिलइ,	मुख सही किरतार,	९७
जन-गमती मन-भावती,	सुगुणी सरिखु पिम्म,	
अविहड पुरव पुण्य विण,	जोडी लहीइ किम्म.	९८
निगुणी सुगुणां करि चडो,	सुगुणी निगुणां जोडि,	
सरखी जोडी नवि मिलइ,	दैवह मोटी खोडि,	९९
परणिया पाखइ वरि भलूं,	नही मुख-भरथार,	
काठ-लक्षण मुख प्रीइं,	दिन मांहि सु वार	१००
नर झूरइ सुगुणी विना,	गुणवंता विण नारि,	
थोडइ ठामि जि दीसोइ,	सरखी जोडी बारि.	१०१
दिवस घणा मुजनिं थया,	जोतां वर अनुरूप,	
पणि किमहिं नवि पामीउ,	जोतां वर अनुरूप.	१०२
जिनदत्त वाणी इम सुणी,	तब हूं बोलिउ मित्त,	
वर कारणि झूरि म घणूं,	म धरसि चिंता चित्ति.	१०३
चतुर लहइ दूरिठियां,	नहीं विधाता खोडि,	
जेहनिं जे घटतूं हुइ,	ते तस मेलइ जोडि.	१०४
रत्नाकर नंदनपुरिं,	तस सुत अजित पवित्त,	
जडती जोडी ए अछइ,	सुणतां हरिखिउं चित्त.	१०५
हैडा झूरि म मनि घणूं,	चिंता चित्ति म आणि,	
सरखइ सरखुं मेलसइ,	विधि चिंता निखाणि.	१०६
सुगुण सरूपी सोइ नर,	नारी चतुर अपार,	
सरखी जोडी ए जडो,	दैवइ कीध विचार.	१०७
जिनशेखर सुत मोकलिउ,	वोवाह केरइ काजि,	
मूं सार्थि सोइ आवीउ,	वाचा मानु आज.	१०८
सेठि सुणी वलतूं कहइ,	भाइ तिं वारु किद्ध,	
मनि आणंद हवूं घणउ,	तस बहुमान सुहिद्ध.	१०९

ढाल ६

राग : धन्यासी

(पीउडु रे धरि आर्वि, आषाढभूतिना रासनी, अे देशी)

जिनशेखर सिउं मोकलिउ, मयंगलि अजितकुमार,
 शीलवती तव अजितनिं, परणावी रे गुणवंतनी नारि किं. ११०
 शीलि रे सुख सवि सार, जोड शीलि रे शीलवती सुविचार किं,
 जस होसिं रे जय जय कार किं... ...दुपद तथा आंचलि
 कन्या परणी आवीउ, अजितसेन सुचंग,
 सुख विलसइ नव नव परि, अति अधिकु रे ते साथि रंग किं १११ शी.
 एक दिनी बिपहुर निशि समइ, पुढियां दोइ सुविचार,
 शीलवती जागी तिसिं, मनि चितइ ने पशु-शब्द विचार किं. ११२ शी.
 फेरु शब्द हवइं सांभली, चितइ मनडा मांहि,
 आवइ छइ एक कुणप को, पूरिं ताणिउं रे ए नदी मांहि किं ११३ शी.
 पांच रत्न पांच कोडिनां, दीसइ छइ तस पासि,
 भक्ष देइ नइं माहरूं धन, लेयो रे कोइ चतुर विलासि किं. ११४ शी.
 शीलवती इम सांभली, चितइ चतुर सुजाणि,
 भक्ष देह मन-भावतूं, धन मेहलूं रे मोरइ मंदिरि आणि किं. ११५ शी.
 शुक्न-वचन साचूं मिलइ, वलीअ विशेखि सीआल,
 जोइई तनु वली जाणीइ, एणीवार्ति रे पंपालसी आल किं.(?) ११६ शी.
 बीजउ को नहीं मानसइ, हूं जोउं स्वयमेवं,
 प्रत्यय आणी शुक्न नउ, सा सुंदरि रे उठी ततखेव किं ११७ शी.
 करि कुंभकरि कुंभ-स्तनी, करि चाली मलपंत,
 जल आणेवा मस करी, नवि जाणइ रे ते कांइ कंत किं. ११८ शी
 शब देखी मनि हरखइ, लीधां रत्न स पंच,
 शब सीआलि नइं दीउं, वली कीधुं रे तस संभोज्य प्रंपचि किं. ११९ शी.

ढाल ७

राग : धन्यासी

(सालिभद्र भोगी रे हो, अे देशी)

पांच रत्न धरि आणिआं रे, चितइ हरखी नारि,
 विहाणामां प्रीउनि कहूं रे, धन-आगमन अपार. १२०
 बाइजी जोड करमनी वात, जेहनउ मोटु छइ अवदात,
 त्रिभूवनमां विख्यात... ...दूपद तथा आंचली.

आहर जाहर अति घणउ रे, हुउ तेणी वार,
 ते देखी मनि चितवइ रे, भोलु अजितकुमार. १२१ बा.
 विपहुर-राति कहां गइ रे, एकली घोर अंधारि,
 माहारि हूं जाणतु रे, एअ सती निरधार. १२२ बा.
 मन विरमिउं वनिता थिकी रे, तात आगली कही वात,
 अहनिं पीहरि मोकलु रे, घर सरखी नहीं जात्र. १२३ बा.
 हैडइ कांइ न विमासीउं रे, कीधुं सहसा काज,
 क्रोध तणइ वसि प्राणीउ रे, न लहइ करतु अकाज. १२४ बा.
 कुडउ लेख देखाडीउ रे, जिनदत्त नइ आलापि,
 तुम पिता तेडियां उतावलां रे, स्त्री नइ कहइ पति-बाप. १२५ बा.
 अंगित आकारइं करी रे, नयणां वयण विकारि,
 चेष्टाइं गति बोलवइ रे, लहीइ मननु पार. १२६ बा.
 स्त्रीइं पति मन उलखिउं रे, चितइ करमनुं दोस,
 कीधां करम न छूटीइ रे, कुहुनु कीधइ सोस. १२७ बा.
 पहिलु पडिउ वरांसडु रे, पति नइ न कहिउं एह,
 हवइ तुं एहवूं संपनूं रे, पणि हवइ जोउं छेह. १२८ बा.

दूहा

छेहडइ मति जे उपजइ, ते पहिली जु होइ,
 आप-हाणि नइ जण हसूं, तु बि-परि नवि होइ. १२९
 सजन रीसावियां दीसीइ, जोतां वांक न कांइ,
 कइ अम्मीणां दोसडा, कइ वइरी कान भरांइ. १३०
 मन भागां सज्जन तणां, चालइ नहींअ परांण,
 गुण विण सींगिणि जव हवी, तव नवि लगइ बांण. १३१
 भगां पणि सोहामणां, रुसणडां नइ पन्न,
 हइई खटुकइ साल जिम, भग्गु सज्जन मन्न. १३२
 बोलाव्यां बोलेइ नहीं, चित्ति उतरीआंइ,
 साल समाणां सज्जनां, नयणे दीसइ कांइ. १३३
 सज्जन वहिडियां दोस विण, जाणे पंथी जाइ,
 देखत अंधां दीसीइ, सुणतां बहिरां थाइ. १३४
 अण-बोलाव्यां बोलतां, अण-जोतां जोअंत,
 सज्जन ते आदीहडा, विचि डूंगरडा जंति. १३५
 पाछउं वाली जोअतां, नयणे केरतां काज,
 सज्जन ते दीहा तणा, कोडि अंश नहीं आजु. १३६

लोकह लाख विचालि, जे नितु नयणे खेलतां,
 आगलि ऊभां आज, ते सज्जन देखइ नहीं. १३७
 सही ससनेहां मांणसां, लख जोयणां स हुंति.
 तेहजि नेह वित्रोडीयां, अंधप्पणूं लहंति. १३८
 नेह विहूणां मांणसा, काढइ अवसर वंक,
 तेहजि जिहारइ मन हतूं, तही मिलतां निःशंक १३९
 भलूं हयूं इणि अवसरिं, लाधु मननु पार,
 जाणिउं सुजन कपूर छइ, पणि छेहडइ हूआ छाहर. १४०
 सज्जन दुज्जन आंतरूं, को अवसरिं लहेवाइ,
 अपराधइं नविं ऊभजइ, ते उत्तम कहेवाइ. १४१
 करम-संयोगइं विहि वसइ, जउ त्रूटउ धण-पेम,
 तु मनमां नवि झरीइ, नीच तणी गति एम. १४२
 सज्जन सलूणां वहिडीआं, मन मिलसि रसेण,
 अमी थकि मीतुं स्युं करइ, जउ वासीउं विसेण. १४३
 उच्छां मांणस छंडइ, जांणी मननु पार,
 बोली नवि वणसाडीइ, धरी रहीइ मन बारि. १४४
 सरोवर-पालि तणी परइं, दिन दिन तिजइ प्रीति,
 जिम सायरनी लहिरडी, तेहवी न कीजइ रीति. १४५
 जउ छइ शील जि निरमलूं, तु टलसइ सवि कलेश.
 ओहवुं निय-मनि चीतवइ, रथमां किद्ध प्रवेश. १४६
 वाटइ जातां अति घणां, शुकुन हवां शुभ सार,
 अशुभ अमंगल परिहरी, शुभनु कहूं विचार. १४७
 राजा दधि वरवर्णनी, वेश्या गज वृष गाइ,
 हय दूर्वा चंदन वली, कुमरी-फुल फल जाइ. १४८
 मध मांस मधु रूप मणि, छत्र चमर मकरंद,
 अक्षत सोविन देव धृत, मुनिवर महिमावंत. १४९
 माटी वस्त्राभरण जख, गौमय दीवउ वीणि.
 फल वद्धापन नीररूह, पंडित शुक विप्र वीण. १५०
 एता देखी चतुर नहि, महलेवां जिमणांइ,
 मनवंछित फल पामीइ, धन संपदा अणाइ. १५१
 रक्त कुंभ दोए जल भर्या, धेनु सवछी होइ,
 भाट करइ कइवार जउ, मनवंछित फल होइ. १५२
 जिमणांथां डावां वलइ, ते सावडू सजोइ,
 जिमणां जाइ वामयी, ते उवडु सहोइ. १५३
 श्वान शिखी सौचाण्डु, वायस नइ कलीयार,
 ए सवि रूडा सार्वडू, पंथइ सुख दातार. १५५

कूकड तीतर भैरवी, बोलइ जिमणइ पासि,
 सांढ टींटोडी चील्हडां, चातक वाम विलासि. १५५
 लाटि कुरंगी नुलीउ, खंजन दुर्गा चास,
 ए सवि रूडां सावडू, धन संपदा विलास. १५६
 वामी रासभ करभ हय, वायस शुक दुर्गावि,
 साहि सीआल डांवां भलां, जउ स्वर करइ स्वभावि. १५७
 आगलि अथ डावी लवइ, समली रूडी होइ,
 डावी जिमणी कोकिला, मधुर लंबती जोइ. १५८
 बाहिरी लमडी अनेरडां, पंखी दुष्ट सभावि.
 तेहनुं स्वर पुंठइ भलउ, एहवुं शुकन सभावी. १५९
 लुं(क)डी चेष्टा भइरव सर, दुर्गा गमन नितोल,
 ते स्युं लहिसइ शुकन जे, ए न लहइ त्रिणि बोल १६०
 दुर्गा प्रथम पीआणडइ, जु स्वर करइ आसन्न,
 डावइ पासि सोहामणी, फल हुइ आसन्न. १६१
 लोमट हंस प्रमुख खग, पंथइ दर्शन चंग.
 विषम हरण-गति जमणली, अति उपाइ रंग. १६२
 दुर्गा वायस धूकनइ, लुंकडि चचारइ जोइ,
 जोतां डावां स्वर करइ, सुख संपदा सहोइ. १६३
 शुकन-भाव ऐणी परइ, जे जे शुभ परिणामि,
 ते ते पंथि हवी घणा, चितइ वनिता ताम. १६४
 वहिलूं वलण हसइ वली, मान-मुहुत अपार,
 रथ चालइ उतावल हवि, जोउ शुकन नउ भाव. १६५

ढाल ८

राग : केदार पुरवी

(गिमुकमालना चोढालीयानी, एणि परिं राणी देवकीअ, अ देशी)

शीलवती तव नारीअ, चिंता चित्ति निवारोअ,
 सारीअ जिनवर गुण संभारती अ, सही ए करती शील सपोषण,
 देती दैवनइ दुषण, भूषण बुद्धइ जेहवी भारती ए. १६६
 आगलि नदी अति दुअंगम, सागर स्युं कीध संगम,
 जंगम जलनिधि जाणइ एहवु ए, भार सहित रथ नहीं तरइ,
 श्वंदनथी सह उतरइ, जोतरइ सारथि रथ हलूउ हवु ए. २६७
 रत्नाकर तव वहुं प्रतिइं, इम बोलइ वली निज मतइं,
 रमति रे छंडु वहुं तुझे अहींथकी ए, आगलि उंडा पांणीअ,
 पंक बहुल वली जाणीअ, वाहाणीअ उतारु तुझे पय थकीअ. १६८

बाहाणी वली उतारीअ रिजुमति, रज निवारीअ,
 सारीअ पहिरी चलने चमकती ए, धनपती चितइ वामाए,
 धीइं करी ए वामा ए, रामा ए पणि नहीं रामा रमकती ए. १६९
 भव्य-जंतु जिम भव तरिया, तटिनी-तट तिम उतर्या,
 जोतर्या धाइ धोरी धुलीआ ए, जगदीस्वरनुं ध्यान धरतां,
 नवपद महिमा मनि स्मरता, इम करतां मारग केतु वुलीआ ए. १७०
 सुभट एक मारगि मिलीअ, दढ-प्रहार अंगइ वलीअ,
 ते वलीअ सेठिइं सुभट प्रशंसीउ ए, वहु कहइ सुणु रयणायरं,
 किसिउं वखाणउ सायर, कायर किहि एकथी नहासीउ ए. १७१
 धाय सबल दीसइ एह तनि, रणणायर चितइ निय-मनि,
 नवि मानइ साचुं ए सही, पुंश्चली ए चित्ति परिताप अति करीअ.
 सेठि रह्या मनमां धरीअ, अणसरीअ मौनपणउं मारगि वलिअ. १७२
 आगलि चाल्या आउल, दीठउ तव एक देउल,
 वेउल वुलसिरी परिमल भर्य ए, शेठि वखाणइ सुंदर,
 जाणे जंगम मंदिर, मंदिर स्वर्ग जिस्सुं ए अवतर्युं ए. १७३
 वहु कहइ अ मंदिर, तुह्य मनि छइ अति बंधूर,
 कंदर सरखुं पणि मुज मनि हवइ ए, मुरखि मांहइ पहिलीअ,
 सेठि कहइ छंडुं वहिलीअ, गहलिअ उनमत नीपरि ए लवइ ए. १७४
 देउलथी चाल्यां जिसइं, आगलि आव्युं पुर तिसइं,
 हरिसइं सेठइं नयर वखाणीउं ए, इंद्र-भवन जिस्सुं अवतर्युं,
 स्वर्ग थके जाणे उतर्युं, चीतर्युं निय-मनि मनोहर जाणीउं ए. १७५
 नयर वखाणइ सानन, नवि जोइई एहनं आनन,
 कानन समवडि ए पुर, मुज मनइ ए तिहांथी चाल्या ते पुर,
 वेगइं छंडी ते पुर, नेपुर विघवा वनिता जिम तजइं ए. १७६
 जव मेहल्यु ते देसडु, तव दीठउ एक नेसडु,
 वेसडु लोक तणु जिहां अभिनवु ए, देखी थोडु जन-वहन,
 सेठि कहइ ए वन गहन, निवहन उत्तम कैरुं हीं नवु ए. १७७
 वहु कहइ सुणु रयणायर, ए उत्तम रयणायर,
 सायर नयर ते मनोहर रूप ए, धनपति चितइ ए समी,
 वांकी कोइ नजिम समी, मनसमी जिम धण हीनइ विस हरू ए. १७८
 विपरित शिख्यत जिम तुरंगी, कुटिल जिसी हुइ वली उरंगी,
 जु रंगी बोल न मानइ अह्य तणु ए, जे बोलइ ते सवि कूट,
 जेहवां मोटां नग-फूट, अखुट वचन कोश ते एह तणुइए. १७९
 सा कहि ए वेलाउल, एहवि आव्यु माउल,
 वाउल शील्यतीनुं तिहां रहइ ए, ससरा स(र)सी सुंदरी,
 नहुंतरी आव्यु मंदिरि, निज घरी भोजन सामग्री करोइ ए. १८०

भोजन देइ सादर, ऊपरि आपी चादर,
 सुंदर चूआ-चंदन छांटणां ए, उत्तम वस्त्र वडलावीय,
 संतोखी वडलावीय चलावीय मातुल निज मंदिर वल्युं ए. १८१
 दुःख गयां सवि वीसरी, साधन आत(ता)पि नीसरी,
 अणुसरी वाटइ वटतरु छांहडी ए, वड हेठलि रथ छोडीय,
 उतर्या आलस मोडींअ, नारीअ लटकइ लोडावइ बांहडी ए १८२

ढाल ९

राग : रामगिरी

(ऋषिदत्ताना रासनी, ऋषिदत्ता पंथि संचरइ, ए देशी)

सेठि बइठा वड हेठलइं, रथ छाहींडइ रे नारि,
 निय-मनि चिंता चीतवइ ए, है है अधिर संसार. १८३
 कीधां करम न धूंटीइ, जूउ हृदयि विचारि,
 दिन सघला नहीं सारखा, चिंता चित्ति निवारि. १८४
 दूपद तथा आंचली.

करमि मुंजी मोटउ नम्यु, वली रावण भूप,
 पांडव नरपति वनि भम्या, जोउ करम सरूप. १८५ की.
 बार वरस राम वनि रल्या, भाइ लक्ष्मण साथि,
 सुख-दुःख केरी बांधणी, सहू करमनइ हाथि. १८६ की.
 नल नरपति पर मंदिरइं, करइ अन्ननउ पाक,
 निय-तन सुरित छांडीउ, जोउ करम-विपाक. १८७ की.
 सती सुभद्रा मूलगी, करमइं चडथु रे कलंक,
 दमयंती करमइं नडी, शीलवती नइं कलंक, १८८ की.
 हरिचंद पर धरि जल वहइ, सीता सहइ अपवाद,
 करम साथइं कुणइ नवि चलइं, कीजइ किंयु रे संवाद. १८९ की.
 रुषिदत्तानइं वली चडथुं, राक्षसी केरूं आल,
 कर छेया कलावती, जोउ करम-जंजाल. १९० की.
 महाबल मयलासुंदरी, सख्या दुःख अपार,
 ढंढणरिखि मास छ लगि, नव पाम्या आहार. १९१ की.
 मयणरेहाइं दुःख सख्यां, परिहर्यु पतिनुं देश,
 वन मांहइं सुत जनमीउ, जोउ करमनुं वेश. १९२ की.
 अक सुखना अक दुःखना, दिन सरिसा न होइ,
 जिम तरुअरनी छांहडी, खिणि नमती रे जोइ. १९३ की.
 किहां ते मंदिर मालिआं, सप्तभूमि-आवास,
 वाघ सिंघ भीषण वली, किहा वनि-वास. १९४ की.

किहां पल्यंक तलाइ स्यूं, किहां हीडोला खाट,
किहां रहियुं रज-पूजमां, वली अवघट-वाट १९५ की.
उदय आव्युं कर्म महारइ, जउ चडयुं रे कलंक,
भोगव्या विण छूटइ नहीं, मोटा राय नइ रंक. १९६ की.

दूहा

इम करि नीअ-मन चालती, शीलवती गुण-गेल,
अेहवइ पासि करीरथी, वायस बोल्यु बोल. १९७
धन-आगम अनरथ समु, जाणी हृदय मजारि,
वायसनिं वनिता भणइ, भाइ तुं अवघारि. १९८
तोरूं वचन सोहामणुं, खोटउं ते नवि होय,
कलियुगि तुं ज्ञानी समु, तूं सरिखु नहीं कोइ. १९९
आगम निर्गम सवि लहइ, तुं तां चतुर सुजाण,
सुख-दुःखनी वात तुं कहइ, तोरी वाणि सुवाणि. २००
तुज अरथी अहीं को नहीं, भाइ म करि आयास,
गुण अवगुण थइ परणमइ, तिहां स्यूं करइ प्रयास. २०१
गुणवंत विण कुण लहइ, कुण दिइ गुणनइ मांन,
सार विण सूकइ वेलडी, उगी सूनइ रानि २०२
सोना केरी भालडी, पाणी मांहि म नांखि.
कुगुण कुवेधां आगलइं, लै निज गुण मन दाखि २०३
गुण-मणि मन भंडारमां, मूल न कीधुं जाइ,
मुख करि सोइ अप्पीउं, कुडी मूल न थाइ. २०४
सुगुणां गुण अरथी विना, दिन झूरता जाइ,
नागरवेलि फल विना, जिम झूरइ वली जाइ २०५
पासइं कुगुण कुवेध नइं, सुगुणां हइई साल,
झूरी झूरी पंजर हवइ, अवटातां जाइ काल २०६
गुणवंत वरी अेकइ भलु, नहीं नर-गुण दसलाख,
कारेली बहु कां फली, वरि अेक रूडी-द्राख २०७
सुगुण सुवधां नितु मरण, जे जाणइ गुण-दोष,
मन मांहइं झुरी मरइ, निसिदिन हैडइ सोस २०८
सुगुणां विण गुणवंतनी, कहु किम भागइ भुख,
सरखइ सरखुं जे मिलइ, ते जाणइ मन-दुःख. २०९
सज्जन को तेहयुं नहीं, जेहनइं कहुं मन-दुःख,
कंठि आवइ हैआ थकी, आधु न लहइ मुक्खे. २१०
बोली बोली थाकु घणूं, उडि न पंखि-सुजाण,
जाइ-न तुं तिणि देसडइ, जिहां को हुइ गुण-जाण. २११

अक अपराध आगइ कर्तु, तेहथी चूक। कंत,
 ताहरं कहण करूं वली, तु दुख हुइ महंत. २१२
 तं निसुणी रयणायरइं, पूछइ वहनइं वत्त,
 वायस वयसह नीच ए, अह स्युं केही वत्त. २१३
 शीलवती एहवुं सुणी, वलतु उत्तर देइं,
 तातजी मुख किम कहु, पणि नवि बुझतु भेय. २१४
 मांणस पहि पंखी भला, जे हूइ सुगुण सुविध,
 कुगुण कुवेधां मांणसां, कां किरतारइं किध. २१५
 जेह सरि पीइ दीपजल, तीह न पूंछी देअंत,
 मांणस पहइं के मोरडा, रूडा कयन्न होंति. २१६
 रूपइं रूडा सूडिला, गुण जाणेवइ मोर,
 प्रीतइं पारेवां भलां, मांणस नहीं पण ठोर. २१७
 ए सरखु जगि कोइ नहीं, वाहलां मेलणहार,
 संदेसु सुघउ कहइ, पंखी नइ अवतारि. २१८
 शुक्न-शास्त्रमां एहना, बोल्या छेइ गुण जेह,
 मुज मुखि एक ज जीभडी, नवि कहिवाइ तेह. २१९
 अभ्यागत १ अदभूत कहइ २, मेहागम ३ अशोभन ४,
 मीठुं भोजन ५ रौद्रभय ६, शोभन ७ नइ भयचहिन ८ २२०
 प्रहर १ तस्कर १ कलह २ मेहागमन ३ इष्टागमन ४,
 विरूप ५ कलह ६ राजप्रसाद कहइ ७ बोली महाभयरूप ८ २२१
 प्रहर २ अशुभ १ अनिइ मृत्तवत्तडी २, अभ्यागत ३ धनलाभ ४,
 मेहागमन ५ रायमान दिइ ६, राजविडूर ७ वस्त्रलाभ ८. २२२
 प्रहर ३ देह-व्याधि १ भय २, सुख कहइ ३ मन चींत्या फलहोइ ४,
 राजभय ५ भयवात्त किहइ ६, मेह ७ अभ्यागत कोइ ८. २२३
 प्र० ४ ब्रह्मस्थान कि रुयडी, चिहु ए पुहुरे वाणि,
 पूर्वादिक दिसि चिहु पह्रि, सृष्टिइं गणे सुजाण. २२४
 घर उपरि ऊंचइ चडी, काक करइ कक-वाणि,
 इष्ट-समागम तु हुइ, घन-आगम वली जाणि. २२५
 दद शनदइं दुःख दोहिटुं, स स शनदइं आहार,
 कु कु धननाश करइ वली, ट ट ट ट मृत्यु विचार. २२६
 बंधु-संहरे हहइ हुइ, गगइ वली भूमि-लाभ,
 घघइ कारय-सिद्धि हुइ, ए स्वर तणउ विचार. २२७
 मारगि जोतां मांणसां, सनमुख वायस होइ,
 तिणि मारगि नवि जाइवु, जाइ तु न वलइ सोइ. २२८

वायस हुइ जउ सावडू, तु वंछित पुरेइ,
वघ बंधन हुइ उवडू, पंथइ अति दुःख देइ. २२९
तुंडइ भूमि खणइ वली, वायस वाटइ जंत,
तु ते वाटइ पंथीआं, लाभ घणेरू हुंति. २३०
वायस कंटक-तरु चडी, शब्द करइ वार वार.
तु तिहां कलेश हुइ धणउ, एहवउ शुक्न-विचार. २३१
शुभ भोजन वडि-सर करइ, शुभ वृक्ष सरि कलेश,
ध्याम पुंजि धान्य आगमन, खडगइ वैरि प्रवेश. २३२
कुंभि तुरंगमि जउ चडी, वाइस शब्द करेइ.
वरभोजन वाहलां मिलइ, साचु वयण धरेइ. २३३
वस्त्र-खंड लेइ धरि चडइ, वायस तु हुइ लाभ,
चर्म-खंडि निधि दीसीइ, कुसुम फलइ हुइ लाभ. २३४
सूर्योदयि जउ नगरमां, आवइ वायस रंगि,
दुख हुइ तेण देसडइ, मध्याह्नइ देश-भंग. २३५
राय चौर-भय अस्थमणि, ए आगमन विचार,
रातइ जाइ गामि जु, तु देश-भंग अपार. २३६
शुष्क-वृक्षि प्राकारि जउ, वायस रुदन करंति,
जलधर जल वरसइ नही, एहवुं शास्त्र कहंति. २३७
भमता वलय कोरि जउ, वायस नयारि दीसंति,
देश-भंग तु जाणिवु ए, पणि साचु हुंति. २३८
वायस अरूणोदय समइ, ग्रह सन्मुख बोलइ,
मान-मुहुत वली धन घणउ, गृहनायक नइ देइ. २३९
जु चडी घर-बारणइ, पंख धुणइ दिसि सोइ,
तु दिन पांच मांहइ वली, अगनि-उपद्रव होइ. २४०
तोरणि चडी खर-स्वर करइ, महुर सरइं सुंजत्त,
तु भूमि-तलि सांतीउं, निधि देखाडइ जत्ति. २४१
घर साहमू थइ घर जोइ, खर-स्वर वली बोलइ,
वायस दिन पंचक मांहि, तु धन-हाणि करेइ. २४२
वली उठइ बइसइ वली, तेडइ निज परिवार,
तु जाणे तिणि मंदिरइ, चिंता हुइ अपार. २४३
डावुं अंग जउ चंचु-पुटइ, लहइ धूणइ रीस,
तु दिन थोडांमां वली, सीस कचडइ निज सीसि. २४४

मंडल करवि परुप्परइं, भोयण जइवि ठवेइ,
 तु गृहपति नइ भू-घणी, मोटी पदवी देइ. २४५
 इत्यादिक सवि शुक्नमां, बोल्या छइ धण भेय,
 जाणपणू पणि दोहिलूं, जगमां शास्त्र अमेय. २४६
 ससरइ अत्यादर करी, वहूनइ पूछइ वत्त,
 ए वायस कहि छइ किस्सुं, ते तूं कहइ मुज जित्ति. २४८

ढाल १०

राग केदार गुडी

(छानो छपीनई रे कंता किहां गियो रे, अे देशी)

निसासो मूंकी कहइ रे, शीलवती तव नारि रे,
 तातजी तुह नइ स्यूं कहुं रे, हूं निर्भाग्य संसार रे. २४८
 कुलयुगनी स्थिति एहवी रे, जे गुण थाइ दोष रे,
 निज गुणथी दुख उपजइ रे, तु दीजइ कुहुनइ दोष रे. २४९ कु.
 छेदन भेदन तनि सहइ रे, निज गुण माटि मंजीठ रे,
 घाणी-पीलण सहइ घणूं रे, सेलडी जु गुण मोठ रे. २५० कु.
 सफल सदाफल आंबलां रे, फल माटि सहइ दुख रे,
 वालु जु परिमल दीइ रे, तु छेदावइ मुखु रे. २५१ कु.
 कस्तुरी जु मृग धरंइ रे, तु ते छंडइ प्राण रे,
 हय गय सूडा रूयडा रे, पासि पडिउ सुजाण रे. २५२ कु.
 तिम मुजनइ गुण माहारा रे, हूआ दोष समान रे,
 मिजउं तुह नइ गुण करितु रे, तुं मई लहिउं अपमान रे. २५३ कु.
 सीयालिणि-इवर संनधि रे, हूं लावी पांच रत्न रे,
 तुह सूत-शय्या उपरइ रे, सांत्यां करी अति यत्न रे. २५४ कु.
 मि अपराध किसिउ कर्यु रे, जे दीधूं अपमान रे,
 गुण अवगुण जोया नहीं रे, इम कां थया अज्ञान रे. २५५ कु.
 वायस सविहंमां मूलगु रे, वायस वयस समान रे,
 महुं सरइ बोलइ वली रे, ए छइ अति सुज्ञाण रे. २५६ कु.
 कगीयर तरुयर हेठलि रे, दविण अच्छइ दस कोडि रे,
 जे अरथी हुइ अरथनु रे, ते लिउ आलस मोडि रे. २५७ कु.
 हूं भूख्युं छुं अति घणूं रे, मुज नइ दिल आहार रे,
 साचां मारां वयणलां रे, मम करसिउ विचार रे. २५८ कु.

ढाल ११

राग देशाष

मुजि रे नीसासा मेहली बोलइ, सुणु सुणु स्वामी गुणवंत तात रे,
 मुज रे मनइं दुख जलि-भरिउं, कुण आगलि कहूं मन तणी वात रे. २५९
 सुख रे पाम्या वाणी एहवी सुणी नई, हरखिया मन घणूं धनपति सार रे,
 ओ रे वनिता अति मतिवंती, गुणवंती ए नारि रे अपार रे...दुपद
 जोउं रे एहनी मतिनूं पारखूं, कर कांकणनइं स्यूं मकरंद रे.
 एहवु रे धनपति चिति चितइं, पूरिउं रे मनहुं अति आनंदि रे. २६१
 एहवुं रे धनपति चिति विमासी, आणिउ रे आयुध नगरथी एक रे,
 खणतां रे करीयलि हेठि दीठउं रे, दस-कोडि निधान रे. २६१ सु.
 मनि ऊलट अति उपनु, देखी देखी धन तणउ अंवार रे,
 चितइ रे लखिमी मूरतिवंती, मुज धरि बहु सुविचार अपार रे. २६२ सु.
 तव रे ससरु वनिता बोलइ, रथ अहां थकी पाछउ वालि रे.
 बुलु पाछां वहु मंदिरि आपणइ, बोलइ ससरु वयण रसाल रे. २६३ सु.

दुहा

शीलवती वलतूं भणइ, हूं न जोउं तुह्य बारि,
 जु अविचारिउं तुह्ये करिउ, कांइ नवि कीधु विचार रे. २६४
 मन भगां कुबोलइ, ते किम कहु संधाइ,
 जिम जिम समइ सांभरइ, तिम तिम साल सथाइ. २६५
 सोविन नइ वखइ तणीं, संधइ संधि मिलाइ,
 मन भगुं कुबोल पण, संधि न बइसइ ठाम. २६६
 सर फूटउं जल वही गयुं, पालि म बंध अपार,
 मन-भगूं वली दिन गयुं, तीह सी आस गमार. २६७
 वाहलां टलीं वयरी थयां, छेहडउ देइ जंति,
 मुख बोलह वाटडी, आसा-लबध जोयंति. २६८
 भर-रुसणि मनामणूं, वहंति पूरइ पालि,
 है है मूरख मांणसा, गय नेहि करिआलि. २६९
 मांणस नवि बोलावीइ, मनसिउं तिजिउ नेह,
 भलवइं कहइ कुबोलडा, माम गणइ निस-नेह. २७०
 विचलियां जो बोलावीइ, तु हुइ उरतु अपार,
 अगान उलाणी फूकतां, मुह भराइ छाहारि. २७१
 गुण तूटा जउ कोडिना, तउ किम लभइ लख,
 जिम सर तिम नर नेहलु, तूट न लगइ विक्ख. २७२

राय पडी जे डूंगरे, न मिलइ बरसह कोडि,
 अंतरंग मन उत्तरिउं, ते न मलइ वली जोडि. २७३
 वरसह केरी प्रीतडी, एक बोलइ तूटी जाय,
 जे अवगुण मनमां वसियां, ते नवि अलगा थाइ. २७४
 वनि दव दाधां रुखडां, पीलवीइ मेहेण,
 चित्ति बलउं कुबोलडे, नवि पल्लवइ मूएण. २७५
 नेह करंतां वरस सय, छोटंतां क्षण एक,
 अवगुणि एक कुबोल नइ, प्रेम तणउ होइ छेक. २७६
 जे अवगुण विरमइ नहीं, विरलइ ते संसारि,
 छेह लगइ वहिडइ नहीं, अवगुण सय संभारि. २७७
 उत्तम किमहि नउ भंजइ, आदरीआं सय हाथि,
 खीणउ झीणउ चंदलु, सिरि वहइ श्रीजगनाथ. २७८
 कुण जाणइ मन-वत्तडी, जे मनि वसीया दोस,
 फल चीरिं गुण जाणीइ, पणि नवि मांणस रोस. २७९
 हैडा घणूअ न झूरीइ, सज्जन वहिडया देखि,
 जे मनमांथी उत्तर्यां, तेनु लेखि म लेखि. २८०
 जे मनथी उत्तरीया, तेह सिउ किसिउ सनेह,
 बप्पीहु शरदह तणउ, के तूं वंटइ मेह. २८१
 विहडिउ नेह जे सांथीइ, ते नवि आवइ ठामि,
 शीतल कीउं जल तापवी, नीरस हुइ परिणामि. २८२
 सुजन सुसंपां जोइ, कुसंपा अलखामणां,
 नख आमिखथी होइ, अलगा ते अरणइ कहइ (?) २८३
 ते तु कीजइ नेह रस, जे तु दीसइ रंग,
 नितु बलवूं निस नेहसिउं, जिम दीवडइ पतंग. २८४
 सुगुण सुवेधां मांणसां, मुखडे तिजायांइ,
 सुगुणां गुण अरथी घणा, पणि छेहु मुख्वांइ. २८५
 केतकि कंटक कां धरिं, जाता भमर म मेहेलि,
 सुगुणां विण गुण कुण लहइ, गोरी तूं गुण-गेलि. २८६
 विण बोलावइ न विसरइ, जे विण घडी न जाइ,
 ते वाहाला स्युं रुसणूं, सज्जन कीजइ कांइ. २८७
 दोस कीया तिणि सज्जने, तुहइ मनामण थाइ,
 मंदिर प्रजाल्यां पावकिं, तुहि न अगनि तिजाइ. २८८

सेठि मनावइ वली वली, शीलवती सुविचार,
 सुकुलीणी सा सुंदरी, मानिउ बोल विचार. २८९
 सज्जन चंदन पन्ननि, ए त्रिहूं एक सभाव,
 भागइं पणि गुण करइ, नहीं अवगुणनु भाव. २९०
 कमल-नाल जिम कूंअलूं, तिम दुरियन मन होइ,
 वार न लगइ भांगता, निवि संधाइ सोइं. २९१
 ब्रज थकी अति आकरां, सज्जन केरां चित्त,
 अवगुणि किमहि न भंगीइं, अविचल हुइ सुचित्त. २९२
 मुहि कडूऊं बोलइ नहीं, खल बोलणां सहंति,
 गुण लइ दोस न उच्चरइ, सज्जन किमहि न रुसंति. २९३
 दुरियन पीडया सजन पणि, सहिजइं शुद्ध स्वभाव,
 छाहारिं टप्पण मइली, अधिकु उजल भाव. २९४
 सज्जन गुण केतां कहूं, तु हइअ सरिस दोइ,
 पाहणि रेखा प्रीतडी, अशनि समी रीस होइ. २९५
 कठिन न बोलइ दुहवीया, मुहुडइ हंसी बोलंति,
 मर्म न पभणइ पर तणा, सज्जन लक्षण हूंति. २९६
 पर अवगुणिमनि नवि धरइ, नित्य करइ उपगार,
 वइरी नइ पणि नवि कुपइ, सज्जन सहिज जुहार. २९७
 गुण कीधिं अवगुण करिं, केवि करइ उपगार,
 अवगुण कीधिं गुण करइ, ते सज्जन संसारि. २९८
 सज्जन तुहीन तणीं प्ररि, तापि विलाइ तेह,
 दुरियन दीवा समवडिं, अधिक जलइ कय-नेह. २९९
 सज्जन अति रीसि भरिया, विप्पिय न भणइ तोइ,
 राहु मूहि ससि किरणलां, अतिहिं शीतल होइ. ३००
 सज्जन दुरियन परिभाव्या, गुण पणि तोइ करंति,
 अगनि अगर दजाडतां, परिमल बहुलु हूंति. ३०१
 चंदन वनि जिम सीयला, विरला सज्जन हूंति,
 छेदन भेदन तनि सहइ, पण बहु परिमल दिति. ३०२
 विद्रुम छेदिया ठायथी, कीधां खंडो खंडि,
 वीध्यां जण जण करि चड्यां, तुहइ रंग अखंड. ३०३
 वरि अक वरस विलंबीइ, कीजइ सुमनस संग,
 छेह लगइ नावे उतरइ, राता कांबाल रंग. ३०४
 जइ अवराह जिसय करिया, सुयणा तो न धरंति,
 अक समइं जे गुण करिइ, ते अनुदिन समरंति. ३०५

ઢાલ ૧૨

રાગ ગોડી

(શ્યામ પ્રદ્યમ્નના રાંસની દેશી, સમોરણ દેવઈ રચ્યું, એ દેશી)

રથ પાછડ વાલિડ વલી, સેઠિં કરીય વિચાર રે,
 અનુદિન શીલવતી તનિ, શીલ તણડ ગુંગાર રે. ૩૦૬
 જોડં જોડં સીલહ પારખું, શીલઈં સુખ સવિ હેવ રે,
 જલન હુઈ જલ સમવડિં, સારઈ સુર નર સેવ રે...દુપદ
 સેઠિ કહઈ તવ વહૂ પ્રતિં, તાહારી અદભૂત બુદ્ધિ રે,
 તિં તે પુરવ વોલડા, કાં બોલિયા અસંવદ્ધ રે. ૩૦૭ જો.
 તાતજી હું વહૂ તુહા તળી, નવિ બોલું છોટી વાચ રે,
 જે જે બોલિયા બોલડા, તે તે સધલ સાચ રે. ૩૦૮ જો.
 ચરણ રાખેવા કારણિં, ધરીઈ ચરણ-ત્રાણ રે,
 વિશ્વમ વેલાઈં વલી વલી, કીજઈ ચરણ-ત્રાણ રે. ૩૦૯ જો.
 નઈં ડંડી જલવરિ ભરી, દુઅંગમ-પંથ અદષ્ટ રે,
 જડ કંટક ચૂચઈ પગઈં, તુ અતિ હૂઈ અનિષ્ટ રે. ૩૧૦ જો.
 જડ વાહણાં મીનાં વલી, તુ ક્ષણમાં સુકાઈ રે,
 જડ વંઠાં તુ વલી નવાં, વાહણાં અદભૂત થાઈ રે. ૩૧૧ જો.
 સરવ ડપાઈ વલી વલી, રાખેવડ નિજ દેહ રે,
 દેહથી અધિક બીજડં કિસિડં, જહસિડં ધરીઈ નેહ રે. ૩૧૨ જો.
 જે તુહો સુભટ વલાળીડ, વિજઈ અપ્રતિમ મલ્લ રે,
 મિં તસ પૂઠેઈં દેહીયાં, આયુધ કેરાં સલ્લ રે. ૩૧૩ જો.
 કિહિ એકથી તસ નાહીસતાં, પૂંઠિ દીધ પ્રહાર રે.
 સાહામુ થાઈ એકઈ નહીં, તે કાયર નિરધાર રે. ૩૧૪ જો.

ઢાલ ૧૩

રાગ મલ્હાર

(મમ કરો માયા કાયા કારિમી, એ દેશી)

જે એક દેડલ નયરનિં પરસરિં, દીઠઈ અતિ સુખિસાલ રે,
 મુજ મનિ દેડલ તે નવિ ભાવીડ, જેહવું જંગળ-જાલ રે. ૩૧૫
 સુણ સુણ વાતડી તાત અઘારડી, હું તુહા ગુણ તળી દાસિ રે,
 જે જે બોલ્યાં પૂરવ બોલડા, જોડ જોડ તેહ વિમાસિ રે. ૩૧૬...દુપદ
 જંગલ જાલઈં રે દેહરૂ રાનમાં, નટ વિટ લઈ વિશ્રાંમ રે,
 રહિવું ન ઘટઈ તીહ સુમાણસાં, જડ જૂઆરીનું ઠામ રે. ૩૧૭ સુ.

तेह भणी देउल मइ न वखाणीउं, हवइ सुणु नयरनी वात रे,
बरपाटण भणी तुहो अति वर्णविउं, मि न वखाणिउ तात रे. ३१८ सु.
तिणि पुरि वाहलां मांस को नहीं, कुणि नवि बोलइ दीध रे,
रान तणी परि नयरि भमिया घणूं, कुणि नवि भगतडी कीध रे. ३१९ सु.

बहा

ते दिसि रान समावडी, जिहां को सुजन न होइ,
मनइं सूनूं रडवडइ, गुण नवि जाणइ कोइ. ३२०
एकजि वाहलां सुजन विण, बहू जण भरीउ देस,
रान तणी परि जाणीइ, कोइ न पूछइ संदेश. ३२१
जिहां वाहलां सज्जन नहीं, जिहां को नहीं गुण-जाण,
तिहां जातां मन किम वहइ, जेहवूं शून्य मसाण. ३२२
सयल सरोवर जलि भरियां, बप्पीह मनि मेह,
सधलइ सूनूं तेह विना, जेहनइ जेहसिउ नेह. ३२३
ऊंचां आंबा विखम-फल, कां धरइ मन अंदोह,
काजि न आवइ आपणइ, ते ऊपरि सिउ मोह. ३२४
वरि कारेली आप धरि, नहीं पर मंडपि द्राख,
वरि कालां पणि आपणां, नहीं गोरा नव लाख. ३२५
वरि ते चंदन विसमथी, रुडउ पंथ करीर,
वरि ते सायर खारथी, थोइं जलधर नीर. ३२६
वरि सज्जन एकइ भलु, जेहथी पहुचइ आस,
बीजा बहूया नर वसइ, तेहनउ सिउ संवास. ३२७

देशी पाछली चालती छइ

मि तिणि कारणि रान समानइं, कहिउं कहिउं नगर विख्यात रे,
जे पणि दीठउ आगलि नेसडु, जोउ जोउ तेह तणी वात रे. ३२८ सु.
तिणि पुरि तुहनि माहरइ माउलइं, दीधुं दीधुं अति बहूमान रे,
स्वामि तेणइ कारणि नेसडु, कहिउं कहिउं नगर समान रे. ३२९ सु.
जिणि पुरि लहीइ मान जि अति घणउं, सोइ पुर नगर समान रे,
जिहां नहीं सज्जन कोइ नबोलवए, नयर स रान समान रे. ३३० सु.
मि रथ छाया सहजि अणुसरी, परिहरी वटतरु छाया रे,
वायस-विष्टा शाखा पतनथी, छ मासि रंडा थाय रे. ३३१ सु.
युगतइ युगती वांणी सांभली, धनपति हरख्या अपार रे,
बुद्धि सरसति अभिनव अवतरी, चिति चिति चित विचार रे. ३३२ सु.

ढाल १४

राग रामगौरी

(सुगुण सल्हणा सीमधर, भे देशी)

सा शीलवंती सुंदरी, मतिवंति अलवि अपार रे,
 धनपति मन अति रौजवइ तु, गोरी ते गुण भंडार रे. ३३३
 सुगुण सल्हणी रे मनसिउं, नहींअ विखाद रे,
 नव नवां कौतुक जोअती तु, आवइ ति मंदिर सार रे...आंचली
 किहि एक खेलइ मृगलडी, मृग कंधि कंथ चडावि रे,
 किहि एक पीउ पीउ बोलतु तु, चातक नेह सभावि रे. ३३५ सु.
 किहि एक दीसइ मोरडी, नाचता मोर अपार रे,
 किहि करइ मालति मोगरइ तु, कइवडइ भमर झंकार रे. ३३६ सु.
 किहि एक चमरी-सेरभी, किहि चकव-चकवी जोडि रे,
 किहि अलवि चालइ हंसली तु, बग हंस सारस कोडि रे. ३३७ सु.
 किहि एक दाडिम सूयडी, मनोहर नीलां पांख रे,
 बोलतां अति घण रूयडा तु, जेहवी ते आंवा-साख रे. ३३८ सु.
 पदमिनी वेध विलूघडा, किहि भमइ भमर रसाल रे,
 कोकिला पंचम आलवइ तु, बइठीति सरस रसालि रे. ३३९ सु.
 किहि कठिन पीन-पयोधरा, सिखि-पिछ चरणा सार रे,
 वन मांहइ खेलइ शबरली तु, कंबु-कंठि गुंजा-हार रे. ३४० सु.
 किहि सरल साल तमालनीला, किहि तरल ताल प्रलंब रे,
 बीजोरि बोर बदांम बीउ, तुंव अंव जंबु कदंब रे. ३४१ सु.
 जंबीर जंबू जाइ जूइ, किहि द्राख रायण सार रे,
 करणीय किंशुक केतकी तु, नारिंग सदल अपार रे. ३४२ सु.
 पुन्नाग नाग सुराग पूगी, ऊगी ति नागर वेलि रे,
 अति कठिन श्रीफल दाडिमिनी तु, वरवर्ण कोमल केलि रे, ३४३ सु.
 चतुर चंपक केतकी तु, दमनकु करूबक वाल रे,
 शतपत्र पाडल पोयणी तु, जासुण जाती जाल रे. ३४४ सु.
 इणि फरि कौतुक जोयतां, पुहुतां ति मंदिर ठाय रे,
 कामिनी देखी आबती तु, अति अजित थयु विछाय रे, ३४५ सु.

६६।

सेठि बहु ज देखीयां, सुत रूठइ ते वार,
आहा धिगू धिगू तातजी, अे खिउ करिउ बिचार. ३४६
ए अति चंचल पापिणी, कां आणी निज-गेहि,
लुंटी लंपटी लोमिणी, नीठरि अति निस-नेहि. ३४७
ए असती दुःशीलिनी, शीलवती नइ नामि,
ते मांगस कां देखीइ, जेहनु न गमइ नाम. ३४८
जे देखी मन उल्लसइ, ते वाहालां परगामि,
आखि आगलि अलखामणां, जेहनूं न गमइ नाम. ३४९
एहवां वचन सुणी घणां, हुं हुं वारइ तात,
ए घर-लछी कुल-वहू, एहनी मोटी वात. ३५०

ढाल १५

राग असाकरी

अे बुद्धि अभिनव भारती, कुल-बहु शील-शृंगार,
अति निपुण गुणवंती भली, नवि लहूं हूं गुण पार रे. ३५१
शीलवती सम को नहीं, नारी चतुर सुजाण रे,
शीलि सीता जेहवी, सुरनर करइ वखांण रे
...दुपद तथा आंचली.

वरसरल शय्या ऊपरि, तुं जो-न पांचइ रत्न,
धन कोडी पन्नर सर्वह, एणीइं आणितं यत्न रे. ३५२ शी.
कुल-वहू कुलदेवति समी, ए नारी कुल-शृंगार,
निर्दोखी गुणवंत भली, एनारि अतिहि उदार रे. ३५३ शी.
इम तात वचन सुणी घणां, सुत रत्न पूछइ वात
आ रत्न लाभ लगइ वली, सोइं सेठि कहइ अवदात रे. ३५४ शी.
धन-लाभ पन्नर कोडिनु, जाणीति अति मतिमंत रे,
तस बुद्धि अधिकी वली लहीं, मनि हुउ कोप सुशांत रे. ३५५ शी.
मद-मोद मेहुर मंदिरि ते, द्रव्य थापिउ कोशि,
धन-लाभ देखी अती घणउ, वीसरइ हैडइ रोस रे. ३५६ शी.
भूवि स्वार्थ-भूता सहू भमइ, जगि नहींअ वल्लभ कोइ रे,
जस आस पुहुचइ जेहथी, तस तेह वल्लभ होइ रे. ३५७ शी.
धन देखी सहू क हरखीउं, अति अजीत थयु विछाय रे,
किम दाखवूं मुख माहरूं, हवि करूं किसिउ उपाय ३५८ शी.

जिम कितव चूकु दायधी, जिम सुभद चूकु धाय,
जिम युथ चूकु हरिणल, कर विना जिम कार-राय रे. ३५९ शी.
बिछाय वदन थयुं तिसिउ, भून्यस्त दृष्टि सुदीन,
जउ कार्य अणघटतूं करइ, तु लाज धरइ कुलीन रे. ३६० शी.
निज वदन हूं किम दाखवूं, कुहुनि कहुं मन वात,
इम चित्ति साथि झूरता, तव भणइ सुगुण स तात रे. ३६१ शी.
मन साथि जेहसिउं मांडीइ, छेह लगइ आवचल नेह,
एकवार कलह करी घणउ, परखेइ जोइई तेह रे. ३६२ शी.
अज्ञान भावइं जे करिउं, तस दोष न कहइ नीत,
इम कही बेहू खमावीयां, अति सरल प्रांजलि चीत रे. ३६३ शी.
नव नारि पणि सुविनीत अति, इम कहइ टाली रोस,
ए कंत नही अपराध तुज, मुज कर्म करु दोष रे. ३६४ शी.
तही प्रभति अधिकु प्रेम तस, जिम तामरस रोलंब,
जिम चंद्र अनइं चकोरडा, जिम कोकिला नइ अंब रे. ३६५ शी.
तहां थकी प्रभ-प्रहोल्का, नवी नवी भाषा भेद,
पूछइ जि वर हैआलिका, ते कहइ वडइ बछेदि रे. ३६६ शी.

अथ प्रहेलिकाधिकार

दुहा

सरघा मुखथी स्युं हवइ, कुण करि-मंडन होइ,
सुंदरि ससि-मुखि मृग-नयणि, उत्तर दिइ मुज सोइ. ३६७
शीलवती उवाच-मधुकर, व्यस्तजाति. १.

अजित उवाच-

एक नारी रहइ कोशमां, स्त्री उपरी स्त्री नेटि,
हैइ विलगगी नवि गमइ, पुरुष तणउ भरइ पेट. ३६८
शीलवती उवाच-तरवारि, समस्तजाति. २.

अजित उवाच-

सायर-सुत दमयंति-प्रिय, कुण कहु कमला-कंत.
भोगिक वल्लभ कुण हवइ, भर सायर का हुंति. ३६९
शीलवती उवाच-चंदनलहरि, द्विव्यस्तजाति ३.

अजित उवाच-

पावक-वाहन सर्व प्रिय, वीर वल्लभ संसारि,
सज्जन वाणि केहवी, केहवी शोभइ नारि. ३७०

शीलवती उवाच-मेखलाभरणसहिता, त्र्यस्तसमस्तजाति ४.

अजित उवाच-

जलधि-सूता कुण प्रिय, शोभा लहइ परिणामि,
सिइं पामइं सुख भमरला, उत्तर दिउ अभिराम. ३७१

शीलवती उवाच-कमलेन, द्विसमस्तजाति ५.

अजित उवाच-

कुण वनवासि अलखामणउ, अहिधर केहेवु मित्त,
झुरी झुरी मन भीतरि, कुण कृश हुइ नित्त. ३७२

शीलवती उवाच-विरहित, द्विव्यस्तसमस्तजाति ६.

अजित उवाच-

सुभट चौर वंछइ किसिउ, का खल वयणि वसंति,
पवनह वैरी कुसुम-प्रिय, का गणिका घर हुंति. ३७३

शीलवती उवाच-भुजंगशलि, त्रिव्यस्तजाति ७.

अजित उवाच-

दुर्जन जन जगि केहेवु, विण अपराधि दहेइ,
ससि-वाहन सो केहेवु, विरही नइं न रुचइ. ३७४

शीलवती उवाच-दोषाकर, एकालापकजाति ८.

अजित उवाच-

दुअंगम अटवी केहवी, भील तणउ अहिठाण,
नवयौवनि वनिता किसी, दइ आनंद सुजाणि. ३७५

शीलवती उवाच-मदनवती, भिन्नकजाति, ९

अजित उवाच-

न्याय राजियंइ नरपति तणइ, कहु कुण केहवी होइ,
वनराजी केहवी केहवी भजइ, दिउ अह्य उत्तर सोइ. ३७६

शीलवती उवाच-कुमुदावलीराजिता, भेद्यभेदकजाति १०

अजित उवाच-

मंदगतिइं कुण जाणीइ, अरुण उगमतउ कुण,
ससि-लंछन कहु कुण हवइ, उत्तर दिउ अह्य निउण. ३७७

शीलवती उवाच-मद १, अरुण २, ससि ३. प्रश्नोत्तरसमजाति, ११

अजीत उवाच-

मान-हानि उत्तर जिहां, कहु तिहां केहवूं प्रश्न,
निज करि वीर धरइ किसिउ, दिउ तुहो उत्तर कइन. ३७८

शीलवती उवाच-कोदंड, पृष्ठप्रश्नजाति १२.

अजीत उवाच-

सुहंड़ि रूठइं विइरीआं, कां रमइ उरवरि नारि,
अति आंसारिं सिउं हवइ, अति चंचल तरवारि. ३७९

शीलवती उवाच-...(!) भग्नोत्तरजाति १३.

अजीत उवाच-

नागार-हित न्याइ करी, नरपति कहेवुं होइ,
बैनितेय आलय किसिउ, दिउ अह्म उत्तर सोइ. ३८०

शीलवती उवाच-नागरहित अद्युत्तरजाति १४.

एवंमध्यांतादिज्ञेयं.

अजीत उवाच-

मोह करइ कुण कृपणनिं, विश्व विधाता कुण,
कंद वधारइ कुण वली, कुण दिइ पंथ सउण. ३८१

शीलवती उवाच-...(!) कथितापह्नुतजाति १५.

अजीत उवाच-

राजीवाली-बोहगो, को ता इठा होइं
बावीसं होइ गुरु, दीहामुक्खो कोइ...(!). ३८२

शीलवती उवाच-हंस.

अजीत उवाच-

बालक-पिय गिरिजा-पीउ, नारी हैइ कोइ,
दसइ इकगुरु रितु नमन-लघु, कुण दोहा नाम होइ. ३८३

शीलवती उवाच-पयोहर.

अजीत उवाच :

धणुंह तणइ शिरि कुण रहइ, कुण हुइ सुयण शरीरि
जल निहिदिसि लहु नयन-गुरु, वयवर कवण सुधीर. ३८४

शीलवती उवाच-गुण, दोधकनांमजाति १६.

अजीत उवाच-

कुण निषेधा रथ हवइं, कुण पश्चिम दिशि स्वामि
गोरी कमल-नाह कुण, कुण हवइ धरणी नाम. ३८५

शीलवती उवाच-.....(?)

अजीत उवाच-

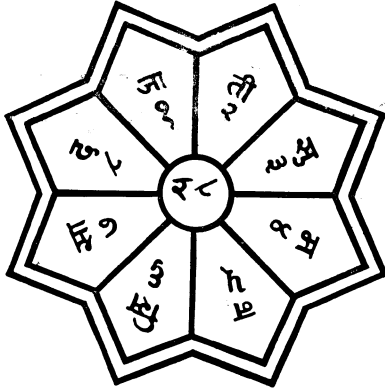
घन जघन स्तन पीन युग, निर्जित नयनि कुरंगि,
नननन मममन अहइ अह, कुण कहइ पहिलइ संगि. ३८६

शीलवती उवाच-नववधू, वर्णोत्तरजाति. १७.

अजीत उवाच-

लंपट शिर पीयुष-प्रिय, अश्रुची भूचर नाम,
वसंग उत्तम भय कुहु, केहवु भमर सुजाण. ३८७

शीलवती उवाच-जातीसुमनसिसादर, अष्टदलकमलजाति. १८.

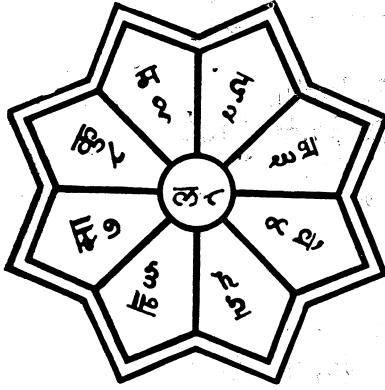
अजीत उवाच-

जगमां अश्रुचि किसिउ हवइं, कोमल सिउ कमलांह.
दमयंति वरनाम तनु, नाम किसिउ कटकांह. ३८८

सरल किसिउं पंकज-नलि, कुंण रखुइ नगरांह,
किसिउं जणावइ आचरण, कवण सहाय खलांह. ३८९

कुण निषेधा रथ हवइ, ब्राह्मण वल्लभ कोइ,
मुखमंडन केहवु नीच जन, विरही केहवु जोइ. ३९०

शीलवती उवाच-मदनवेदनासाकुल, १८, मंजरीसनाथजाति १,
अष्टदलकमल २, गोमुत्रिता ३, व्यस्तस्मस्त ४, बहिराधिका ५
द्विचित्रगर्भितं. १८.

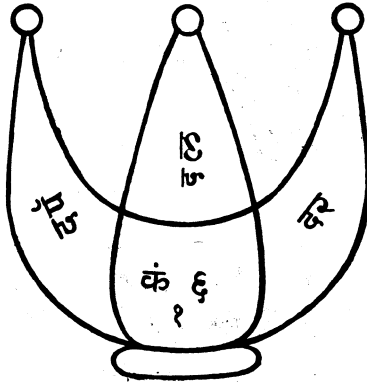

म	द	न	ले
ल	ल	ल	ल
द	ना	सा	कु

अजित उवाच-

जल अभि मानस कुसुम-सर, महेरव मञ्जिम कलेश
सुख भय गुहवर नाम कुण, गोरी उत्तर दिसि. ३९१

शीलवती उवाच-कंदर्प १, कंदल २, कंदर ३, काकपदोत्तरजाति १९.

अजित उवाच-

ससि उपम्स निषेय कुण, वन-वैरी कुण होइ,
रतिवर जलचर ठाय कुण, भय विचि अक्षर कोइ. ३९२

शीलवती उवाच—वदन, मदन, मंथारजाति, २१.

अजित उवाच—

मरण थकी कुण दोहिल १, ओर किसिउं करि जाइ २,
अहिवर वास ३, एकांत वच ४, वैरीस्मर ५, तिमिरांह ६, ३९३

कष्टनाम ७, वर्णात्य कुण ८, श्रीवीची केहवु मार ९,
पंखी १० दिवसह नाम कुण ११, बलिभद्र आयुधसार १२. ३९४

गोरी रतिवर नाम कुण १३, गोरसथी स्युं होइ १४,
कमलपति १५ कहेवु दोहिलउ, हरिण विमासी जोइ. ३९५

रंखह वइरी कुण हवइ १७, सुंदरी मनस्युं जोइ,
सतर प्रश्न मइं पूछीयां, एक पदि उत्तर देइ. ३९६

शीलवती उवाच—सर्वतोभद्रजाति २२.

र	विर	हर	वि	रह	हर	रवि	विह	हः	वि	वि
विह	ह१	वि२	ल३	४	५	६	ल७	८	र९	१०
				अह	हल	वि	हवि	अः	विह	र
				११	१२	१३	१४	१५	१६	१७

अजित उवाच—

कुण नर उन्मादी हवइ, सिउं हयवल्लभ वनि,
पंखीडा सिउं वल्लहुं, उत्तर दि सुवचनि. ३९७

शीलवती उवाच-नववया, प्रतिलोमजाति २३.

न
व
व
या

पावक वाहन सज्जनह, वैरी वल्ली नाम,
सुंदरि ससि-मुखी कटि-तटी, सिद्ध शोभइ परणामि. ३९८

अजित उवाच-

शीलवती उवाच-मेखल्यो.....

पावक अरि मरुथलि, किसिउं नरगुण सखी बोलावि,
वाहालेसर वाणी किसी, सरोवर पालि सोहावि. ३९९

शीलवती उवाच- नीरजसहिता, शृंगलाजाति २४.

अजित उवाच-

स्मर-थानक नव-वालिका, सिउं कहइ प्रथम संभोगि
भय संयोगह नाम सिउं, कुण शीलव्रत योग्य. ४००

शीलवती उवाच-मदनरहित, एकांतरित शृंगलाजाति २५.

अजित उवाच-

स्त्री-मुख सम वनवासिनी, किसिउं समावइ मेह,
उत्तमजन वांछइ किंयुं, ब्रह्मानं कुण गेह. ४०१

शीलवती उवाच-सरसिजवास, एकांतरित शृंगलाजाति २५.

अजित उवाच-

शब्द एकांति भुजंगहर, कुण हरइ तिमि-रस निउण,
मरण थकी अति दोहिलु, सुंदरि ताहरू कुण. ४०२

शीलवती उवाच-विरह, नागपाशजाति २६.

अजित उवाच-

कुण निषेधा रथ हवइ, सज्जन वल्लभ होइ,
नेह जणावइ मन तणउ, कहु कुण उत्तर सोइ. ४०३

शीलवती उवाच-नयन

अजित उवाच-

अंतिम अखर कहु किसिउ, कुण कमलापति नाम,
बाला लोचन उपमा, कुण पामइ अभिराम. ४०४

शीलवती उवाच-हरिण.

अजित उवाच-

निसि दिन बंछइ सुभट सिउं, धुरि एक अक्षर देइ,
बाला-गति कूच उपमा, सुंदरि कुण पामेइ. ४०५
शीलवती उवाच-वारण.

अजित उवाच-

कुण गोरी-मुह समबडिं, दिइं अेक अक्षर अंति,
विरहनइं सिउं नवि गमइ, ते मल्लयागिरि हुंति. ४०६
शीलवती उवाच-चंदन.

अजित उवाच-

मध्य निखेधी वर्ण करि, आगलि पाछली एक,
ससि-वयणी मृग-लोयणी, तनु उपमि कुण छेक, ४०७
शीलवती उवाच-कनक.

अजित उवाच-

व्यजंनमां कुण मूलाउ, सिउं वल्लभ संसारि,
ते नेह गुण ते नीपजइ, ते कहु कुण शृंगार. ४०८
शीलवती उवाच-कज्जल, वर्धमानाक्षरजाति, २७.

अलि अल गुण कुण वल्लही, कूण भडइ अंगोअंगि,
नाम किसिउं हरिनुं कहि, जित नयन कुरंगि. ४०९
शीलवती उवाच-मालती.

अजित उवाच-

कुण गोरी उर उपमिं, मध्यम वर्ण तिजेइ,
मधुकर कहेवी मालती, वल्लभ पणि न भजेइ. ४१०
शीलवती उवाच-कदली.

अजित उवाच-

पूरव पछिम विकिण हैइ, सुभट सो मध्य-विहीन,
अरि पूरइ गोरी हैइ, कुण हुइ कठीन सुपीन. ४११
शीलवती उवाच-पयोधर, हीयमानाक्षरजाति २८.

चातक वल्लभ कुण हवइ, करि संपिय जंपीय,
नेहलया करवत किं, न करइ सुयण कुवीय. ४१२
शीलवती उवाच-कलह, चलब्धिदुजाति: २९.

अजित उवाच-

पारवती पति नांम जे, आदइं कन्ह करेइ,
ते सुंदरि तुज पासि छइं, अहनु उत्तर देइ. ४१३
शीलवती उवाच-हार.

અજિત ઉવાચ—

જે અક્ષર ઉતાવલા, આદિમ ઇંસિડ મેલિ,
દોઢી દેઢી નહીં સકઈ, બાહલા તે તૂં મેહલિ. ૪૧૪

શીલવતી ઉવાચ—ચીર.

અજિત ઉવાચ—

જે મોટડ હુઈ વૃક્ષમાં, આદિં કાહાનુ દેઈ,
તે તૂં રૂધિ મ પ્રીડડા, અમ ઘરિ જોસઈ તેહ. ૪૧૫

શીલવતી ઉવાચ—વાટ.

અજિત ઉવાચ—

જ્ઞલચર જીવહ જેહથી, તેહનઈં પ્રાણાધાર,
તેણિ આ સાથિ મિલિ, કીધુ તસ સંહાર. ૪૧૬

શીલવતી ઉવાચ—જાલ.

અજિત ઉવાચ—

જેહનુ રંગ વચ્ચાણઈ, ઇ તસ અંતિં હોઈ,
રત—કલહઈં તે પ્રીડડઈ, સહી અવિણાસી કોઈ. ૪૧૭

શીલવતી ઉવાચ—ચોલી, દત્તમાત્રાધિક જાતિ, ૩૦.

અજિત ઉવાચ—

સરોવર કાંઠઈ જે વસઈ, ધુરિ આકાર કરેઈ,
અંતિમ અક્ષર પરિહરી, સા અહ્મ ચિત્ત હરેઈ. ૪૧૮

શીલવતી ઉવાચ—બાલા, માત્રાધિકાક્ષર વ્યક્તજાતિ ૩૧.

અજિત ઉવાચ—

સુંદરિ સૂર-ગિરિ કુળ હવઈ, અંત્ય વિનાશનિ હોઈ,
તે બિ કેવલ નીંચનિં, દ્રવ્ય થકી અતિ હોઈ. ૪૧૯

શીલવતી ઉવાચ—મંદર, ચ્યુતમાત્રાક્ષરજાતિ. ૩૨

અજિત ઉવાચ—

ચાતકનઈં જે વલ્લહુ, તસ આદિક્ષર ઠાણિ,
મૂલદેવી સિડ પાલટી, ઘરયે અધિક સુજાણિ. ૪૨૦

શીલવતી ઉવાચ—મેહ, ચ્યુતદત્તાક્ષરજાતિ ૩૩.

અજિત ઉવાચ—

હંસ વલ્લભ હવઈ પાલટી, નિર્મલ અગ્નિ શતાંગ,
તૂંસ વે હીલ્યું કમુઅનિ, અલિ તૂહ તિલ્લ ઘંચ. ૪૨૧

શીલવતી ઉવાચ—કમલ.

सुंदरि डूंगरि सिउ हवइ, अतिहि विषम अगम्य,
खहि पाखाल लिहालउच, खोखी अविलह टम्मि.(?) ४२२
शीलवती उवाच-कंदर, अर्धमूलदेवी ३४.

अजित उवाच-

सवखिपनी तखिहा भपी, उज कडखान खावोकि,
ऊजल विमि कसरान जु, टिप्पिहि यखी डोकि.(?) ४२३
शीलवती उवाच-आस, शुद्धमूलदेवी ३५

अजित उवाच-

मूहि मीठी अति वल्लही, चांपीती रस देइ,
गोरी छोली पातली, ते पनि वृध घरेइ. ४२४
शीलवती उवाच-इक्षुयष्टि.

अजित उवाच-

गुणवंतु वाहालेसरू, थण अंतरि सुपइठ,
थाइ विलगइ गोरि गलि, सती जननि इठ. ४२५
शीलवती उवाच-हार.

स्तन सिउं आलिगन लीइ, वलगइ गोरी कंठि,
अंगो अंगइ भीडीइ, सतीइं जार न हूति. ४२६
शीलवती उवाच-कंचुक.

शाब्दिक प्रहेलिका—

माग विचालि तं वसइ, तुज पति उपमि जेह,
पणि नवि रुधइ वाटडी, भंजउ अह्न संदेह. ४२७
शीलवती उवाच-मातंग.

अजित उवाच-

मण मजिझंमि य सा वसइ, पणि नारी नवि होइ,
तेहनिं सेवइ योगिवर, कहिउं न बूजइ कोइ. ४२८
शीलवती उवाच-मसाण.

अजित उवाच-

मदनबाण सहकार, सारसलां वरनेत्रह,
नेपुरी आलि प्रियंग, चंग मयगल गइ चितुह,
भूपति रूठइ सबल, सयल बल ठाहावइ वेरीअ.
नाहसंतां कहु कोइ, होइ वल्हावन केरीअ,
वली तेणि तुठइ भूमिपति, एकअक्षर धूरि देइ करि,
निज राज पट्टणदेस सरिसी, कवण खेलइ वास हरि. ४२९
शीलवती उवाच-सुंदरी.

अजित उवाच-

धर्मवंतं पणि प्राणहर, गुणवंतं पणि छइ वंक,
सदवंसि पणि अकुलीन नर, बिहु-कोडे पणि रंक. ४३०
शीलवती उवाच-धनुष.

अजित उवाच-

छिद्र सहित पणि बहु गुणवंती, करइ मेलपक पणि नवि दूती,
लोहमइ पणि वेसि न होइ, पुरुष सहित सा नारी कोइ. ४३१
शीलवती उवाच-सुइ-दोरू.

इत्यर्थं प्रहेलिका, प्रहेलिका जातिः ३६.

अजित उवाच-

विरही कराली गोरडी, पीडी नयेण-सरेण,
चंपकमाला उरि धरइ, बाहाली कारणि केण. ४३२
शीलवती उवाच-

पूर्वहरेणमोदग्धः अधुनापि हरलिंगाकारधारिणी,
चंपककलि कापि काणतापोपशान्ति चितनोतु. ४३३

अजित उवाच-

प्रीउ चाल्यु परदेशडइ, ओ उगिउ वीय-चंद,
विरहणी वनिता गुण घणेइ, कुण जाणइ वृत्तंत. ४३४
विरह जगावइ कोकिला, कुहु कुहु पंचम भावि,
गोरी गाइ गीतवर, विरहणी कवण सभावि. ४३५
पीउ परदेसी आवीउ, बाला देखी सलज्ज,
कोइल वायल करडु, ए पूजिया कुण काज्जि. ४३६
हंस उडाडिउ बालाइ, प्रीउ चालंतु जाणि,
पंजर आगलि मेहलींउ, गोरी भाव वियाणी. ४३७
बाला विरहानलि तपी, खिणि खिणि दुख न खमाइ,
अंगिनि धन जि अंगमी, मसिहर सेवइ मांइ. ४३८
प्रिय विण झूरइ बालिका, सूकी खंखर थाइ,
गज-गामिनि मृग-लोयणी, कां उध्वभय जाइ. ४३९
रथा सम्मुह पिउ मिल्यु, जुहार न कीधु जाइ,
लाजि चतुरा कंठथी, हार सत्रोडइ कांइ. ४४०
राखीतु रहिसइ नहीं, पीऊडु चालणहार,
मोकलावइ भीति आंतरइ, गोरी कठण विचारी. ४४१

१ सजन सेरी साहामूं मिल्युं, नीचा नम्युं न जाई (पाठान्तर 'क').

यत

साजन दीठउ आवतु, तूठउ मोती-हार,
लोक जाणइ मोती वीणइ, नमी नमी करइ जुहार. ४४२

मौन करी आगलि रही, नयणां करसिउ जंपि,
प्रीउ चालंति बालिका, कारण जाणिउं कंप्पि. ४४३

हृद्यालिकाजाति, केचिचुंगढजातिप्राहुः ३७.

अजित उवाच-

रातिइ आवइ दीसि जाइ, शीतलकर मोरइ तनि वाहइ,
वली वली जोतां दिइ आनंद, कहु ते वालिंभ नाजीचंद्र ४४४

शीलवती उवाच-नाजीचंद्र, ३५

अजित उवाच-

मधुर^१ सरइ बोलइ मनहरइ, सुगुण सुवैध निज खोलइ घरइ
सूर-नर तेहनि ध्यानि लीण, कहु ते वनिता नाजीवीणि. ४४५

शीलवती उवाच-नाजीवीणि.

अजित उवाच-

उंचा अणीआला बलवंत, मुहि काली तलि गोरा हुंति,
नीसरइ हैडुं फोडी भल्ल, कहु ते पद्मोघर नाजीभल्ल ४४६

शीलवती उवाच-नाजीभल्ल, ३६. अपह्युतिजाति ३८.

सुखीआं अमीअ तलावड्ड, दुखीआं विंति साल,
अगनि शिखा पीउ विरहियां, उ सखि चंद रसाल. ४४७

रूरीरांररीराररुं, रूरीरांरिरार,
रर रिरि रुरिररिरां, रोररिरं ररा सर. ४४८

इत्यादि मूलदेवी, सहदेवी, करपल्लवी, नेत्रपल्लवी,
अंकपल्लवी, बिंदुपल्लवी, नादपल्लवी, वस्त्रापल्लवी,
अषधपल्लवी, धान्यपल्लवी, वर्णपरावर्तीदि भाषां बिंदुमती
प्राहु, इंछालिपि प्रभृतीनपि ३९.

अजित उवाच-

रावण-रिपु-सेवक-पिता-अरि-स्वामी-सुत तास,
तस वाहन सर सांभली विरही मेहलइ नींसास. ४४९

शीलवती उवाच-मयुरवाणी.

त्रंबासुत-पति-प्रियतमा-वाहन, मध्य-विभागि,
जल-सूअ-सूअ-सूआ-वाहनह, गमनि उपाइ राग. ४५०

शीलवती उवाच-सिंहलंकी, हंसगमनी.

१ मधुर रसरइ.

अजीत उवाच-

रवि वैरी शिर-केशि, तास भक्षण मुहि वसीउ,
 नयने तेहनुं मित्त, तास वैरी कटि हसीउ,
 उरवरि तेहनु भक्ष, रूपि तस स्वामिनि दीपइ,
 करचरणे तस वास, तास प्रियग मनि जीपाइ,
 इम दक्ष गुणि तस स्वामिनी, मही मांहइ महिमां सोहअ,
 मदमत्त मंथर मयण महा, रस मंजरी मन मोहअ. ४५१
 पवनह वाहन वाहनह, तस वाहन तस नारि,
 तिणि थानकि मेलवडु, जोअे चतुर विचार. ४५२
 ...गंगाया...

गिरिजा-प्रिय, उर-भूषणह, तस बल तस शृंगार,
 वाहालेसर ते लावयो, जु हुइ प्रेम अपार. ४५३
 ...हार....

सागर-तनया तास वर, तस वाहन तस आहार,
 तस वल्ली अह्य बल्लही, कहु कवण विचार. ४५४
 ... नागवल्ली, नाटशिलाजातिः, ४०.

अजित उवाच-

ऊडइ पणि बोलइं नहीं, जेहनइं पंखी न होइ,
 प्रीउ आवंतउ जे कहइ, सहिं ते पंखी कोइ. ४५५
 शीलवती उवाच-वधावुं.

पत्र पुष्प फल जिहां नहीं, अण वावि उगंति,
 सोइ सवि हूंनइ दीसीइ, ते कुण भंजउ भंति. ४५६
 शीलवती उवाच-केशपाश, समस्याजाति, ४१

अजित उवाच-

इस्वर-चरणे जे वसइ, तिणि नामइं जस नाम,
 तस वयणे हूं परभवी, सहिं म पूछसि नांम. ४५७
 ...बडल्लेन...

चातक मुहुडइ जे लवइ, तिणि नामि सोइ नांम,
 सहि तस विरहिं दुबली, चालिउ रयणि विरामि, ४५८
 शीलवती उवाच-प्रियः.

इति प्रश्नाधिकारः.

पुनरजितः पृच्छति, अंक कला वेछि.-शीलवती उवाच,

अजित प्राह-

एक वनि २ शत २२ चंपका, एक चंपके २२२ शाखा,
 एक शाखायां २२२ चंपकानि, एवं सर्व वने कति चंपकानि.

अजित उवाच-

कश्चित् मासं यावत्, स्थानद्विगुणाष्टकाः ददाति,
१, २, ४, ८ एवं ३० दिने कति टका भवन्ति.

शीलवती उवाच-

५ अर्बुद, ३ कोडि, ६८ लाख, ७० सहस्र, ९ शत इति मास सं ख्या
एवं सर्वतो १ अब्ज, ७ कोडि, ३७ लाख, ४१ सहस्र ८ शतं २३, छ ।

अजित उवाच-

८ कोडि ८८ लाख ८८ सहस्र ८ शत ८८,
अस्य वर्गे किं भवति, ८८८८८८८८.

शीलवती उवाच-

७ अंत्य, ९ सरितांपति, १ महापदम २ नखर्व, ३ खर्व,
४ अब्ज ४ अर्बुद, ९८ लाख, ७६ सहस्र, ५ शत, ४४ छ.

अजित उवाच-

स्थानद्विगुणे नष्टे २९ दिनाके त्रिशत्तम दिनाकेन शिरोतले को विधीयतां.

शीलवती उवाच-

त्रिशत्तम दिनाकोद्विगुण क्रियते,
ततोऽप्यांक मध्या दे को हीयते, शेखं शिरोबालक, छ.

अजित उवाच-

(चित्र पृष्ठ ४२ मां छे.)

९८ दिन संकुलिते किं भवति.

शीलवती उवाच-

४ सहस्र ८ शत ५१ छ.

अजितसेनोवाच-

८० टंकैः १ सेर, ४० सैर १ मण, १६० मणे १ मूटक
एवं विधो मूटकः कति चिटकैर्मक्षितः एकैकेन अढीटांक तिलाः भक्षिताः

शीलवती उवाच-

द्वि लक्ष २, ४ सहस्र, ८ शत २०४८०० छ.

अजित उवाच-

महिला हेलानि रत, सुरत रस समरिं भडतां,
मुष्टिं मुष्टि प्रहार, हार अंगो अंगि अडतां.

तूटउ कलहिं लागि, भागि त्रीजइ मुंइ पडीउं.
पइठइ सेजि विजालि, पंचम रेडखडीउ.

छठउ ति कामिनि करि-कमल, दसमू ति प्रोउडइ अणसरिउ,

छ सुत्र मोती देखीआं, ते हार केतइ परिवरिउ. ४६०

शीलवती उवाच-३०.

अजित उवाच-

भमि भमि भमर गुण रागि, भागि बठइ तरु सिहरिं,
त्रीजउ विकचि कदंबि, अंबि चउथउ लहरिं,
पंचम चंपकि विमल, अमल कमलह दलि त्रीजइ,
तिहां एक मातु भमर, अमर तरु सिहरिं दीसइ.
ते भमर संख्या केतली, कहु गणित अंकइ कामिनी.
मृग-नयणि बोलति अमीय, ससि-मुखी, मत्त मयगल-गामिनी. ४६१
शीलवती उवाच-६०

अजित उवाच-

गोरी नयन कटाक्ष, दश विक्षेपइ नाहाठां,
हरिणां चउथइ अंसि, वंश-जालइ जै पइठां,
अर्धा तिठिनी तीरि, नीरि ते ताणी लीधां,
पंचमि पंकज नयणि, वयणि पण तरणां दीधां,
दो मान मागइ मानिनी, तुज सेव करतां देखीइ,
इम सर्व हरिणां तणी संख्या, केतली ते लखीइ. ४६२
शीलवती उवाच-४०, छ.

इति गणित अंकप्रत्खा, छ. श्री, श्री.

गाथा प्रश्न प्रहेलिका, जे इम पूछिया भेद,
केता ते बोली शकूं, हूं पणि वडइ विच्छेहि. ४६३

गोठि करंता सुगुण सिउं, कहींअ न आवइ पार,
वाणी वरसइ अमीय-रसि, जिम भाद्ववि जल-धार. ४६४
सज्जन सिउं गुण गोठडी, जाणे अमृत-पान,
भूख तरस ते किम वइ, जस मनि तेहनूं ध्यान. ४६५
सूर-गुरूनि नवि उपजइ, जे रस सहिजि सुचंग,
सुगुण सुवेधां संगतिइ, ते ते हुइ रस-रंग. ४६६
सुंदर सुगुण सुवेधनइं, साहमां मिलइ सुजाण,
साकर दुधइ सिउं मिलि, कुण करीसइ वखाण. ४६७
राग-सरोवरि रसि रमइ, जिम हंसानइं हंस,
रूप विलसइ नव नव परि, दोइ निज कुलि अवतंस. ४६८

कुल-देवतिनी परि सहू, आराधइ परिवार,
गुणवंत सधलइ मानीइ, नाहानांइ सु वार. ४६९
नाहानां मोती गुण वडां, गोरी वडइ थणेण,
पान-अडागर नाहानडा, वाहलां हूइ गुणेण. ४७०

ससिहर नाहानू पूजीइ, बालु-रवि वंदाइ,
 चितामणि हुइ नाहानडु, पण गुणि अधिकूं थाइ. ४७१
 गुणवंता गुणि राचीइ, रूपि न धरीइ रंग,
 वरि कंटाली-केवडी, सीबलि नहींअ सुरंग. ४७२
 गुणवंता अरथी घणा, कुहुनि कहिसिउं रंग,
 जस मन बाधू जेहसिउं, तेहनि तेह सुचंग. ४७३
 तरुवरि जायां वनिवसियां, सरस सुरगां फुल,
 जिहां जाइ तिहां मानीइ, गुण माटई लहइ मूल. ४७४
 रवि आवाइ नितु दूरिथी, हंसा पासि फिरंति,
 गुणवंत पंकज कारणइ, केता सेव करंति. ४७५
 भमर भमइ दुख नवि धरइ, परिमल वेधिउ फुलि,
 सुगुणां सज्जन सेवना, लभइ केगइ मूलि. ४७६
 ओ भमरउ ओ कमलिनी, ओ द्राव्या ओ वीर,
 साधन सोविन-मूंदडी, ओ नर नवरंगा हार. ४७७
 जां न चलइ तां अमीय-रस, नेह न क्षण महेलाइ,
 विचलिउ विखथी अधिकते, दीठइ मन उल्हाइ. ४७८
 नव नव रसि सुख विलसतां, इम दिन गमीया केवि,
 देवतिनी परि सहू करइ, शीलवतीनी सेव. ४७९
 रयणायर सूर सुंदरी, गोर-पयोधरि भार,
 हार तणि परि संपना, सुर सुंदरि भरतांर. ४८०
 विहि वरांसिउ बिहुं परि, दोइ कलंक धरेइ,
 एक सरखूं मेलइ नहीं, अनि नर रयण हरेइ. ४८१
 जग-वल्लभ उपगार पर, सज्जन पुरइ आस,
 फटि रे निरगुण दैवते, कांइ न कीयां चिरास. ४८२
 सुगुण सदुषण सरजीयां, हा हा ए विहि वंक,
 तुल आयु कइ धन नहीं, अहवा होइ कलंक. ४८३
 थोडा वरसइ मेहला, घणा करइ उपगार,
 संभारणुं सज्जन करइ, थोडइ घणूं संसारि. ४८४
 थोडा बोलइ बोलडा, पालइ मेरू समान,
 सज्जन सुपुरिस चिरज्यु, कीजइ कुण उपमानि ४८५
 रंग देखाडी रस समी, मोह उपाइ जाय,
 जिम जिम समइ सांभरइ, तिम तिम काल ज कपाइ. ४८६

अजितसेन अति दुख धरइ, नयनि बछूटइ नीरि,
 विरह-सरोवर उलटिउं, केतो रुंघइ वीर. ४८६
 केता समरुं बोलडा, प्रेम तणा परवाह,
 दुख दारुण वज्रघातथी, जिम दावानल-दाह. ४८८
 कुटुंब सहु तव बुजवइ, अधिक न कीजइ सोस,
 एहवी गति संसारनि, कुहुनइ दीजइ दोस ४८९
 सुर सुरपति जिन चक्रधर, वासुदेव बलदेव,
 हरि-हर सूरगुरु असुर नर, चिरजीवी-नन केवि. ४९०
 राम रावण मुंज भोज नृप, सवि पुहुता परलोकि,
 चंचल गति संसारनी, कुहुनु धरीइ शोक. ४९१
 दुःख घरीइ कुण कारणि, कहिसिउं कीजइ नेह,
 जे अविहड करी सारीइ, ते पणि आपइ छेह. ४९२
 प्रेम सवे छइ कारिमा, अविहड दैइ म जाणि,
 घडीय न जाती जेह विण, ते विण धरीइ प्राण. ४९३
 माणस केरां हेडलां, कठिन घडिया जिम लोह,
 फाटइ नहीं घण दुःख सहइ, वाहलां तणइ विछोहिं, ४९४
 कहिनां दुःख संभारीइ, कहिनु कीजइ सोस,
 झुरि म समरि सनेहडा, हइडा करि संतोष. ४९५
 सांजि जिम पंखी मिली, नव नव रंगी रमंति,
 कुण किहानु किहांथी मिल्युं, तिम सवि सज्जन हुति. ४९६
 गुण संभारी सहू रडइ, सगपणि न रडइ कोइ,
 मेह जातां मोरा रडइ, पीछ जतां नवि जोइ. ४९७
 सहुणा सरिस संयोगडा, क्षणमां हुइ विश्राल,
 बीज तणू अजुआलहू, न रहइ ते चिरकाल. ४९८
 हइअडू वज्र तणी परि, फाटइ नहीं वियोगि,
 जे जे दुःख आवी पडइ, ते ते सहिवू लोकि. ४९९
 चंचल गति संसारनी, जाणि भूलि म जीव,
 शोक-संताप सवि परिहरि, घरम करु सदेव. ५००
 थोडइ घणुं प्रीछीलीइ, डाहा हुइ जेह,
 अस्थिर सिउंमन परहरी, स्थिर स्युं कीजइ नेह. ५०१
 चक्रवा-चक्रवी मेलीयां, सर लीधो कणलांह,
 जनपूजा पामी गयुं, न सोचियु दिणनाह. ५०२

महीअलि नाम रहावीउं, जलधर जीतु दानि,
 ते नर गया न शोचीइ, त्रिभुवन-तिलक समान. ५०३
 सज्जन सहु टोलइ मिली, प्रीछविउ अजितकुमार,
 शोक संताप निराकरी, तस सूर्पिउ गृह-भार. ५०४
 वाहलां विछोहियां मांगसह, पहिलूं डंबर खाइ,
 आज तेहवूं कालि नहीं, दिनि दुख उह्लाइ. ५०५
 शरदिइं सरोवर नीर जिम, खिणि खिणि छंडइ पालि,
 तिम तनि तनि दुख उसरइ, जेहवूं हुइ ततकाल. ५०६
 अजितसेन गृहपति हवु, शीलवती धरिनारि,
 कुटंबभार दोइ निर्वहइ, निज कुल तणा आधार. ५०७
 इम करतां दिन केतला, गमीआ लील विलासि,
 अजितसेन सुख जोइवा, पुहुता श्री मधुमासि. ५०८

ढाल १६

राग काफी

[देशो फागनी]

कमल-सिंहासन निरमल, अमल-ससी सिरि-छत्र,
 चंचलगति मलयानल, मयगल अतिहि विचित्र,
 कोकिल-कलरव बंदीय, नंदीय अलि-परिवारि,
 मयण-राय रहिउ कानिनि, माननि-मद संहार. ५०९

काव्यं

कामिनी-जन सेवा गहिगही, कुसुम-बाण अति दारुण करि प्रही,
 आगलीथी आव्या वसंत-प्रधान, पूंठि थकी राज पंच-बाण. ५१०
 चंपक-तनु कर किशलय, विशलय-दल भुज नेत्र,
 अलि कुल कज्जल अंजन, जनमन-रंजन चित्त.
 गोरी जंबीर पयोधर, अघर प्रवाली-सार,
 वसंतरूप ए कामिनी, कामिनी तिलक-शृंगार. ५११
 प्रीउडउ उत्तर कामिनी सिउं रातु, नवि रहइ रवि वारिउ जातु,
 दखिणी इम नीसासु मेहलइ, वायुल उन्हउ तिणि खेल्लइ. ५१२
 सरस सहकार सर्पिजर, मंजरि करीअ आहार,
 कोइले सरलइ सार्दि, वादइ अति मनोहर,
 विरहिणी-जन मन-साल ए, साल तणी परि तेह,
 प्राण त्यजइ के पहिलां, गहिलां जे ससनेह. ५१३

वृक्ष सिउ लइ आलिगन वेलडी, फल-पयोधरि नमी साहेलडी,
कामिनी नव-नेह गहेलडी, प्रीउं कंठि वलगइ वहेलडी. ५१४

प्रिय विरहिय हीय-सारणि, तिणि कारणि हर देवि,
मदन-बाण एणइ हेतुकि, केतकी शापी हेवि,
विरहिणी-जन मन-दारिण, दारुण करवत-धार,
वनि वनि केतकि महिमही, गहिगही भमर जंकारि; ५१५

भमरला गणि वींटी केवडी, गुणे करी पण दीसइ केवडी,
वन माहि देखी इम केवडी, विरहिणी मूरछाइ केवडी. ५१६

स्त्री-कुचसिउं बल मांडि म, दाडिम ताडि म आणि,
दिन थोडा रे वसंतना, सतना गुण तूं आणि,
तुज मनि भूसा जेहनी, ते एहना अधर विचालि,
इम बूजविवा सूडिला, रुडला बईठा डालि. ५१७

दाडिमी कुच उपमा कामिवा, तप तपइ ए शोभा पामिवा,
वन माहि अधो-मुखि जे रहइ, टाठि-ताप तिणि वेधइं तनि सहइ. ५१८

नव नव किशलयि रातीय, मातीय कुसुम-अंबारि,
सहिजि सुरंगीय वेलडी, वेलडी अंब-आधारि,
किहि चंदनि अहिनव-कुल, वकुल-लता किहि जाल,
जोतां चीत कि हीसइ, किहि सहिकार रसाल. ५१९

वसंत-मासि पंथी-जन-कामिनी, वाट जूइ उभी गज-गामिनी,
यौवन चंचल जाइ जिम दामिनी, वरसनी परि वइरणि यामिनी. ५२०

वनि आंबा रस-मंजरि, पिंजर छांटणां कीध,
कुसुम चित्ताम कोकिला-रवि, धवल-मंगल तिहां दीध,
पहिरी कुसंभ सपल्लव, पल्लव रूपि सुरंग,
मदन आवंति वनि तां, वनिता इम धरइ रंग. ५२१

मानिनी-जण आण मनावी, कोइलि कलह भंजिउ आवी,
कामराय तुठिउ तिणि काजइ, कोइलि नइ आपिउं वनराजि. ५२२

अगुर-पयोधर सफलीय, नव-वहूनी परि वेलि,
बोलइ नव भयि कांपति, रहि रहि प्रीउ मुख मेहेलि,
नन नन अलि रवि वारती, आवी मलय समीर,
दिइ आलिगन वेलिसिउं, हेवि सिउं आणी धीर. ५२३

भमरलइ कोइ चांपी काची-कली, वेलडी तिणि कांपि आकलो.
तेणि पल्लव शोणित नीसरइ, पंथीयां नव-वहू तव सांभरइ. ५२४

परिमल रस परि पंथ ए, मंथ ए मानिनी मान,
 मलय-समीर आनंदन, मदनसेना नीसांण,
 युवती-जन रत-जलहर, लहरि मनोहर वाइ,
 पंथी-मन धरि आविवा, अति उतावलि धाइ, ५२५

वायुलु कुसुम-कामिनि विलसवा, मलयथी आन्यु वन वसिवा,
 वन माहि देखी कुसुमावली, विरहिणी विरहिं थाइ आकली. ५२३

नव नव चंपकनी कली, नोकली सोविन-वानि,
 जाणे कामनी दीपिका, कामिनी दीपइ काम,
 अलि-अल कज्जल धारती, वधारती सुरंग,
 परिमल-गुणि महिमहिती, दहिती पांथ पतंग. ५२७

भमरलु कोइ बइठउ चांपइ, तेणि भारि काची-कली कांपइ,
 प्रीउडु नव-बाला चांपइ, रितु-वसंत एणी परि व्यापइ. ५२८

देखी अंबर सालय, वरसालइ मधु-मासि,
 कोइलि पंथीय-वधकर, मधुकर बइठा पासि,
 इम कोइ वनिता विरहणि, रहणि न पामइ ठाम,
 क्षणि धरि क्षणि वन-तरुअरि, किहिं नवि लइ विश्राम. ५२९

विरह-ताप सखि मइं न खमाइ, दिन गमूं पणि रात्रि न जाइं,
 वसंत-मासि देखी मनि गहिवरी, विरहणी कहइं हुं का अवतरी ५३०

मेहलि-न मान तूं मानिनि, मानि-न वचनरसाल,
 प्रीउनि चलने ताडि म, ताड म आणसि बोल,
 पाइ पडी करइ मीनति, वीनति तूं अवधारि,
 कोइलडी इम बुजवइ, बइठी वर-सहकारि. ५३१

कामिनी कोइ कामि आकली, पाइ पडी अनइ मनावइ वली वली,
 जाइ यौवन जाइ वसंत है, मेहलि मान हवि बोल-न कंत है. ५३२

केलि करइ के सूअडा, केसूअडानी डालि,
 भमर भला तिहां भोलव्या, रोलव्यां रंग रसालि,
 वसंत वधू-जन वल्लभ, जाणे कुंकम-रोल,
 कामराय मुख-मंडन, सरस सुरंग तंबोल, ५३३

विरहिणी-जन प्राण निराकरइ, तिणि शोणित रात्रि म अणुसरइ,
 केसूअडी तणीं हारि सुवांकडी, काम तणी ए जाणे आंकडी. ५३४

सुंदरि कुच-युग सोदर, सुंदर पीन विशाल,
 कंटक-प्रिय नख विलखीय, देखीअ अतिहिं रसाल,
 बीली-फल तव पंथीय, हइडइ उपाइ जाल,
 अणदीठि उचाटन, टीठिइ सालइ साल. ५३५

- प्रीडनि तेडइ सानि सुवेखी, चतुर कामिनिनी परि देखी,
सुकर पल्लवि वेली नाचती, भमरनइं तेडइ मदि-माअती ५३६
- सही ए निसिदिन सेवइ, सज्जन सुगुण सुरंग,
घडीअ न पासुं छांडीइ, मांडीइ नव नव रंग,
अलि-अल इम मनि जाणीय, बइठा डालडी मूलि,
पाडल किशलय कोमल, परिमल पेशल-फूलि. ५३७
- चंदन-गंध भुजंग मि लीधउ, वायुलइ मलय संगम कीधउ,
संगतिइं विख धारिउ घूमइ, तिणि वायु पंथी-मन दूमइ. ५३८
- सरल सछाय अशोक ए, लोक नि मोहन रूप,
जाणे स्त्री कर-पल्लव, पल्लव रातइ रुपि,
पंथीय कामिनि विरहय, रहिय बीसामु लेइ,
आशा-बंधि अशोक ए, सोक संताप हरेइ. ५३९
- कामिनीचरण प्रेम-प्रहारिं, तरु हसिउ ए फुल-अंबारि,
कांतनी परि अशोक सुसंपनु, भमरला मिसि रोमंच उपनउ. ५४०
- वंश वजावइ भमरला, सुणतां दिइ उल्लास,
तांडव मांडी नाचए, राचए मोर विलास,
गीत गाइ तिहां कोइलि, आलवी पंचम-राग,
इणि परि रितुपति आगलि, नाटक हुइ सराग. ५४१
- अशोक देखि कोइवुल उचाटिउ, कामिनी-मुख तंबोलि छाटिउ,
प्रिय तणीं परि संभारण काजि, धरइ पल्लव राता आजइ. ५४२
- चालवती कर-किशलय, वेलडी नाच करंति,
रंग-मंडपि मलयानिल, सोय कला-गुरु हुंति,
नील-दल केरी कांचली, पहिरी नव नव भाति,
भमर जोइ ते नाटक, मनोहर मांडी पांति, ५४३
- कामिनी-स्तन आलिंगन पामी, कुरुबकइ पनि फूलिउ कामी,
हरिणाक्षी भीडइ स्तन विचालि, माणस पंहि ते रूंप रसाल. ५४४
- वसंत-मासि मुझ विरहिय, रहीय न सकइ नारि,
प्राण त्यजइ प्रेम-गहिलीय, वहिलीय वसंत मजारि,
काम वसंत वय-स्नेहनि, दुखण चितइ कोइ कोइ,
कोइलि संशय टालिवा, तुहि तुहि बोलइ सोइ. ५४५
- कामिनी जे साहामूं जोइ, तिलकनी परि कुलइ सोइ,
प्रेमनइ रसि साथइ बोलइ, इंद्र नइं ते गणिइ तृण तोलइ. ५४६

एणइ जो वनि बहु भोलव्या, भमरल परिमेल-वेधि,
रंग देखाडी बाहिरि, भूला भमइ बहु-वेधि,
तिणि पापि अंत्यज मुखि, सीबलि नउ हुउ वास,
इम जे आस्यां भांजस्यइ, ते फल लहिसइ तास. ५४७

भमरल कोइ फुलि नवि रमइ, सहीय वेधि बिलूघउ वन भमइ,
वली वली मालती गुण संभारइ, चितथी घडीइ न वीसारइ. ५४८

करणी केतकि किंश्रुक, कमल कंदवक कल्हार,
कणयर कदंम मनोहर, पाडल पोयणि सार,
महिमहितु वली मोगरु, मरुउ महिमि अपार,
मानवनां मन मोहन, मुचकुंदनइ मंदार. ५४९

सुगुण मांगस सोहइ वांकडु, रूपवंति नइ छाजइ ओंकडु,
तेह भणीं करणीं नइ केवडी, धरइ कंटक रूप गुणे वडी. ५५०

जूही जाल जासूअण, जांबु नइ जंबीर,
बुलसिरी वालु वेउलि, वनि वनि वावि सनीर,
सरल सकोमल सुंदर, शीतल सोहइ समीर,
कुहु कुहु करती कोइलि, कलहंस निइ किहि कीर. ५५१

ऋतु-वसंत एणी परि आवीउ, भोगीआं-जन मनिं अति भावीउ,
कामिनी सवि शृंगार सोहावी, सखी साथि खेलइ वनि आवी. ५५२

विसहर जाणे जेणीइ, वेणीइ बंधन कीध,
जग-बल्लभ अरि-भूषण, दुषण एहवूं कीध,
कुंतल-छलि अथ चामर, मनोहर-मयण तणाइं,
सिरि पंकज रस-लोभीय, जाणे भमर भराइ. ५५३

सींदूरि सिरि-मांग सो जालिउ, मदनराइं जाणे डंड आलिउ,
कामिनी जेहसिउं बल मांडइ, तेहनइं आणी पाए पाडइ. ५५४

भमूहि-कोदंड चडावीय, सांधीअ लोचन-नीर,
जे बल नयन सिउ मांडतां, ते ते जीता वीर,
हरिण हवां वनवासीय, कमल रहियां जल मांहि,
चिरन रहइ वली खंजन, चकोर सहइ दिनि दाह. ५५५

मानिनीं हर-सिउ बल मांडइ, मित्रना अरि-सिउं रहइ ताडइ,
इश्वरिं मदन लोचनि बालिउ, कामनीइं निज लोचनि बालिउं. ५५६

युवती-जन-मुख उपमि, कीधुं चंद अजाणि,
जेणि काय पंकज उपमि, ते पणि अतिहिं अजाण,
युव-जन लोचन-पंकज, किम विहसइ ससि देखि,
कमलिं कमल न उपजइ, मनसिउं विचारी पेखि. ५५७

कामना श्रवण दोइ हीचालडा, बिब-बिद्रुम राता होठडा
नासिका सग दीवा केरी, दंत दाडिम-कुली अधिकेरा. ५५८

कंचण-कलशय पयोधर, योधि रहिया बे मांडि,
गयवर-कुंभ सहोदर, सादर किम जाइ छांडि,
नख-क्षत सहइ रत-समरिं, सहइ थण मुष्टि-प्रहार,
वली हैआ सिउं आयडइ, नापइ नमी लगार. ५५९

एक दुःख कर-पीडन केरुं, उपरि वली बंधन नवेरुं,
झुझिबुं तेणि मुखि सामला, तुहि पयोधर न महेलइ आमला ५६०

कमल-मृणाल सकोमल, भूज-दल अतिहिं प्रलंब,
मोहिं युव-जन पांडवा, पाश तणा प्रतिबिब,
घन घन ते अपराधीय, चांपी थणह विचालि,
बांधइ प्रीउनिं पाशिय, सगुण सनेही बाल, ५६१

मयण-मंदिर नाभि रसालि, तिणि तिहुअण जीपइ बाली,
जव पयोधर सिउं चांपइ गाढइ, तव हइउ अति थाइ टाढू ५६२

पातलडी कटि लंकीय, वंकीय नयणनि भावि,
नितंब-थली अति पहुलीय, त्रिवलीय सहिज सभावि,
चित्त चमकावइ चालती, जघन पयोधर भारि,
जंघ जिसी केलि कोमल, रंभ मनावी हारि. ५६३

आंखडी मचकु अति दाखवइ, मुख तणउ मटकु वली साचवइ,
पातली किडि मरडी चालइ, पीन पयोधरइ सालइ. ५६४

गतिं हराव्या मयगल, अलविं जाता हंस,
रूपि रंभ हरावीय, जाणे धरिउ अवतंस,
लोचन मुख कर सुचरणि, जीता पंकज-सार,
पार न आवइ वर्णन, रूपि रति-अवतार. ५६५

नयन-तीर वेणी-तलवारि, पीन-पयोधर-कोट-मजारि,
कांम-राय जीपइ मदि-पुरु, कामिनी-जन बलिं करी सुरु. ५६६

सरिवरि सोविन-राखडी, गोफणि गूंथी वेणि,
सोविन-सिंधु सुन्दर, सोहइ सरसी तेणि,
निलवटि नीली टीलीय, दीपइ चंद विचालि,
तेजिं ससिहर दिनकर, कानि झबूकइं झालि. ५६७

आंखडी अलविं अणींआली, अनइ कज्जल-रेहा काली,
मदनराय तणां बिं बाण, पंचबाण ते कहइ अजाण. ५६८

कुंकुम-गोरे गालडे, सोविन-कांटडु नाकि,
अघर-प्रवाली रातडइ, नागर-वेली राग,
नविसिर-मोती जालीय, कंठि मनोहर-हार,
गजगामिनि मृग-लोयणी, जाणे सार संसारि. ५६९

बांढडी लहिकइ लटकाली, मानिनी मन मोहइ मटकाली,
सोहइ कंकण सोविन-चूडली, पान-अडागर धरी करि बीडली. ५७०

नख-शर घाइ न उसरइ, सूरु सुरत-संप्रामि,
ते गुण जाणि मानिनि, स्तन निं दिइ बहुमान,
चंदनि चरचीय चोलीइ, दीधुं उचित पसाय,
नवलख हार स आपीय, राख्या हृदय नइ ठाइ. ५७१

मयण-मंदिर सोहइ नाभि रसालि, प्रेम-सरोवर अे शंसय टाली,
चतुर लोचन-चकोरां जिहां भमइ, चक्रवाक पालि उपरि दोइ रमइ ५७२

खलकंति सोविन-मेखला, सोहअे त्रिवली मजारि,
पहेरणि नवरंग-फालीय, झांझरनइ झमकारि,
पय अलता-रस रंजीय, रंजी नयन विलासी,
को सही सिउं कोइ प्रीउ स्युं, वनि खेलइ मधुमासि. ५७३

कामिनी नयन-भाव देखाडती, चित्त चंचल वेगइ पाडती,
चरण-झांझरडां ठमकावती, काचूउं उरि नीलु सोहावती. ५७४

अेक प्रीउ-अंचलि वल्लीय, अेक वल्ली सही-हाथि,
वातलडी कोइ करतीय, प्रेमइ घाली बाथ,
कोइ कहइ सही पडखिनु, हूं आवु तुज साथि,
इम आवइ रस खेलवा, वनि वनितानु साथ. ५७५

कोइ सखी तिहां वीणि वजावइ, पीन-पयोधर कोइ नचावइ,
झांझरडां को सखी ठमकावइ, कोइ चंचल तिहां नेत्र चमकावइ ५७६

नवरस नाटक वनि तिहां, वनिता कोइ करंति,
कोइ बइठी केलीहरि, प्रिय-सिउं केलि करंति,
बालीअ आंबला-डालीइ, हीचोलडी खाइ,
कुंतल मेहली मोकला, को सही केडइ धाइ. ५७७

कोइ सखी चालइ कडि मरडी, कोइ करइ नयन-भ्रम करडी,
कुसुम-कुंदक कोइ उछालइ, कोइ जइ सहीनिं बांहि झालइ. ५७८

कोइलि-कंठ रसालीय, बालीय दिइ किहि रास,
सुंदर प्रीउ सिउ तरु-तलि, कोइ करइ मदन-विलास,
कुसुम लेबा किहिं भमरनि, सहीय ऊडाडइ कोइ,
प्रेम-विछोह न कीजीइ, इम सही बोलइ कोइ. ५७९

कामिनी-मुखि बइठइ भमरलु, कर बडइ सा उडाडइ भमरलु,
कोइ कहइ सही भांजि म आसडी, जउ हुइ तु सही अह्मारडी ५८०

कुसुम-टोडर कोइ गूंथीय, घालइ सहीय नइं कंठि,
कोइ सही चीर-पालवि, पालवि बांधइ गंठि,
एक प्रीउ एक थाइ कामिनी, एक सही जोसी धाइ,
छेहडइ छेहडा बांधीय, परणावइ वन मांहि. ५८१

नयन-बाणि वनिता को ताकइ, पूंठि को सही आवइ ढांकइ,
कोइ कामिनि कोइलिनइं खीजइ, कुहु कुहु करी सहीनइं रीजवइ. ५८२

मुह मचकोडइ चालती, नव भोगवीय को बालि,
लडसडतां गजगांमिनि, डगलां भरइ रसाल,
सहीयर तेवडा तेवडी, कारण पूछइ कोइ,
पइ भागु सहि कांटडु, इणि परि बोलइ कोइ. ५८३

ओ सही तुजनि प्रीउ तेडइ, ताहरी क्षण न मेहलइ केडी,
कामिनी जोइ पाछउ वाली, वाही रे सही को दी ताली. ५८४

कहि-न सखी तिं वेणीय, बांधीय कुण अपराधि,
रहि रहि गोरी पूछि म सिथल थइ वली बांधि,
रत-समरि रही पाछलि, वली चडी परकरि अह,
इम कोइ बोलइ बालीय, बंधन-न कारण तेह. ५८५

पीन पयोधर तूतां पातली, सुमुखि दुर्मख कठिन सूहांली,
कहि-न सखी एतां किम वाजसइ, इम कही वनि कोइ सहिनइ हसइ. ५८६

कहि सखि सिउं तोरइ हइअडलइ, पंकज मयण तणांइ,
अक नालइं दोइ पंकज, कहि सखि केम मनाइ,
अथ चकवा दोइ मुख, ससि आगलि किम रहेइ तेह,
लवण्य-सरोवर बूडतां, यौवन-गज-कुंभ एह. ५८७

पातलइ कटि-लंकइ जग जीतु, सिउं करसइ पीन पयोधर सही तुं,
कोइ सही निज सहीनइं इम हसइ, ते सुणी वनिता मनि उल्लसइ. ५८८

पीन-पयोधर भारीआ, दोहिल चालइ कोइ
 यौवन नि उलंभडा दिइ, सही बोलइ कोइ,
 तब कोइ बोलइ कामिक, अंतरि रही सहिकारी,
 छउं अहो परउपगारीय, अह्न करि आपु भार, ५८९

कोइ कहइ सखी नख-क्षत रूपि, राहुथी बीहीतु ससि-भूप,
 तुड-पयोधर डूंगरमां वसइ, तेह भणी उरि चोली तूं कसि. ५९०

सखि तुज मुख-ससि लोभोय, अलि-गण रूपि राहु,
 एह भमइ तुज मुख पाखलि, अंबरि वदन विछाहि,
 कोइ कहइ तुज कुच-युगि, जाणी गज-कुंभ भ्रंति,
 वन-गज भडवा आवइ ए, कोइ सखि अेम भणंति. ५९१

वदन चंद-सहोदर ताहरूं, कोइ सखी बोलइ नवि आतरूं.
 सा कहइ हसीइ नवि हे सही ससि-कलंक माहरइ मुखि नहीं. ५९२

पातलडी कटि-लंकीय, पीन-पयोधर भारि,
 लडसडती कोइ बाणीय, चालइ सहीय मजारि,
 सही नि को कहइ हे सहि, सहिनि साहि न बाहिं,
 जउ पडसइ थण भारीय, हासूं हसइ वन माहि. ५९३

कोइ कहइ प्रीउ राति कां पीडिउ, हृदय बारि थोडेरूं सि न भीडिउ,
 तीने पयोधर हईइ जगि रिलणु, तेह भणीं कंत तुंज सिउ रीसाणउ. ५९४

को एक कामिनि सुंदरी, प्रीउ सिचं कीय संकेत,
 वनि सुणी जन-कोलाहल, पगलां सुणीय समेत,
 वली वली जोइ बालीय, चकित जसी संदेह,
 सचलइ देखइ तनमय, जेहनिं जेहसिउ नेह. ५९५

पूठिथी सही पालव ताणइ, कामिनि प्रीउ आव्यु जाणइ,
 रहि रहि समय हवडां प्रीउ नहीं, पूं ठेथी इम सुणी हसइ सही. ५९६

किहि चांचरि किहि चउवटइ, किहि त्रिवटइ सही-वृंद,
 केलीहरि कुसुमा-करि वसंत खेलइ आनंदि,
 लटकति वेणि सुमेहलीय, झांझर नइ झमकारि,
 थण भारिं कडकडतीय, चोली कसीअ अपार. ५९७

चतुर कामिनिना गुण जोइवा, रसिक मानव आवइ खेलवा,
 रितुवसंत जाणे भलइ आवीउं, रसिक मानवइ मनि भावीउ. ५९८

कोइ आवइ वनिता-वसि, कौतुक जोवा कोइ,
कामिनि रसि कोइ चंचल, मित्र सिउं प्रेमि कोइ,
मुखि तंबोल समारीयु, उरि धरि चंपक-माल,
कुसुम-माल सिरि घालीय, करि धरी कुसुम रसाल. ५९९

कामिनी दोइ अंतरि धाई, बेहूनि अडतु कोइ जाइ,
कोइ संभ्रमि साहामू आवी, नारि सिउं दिइ आलिंगन भावी. ६००

दोधक भणइ कोइ कामूक, कोइक गीत सगाइ,
कोइ ताणइ छानु पालव, को स्त्री केडीऊ जाइ,
कमल-नाल कोइ जल भरी, छांटइ थगह विचालि,
कोइ मचकावइ आंखडी, कोइ वलगइ तरू-डालि. ६०१

कुसुम-कुंदकि प्रेम-गाथा लिखी, स्त्री साहामूं नाखइ मन उलखी,
कामिनी-गण जेणि थानकि बोलइ, कोइ कामूक रहइ तिणि उलइ. ६०२

कोइ कोतकि-दलि कामूक, कामिनी रूप लिखेइ,
वली वली नयणे निरखीय, हइडा सिउं चापेइ,
मुखि चुंबन देइ सादर, सीस नमावइ पाइ,
प्रेम-गहेलां माणस, देखी आकुल थाइ, ६०३

भमरलु कामिनि नइ मुखि देखी, कोइ मानव बोलइ स्त्री पेखी,
भमरला तिं काइ रस लीजइ, अहो सुंदर पणि सहामूं जोइ जइ. ६०४

वनि कहि कोइलि वाणीय, सुणीयति आंबला-डालि,
कोइ पंथी जाणइ एणइ वनि, आवी मोरी बाल,
आवि-न गोरी आलिंगन, देइ मुज पूरि रुहाडि,
काइ रही कहइ वेगली, वाहाली भुख देखाडि. ६०५

कोइ कामुक कुंच कान्हि सिउं(?), पीन पयोधरि देखी एति कसिउ,
कहि-न कुंचुक तिं सियां फल काम्यां, जेणि सुंदरि थणनां फल काम्यां. ६०६

कामिनि जाती देखीय, कोइ नर चतुर सुजाण,
सांबलि नइ मसि धातीय, बोलइ सरस सुवाणि,
सांबलि सरखां माणस, दैवि सरज्यां काइ,
देखीतां अति मनोहर, हुंस न पुरइ जाइ. ६०७

भमरनइ कोइ विरही इम कहइ, भमरला विरह वेदन तुं लहइ.
मालती विरहि तूं सामंलुं, कामिनी विरहि हूं दुबलउ. ६०८

નિસ-નેહી નેહ છાંડીય, પ્રિય આગલિ થઈ જાઈ,
સોઈ ભુજંગ ઉલંભડા, ઝૂમૂ દિઈ વન માંહિ,
વીજ પડઈ તે ઉપરિ, જે કરિ છંડઈ પ્રીતિ,
નેહ કરી કિમ છંડીઈ, એહ ન ઉત્તમ રીતિ. ૬૦૯

પ્રીડહઈ છેહડઈ પટુલી તાળી, સખી માંહિં ગોરી લજવાળી,
માંગસ માંહિ પ્રીડહુ લાજસઈ, એકાંતિ ઉલંભડ દીજસિ. ૬૧૦

ફણિ પરિ તિણિ વનિ નવ નવ, નર નારીય રમંતિ,
નંદનવન જાળે અવતરિં, ભોગી ભમર ભમંતિ,
સીલવતી પતિ-સંયુત રસભરિ खेलइ रास,
कुसुम-केलीहरि सरुवरि, रंगइ करइ विलास. ૬૧૧

કુસુમ-ટોડર કરી કંઠિ ધાલઈ, માહો માંહિ નવ નવા ફૂલ આલઈ,
કમલ-નાલ પાળી ભરી છાંટઈ, વાહુ વડઈ રૂંધી રહઈ વાટઈ. ૬૧૨

નવલ-નેહ નવ-યૌવન નવ-રસ, નવ-રસ સરસ અપાર,
નવ-દિન માસ વસંતના, મુરીય નવ સહકાર,
વસંતમાસ ઇમ સેવીય, નરનારી સવિલાસિ,
સસિ-વયળી પ્રીડ સરસી, આવઈ આપણઈ આવાસિ. ૬૧૩

ચતુર માનવ એળી પરિ સેવઈ, કામિની યૌવનનાં ફલ લેવઈ,
જયવંત પંડિત વાળિ સોહામળી, રસિકનઈ મનિ લાગઈ રલયામળી. ૬૧૪

इति श्री वसंतवर्णन, श्रीः.

એળી પરિ નવનવાં સુખ ભોગવઈ, અજિતસેન સ્ત્રીનું મન જોગવઈ,
સમયની પરિ જાઈ દિહાડલા, જિન દૌગંધક દેવ સુખાવિલા. ૬૧૫

दुहा

વાહલાં સિંડ સુખ વિલસતાં, દિન જાતા ન જણાઈ,
વાહલાં વિળ જે અધ-ઘાડિ, વરસ સમાળી થાઈ. ૬૧૬

વહાલાં સરિસ સંજોગહુ, અવિહહ કરે સદૈવ,
મન માનઈ જો તાહરૂં, તુ ઘન દેવે દૈવ. ૬૧૭

પુરવ પુણ્ય પસાડલઈ, અવિહહ હોઈ સનેહિ,
નિતુ ઝુરિવું તિણિ નેહલઈ, જેહવુ ચતક મેહ, ૬૧૮

एक पक्ष सनेहलु, जेहवु दीप-पतंग,
 एक एकनइं वेधि मरइ, अवर न आणइ रंग. ६१९
 नेह न ते सोहामणउ, जेहवु कोकि-कलाप,
 एक पक्ष सनेहलु, पगि पगि हुइ संताप. ६२०
 नयण समाणी प्रीतडी, जगि विरलानइं होइ,
 सुख-दुख संघाति सहइ, नेह न छंडइ तोइ. ६२१
 चास-पीछ तणी परइ, बिहु पखि सरिखु रंग,
 थोडइ ठामिसु दीसीइ, सरखी प्रीति अभंग. ६२२
 दुध अनइ जल जेहवी, जीह सवाली प्रीति,
 आपणपिं दोहिलं सहइ, भेद नहीं जस चीति ६२३

ढाल १७

राग सवालाखी सौंधूउ

(समुद्रविजय रायां कंअरू रे, देशी)

एक दिन वनिता वीनवइ रे, प्रीउडा तूं अवधारि,
 महीयल महिम वधारवा रे, जईइ राज-दूआरि. ६२४
 बाहलजी सुगुणा कीजइ संग, जेहनु रंग अभंग,
 बाहलजी बाधइ प्रेम सरंग, बाह ...दुपद तथा आंचली ६२५
 दुरियननिं कंपावीइ रे, कीजइ पर उपगार,
 उत्तम भूपति सेवतां रे, बाधइ महिम अपार, ६२६ वा.
 सज्जन नइं संतोखीइ रे, कीजइ उत्तम काम,
 सुगणां साथइं हीडीइ रे, राखी जइ जगि नाम. ६२७ वा.
 यौवन-वइ गुण संचीइ रे, कीजइ उत्तम संग,
 तिणि मारगि नविं हीडीइ रे, जिहांथी हुइ कलंक, ६२८ वा.
 पापी यौवन दोहिलूं रे, पगि पगि आल चडति,
 छत्र न हुइ जस सिरिं रे, निश्वइं तेह पडंति. ६२९ वा.
 देव वसिं तात तुह्य तणउ रे, पुहुता जउ परलोकि,
 विश्व तणी स्थिति एहवी रे, कुहुनइ कीजइ शोक. ६३० वा.
 बाल-लीला हवइ परहरी रे, गुण उपराजन काजि,
 बाहाला उधम कीजीइ रे, सेवी जइं सुराज. ६३१ वा.
 सहू सिउं प्रेम सुराखीइ रे, गरव न धरीइ लगार,
 वचनइं सहू संतोखीइ रे, दीजइ दीन आधार. ६३२ वा.

सज्जन स्युं सज्जनपणूं रे, कठिन सिउ कठिन सभावि,
 भमर तणा गुण आवीइ रे, भूपतिनइ प्रभावि. ६३३ वा.
 तात थिकी गुणि आगला रे, उत्तम सुत ते जाणि,
 रवि-सुत शनि सरखा वली रे, तेहनू किसिउं बखाण. ६३४ वा.
 गुणि अधिका को तातथी रे, सायर-सुत जिम चंद,
 अजूआलइ कुल निरमलूं रे, सहूँनइ दइ आनंद. ६३३ वा.
 तेह भणी राज-सेवनार रे, कीजइ अति सुविवेकि,
 मान लीहीजइ महीर्यालि रे, आवइ अंगि विवेक. ६३६ वा
 नरनइं स्त्री दइ सीखडी रे, ए नवि घटतूं होइ,
 तुहइ जे घटतूं कहइ रे, डाहइ मानवूं सोइ. ६३७ वा.
 कमला-जाति कामिनी रे, सरसति श्री अवतारि,
 स्त्री माटइ न उवेखीइ रे, गुण हवडां संसारि. ६३८ वा.
 अजितसेन इम सांभली रे, वचन धरी मन मांहि,
 नितु जाइ राजमंदिरि रे, सेवइ अजित उछाहि. ६३९ वा.

ढाल १८

राग काल हरिउ

(सासू पूछइ सूणि नव वहुआरु, ए देशी)

सकल सभानइं अजित रंजावइ, भूपति दिइ तेहिनिं अति मांन,
 सिइं चचारनइ अधिक नवाणुं, राजन नइ धरि छइ रे प्रधान. ६४०
 अनुदिन राजन चिति विमासइ, चिंता-सायर दूतर अपार,
 निचित थाऊ हूं एह चिंताथी, कुहुनइ सिरि सूपी राजभार....दुपद
 तेहवु को न मिलइ गुणवंतु, वीसासीक नइं बुद्धि-निधान,
 पांचसइ मांहि मूलगु, जेहनइं करि थापइ परधान. ६४१ अ.
 तेह परीक्षा जोवा काजइं, राइं मांडिउ विसमुं संच,
 सहनइं कहइ पटहाथोउ रे, तोली मांन कहु रे प्रपंचि ६४२ अ.
 मेरु तणी परि कुगइ न तोलाइ, अजित तव पूछी गृह-नारि,
 शीलवतीथी बुद्धि लहीनइं, जाणिउ तोलवा तणउ प्रकार. ६४३ अ.
 हाथी प्रवहण मांहि चडावी, जल मांहि ते राखी यान,
 प्रवहणि नीर चडिउं जां उंचूं, तिणि फलहइ कीघूं अहिनांण ६४४ अ.
 गज काढी पाषाण भरीनइं, जां लगइ आंकइ आनुं नीर,
 ते पाषाण तोली मान आपाइ, अजितसेन ते साहस धीर ६४५ अ.

एहवी अजित तणी मति जाणी, रंजित सुगुण सुवेधो राय,
मान महुत अधिकेरुं आपइ, तुठउ दिइ धण देश-पसाय. ६४६ अ.

भूपति पूछइ वली एक दिहाडइ, बइठउ सयल सभा मजारि,
चरण-प्रहारि हणइ जे अहनि, तेहनि सिउं कीजइ सुविचार ६४७ अ.

के अविचारी उच्छक जंपइ, मांस रूपइं ढोर गमार,
डंड सबल तेहनि प्रभु कीजइ, जे तुहानइं दइ चरण-प्रहार, ६४८ अ.

अजितसेन रांड बोलाविउ, जाणी पुरव बुद्धि-विलास,
सो पणि जंपइ स्वामी वीनवं. तुहानइं एहनु अरथ विमासी. ६४९ अ.

इहा

घरि आवी नइ स्त्री कहनइ, पूछीउ तस वृत्तंत.
शीलवती उत्तर दीइ, अवधारु तुह्मे कंत. ६५०

भूपनिनिं चरणे हणइ, कीजइ तस सत्कार,
दीजइ वली मन भावतूं, मान-महुत अपार. ६५१

रे गुणवंती गोरडी, अमीय झरती वाणि,
वाहलां ए बोलिउं किसिउं, सुंदरि सुगण सजाणि. ६५२

शीलवती बलतुं भणइ, स्वामी जउ विचार,
सूत दयिता विण भूपनिं, कुण दिइ चरण-प्रहार. ६५३

कुण दुहवइ वाहलां विना, अवर न चिंति अणाइ,
कुण संतोखइ ते विना, अवर न कोइ सुहाइ. ६५४

जेहसिउं हुइ प्रेम-रस, ते दइ चरण-प्रहार,
क्षण एक मीठउं रूसणउं, जेहसिउं प्रेम अपार. ६५५

तां दूखण देखइ नहीं, जां मनि हुइ रंग,
जे जे बोलइ बोलडा, ते ते जाणइ चंग. ६५६

दुख-सुख सरिखां लेखवइ, नेहइं बध्या जेह,
कमलि बंधाणउ भमरलु, सुख मानइ ससनेह. ६५७

तेहनइ मनि गुणवंत ते, जेहसिउं लगु रंग,
जल-पंकइ पंकज वसइ, तुहइ राचइ भुंग. ६५८

ते तसे न जोइ सूप-गुण, मन मान्या सउं कोइ,
वायसनइं मोह लींब सिउं, तिणि दीठइ सुख होइ. ६५९

मनि मान्यां मेहलइं नहीं, वरि सिरि वहइ कलंक,
मृग सिउं अविहड मन मिलिउं, छांडइ नहीं मयंक. ६६०

जे वन केरां रुखडां, विहसइ चरण-प्रहारि,
 माणस पहि ते तरु भलां, जे लहइ प्रेम-विचार. ६६१
 नेह नयणे निहालीयां, मनि उल्लास धरंति,
 चतुर सविहुमां तिलक ते, नेह विशेष लहंति. ६६२
 मन-अंतर जेहसिउं नहीं, ते दइ चरण-प्रहार,
 प्राण जि धरीइ तेहना, अवर किसिउं जगि सार. ६६३
 कइ वइरी कइ वल्लहां, रोस कि सहिलु होइ,
 तेह स्युं किस्सा अबोलडा, बि मां एक न कोइ. ६६४
 पाय पडी जे मन्नवई, तीह करी मानस-रोस.
 हैडा साहामूं नवि जोइ, तेहसिउ केहु सोस. ६६५
 जे वाहाला नइ नापीइ, जे जगि किपि न होइ
 स्नेहि-बद्धां ते पंछी, प्राण तिजइ जिगि कोइ. ६६६
 मन नयणांनी प्रीतडी, ए जगि वाली-रेह,
 पहिलूं जउ नयणां मिलइ, तु मन मंडाइ नेह ६६७
 प्रीति किसी ते कारिमी, जिहां विचि अंतर थाइ,
 देयादेय विचारणा, वचन अनारथ थाइ ६६८
 प्रीति विशेषइं प्राण दिइ, दाडुर जातई मेहि,
 तेहनि स्युं अण आपवूं, जस मनि अेहवु नेह ६६९
 पिय माणुस किय विप्पिय, दोस न आणइ कोइ,
 झीणवि पुन्निमि संगथी, चंदह वाहाली सोइ. ६७०
 तेह भणी प्रेमिं करी, जे दइ चरण-प्रहार,
 प्राण पहिं वाहलां भणी, कीजइ तस सत्कार. ६७१
 वनिता वचन सुणि इसिउं, मनि धरी सकल सरूप,
 अजितिं राजसभां जइ, वीनवीउ ते भूप. ६७२
 तिणि वयणे राउ रंजउ, दीधुं अधिकुं मान,
 पांचसई मांहइ मूलगु, थाप्यु अजित प्रधान. ६७३

ढाल १९

राग मारुणी धन्यासी

(पदमरथ राय वीत शोक पुरि राजीउ रे, ए देशी)

एक दिनि बइठा राजा राज-सभां वली रे, कोइ नर दीन पहूत,
 भीजवतु जन-मन आंसू-जलि रे, बोलइ विधुर विदूत. ६७४

रुअडा राजहंसजी, तुह्यों सुणयो राजनजी रलयामणीउ,
अवधारुजी वीनतडी सोहामणीजी, उतारुजी दुख-सायरथी मूहर्नि रे...द्रुपद ६७५

एणइ पुरि निवसइ धूरत एक वाणीउ रे, सघलइ छइ विख्यात,
चित्ति वंटुनइ मुहुढइ मीठडु रे, सहु लहइ तस अवदात. ६७६
'मि तो ते सिउ मांडी प्रीतडी रे, केलि अनइ जिम बेरि,
मायावी माणस किम पतीजइ रे, विसहरनइं गलइ मोरि. ६७७

इहा

भोला भमर म बइसि, आउलि केरइ फूलडे,
विलखु थई विलसि, जण हासूं मनि उरतु. ६७८
भमरा म करसि संग, राते सींबलि फुलडां,
बाहिरि देखाडइं रंग, ये नश्वइ मायावीयां. ६७९
मन काती मुहि मीठडां, फल किपाक समान,
जग भोगव्यु मायावी ए, जिम मृग पारधि-गानि, ६८०
यौवन वधि स्त्री संगमइ, जुइ धूरत नेहि,
जे नवि छलीया अतले, छयल-सिरोमणि तेह ६८१

ढाल पाछली

देशि चालती

एक दिनि चालिउ हूं वनिता घर तणी रे, तास भलामण देइ,
ते पणि वनितानइं रसि रातडु रे, स्त्री सिउं प्रेम धरेइ. ६८२रू
विणज करी आव्यु हूं दिनि केतलइ रे, धूरतनइ कही वात,
ते पणि धन वनिता सिउं लोभीउ रे, मुज सिउं खेलइ घात ६८३रू
देसि-विदेसिं भमतां अद्भुत लहिउं रे, हूं बोल्युं ततकाल,
आ पुर बाहिरि तरतू कुपमां रे, आंवु दीठ अकालि ६८४रू
तव धूरत कहइ ए जउ साचूं हवइ, दोइ करि जे लेवाइ,
ते तूं लेजे महारा धर थकी रे, नहीतरि हूं तुज लेसि. ६८५रू
ते फल रातइं धूरत काढी आवीउ रे, जे जोयुं परभाति,
फल नवि दीठुं हूं विलखु थयु रे, मुज मित्रि कही वात. ६८६रू
मित्र कहइ भोला तूं तु वंचीउ रे, नर घुरत अपार,
अक करि वनिता एक करि धन-गंठडी रे, लेसइ जे तुज सार. ६८७रू
तेह भणी हूं आविउ तुह्य कन्हइं रे, दीनानाथ दयाल,
ते घूरतथी मूहर्नि छोडवुं रे, शरणागति प्रतिपाल. ६८८रू

ढाल २०

राग गुडी

(झांझरीआ मुनिवर धन धन तुझ अवतार, ए देशी)

अजित प्रधानि राय वीनव्याजी, पुछिउ विसमु भेय,
 अजित कहइ स्वामी वीनवूंजी, अरथ विमासी एक. ६८९
 गुणवंती रे नारी कुलडा तणी रे श्रृंगारि नान्हलडी रे सोभागिणि
 बुधइं गयुं धन वालीइजी, सुगुण सोभागिणि सार...दुपद
 धरि आवी पूछी कामिनीजी, तेहथी लहीअ विचार,
 राज-सभां आवी कहइजी, राजनजी अवधारि. ६९० गु.
 नारी धन सवि ताहरुंजी, उपली भुंइ चडावि,
 नीसरणीं अति भारइजी, अकिं पासि मेहलावि. ६९१ गु.
 सोइ धन लेवा आवसइजी, धूरत लोभ सभावि,
 नीसरणी करि लेयसिजी, उपरि चडवा काजि. ६९२ गु.
 दोइ करिं नीसरणीं प्रहीजी, होस्यइ होस्यइ सत्य संधान,
 विलखु थइ पालउ जसइजी, इम कहइ अजित प्रधान ६९३ गु
 तेणिं एहवीं मति सांभलीजी, धरि आवी तिम कीध,
 धूरत विलखु थइ गयुजी, काज न एकु सीध. ६९४ गु.

दूहा

तहींथी राय प्रधाननइं, अधिकु नेह सहोइ,
 सधलइ गुण वहाल जि छइ, सगू न वहालूं कोइ. ६९५
 एक दिनि शीलवती भणइं, वचन-सुधा-रस धार,
 मुज मन-मानसि हंस सम, वाहालेसर अवधारि ६९६
 सुर सरिखा पणि माहरू, खंडी न सकइ शील,
 तु अवरहची वात कुण, सांभलि कंत सलील ६९७
 मनि माणीश संदेहडु, मुज मनि अवर न कोइ,
 तुझ करि प्राण समोपीया, थोडइ घणूं सजोइ, ६९८
 दीठइं विरहानल शमइ, हइडु धरइ उल्लास,
 जेणिं जगि वाहलां सरजीयां, हूं बलिहारी तास. ६९९
 तूं दीठिं मन उल्लसइ, नयन वयण विहसंति,
 देखी पूनिमि चंद्र, चतुर चकोर हसंति ७००

मुझ मनि लगाइ कारिमूं, वली वली कहितां नेह,
 पणि थोडइ घणूं प्रीछयो, तुझ साथइ ए देह. ७०१
 जेहसिउं अविहड मन मिल्युं, जेहवी पाहणि-रेख,
 तिहूंसिउं लगाइ कारिमूं, बाहिरि वचन विशेष. ७०२
 छेह लगाइ वहिडइ नहीं, सही सुकुलीणां जेह,
 मन वचने काया करी, अवर सिउं न धरइ नेह. ७०३
 सुकुलीणीनी रीति ए, जेसिहउं मांडिउं रंग,
 सुख-दुख तस कारणि सहइ, पणि न करइ नेह-भंग. ७०४
 एक गुणवंतु परिहरी, अवर सिउं मांडइ प्रीति,
 चंचल रंग पतंग जिम, ए गणिकानी रीति. ७०५
 बगलां छीलरि जल पीइ, ये पामियां समअण
 हंसा वरि तरसिया रहइ, पणि न मिलइ अवरेण, ७०६
 तुझ विण मुज मनि को नहीं, अवर न सहुणा माहि,
 कइ सखी मन माहरू, कइ परमेश्वर थाइ ७०७
 जे जे बोल्या बोलडा, ते सखि जाणे साच,
 सुख-दुख जीवित तुझ कहइ, आदक्षण करि वाच. ७०८
 दोखी दुर्मुख छइ घणा, संघइ पाडइ रेह,
 मनि माणस तस बोलडा, म करसि सिथिल सनेह. ७०९
 प्रेम-वचन प्रेमवंतिनां, एहवां सुणी रसाल,
 अजीतसेन बलतू भणइ, रोमंचीउ ततकाल. ७१०
 गोरी नहे-गहेलडी, इम कां बोलइ बोल,
 कइ सूती नीसी आंगणइ, कइ गइ सान नीटोल. ७११
 बाहिरि किसिउ जणावीइ, मन सिउं अविहड नेह,
 हइअडूं जाणइ आपणूं, मन बाहिलां छइ जेह, ७१२
 नयन वयण वसिउं मिलइ, अरे राखिये न रहंति,
 पणि अवरह सिउं तुज विना, मुज मनिं किहि न रमंति ७१३
 मेरू कांपइ शेष सलसलइ, सायर सूकइ तोय,
 सहि सज्जन सुकुलीण जे, वाच न चूकइ तोय. ७१४
 कामिनि नि पूरनि, कुण रुधइ पसरंत,
 मन मानइ आपि रहइ, लाजनी पालि करिति. ७१५
 रूपवती नइ गुणवती, सुंदरि शील घरेइ,
 तूं सोनूं नइ सुगंध बली, कहु कुण मूल करेइ. ७१६

सोनइ सामि न हुंइ किमि, मरुथलि न हूइ पंक,
 उत्तम न करइ पाडुं, न धरइ हंस कलंक. ७१७
 दोषी दुर्मुख सिउ करइ, जउ मनि खरू सनेह,
 वाई वहिडइ केतलूँ, सजल आसाढा-मेह. ७१८
 अधिक वघारइ प्रेम-रस, दोखी दुरियन वाणि,
 सोनूँ करतां पाहाण-सिउं, अधिकु वाघइ वान. ७१९
 दुरियन वचन हैइ धरी, प्रीति विशेष त्यजंति,
 प्रेम किसिउ ते कारिमु, जे विचि रेह पडंति. ७२०
 दोखी दुरियन केरडा, लाख सुणउं जो बोल,
 तहइ तुछ उपरि थकी, मन नुहइ डमडोल. ७२१
 शीलवती बलतूँ भणइ, तुहइ सुणि सुविचार,
 पापी चंचल चितहूँ, सुपरिस करइ विचार. ७२२
 अणचीतिउ मन चीतवइ, वंछइ दुर्लभ जेह,
 अणधटह विकल्प करइ, असरिस मंडइ नेह. ७२३
 जे नवि सुहुणइ दीसीइ, जे नवि नयणां बारि,
 है है चंचल चित ते, वंछइ हैआ-मंजारि. ७२४
 कुहनइ कहिसिउं मन मिलइ, तेहनि कहिसिउं भाव,
 कुंण जाणइ ज्ञानी विना, निज निज चित संभाव. ७२५
 दैव वसि पहिलो पार, तुह मान शंशय होह,
 शील-परीक्षा कारणि, कमल लीउ एक तोइ. ७२६
 तव जिनवर पूजा करी, सरस सकोमल भाख,
 परमेस्वर गुण स्मरती, इम बोलइ प्रीउ साख. ७२७
 मन वचने काया करी, जउ नर वंछउ अन्न,
 तु कुरमायु कमल अ, जिम जल पाखइ वन्न. ७२८
 जउ शील हूँ माहा-सती, विकसित रहियो तोइ,
 शीलवती अहवूँ कही, पति-करि पंकज देइ. ७२९
 अजितसेन एहवूँ सुणी, चतुर चमकिउ चित्ति,
 तय तणीं परि करि ग्रहइ, पंकज तेह जडित्ति. ७३०
 वली वली जोइ कमल ते, चांपइ हृदय विचालि,
 जिम निर्धनि धन पामीउं, वली वलि जोइ संभालि, ७३१
 दुरियन केरु प्रेम जिम, जे न रहइ चिरकाल,
 सज्जन नीपरि कमल ते, अविचल रहिउं रसाल. ७३२

परगट महिमा शीलनु, जोउ परीक्षा हेव,
 शीलइं सवि विद्या फलइ, सारइ सुर नर सेव. ७३३
 इम पतिनूं मन स्थिर करी, सुख विलसइ दिन राति,
 राग-सरोवरि जीलतां, केलि करइ एकांति. ७३४
 किहारइ प्रश्न प्रहेलीइ, किहारिं पासा-केलि,
 किहारइ खट भाखा, नितु नवली रंगरेली. ७३५
 किहारिं करइ नव-पल्लवी, कर नयणांनइ अंक,
 किहारिं प्रेम-रसि करी, साहामूं जोइ निःशंक. ७३६
 किहारइं आलिंगन लीइ, नव नव सुरत रमंति,
 सरस सुरंगी गोठडी, किहि एकांति करंति. ७३७
 स्नेह-रूसणइ अवोलडा, सुंदरि घरइ केवार,
 दीन-वच पीउ पाइ पडी, मन्नावइ वार वारं. ७३८
 सबल सनेहिं रूसणुं क्षण एक मीठउं होइ,
 तीमन तीखां खट विण, भोजन भलूं न होइ. ७३९
 मीनति करइ चरणे पडइ, हुं गुनही तोरु दास,
 गोरी तुज मनि रीसतु, बांधि न भूज-युग पासि. ७४०
 तणु तणु विहसी समप्पीउ, सुंदरि हरख करीइ,
 सवाय लक्खु वि कुविय दिय, गोरी मुज न सुहाइ. ७४१
 गोरी हासा-रूषणउं, सही न सकुं तुज वेधि,
 तो सिव रोसि वसलडु, न खमइ भल्ली-वेध. ७४२
 अत्थमिउ ससि ऊगमइ, धन फिदूं वलि होइ,
 गोरी कां करिं रूसणउं, यौवन गयूं न होइ. ७४३
 आसन सयल समप्पीउं, विनयिं उभी मूधि,
 पणय को वहउ वयरण, पयडइ हैइ निगूढ. ७४४
 हवि अपराध नही करूं, बोलि न तूं एक वार,
 प्रेम-गहेलां इणि परइ, मन्नावइ सु वार. ७४५
 नौसतनी छइ नेह, मान ज मोडइ मानीयां,
 कहूं न मानइ जेह, प्रेमइं ते पाओ पडइ. ७४६
 रंगि चडइ नेह रतुडी, पय हणीया चिहु चित्ति,
 पाइ कुसुम पीडतां, अधिक होइ सुरत. ७४७
 इणि परि नव नव रमतिना, केता कहूं प्रकार,
 संयोगी जाणता हसइ, जस धरि दोइ सुविचार. ७४८

राग-सागरि इम झीलतां, हवि विचि अंतर थाइ,
विरह-वाहाण दैवि करिउं, हइअडुं गहिंवर थाइ. ७४९

देखी न सकइ दैव ए, कुहुनि चिर-संयोग,
करी विछोह वेगलां, दाखइ विषम-वियोग. ७५०

अति संयोग वियोगनि, अति तेहइं हुइ छेह,
ऊनइउ छेह आपिवा, शरदइं गाजइ मेह. ७५१

इणि अवसरि तव अजितनइं, राइं दीध आदेश,
आपण वयरी जीपवा, चालीसइ परदसि. ७५२

तुहो पणि साथइं आविबूं, जव सुणीउ ते बोळ,
आकुल व्याकुल तव थयउ, चित्ति थयुउं डमडोल. ७५३

रडसडतु तव तिहां थकी, आखडउ सुठामि,
रडतु पडतु नीसरिउ, चित्त अनरइ ठाम. ७५४

मुंइ भमतां नीठइ नहीं, चित्त करइ उचाट,
तालोवेलि अंगि ऊरतु, छांडी जाइ वाट. ७५५

नवरंगी नवयौवनी, सरस सकोमळ देह,
किम छंडासिइ गोरडी, सुंदरि नवल सनेहि. ७५६

भूखियां भोजन दाखवी, अध-वचि काठी लेइ,
तिम सुरंगी मेलवी, दैव विछोह करेइ. ७५७

विण धूआ विण लकडे, विण अगनि दहइ देहिं,
विरह-दवानल प्रगटीउ, नवि उहलाइ तेह. ७५८

दोहिलु त्यजतां सचल-रस, अधर-रस किम छंडाइ,
नवयौवनि गोरी छाडतां, हइउं फाटइ कांइ. ७५९

दैवि ते कां सरजीयां, वाहलां विछोहियां जेह,
पणि पणि विरहि आवटइ, पंजर हुइ देह. ७६०

दैवम दाखसि माणूंअ भवि, कहिसिउं विषम सनेह,
अहव किम नेह जउ करिं, तुम देखाडसि छेह. ७६१

नेह खरू पंखी तणउ, क्षण नवि अलगां थाइ,
सुख-दुख संघाति सहइ, निसि-दिन एकि ठाइ. ७६२

धिग् धिग् परवसि मुणुअ-भवि, दिवस वियोगि जाइ,
भर यौवन विरहि नडिउं, दिवस अनारथ थाइ. ७६३

वचन सुणि दुख अवेवूं, हैडामां न समाइ,
विरहिनलइ हुं सिउं थसइ, किम दिन जासइ माइ. ७६४

इंणि परि मनसिउं झूरतु, पुहुतु निज अवासि,
 नवि बोलइ न हसइ रमइ, हैडइ करइ विखास. ७६५
 नीसासु मुखि मेहलतु, नयन विछूटां नीर,
 मुहुडइ बोली नवि सकइ, विरहिं रुधिउ वीर. ७६६
 भूख तरस उडी गयां, गइ शरीर सान,
 मन चंचल किहांइ भमइ, न गमइ मीठूं गान. ७६७
 शोलवती वलतूं भणइ, कां न करइ प्रीउ वात,
 वलतु उत्तर कां नहि, एसी तोरी घात. ७६८
 बोल न बोलइ नवि हसइ, इम कां थयुं असन्न,
 सुनादि हूंकारडा, चंचल दूसइ मन्न. ७६९
 कइ अपमानिउ भूपतिं, कइ कुणि हविउ कुबोली,
 कइ गोरी-गुण-बेधीउ, मारिउ नवन-त्रिशूलि ७७०
 वाहाला मन-दुख मुज कही, वहिंची आपि न भाग,
 तुजथी मुज मनि अति दहइ, दुख दावानल दाध. ७७१
 अजितसेन वलतू भणइ, गोरी पूछि म वात,
 ए दुख सुणतां तुहनइ, थसइ माहारी परिघात. ७७२
 वज्रघात समान ते, राइं दीध आदेश,
 आपण वइरी जीपवा, चालीसइ परदेशि. ७७३
 तिणि वयणे मुज दुख थयु, हैडइ अधिकु शोक,
 दिन केतइ मिलसिउं हविं, तुज सिउं थसइ वियोग. ७७४
 विरह-वचन इम सांभली, मेहलती नीसास,
 सान गइ धरणि ठली, गोरी हुइ निरास. ७७५
 वाधइ विरह सुलहरडे, चिता जल-ऊधाण,
 गोरी दुख-सायरि पडी, भागुं आशा-वाहाण. ७७६
 दुख पसरियां सुख बीसरियां, सुंदरि छूटी सान,
 पंजर मूकी मन भमइ, विरहिं कीउं बंधाण. ७७७
 हा हा दैव किसिउं करिउं, मोडी आशा-डाल.
 जासइ सीचणहारडु, लाइ दावानव-जाल, ७७८
 वरिं झंपावुं कुपमां, प्राण तिजूं विख खाइ,
 विरह तणां दुख दोहिलां, साल समां न खमाइ. ७७९
 मरण दहइ एकवारतूं, पगि पगि विरह दहति,
 विरह वियोगां माणसां, है है प्राण तजंति. ७८०

धीर थइ प्रोउ प्रीछवइ, वहाली म करसिं सोस,
 सुख-दुख दैव तणइं वसिं, कुहुनइं दीजइ दोस ७८१
 कुहुनि चिर-संयोगडा, चंचल जिम इंद्र-जाल.
 देखत पेखत सुपन जिम, थाइ सवि विश्राल, ७८२
 जे दिन सरजिया सुख तणा, ते संयोगि जाइ,
 जेता दुख वियोगना, ते झूरंत विहाइ. ७८३
 अजितसेन जिम जिम करइ, चालवानी हल-हल्ल,
 विरहिं शीलवती-हीइ, तिम तिम वागइ भल्ल. ७८४
 रे रयणी तूं मूज सही, सिहयर जाण म देसि.
 प्राण-हरी रवि उगतइ, प्रीउ जासइ परदेसि. ७८५
 कमलि बंघाणउ भमरलु, उगिउ वंछि म सूर,
 कमलिनि तुजनिं छांडसइ, ते देखी नेह पूरि. ७८६
 चक्वा चकवी विरहीउ, सूर म वंछसि मित्त,
 दुखीयां दुख सही रहियां, सुखीयां चीबट चित्ति. ७८७
 राहु गले जे सूरनिं ए करजे मुज कांम,
 तुज मुज वइरी उगतइ, पीउं जासइ परगामि. ७८८
 रयणी तूं तिम वाघजे, जिम नवी थाइ प्रभात,
 चंदा तूं आखइ हजे, जिम मोटी हुइ राति. ७८९
 करइ अमंगल कारिमां, सातइ वली हथीयार.
 गोरी नेह-गेहलडी, नव नव करइ प्रकार. ७९०
 ते देखी पीउडु भणइ, मूधि म गहेली थाइ,
 हुं परवसि भूपति तणइ, करिं अमंगल कोइ. ७९१
 एहवइ भल भूपति चडिउ, वल्यु नींसाणे धाय,
 छत्र-चमर सिरि वरि धरियां, अवर चडियां सवि राय. ७९२
 हयवर हेखारव करइ, सोनां केरां जीणि,
 अति उद्धत गति चालता, जय संग्रामि प्रवीण. ७९३
 अति उंचा गयवर गडिया, बीजा हुंगर ओह,
 काने चामर झलहलइ, गाजंतां जिम मेह. ७९४
 सोविन केरी घूधरी, धम धम करता थंट,
 पवन खग उतावलां, वली पल्हाणियां उंट. ७९५
 वली वेसर भारइं भरियां, महिष लीया जल काजि,
 नफेरी ते तडतडी, लीयां नींसाहण साथि. ७९६

विकट सुभट लखे मिला, पायक कोडा कोडि,
 सलहि टोप अंगारडा लोह, लोह-सनाइ सजोडि. ७९७
 घरणि धूजइ शेष सलसलइ, डूंगर डोलइ सीस,
 धूलि सूरय झहीउ, इम मिलिउं कटक असेस. ७९८
 हय आरोहिउ भूपती, मिलीया सुभट असंख्य,
 जय जय मंगल उच्चरइ, बंदी-जन ना लक्ष. ७९९
 अजितसेननि तेडावी, आन्या सेवक सार,
 ते साथि सवि मोकलिउ, आगलिथु परिवार. ८००
 हुं आवूं लूं पूठिथी, इम कही मोकलिया तेह,
 हेवि मोकलावी आवीउ, अजितसेन निज-गेहि. ८०१

ढाल २१

राग साधूओ गोंडी

(गुणे गिरूआ तणा, ए देशी)

प्रीउडु ऊभइ आंगणइ, नयनि वच्छटां नोर,
 श्रावण भाद्रव आवीआ, बोली न सकइ ते वीरो रे. ८०२
 आपु-न सीखडी गोरी, दिन-न आदेसडो रे, म धरसि मनि संदेशो
 मनि नवि झूरिवुं, मत वीसारे सनेहेरो रे,
 तुह्य कन्हि प्राण ज एहो रे, सुनउ भमह अह्य देहो रे. आ.
 ...दुपद तथा आंचली
 सरोवर समइ समरयो, आस उडणहार,
 मनसिउं धरयो प्रीतडी, दुरइ नयन-जुहारो रे. ८०३ आ.
 किहांरि वचने दुहवीयां, खमयो ते अपराध.
 वाहाली वीसारु रखे, दुरि थकी नेहो रे. ८०४ आ.
 इम मनि माणसि गोरडी, जे हूं छउ परदेशी,
 पंजर सूनुं रडवडइ, मनडूं छइं तुझ पासे रे. ८०५ आ.
 पसरी तुह्य मन-मांडवइ, अह्य गुण-वेलि रसाल,
 नेहे-जलि नितु सोंचयो, जिम नुहइ विरहनी जालो रे. ८०६ आ.
 मत जाणसि मन वीसरइ, दुरि गयां सनेह,
 अण-तेडियां आवइ अवसरइ, जिम बापीडा मेहो रे, ८०७ आ
 दूरइ नयन-मलावडु, सरजिउ सरजनहारि,
 पणि मनसिउं नहीं आतरूं, गौरी-प्रेम बिचार रे. ८०८ आ.

बीजि ससिहर ऊगमइ, सुंदरि जोटो तेह,
 तिहां होसइ नयन मेलवडु, जा मनि जसइ सनेहो रे. ८०९ आ
 नेह-परीक्षा जाणीइ, सही परदेसि गयाइ,
 निस-दिन समरइ न विचलइ, विज गुण जेम गयाइ रे. ८१० आ.
 जिम सूरयनि कमल-वन, जिम चातकनइ मेह,
 जिम नलिनीनइ चंदलु, तेहवुं राखे सनेहो रे. ८११ आ.
 राखे थांपणि प्राणनी, मेहली छइ तुज पासि,
 दिन थोडामां आविसिउं, ताणिया तुज नेह पासे रे. ८१२ आ
 गोरी मरुअसि दुख भरी, दिउं छउं माहरडी आण,
 रोतां दुख नहीं विसरइ, नयणां होसइ हांणि रे. ८१३ आ.
 सुंदरि वचन इसियां, सुणि हइहुं गर्हिवर थाइ,
 विरहि-दवानल परजलइ, बोलिउ जाय रे. ८१४ आ.
 पालव साही पति तणउ, रूथी रहि ते वाट,
 आंसूडइ भीनु उरि-कांचूउ, प्रीउ जाति उचाटो रे. ८१५ आ.
 वाहल मुज विण माहरी, कुण करसइ संभाल,
 विस्हानलि तनु सूकसइ, जिम तरुअर विण झालो रे. ८१६ आ.
 सुनि रानि सूवेलडी, विण सीचइं कुरमाइ,
 गोरी प्रीउ नेहे-नयण विण, झुरी झुरी पंजर थयो रे. ८१७ आ
 पणि पडी कूण मनावसइ, कुण करसइ अह सार,
 कुण सहिसइ ऊलंभडा, कुण देसइ आघारो रे. ८१८ आ.
 कां सरजियां पीउ वेगलां, वरि सि न लीघा प्राण,
 दोहिली विरहनी वेदना, कां थयउ देव अजाणो रे. ८१९ आ.
 बाहाल वीसारु रखे, गया पछी परदेसि,
 चिर विरहानलि जलइ वेलडी, सींचियो संदेसे रे, ८२० आ.
 अह मांहि को गुण नथी, तुह्ये संभारु जेण,
 को अवसरि संभारयो, अहनि दोस मिसेण रे. ८२१ आ.
 तुह्य गुण अह नही वीसरइ, मत वीसारइ मूंह,
 भमर भलेरां भेटसइ, करयो सार केवार रे. ८२२ आ.
 तुहम्यो मुजनि संभारयो, हूं तुह्य न समरेसि,
 मन साथइ संभारुं, ते तु छइ तुह्य पास रे. ८२३ आ.
 दूरि गयां सनेहडु; राखइ विरला कोइ,
 यम सूरयन कमलिनी, अवर न साहामूं जोए रे. ८२४ आ.

सइ-हथि आंसू लहीयां, देइ आलिंगन प्रेमि,
 पीउडु यहइ अह चालवा, कइ करइ अमंगल ऐसो रे, ८२५ आ.
 दुख-सायरिं मुज बूडतां, वरिसि म आंसू-घारि,
 एक तरतां छइ दोहिलु, जोइ न चिति विचारो रे. ८२६ आ.
 छेह नही प्रेम-वचननउ, दिवस घणेरडु जाइ,
 अति दुख वाघइ देखतां, हइडुं गहिवर थयो रे. ८२७ आ.
 हवइ नही समय विलंबनउ, मन डमडोल करेइ,
 अह जावा दिउ सीखडी, हइडइ दुख म धरेयो रे. ८२६ आ.
 नयणां-हांणि रोयंतडइ, झूरतां तनु-हाणि,
 मन दुख इम नही वीसरइ; चिता चिन्ति म आणे रे. ८२९ आ.
 वाहाला साचूं अह पणि, मन नवि राखिउं जाइं,
 पसरिया सांयर पूर जिम, कहेइ कहेइ ठामि बंधायो रे. ८३० आ.
 कारय-सिधि हु तुह तणी, मि नवि कीध विलाप,
 नयण गलइ कडुआवीयां, तुह विरहानलि तापे रे. ८३१ आ.
 अह जावा आदेसडु देइ, न सकइ रे मन्न
 बोली न सकइ जीभडी, किम आपुं आदेसो रे. ८३२ आ.
 शतखंड थाइ जीभडी, जावा कहितां रे बोल,
 भारइ किम तूटइ नही, मनइ धरइ डमडोलो रे. ८३३ आ.
 हंसइ भरिया ऊचोलडा, सोहवा परदेसि,
 जिणि सरोवर हंस जीलता, ते किम दिइ आदेसो रे. ८३४ आ.
 चालणहार चालसइ, जासइ नव नव गाम,
 दुख देखणहारां एकलां, रहिसइ सूनलइ ठामो रे. ८३५ आ.
 कहि सिउं करसइ गोठडी; सरोवर हंस गणेण,
 किम जासइ दिन झूरतां, मिलसिउ कैति दीहेण रे, ८३६ आ.
 राखीतां रहिसइ नही, जे हूआ चालणहार,
 को अवसरि संभारयो, जाता हंस जुहारो रे. ८३७ आ.
 घणउं घणउं कहीइ किसिउं, रखे वीसारु चिति,
 थोडइ घणूं स जाणयो, करयो अह्वारडी चींता. ८३८ आ.
 वली वली ए कहि छइ किसिउ, वाहाली संभारण काजि,
 वीसारतां न वीसरइ, तुज गुण राति न दीहो रे. ८३९ आ.
 वीसारीयां नवी सरइ, जे गिरुयां गुणवंत
 दूर गयां नेह सांभरइ, हैअडइ गुण अनंतो रे. ८४० आ.

सोहाविउ सोइ देसडु, जिहां तुह गमन करेइ,
 रान थयु आदेसडु, वाहलां दूरि गणण रे. ८४१ आ.
 हंसा जिणि दिसि गम करेइ, तिणि दिसि मंडन थाइ,
 ते सरोवर जूरी मरइ, जिहांथी हंसल जायो रे. ८४२ आ.
 रे गुणवतां नाहला, दरशनि अमीय झरंति,
 दुर्लभ तुज मुख-चंदलु, कहीं देखसिउं एकांते रे. ८४३ आ.
 नीठर हैडुं पुरुषनूं, कठिन घडिउ जिम लोह,
 नेहइ नारी टलवलइ, नाणइ प्रीउ मनि मोहो रे. ८४४ आ.
 टलवलतां प्रीउ विलपतां, महेलंता निरधार,
 नीठर मनडुं किम वदइ, ते मुज कहु विचारो रे. ८४५ आ.
 परवत सरखा भेदीइ, नइ-पाणी परवाहि,
 कठिन हैउं तुह पाहाणथी, नीठर निरगुण नाहो रे. ८४६ आ.
 वेध विलाइ रस रमी, चितडूं चोरी जाइ,
 प्रीउडा ए तुज पापनूं, किम सुजवणउं थायो रे, ८४७ आ.
 जउ जाइसि तु जाइ तूं, प्रीउ मुज कंठि म लागि,
 होइ अमंगला पंथीया, मृत माणसनउं संगो रे. ८४८ आ.
 जउ तुह न रहउ प्रीउडा, तु एक वयण करेइ,
 भमरा वास-निवास जेते, तुह अहनि देउ रे. ८४९ आ.
 बभसूया-वाहन गती, सिरि-वाहन-थणहार,
 गोरी तुज कहीदेखसिउं, जस वेणी हर-हारो रे. ८५० आ.
 भूपति जोसइ वाटडी, वेला थइअ अपार,
 जउ जावूं परदेसडइ. तु सिउ करइअ विचारो रे. ८५१ आ.
 तुं गोरी बलतूं भणइ, वाहालाजी अवधारि,
 किवारइ मनि समरयो, करयो अह तणी सारो रे. ८५२ आ.
 कुशलइ मारग वुल्यो, रुडा काज करेइ,
 गुणवंता मिलसइ धणां, अहनि चित्ति धरेयो रे. ८५३ आ.
 पंथि पधार प्रीउडा मन चीत्यां फल होउ,
 काज करु वहाला आपणउं, आ दिसि साहामूं जोयो रे ८५४ आ.
 वहाला वहिला पधारयो, सिद्धावउ ने सुजाण,
 यतन करी नइ राख्यो, तुह पाखइ अह प्राणो रे. ८५५ आ.
 अजितसेन आयास लही, हवइ चालइ परगामि,
 शीलवती वडलाविवा, साथइ आवी नामो रे, ९५६ आ.

सुंदरि नेह-गेहेलडी, धरती अति उचाट,
नयनां-जलधरिं सींचति, प्रीउ जावा तणी वाटो रे. ८५७ आ.
माथइ सूरयडु तपइ, चरणे वेल्ह-जाल,
बुलु मंदिरि गोरडी, तूं सूंहीलडी बोलो रे. ८५८ आ.
वाहाला विरहानल तपइ, तिणि दुखि दाजइ अंग,
तिणि दुखि ए दुख वीसरइ, अनइ वली तुह्य तणइ संगो रे. ८५९ आ.
चरणे खूचइ काकरा, लोही झरइ रे प्रवाह.
परसेवउ अंगि उतरइ, रहि रहि बूजवइ नाहो रे ८६० आ.
मोरइ आंसू-जलि सींचीउ, मारग शीलु रे हांय,
अनइ वली तुह्यची गोठडी, प्रीउ ए दुखडु न जोए रे ८६१ आ.
ईणि मसिं जेतीइ घडो, प्रीउ तुह्य साथि रहाइ,
सफल हुइ ते ते घडो, अवर अनारथ थागो रे ८६२ आ.
जोतां पणि लभइ नहीं, सजन वउलावा ठाम,
जिहां तुह्य वउलावी बलूं, तिहां रान मसाणो रे. ८६३ आ.
इम भूंइ वुली केतली, दूरिथी दीठउ राय,
अजिनसेन तव वीनवइ, वाणी सरस अपारो रे. ८६४ आ,
वाहाली आ वड-छांहडी, सरस सरोवर एह,
साहामा दिसइ कटकउं, हवइ वलु आपणइ गेहो रे. ८६५ आ.
बचन उसीकल आपणा, हवइं म वीसारसि चित्ति,
दिन दिन अधिक वधारयो, वहाली आपणीं प्रीति रे. ८६६ आ.
सुंदरि कहइ किम वाधसइ, वाहाली प्रेमनी वेलि,
सींचणहारा वेगलइ वनि, कुंण करसइ सारो रे ८६७ आ.
वाहाली बोली मवचन ए, जनमंतरि न मिलंति,
घण अंतरि ससि-कुमदनी, तुहइ नेह न चलंते रे. ८६८ आ.
हाथ वछोडावी जतां, वाहाला बल माणेसि,
जउ जाइसि मन मांहिथी, तु तुज बल जाणेसे रे. ८६९ आ.
प्रेम वसइं अति परिचइं, विरहि जलंतडइ देहि,
कांइ जे अगघटतूं कहिउं, ते उसीकल करेयो रे. ८७० आ.
वाहाली ते दिन कव हसइ, जव तूं अह्य दुह वेसि,
बाहलां तणा उलंभडा, सुणतां अमीय सरीसो रे. ८७१ आ.
इम उत्तर पडुतरइं, करीय सुरंगी वात.
हेवइ प्रीउडउ बुलावीउ, सूनी थइ सवि धातो रे. ८७२ आ.

गोरी पीउ वडलावी, सूनां रहिया ढंढार,
 मन वडलाविउं प्रीउ सिउं, हवइ कुण करसइ सार ८७३
 गोरी जोइ ऊभी रही, ओ वाहलेसर जाइ.
 नयणा लेयो रंगडु, जिम मन तृपतु थाइ ८७४
 मेहलीआ करि वादलूं, टाढा वाय सवाय,
 सजन सूहालां साचरइ, अंव म छंडे छाय. ८७५
 सजन चाल्या गुण मेहलीआ, हैयडइ मेहल्युं साल
 ते गुण-त्रेवडी समरतां, हैयडइ उठइ जाल. ८७६
 सजन चाल्या विदेसडइ, मेहली माहारी सार.
 तेणइ देसि मोरु जंवारडु, सि न सरजिउ किरतार. ८७७
 हुं सि न सरजी पंखिणी, जे भमती प्रीउ पासि,
 भूख-तरस वरि वेठती, नयणां तणइ विमासि. ८७८
 हुं न सरजी वालुका, जे प्रीउ चांपेत पाइ,
 पाणि कां सरजो विरहिणी, प्रीउ नवि देखूं माइ. ८७९
 रे शशिहर तूं बीजइ दिनि, मूंहनइं कलामां भेलि,
 इणि मिसि प्रीउ साहामूं जोइ, विरह विछोहिया मेलि. ८८०
 रे चंदन तोरा गंधमां, भेलि-न मोरु भाग,
 ऐणि मसि प्रीउ अंगइं रभूं, अवर न पामूं लग. ८८१
 रे चांपा तुज गुण करूं, पूरि-न मोरी आस,
 प्रीउ कंठइ वलगूं जइ, जउ लइ मुज तुज पासि. ८८२
 रे रे नागर वेलडी जु दइ तुज अवतार,
 प्रीउ मुख-मंडन हुं हवु, सफल करूं संसार. ८८३
 माइ विधाता मीनति करूं, माइ सिउ भेलि-न मूंह,
 एणइ मसि प्रीउ मुखि जे वसूं, पुण्य हुस्यइ वली तूंह. ८८४
 एणि परि नेह-गेहलडो, गोरी विलेख करेइ,
 उरि विरहानल प्रगटीउ, आंसु-जलि वरसेइ. ८८५
 उदीसइ पेला हाथीया, उ पेले वाहालु जोइ,
 वाली सकु तु बालयो, नयणां अंतर थाइ. ८८६
 प्रीउ पधारिया वाटडी, उडणि लागी छेह.
 प्रीउ नयणा बारिथी, हवइं सिउ वरससि मेह. ८८७
 न जाण्युं हूं वली वली, प्रीउ मुख जोसि रसाल,
 जिम वन-माली वन तणी, क्षणि क्षणि करइ संभाल. ८८८

विरह-दवानल प्रगटोंउ, बाली आस्या-बेली,
 अधर समां फल वेडीयां, हैडा-आस्या मेलि. ८८९
 जे देखी मन उल्लसइ, ते सज्जन परगांमि,
 सरखा को देखुं नहीं, मन राचइ जस नांमि. ८९०
 मन लागुं नारिंगडे, किम रमइ लिब-फलेण,
 मनि अलजउ सज्जन तणउ, किम भागइ अवरेण. ८९१
 सुमन भमरे सेवीयां, किम गमइ आउलि-फूल,
 ते गुण सज्जन केरडा, लाभइ केणइ मूलि. ८९२
 सुगुणी नइं मन मोहिनी, हंसे सेवीं गंग,
 निरगुण नीरस छीलरे, ते किम मांडइ रंग. ८९३
 गुण धणा मन सांकडू, हैयडामां न समाइ,
 तेह भणी आंसू मसिं, गुण उलटीआ न माइ. ८९४
 भीतरि विरहानल जलइ, मूहि धूआं-नीसास,
 सजन गुण वावाइउ, बालइ तनु वनवास. ८९५
 गया ते मन बुहरति करी, वणजारा पर ठांणि,
 अह्यनइं गुण वुहरावीयो, तस नहीं हुइ हांणि. ८९६
 रे सज्जन जउ तुझे गया, तु गुण मेहल्या कांइ,
 पापीडा क्षणि क्षणि दहइ, जिहां जाउं तिहां धाइ. ८९७
 सूनी सरोवरि पालिडी, ऊडणहारा हंस,
 सजन चाल्या परदेसडइ, अह्ये रडिया निरास. ४९८
 सहिजि सलूणां माणसां, दैवि कीयां सदोस,
 दुरियन नी परिं जिहां वसइ, तस मनि लाइ सोस. ८९९
 गुण संभारू केतला, मन भरीउं भंडार,
 जिम वयरागर भूंहडी, रयणा तणा अंवार. ९००
 सायर नीरह भूंई तिणह, गयणगणि तारांण,
 वयरागरि मणि सूर्यण-गण, पार नहीं एयाण. ९०१
 वरि विसहर खाधां भला, क्षणमां जीवत लेइ,
 पणि विरहानल दोहिलु, क्षणि क्षणि देहि दहेइ. ९०२
 विरहानल दीवा बलइ, सौचती नेहेण,
 देहडी दीवटि आवटइ, नवि उल्हाइ केणि. ९०३
 सज्जन जाता ते करिउं, जे वन भील करंति,
 दव लाइ दूरिं रखां, भीतरि जीव बलंति. ९०४
 सज्जन जातइ ते करिउं. जे पारधी करंती,
 मधुर वचन मूहि दाखवी, अह्यनइं गुण बाङ्गति. ९०५
 जउ जाणत दुख एवडुं, पहिलूं प्रीउ-विरहेण,
 तु नवि करत सनेहडुं, प्रीउ न जोअत नयणेण. ९०६

नेह-मूल दुख-वेलिन्, विरस विरंगी जेह, प्रिय विरहानल-फूलडां, मरणा-फल हुइ छेह.	९०७
सूकां भीतरि सरसपणि, मूढवि दुख वेयंति, नेहइ रतवि पंडुरां, दुणां बिहु तणयंति.	९०८
कां किधां परदेसडइ, वाहालां नेह सुरंग, अंगो अंगइ न मिलत, जउ नयणां मिलत सुचंग.	९०९
चंद नलिनी रवि कमलेनी, न मिलइ अंगो अंगि, दूरिं दीठइ उल्लसइ, नयणां केरइ सांगि.	९१०
नवि बोलावइ मधुर सरइं, नापइ कांइ रसाल, नेह नयणे निहालीयां, वाघइ कछप बाल	९११
सुंदरि नेह-गहेलडो, विलवती निशधार, प्रीउ सिउं मन वउलावि करे, पाछी वली सुविचार.	९१२
उभी वडनी छांहडी, नयनि उनइओ मेह, डग आधां न भराइ ते, हो हो धिगू ससनेह	९१३
प्रिय विरहि रोयंतडइ, रोआव्या गिरि-टूंक, नीजरणां मसि जल झरइ, गोरी जोइ निशंक.	९१४
वनि रोआव्यां रूखडां, गोरीइ रोयंति तंत, साल सलाव्युं विरहीया, गुण समरी विलवंत.	९१५
वन वारइ पंखी मसि, रहि रहि सुगुणि म रोइ जिहां संयोग वियोग तिहां, दुख धरइं सिउं होइ.	९१६
विरह तणां दुख दोहिलां, नवि बीसरइ जीवंति, विरहि मांणस न विसरइ, पणि दूबलडां हुंति.	९१७
सज्जन पहिलूं हूं सि न गइ, दुख न देखत एह, हैउं न फाटइ स्या भणी, वाहालां तणइ बिछोहि.	९१८
मांणस केरां हैयडलां, कठिन घडयां किरतार, विरहि न फाटइं ब्रजूमय, धिगू धिगू मनुष्य-जंवार,	९१९
विरह कराली बालिका, पणि पणि इम विलवंत, निज घरि आवी गोरडी, दिन जाइ झुरंत.	९२०
वनि भुवनि कही सुख नहीं, तालोबेलि ऊचाट, क्षणिक बाहरि क्षणि भूंइ, क्षण उभी क्षण खाटि	९२१
जेहनइं जेसिउं नेहडु, नेह विण तस मनि रांन एकि जाणे जग भरिउ, जेहसिउं नेह-बंधाण.	९२२
सवि सूनुं सजन विना, ऊवस सघलूं गांम, दुख भरि पुहुयो हीडतां, कोइ न पूछइ नांम.	९२३
जे सेरी सोहावती, लडसडते डगलेण, तेणइ सेरीइं मृग चरइ, सजन विदेस गएण.	९२४

कुसुम-सेजि जिणि मंदिरि, सुख विलसती रसाल,
 दीठां न गमइ ठांम ते, देखी सालइ साल. ९२५
 तेह ज मांणस तेह ज घर, तेह ज ते ठांण,
 एकइ जाते सहू गयुं, चंचल थयां छइ प्रांण. ९२६
 अन्न न भावइ विरहीयां, जल दीठउं न सुहाइ,
 वैध नही को तेहवु, जस दुख कहीइ जाइ. ९२७
 जे सहि मीलीया सजन सिउं, तस हैयडइ नितु साल,
 जे सजन सिउं नविं मिल्यां, सुनउ तस अवतार. ९२८
 सजन साथइं जे मिल्या, ते नितु झुरि मरंति,
 गुण संभारी आवटइ. सुख सुहणइ न लहंति. ९२९
 कां ते सजन सरजीया, अह्ने सरज्यां कइ कांइ,
 दुख कारणि नेह कां करु, दुख-सायरि पडीयांइ. ९३०
 इम गुण समरी विलवती, मेहलंती नीसास,
 मुच्छाइ धरणी ढली, समरी प्रेम-विलास. ९३१
 सही शीतल उपचारडा, करइ अनेक उपाय,
 नीर चंद चंदनह, ते विख-वेली थाइ. ९३२
 विरह-दवानल परजलिउं, छांति म सहि सलिलेण,
 हैयडुं पाहाण तणि परि, पीउ जासइ फूटेण. ९३३
 शीयल कयली पत्तडे, बीजि म विरह विलस्त,
 विरह-दवानल धीकीउ, वाधइ वाइ जडत्ति. ९३४
 भीतरि विरहानल तपइ, बाहिरि सिउ उपचार.
 उषध वाहालां-संग विण, न समइ रोग लगार. ९३५
 मयणराय किम वीसरइ, जायु विरह संतावि,
 सुमनस-दंसण शीयल-जलि, सिंचजइ नहुजाव.(?) ९३६
 चंदउ चंदन केलि-दल, ए जस इधण हुंति,
 पीउ विरहानलि सोइ सहइ, किम उल्हाविउ जंति. ९३७
 रावण-रिपु-सेवक-पिता, अरि-वल्लभ मत लांइ,
 तार्ति तेलइं शीतल-जल, छम छम अधिक सथाइ. ९३८
 गहिली मेह पिय-वयण, विण महेली कुंभ-पिण्ण,
 सायर-तनुया-सुत दही, सहि हूं दुब्बल तेण. ९३९
 हरतिय-नयणे जे वसइ, हे सखि ते मुज देइ,
 अगनि अगनि उतारीइ, सो पुण मयण दहेइ. ९४०
 कामण मोहण जिणि कर्या, तेदजि टालइ दोख,
 जेणइ लायु वेघडु, तेहजि भंजइ शोख. ९४१
 आकरसइ गुण ताहरा, मोहन-रूप रसाल,
 वसीकरण तोरां नयणलां, मारण विरह कराल. ९४२

વિયોગ ઉચાટન બોલડા, કામળ મોહણ એહ,
 અહ્મ વસિ કરવા સજના, કિહાં તે સીંચ્યા એહ. ૧૪૩
 વિરહી માંગસ ડુલ્હાં, ચક્રા જાગઈ સોઈ,
 એક રચણી રહતાં ગમઈ, દુલ્હા સરિયુ સવિ કોઈ. ૧૪૪
 થઈ સચેતન સુંદરિ, સાલઈ પ્રોડ-સનેહ,
 ગુણ સંભારડી ગોરડી, પંજર હવું દેહ. ૧૪૫
 જે વાટઈ સજન ગયા, ફેરા દિઈ તિણિ વાટિ,
 જઈ રમઈ સુનઈ રાંનડઈ, ધરતી અંગિ ઉચાટ. ૧૪૬
 આંગઈ થાંતકિ બોલાવીકાં, વડલાવીયાં એણઈ ઠામિ,
 દુલ્હા સાલઈ તિણિ દીઠડાઈ, વાહાલાં જાતઈ ગાંમિ. ૧૪૭
 કામ ઉપાય નવ નવાં, ગોરી ફેરા દેઈ,
 હૈ હૈ વૈધ વિલૂબડા, સુપરિ સંવરિં વેઈ (?) ૧૪૮
 સજન પાંહિ વિસહર ભલા, ક્ષણમાં પ્રાણ હરેઈ,
 વેધ વિલ્હા લાઈ પંજરિ, ક્ષણિ ક્ષણિ દેહ દહેઈ. ૧૪૯
 સજન દીઠઈ જીવીઈ, મરીઈ અણદીઠેળ,
 સુગુણાં સંગ ત્રસાલૂઆં, ત્રસ છીપઈ કહુ કેળ. ૧૫૦
 આંવા-ફલની આસડી, કહરિ ન સફલી સોઈ,
 સગુણ સલૂણાં મનિ વસ્યા, અવર ન રચ્યઈ કોઈ. ૧૫૧
 મોતિ-ચૂરિ ચિણંતડાં, સરોવરિ શીલઈ હંસ.
 છીલરહે બગ ડોહીઈ, તે કિમ કરઈ પ્રસંસ. ૧૫૨
 ગુણ સંભારી જેહના, ભમરુ જુરે મરંતિ,
 જાં તે માલતિ નવિ મિલઈ, તાં કિમ આસ ફલંતિ. ૧૫૩
 જોઈ જોઈ પાછડ વલઈ, બાપીડુ જલ ચંગ,
 તેહવાં સજન કો નહોં, જે દીઠઈ હુઈ રંગ. ૧૫૪
 સગુણ સલૂણાં વેગડઈ, અવર ન ભાવઈ કોઈ,
 સુર-તરુ તળઈ મોલાવડઈ. આક ન મોઠડ હોઈ. ૧૫૫
 ઝૂડી ગયા તે હંસલા, સૂંની સરોવર પાલિ.
 જેહસિહં રૂડા ભાવતા, તે પુહુતા પેલાડિ. ૧૫૬
 જિમ જલ વિરહિ માછલી, તાલોવેલિ કરાઈ,
 સજન વિળ તિમ મૂંહનઈ, દિન દલવલનાં જાઈ. ૧૫૭
 ફાટિ ન વિરહિં રે હૈયા, કાં તૂં નીઠર આજ,
 વાહલાં વિળ જે જીવીઈ. તિણિ જીવઈં સિંઝ કાજ. ૧૫૮
 સનેહ વિછોહા દોહિલાં, ઢૂંગરિ દેયો લીહ,
 આવટણું આઠઈ પુહુર, સજન વિછોહા જીહ. ૧૫૯
 સજન કેરાં દુલ્હાં, આપિ ન જડેં મંજાઈ,
 કમલ વરઈં રવિ અથમણિ, પહિલું તનિ કરમાઈ. ૧૬૦

मित्र दुख देखइ नहीं, आपइं संकोचाइ,
 नेह खरु रवि कमलनु, अवर न दीठ सुहाइ. ९६१
 मांणस पांहि दाडुर भल, मेह विण प्राण त्यजंति,
 अहव निसनेहां मांणसां, सरणां, भय न धरंति. ९६२
 तहेवुं नेह लगाडीइ, अवर न जां सुहाइ,
 जिम मेहा बप्पीहनइ, नेह देखाडी जाइ. ९६३
 हंसा आपि-न पंखडी, मन भावइं सो लेइ,
 अलजउ भांजउ मन तणउ, जइ ते सजन मिलेइ ९६४
 ले चंदा चतूर तूं, मोरी करि न संभाल,
 सजन संदेसु दाखवी, जाता प्राण स वालि ९६५
 युग सरखी रयणी गसुं, वरस समानां दीह,
 सुनउं यौवन सजन विण, आलइं जाइ दीह. ९६६
 वली वली जोइ नयणलां, करि आरीसु लेइ,
 सजन दीठा एणे नयणले, हूं बलिहारी तेणि. ९६७
 चिंता मनि छइ मिलणनी, सारणि हैइ वहेइ,
 नवि मांगइ चिंतामणि, जां सजन न मिलेइ. ९६८
 एक जि चिंता सजननी, अवर बीसारी चित,
 चिंता थकी अधकी दहइ, कोइ म करयो प्रीति ९६९
 ते दिन कहीइ आवसइ, जहां मिलसिउं एकांति,
 कुसुमि विछाही सेजडी, प्रीउ सिउं विहीसइ राति. ९७०
 नांम न मेहलइं नीद्रमां, प्रगट करइ मन-वात,
 तालोवेली उरतु, दाधजवर उचाट. ९७१
 सज्जनइं सुहुणइ मिलूं, मनि हुइ हरख लगाए,
 देखी न सकइ दैव ते, नीद्र हरइ तेणी वार. ९७२
 विरहि म आवइ नीद्रडी, वली विशेष संयोगि,
 सही ससनेहां मांणसां, पहिलूं नीद्र वियोग. ९७३
 हूं जाणुं सुहुणइ मिछिउ, मनि हुइ दुख-बीसार,
 करुं उपाय घणी परइ, नावइ नीद्र लगाए. ९७४
 आंखडीयां रातडि धरइ, अलजउ दोइ मिलणांइ,
 एक सजन नइं नीद्रडी, दो जण छोडि गयांइ. ९७५
 चिंताइं सभरित भरी, सजन विरहिं देह,
 आवी न सकइ नीद्रडी, कसरारिं नयणेह(?) ९७६
 नयणे वेची नीद्रडी, अंगी करिउ अणुराय,
 वलती सी तस आसडी, जे करि चडोयां जाइ. ९७७
 उत्तर देइ आकली, सहू दूबलां पूछेइ,
 जे सजन विछोहीयां, मातां किम हुइ तेह. ९७८

सजन सलूणां मनि वसइ, अधिक वधारइ सोस,
 तनु भिजइ भीतरि गलइ, वाहलां मोटउ दोस. ९७९
 बहु गुण भरीइ सजन-तनि, पइसणि न लहुं भेय.
 तेह भणी हूं दिनि दिनि, पत्तल अंग करेइ. ९८०
 विरह-दवानलि जालीउ, छांटिउं नयण-जलेहिं,
 तुहइ सहइ पत्थर दिइ, दिनि दिनि पंडुर देह. ९८१
 आंसूडां क्षणि क्षणि जरइ, नयनि अखंडी-धार
 विरह-सरोवर उलटिउ, नयणां वहइ घडनाल. ९८२
 रोइ रोइ छूटइ आंखडी, हैडहूं किम छूटिइ,
 जिम दव लागु वेडिमां, भीतरि जूरि मरेइ. ९८३
 भीतरि विरहानल जलइ, मूहि धूआं-नीसास,
 नयणे आंसूडां गलइ, हैयडइ ऊठइ जाल. ९८४
 समय समय ना बोलडा, प्रेम तणा एकांति,
 निःकारण मनि समरतां, हैयहूं हेजि हसंति ९८५
 उजाणे लीलां करी, वाटइ सजन जाइ,
 वेध विलूधां माणसां, ते केडइऊ जाइ. ९८६
 सजन गुण संभारता, थाइ अचेतन देह,
 भूख त्रस नवि सांभरइ, मूच्छाइ ससनेह ९८७
 सजन पासइ मन वसइ, सुनुं भमइ ढंढार,
 दोहिलु पापी वेघडु, मरम भलुं अकवार. ९८८
 पारेवा नेहइ मरइ, दाडुर मेह विहीन,
 नेहइ बंदूधा सवि मरइ, जिम जल विरहि मीन, ९८९
 विरहि मांगस सही मरइ, अहवा जउ न मरंति,
 दव-दधां हुइ साल जिम, निशि जूरि मरंति. ९९०
 पहिलूं नयणां नेह करइ,^१ चिंता चित्ति घरेइ,^२
 नव नव संकल्प ऊपजइ,^३ विरह प्रलाप दहेइ^४ ९९१
 नयणां नाठी नीडडी,^५ तनु जूरी जिब्भेय,^६
 आंखडीयां आंसू झिरइ,^७ अति उनमाद वाहइ.^८ ९९२
 गुण समरइ मूर्छा दहइ,^९ विरहि मरणां होइ,^{१०}
 विरहीनी ए दस दिशा, साल समांगी होइ. ९९३
 कबहि मिलुगी वल्लहां, मन मिलणां अहिलास,
 इअ चित तां मांगसां, जीवीय रखइ आस. ९९४
 समरि समरि गुण मालती, भमर भमी झुरंत,
 तिम गुण समरि सजनह, झूरि झूरि मरंति. ९९५
 मानस-गुण मनि समरता, अवर सिउं न मलि हंस,
 गुणवंता ते सरभलां, तेह भला ते हंस. ९९६

समरइ हाथी विंजनइ, करहा मरुथलयाइ,
 तिम मन समरइ सजनह, जोयण लख गयाइ. ९९७
 प्रगट करइ गुण तेहना, जेहसिउं जस अणुराय,
 एक वाहलं गुण-गान विण, अवर न कोइ सहाइ. ९९८
 अलता गुण कहइ तेहना, जे जस उपरि रत्त,
 नाम लेतां मन उल्लसइ, जिहां हुइ अक चित्त. ९९९
 दिन दोहिलइ नीठर नहीं, रयण रडंत विहाइ,
 विरह तणी जे अघ-घडी, ते युग सरखी थाइ. १०००
 भूख नहीं निद्रा नहीं, तालोवेलि प्रलाप,
 दाधज्वर दहइ रोग ए, दोहिलु विरह-संताप. १००१
 हैयडइ कांइ सुजइ नहीं, मुहुडइ नवि बोलाइ,
 है है विरहां मांणसां, पहिलूं मति मूंझाइ १००२

क्वचित्

अभिलाख १ स्मृति २ गुणकीर्तिन ३, उद्वेग ४,
 व्याधि ५, जडता ६, चित्ता ७, प्रलाप ८. उन्माद ९,
 मरण १०, एता स्मरदशा प्रोक्ताः, अतएवदृष्टक
 व्याख्यातां.....

आगइ विरहानल तपइ, चंद्र दहइ घली देइ,
 आगइ सरोवर उलटइ, उपरि वरसइ मेह. १००३
 हर-बाहन सायर-पिता, अमीय कला निकलंक,
 नलिनी सिउं तुज प्रीतडी, इम कां दहइ मयंक. १००४
 रेलइ चंदा चतुर तूं, चित्ति न चित्त सुजांण,
 आगइ विरहानल तपइ, उ स्युं करइ परांण. १००५
 रे शशिमुखि मनि समरि तूं, पूरव वैर विचार,
 मुख साथइ बल मांडती, मुख केरइ आधारि. १००६
 रे चंदा सुणि वत्तडी, गुणवंत जोइ न चींति,
 बिहि विपडयां वझ सोधीइ, ए कुण उत्तम-रीति. १००७
 आं प्रीउ नावइ दैव तूं, तां शशिनइ जंपेइ,
 जब आवइ मोरु वल्लहु, तव ससि महिम करेइ. १००८
 रे पापी सुणि वंदला, विरही मारणहार,
 भयि जाअेसि ए पापथी, बल तूं म करि गमार. १००९
 विस-सायर कुरंग-प्रिय, सच्च-चंद दहेउ,
 सीयल चंदन कां दहइ, एमह भेय कहेउ १०१०

नेह हैइ सज्जन वमइ, तेहइ दुणु भार,
 विरही-माणस दूबलां, कहु सहि कवेण विचारः १०११
 सज्जन सहिजि सलूणडां, तम्मय पीउ करेइ,
 विरहानल सूरय तपइ, तणि झीणंग सहोइ १०१२
 विरही कां हुइ दुबलां, कारण कहु-न विमासि,
 सही ए नशि-दिन जेहनइ, पलि पलि वाघइ मांस. १०१३

उत्तर

भाठ पुहुर अंगीठडी, भौतरी धीकइ जास,
 मांचइ किम सलूण ते, पल पल वाघइ मांस. १०१४
 जे जे बोल्या बोलडा, सजनि नेह-रसाल,
 खिणि अटकइ ते हैइ, जिम अणदीठउ-साल. १०१५
 जे जे बोल्या बोलडा, सजनि नेह-रसाल.
 ते ते बोल संभारता, सूकूं सालइ साल. १०१६
 घडली वरसा सु समी, रयणि अनीठी थाइ,
 सजन विण जे जीवीइ, ते जीविउं न कहाइ. १०१७
 सजन जातइ ते करिउं, जे वली करइ सोनार,
 विरहि अंगीठी खार-गुण, गाली सघली घात. १०१८
 सजन जातइ ते करिउं, जे वली करइ लोहार,
 विरहानल मन तापवी, दइ गुण धणह-प्राहार. १०१९
 सही ए गुण सजन तणा, सोइथी नीचा दाइ,
 सुइ वीधी मेलइ एकठां, सजन अलगाथाइ. १०२०
 सजन सहिजि सीयला, गुण-दावानल भाग,
 निशि-दिनि रहइ जु एकठां, तुहि-न जाइ सभाव. १०२१
 सजन नहीं ए पारधी, नांखइ निज गुण-पास,
 निशि-दिन आवटणुं करइ, मिलइ न मेहलइ आस. १०२२
 सजन साप समाणडा; सहिजि हुइ वंक,
 वंकिम नयणे विख वमइ, वयणे देइ डंक. १०२३
 दाहि दाहि फलि कलमलुं, रतडि पहिलुं देहि,
 पछइ अनुदिन झमझमइ, वीछी डंक सनेह. १०२४
 सज्जन गुण नहीं तुह तणा, वीछी सरखा होइ,
 दीसंता मुहुडइ समा, ऊकराटि विख जोइ. १०२५
 एक परइं दुरियन भला, दीठा दहइ विकराल,
 सजन अणदीठा दहइ, दीठि सालइ साल. १०२६

विरह भलु एकीं परइं, संगम सुख जणाइ,
 तेहजि सज्जन संगमि, तनमय विरहि जणाइ. १०२७
 सजन ग्रहियां मन भीतरि, कीधी वाडि सनेह,
 तु परदेसइं किम रहिया, सुपनि न महेलिया एह. १०२८
 सजन देखुं जा लगइं, तां मनि हुइ समाधि,
 जब सजन दुरइं गयां, तव वाधी असमाधि. १०२९
 पहिलउ पडिउ वरांसडु, जे मइ कीउ सनेह,
 मन आपी परवसि थयां, हवइं जीवित संदेह. १०३०
 जउ जाणउ दुख एवहुं, तु नवि करत सनेह,
 जिम छाली पाणी पीइ, जलह न अप्पइ देह. १०३१
 बाउल-कंट सरीसडा, सजन गुण सुविशाल,
 पइसंता दीसइ नहीं, भीतरि सालइ साल. १०३२
 बांका बोरि सकांटडा, सजन गुणह समान,
 खूचीनइं पाछा वलिया, जम जम करइ पराणि. १०३३
 सजन गुण जिम लूगडूं, मुज मनि बोरि-कंटालि,
 ऊहेहुं नवि ऊखडइ, वलगइ तारो तारि. १०३४
 मारि कटारि प्राण लि, वरि विष देइ मारि,
 पणि रे पापी देव तूं, सज्जन विरहि म मारि. १०३५
 कइ अमृत कइ विख समा, सज्जन किस्सा कहाइ,
 संगमि अधिका अमीयथी, विरहिं विख सम थाइ. १०३६
 तेहवा सजन सनेहडा, जेहवां रंख पलास,
 जिम जिम विरहानल जलइ, तिम तिम पल्लव तास. १०३७
 हैडा सुपरि वारतां, कां तिइ कीउ सनेह,
 भुख गइ निद्रा गइ, ए फल लाधां रेहि. १०३८
 हेजि-हीसी तेह करिउ, करतां जाणिउं सुखु,
 निरवहितां हवि दोहिलूं, विख विरहानल दुखु. १०३९
 हैया व्यसन वसाइआं, कुडउ करवि सनेह,
 भूख तरस न सांभरइ, आवटणउं निशि-दीह. १०४०
 मनि संताप जि तेतलु, जेतु हुइ सनेह,
 तिल पीलीइं तां लगइ, जां लगइ दीसइ त्रेह. १०४१
 सहि ससनेहां दुखडां, आपि सहिणां होइ,
 दुध अगनि ऊकालीइ, नीर बलत जोइ, १०४२

प्रीति न कीजइ जां लगाइ, तां मनि हुइ समाधि,
 जबथी मांडी प्रीतडी, तबथी आणी व्याधि. १०४३
 जेता सुखनिं कारणिं, मांडी प्रीति रसाल,
 तेता मुज फरि हूयां दुख, दहइ विरहानलनी झाल. १०४४
 नयणां डूंगर-झरण जिम, नितु नितु नीर झरेइ,
 हैडूं रत्न तलाव जिम, पूरिं फाटी जाइ. १०४५
 हैडूं दुखिं पूरीउं, बिम दाडिम-कुली एण,
 सज्जन को नहीं तेहवु, ए दुख भंजइ जेण. १०४६
 हैडां भीतरि दव जलइ, सज्जन-गुण अंगार,
 नवि दीसइ जेणि उल्हवूं, अवगुण-नीर लगार. १०४७
 हैडा पातिग एवडुं, ति न लहूं सिउं कीदूध,
 नयणां नइ रस अण्णीउ, तुज झरेवूं दिदूध. १०४८
 पीउ-विरहनल लग्गीउ, हैडा-भुवण मज्जारि,
 हल्लु-फूल्लवि नीसासडा, नीसरइ वयण-दुयारि. १०४९
 विरह विछोहियां नेह तजउ, नयणां दो धडनाल,
 हैअडुं रांन तलाव जिम, फाटत तु ततकाल. १०५०
 कुसुम कुतुहल केलिहर, चंदु चंदन चीर,
 सजन माणस विरहीयां, एतां दहइ शरीर. १०५१
 ऊमाहियां ते उचल्यां, पुहुतां पेलइ तीरि,
 मन मोरु साथइं गयुं, जंखर रहिउं शरीर. १०५२
 बीसारियां न बीसरइ, गुणि गिरुआं रसाल,
 जिम पगि भागु कांटडु, खिणि खिणि सालइ साल. १०५३
 खटकइ कवीयण-वयण जिम, सजन-प्रेम अपार,
 विरह खटकुइ तिणि परिं, जेहवा बोल गमार. १०५४
 गुणवंता मन भावतां, सज्जन मिलइ केवार,
 देखी न सकइ दैव तु, करइ विछोह अपार. १०५५
 आज ज भागी नोंद्रडी, आज ज गया बिदेसि,
 आज ज सूनूं मन थयुं, सेरी मंदिर देस. १०५६
 प्रीउ परदेसइं चालतां, जेता दिन्न-दीह,
 खिणि खिणि ते दिन समरतां, मंदिर भरीउं लीहि. १०५७
 अंगि वयणे लोयणे, सिय नीसासु मेह,
 विरह विछोहियां अध-घडी, वरस समाणो एह. १०५८

अगनि थकी अधिकु दहइ, वलह-विरह विलास,
आंसू-जलि नितु सोचतां, वाधइ अधिक हयास. १०५९

गुण संभारी गहिवरी, हैडा झुरि म झुरि,
जस मिलवा अलजु धरइ, ते सज्जन छइ दूरि. १०६०

चकवी मिलवा टलवलइ, चकवु पेलइ तीरि,
घण अंधारु रयणि भर, आगलि उंहूं नीर. १०६१

कां तूं झुरइ रे हीया, सज्जन तणइ वियोगि,
जहीं होसइ दिन पावरा, तहीं मिलसइ संयोग. १०६२

सजन विरह विगोइयां, आसार खुइ जीव,
कालइ उंवर पाकीइ, मिलइ जीवतां जीव. १०६३

हैडा कुशल ज मग्गीइ, वलह अनि अप्पाण,
कबंही मिलइगां सज्जनां, आशा मेरु समान. १०६४

सज्जन विरहानल बलइ, ते मु दुख न होइ,
हीइ वसइ छइ सज्जनां, रखे बलतां सोइ. १०६५

हैडा फटि पसाउ करि, नीठर जीवइ काइ,
सज्जन गुण संभारता, फटवि दहु दिसि जोइ. १०६६

सज्जन पुव्व-भवंतरिइं, दो जण वइर किसियांइ,
नेह लगाडी मरण दिइ, मरण मज्जे वसीआंइ. १०६७

हैंडूं पंखीनी परइं, मेहलियां सवि कसीयांइ,
कोइ न दीसइ तेहवु, जिणि तुहो वीसरियांइ. १०६८

विहि वरां सा बिहु परि, नेह जि सरखिउ कांइ,
अहेव सनेहां मांणसां, पंख न अप्पी कांइ. १०६९

जह पिउ मिलणि उमाहीउं, पूरइं पसरइ चित्त,
तिम जउ पसरइ पांखडी, तु उडी मिलुं नित्त. १०७०

जाणउं जै उडी मिलुं, पंख न दीधी दैवि,
मनमां रहइ मन-वत्तडी, अति अबटाइ जीव. १०७१

सारसडां मोती चिणइ, मन भावइ सो लइ,
एक बार साजन मिलउं, पंख विकाती देइ. १०७२

विहि रूठी तु सिउं करइ, पांखडीखांइ पराण,
चकवां रयणि विछोहीयां, कांठा सायर समान. १०७३

चकवां रयणि विछोहीयां, पंख पसाइ मिलंति,
पंख-विहुणां मांणसां, नाउं दिन नवि रत्ति. १०७४

दीहा वज्ज सरीसडा, दैवि कीया कराल,
 तु रयणी सिहानी घडी, विरही-माणस काल. १०७५
 दैव आरांधिउ एक मनि, विरहइं पुव्व-भवेण,
 वरस समांणी अध-घडी, दीधी पणि वंकेण. १०७६
 दुखीयां तणे नीसासडे, दीहा न बलइ कांइ,
 विरही-माणस शापवइ, रयणी गली न जांइ. १०७७
 विरहिं वाघइ पापिणी, संगमि वहित विहाइ,
 ए निःकारण वइरणी, रयणी फीटउ माइ. १०७८
 रे विह सुणी एक वत्तडी, कइ मुज सज्जन मेलि,
 कइ दिन रयणी मूलसिउं, सायर मांहि मेहेलि. १०७९
 टलवलतां निसि नीगभूं, पापी दिवस न जाइ,
 दिन झूरंतां जउ गलइ, विहाणउं नवि होइ. १०८०
 दिवस बलु रयणी गलु, जीविय बीज पडेउ,
 सजन सिउं मेलावडु, जउ हय विहि न करइ. १०८१
 हूं तुह पछउं हे सही, उत्तर दिउ मुज केण,
 राति दिवस बिमणां हवइ, पीय माणस विरहेण. १०८२
 सजन मन भोंतरि वसइ, मिलीउं जीवि जीव,
 तीह जीविय जे दीहठा, दुणा कियतें दैवि. १०८३
 सजन मांसण विछोहीयां, घण-नीसासा होइ,
 तेह भणी दिन रातडी, अखय अनीठी होय. १०८४
 पीउ मण वसतइ मिलहिउं, नाण अनुववियोइ,
 अम्माणूं जाणूं नहीं, परि पिछउं पण लोइ. १०८५
 पंजर मूंकी मन भमइ, किंहि-न विरहेण करेइ,
 जिम फल लोभिं सूडली, अहि-निसि फेरा देइ. १०८६
 नीसासु ऊजागरु इसाऽरति आरति,
 भूखा तरस तनु तनु हवइ, विरही लक्षण मित्त. १०८७
 विरह थकी वरि विख भलूं दुख नवेइ खीण रे,
 पणी दवनीं परि नितु बलइ, पापी विरह-विकार. १०८८
 विरह थकी वरि विख भलूं जेहनइ माणस खांइ,
 पापी विरह बीहामणउ, जे मांणसनइ खाइ. १०८९
 विरह थकी वरि विख भलूं, खाधूं मारइ जेह,
 विखथी विरह नहीं भलु, अण-खाधु मारेइ. १०९०

विरह थकी वरि विख भलूं, नितु सेव्यां न मरंति,
 जिम जिम विरह जि सेवइ, तिम तिम अधिक दहंति. १०९१
 मित्त न कीजइ जां लगइ, तां सुख हुइ चित्त,
 दुख लेइ सुख नीगमिउं, जिणि को कीउ मित्त. १०९२
 सज्जन को तहेवु नहीं, इणइ संसारइ तेह,
 जस दुखी देखी अण्णू, मन-ठारवण करेइ. १०९३
 जेहनइ सज्जन को नहीं, सुख-दुख नउ विश्राम,
 रान-तलाव तणी परइ, तस मन रहइ किम ठामि. १०९४
 जे अध-वहिची दुख लीइ, तेहनइं दुखु कहेउ,
 निरगुण नीरस दुख कहिउं, जग जग हास करेइ. १०९५
 जे जाणइ दुख-वेदना, तेहनइं कहीइ दुखु,
 जण हासूं मनि उरतु, जउ मन दीजइ मुक्खु. १०९६
 विरला जे दुख सांभलइ, विरला मनि धरइ दुखु,
 विरला पर दुखि दुखीया, विरला भंजइ दुखु. १०९७
 पेट भरिउं परहंसडे, उपरि बालइ वेध,
 ठारवणउं एकइ नहीं, किम रहिसइ ए देह. १०९८
 दैवइं सरज्यां वेगलइ, केतु कीजइ सोस,
 कुण लहिसइ रानइं रडिउं, हैडा करि संतोष. १०९९
 गोरी कंत वियोगडइ, शिथिल हुइ वली चियारि,
 त्रणि बाधइ च्यारि उसरइ, त्रणे दहइ अपार. ११००
 कंचू १ कंकण २ नेउरी ३ मेखल ४ शिथली होइ,
 निशि १ वासर २ नीसाणडु ३ त्रणि अखूट सजोइ. ११०१
 भूख १ तरस २ तनु ३, नींद्रडी ४ चचारइ उछां थाइ,
 त्रणे रितु असुहामणां, वल्लह विरह न माइ. ११०२
 सही ए अचरति एक मुज, कहुनिं कहिउं न जंति,
 साल खटकुइ हैडलइ, नयणे नीर गलंति. ११०३
 खजन रुठा किम जाणीइ, नवि दुहवइ वयणेण,
 मारइ नहीं विख आयुधिं, परि मारइ विरहेण. ११०४
 बापीडा पीउ करइ, मारि म वयण-सरेण,
 ते माणस सिउं मारीइ, जे मारियां विरहेण. ११०५
 सारसडा तोरी पांखडी, तु जाणसि सुप्रमाण,
 अउ लियावसि संदेसडु, वल्लभ पंख प्रमाणि ११०६

लोक-अयाण अबुज कहइ, डील्लि दूबलां काइ,
जस डीलइ कोउ बलइ, ते किम सुंदर थाइ. ११०७

को न लहइ मन-दुखडां, जण जाणइ सी दाइ,
जे कारणि हूं आवटुं, ते उवेखी जाइ. ११०८

सूडा तूं महीयलि भमिं, कुण रलीयामणउ देश,
जिहां पीउ सोइ सोहामणुं, अलखामणउ असेस ११०९

वेध लगाडी जे गया, जां ते पीउ न मिलंति,
तां मन केरां दुखडां, कुण देखी भजंति. १११०

सुगण सलज्जह मयण-भड, पसरिउ किसिउ करेइ,
पंजरि-बद्धउ सीह, जिम, अंगच्छिचयन्निभन्निभइ. ११११

अथ पनिहां :

पीउ परदेसि जंत कि सुखु वुलावीयां,
नयणे निद्रा भूख कि ए नवि आवीयां,
अण-तेडिया आव्यां दुखु किहांथी एवडां,
पनि० अन-तेडियां आवंति कि नोच सहावडां. १११२

अण-दीठइ उचाट कि दीठइ मन कलमलइ,
आगलि रहिं दहइ मान कि दूरइ जीउ बलइ,
आवटणुं निसि-दीह कि घडीअ न मन रहइ,
पनि० जेणिं कीया सनेह, किउ सुख लहइ. १११३

नयरि अयान अबूज कि बहूआ नर वसइ,
सो सज्जन विण रान कि मुज मन डसडसइ,
सेरी सुनी चाहत मनि दुख उल्लसइ,
पनि० सज्जन सोइ परदेसि कि परि परि विहिकसइ. १११४

काज उपाइ सुपरि निसि-दिन आवतां,
फेरां देतां लक्ष कि सेरी सोहावतां,
एक जि माणस कारणि फिरि फिरि पेखतां,
पनि० तेह जि सेरी आज न सुहाइ देखतां. १११५

मंदिरि मोटइ गुखि कि निसि-दिन खेलतां,
मन मोहन जे ठाम कि घडीय न मेहलतां,
तिणि थानकी आज कि बइठां नवि गमइ,
पनि० अवहीं रान समान कि तिणि घरि मृग रमइ. १११६

गाथा गीत कथा-रस पीउ सिउं खेलतां,
सही सिउं जे पुर, घडीअ न गमतूं मेहलतां,
मिं जाणिउं सही गाम कि महिमा एवडु,
बूपनि० जिउ एह पटंतर पीउ तेवडु. १११७

चैत्तइ मुरिया चंपक मलु-वनि महिमहिउ,
मलयानिल विख काल कि पंथीकुं गहिगहिउ,
संयोगी मन साथि कि तरुयर कूपलिउ,
पनि० किशलय विरही चीत कि जाणे दव बलीउ. १११८

मनोहर मास विशाख कि फुलइ गहिवरिउ,
वन-वाडी शुक्र मधुकर कोकिल परिवरिउ,
विरहि कू पीउ पंथ कि जोता मन खलभलिउ,
पनि० पीउ आवत अण-अंत कि विरहानल टालिउ. १११९

मुरिया अंब प्रलंब कि मधुकर रणजणउ,
कोइलि कुहु कुहुकार कि पंथी मन कणमण्यु,
भोगी मास वसंत कि परि परि वनि रमइ,
पनि० याके पीउ परदेसी किम गमइ. ११२०

आगइ पीउ परदेसि कि घडीअ न वीसरइ,
विरहानल दहइ दिह कि रितुपति अणुसरइ,
कोइलि दाधइ लूण लगवाइ आंबलइ,
पनि० कुहुनि कहइ पीरि कि भीतरि जीउ बलइ. ११२१

देखी मुरिया अंब कि कुहु कुहु कोकिला,
विरही माणस मारि म गरव न अति भलो,
बाह्लां माणस संग कि दस दिन गहिगहइ,
पनि० प्रिय-संगम सदैव कि दैव न सांसहइ. ११२२

साचुं नाम सु नाम कि जेठ सवे वडु,
रयणी दिवस अनीठ कि नावइ छेहडु,
एक परि खोटुं नाम कि लहुउ गुणि करी,
पनि० विरहिं मरियां माणस मारेइ वली वली. ११२३

मनोहर मास आसाढ कि बादल छांहीया,
सेजि सुरंगा सज्जन पीउ गलि छांहीया,
विरही के तनु साथि कि सरुवर सोसीयां,
पनि० कबही मिलइगा पीउ कि पूछइ जोशीयां. ११२४

वज्जइ उन्ही झालकइ डीलई विरहनी,
हैडुं दुखि जलंति की आशा नहानी,
सहु नीसासे चलंति रहु हूं किणि परि,
पनि० पीउं विरहि दहइ देह के उन्हालो परिवरि. ११२५

श्रावणि गुहिर गंभीर कि जलधर धडहडइ,
रयणी घोर अंधार कि वीजली खडहडइ,
वरसणि लागा मेह कि जीउडु तडफडइ,
पनि० भीतरि खाट कि आंसू-जल वडइ. ११२६

भाद्रवि भरीया नीर कि भूइं चीरवली,
झरमरि वरसइ मेह कि झरइ सामली,
एक गोरी दूजा मेह कि दोइ जडि लाइयां,
पनि० वासइ मधुरइ सादि कि रांन कलाइयां. ११२७

पावस पंथी काल कि गयणि अंधारिया,
वाया शीतल वाय कि मोर कांगारीया,
जिउं जिउं वरसइ मेह कि वीज स धडहणइ,
पनि० गोरी थइ अचेत कि तिउं तिउं भूइ पडइ. ११२८

आपसु नांम तणीं परे कथीअ न बीसरइ,
सूतां पीउं नीद मांहि कि कवही बीसरइ,
दाधइ लूण तणीं परि पीउ पीउ सांभरी,
पनि० असल सलावइ साल कि बप्पीहा वली वली. ११२९

आया आसो मास कि सम दिन-रातडी,
रोइ रोइ थाकी आंखि कि हुइ रातडी,
आया अपनइं मंदिरि पंथी खलभली,
पनि० नाया सज्जन सोइ कि जल विण दुबली. ११३०

कत्ती मास सुमास कि आया हे सखी,
कत्ती मास की अवधि न जाणु विहि लिखी,
कात्ती मास मेलापक करुंगी सुतु सही,
पनि० दिन दिन कौं ए वेदन न सकूं हूं सही. ११३१

हल्लइ हल्लइ पालि कि नेहली सरवरे,
निरमल हूआं नीर कि शालि सुमंजरे,
सजन सरिसा एह शरद सुहाइया,
पनि० दुरियन नीपरि काहि कि हम कूं भाइया. ११३२

मागसरि मास रसाल कि आस सवे फली,
पीउ की जोयुं वाट कि विरहिं आकली,
लाल न हइ परदेसि झरइ सामली,
पनि० वइरी कूं ए वेदन म हिसिउ वली. ११३३

सोसइ पोस सरीर कि वाजइ टाढडी,
पीउ परदेसि गयाइं अनीठी रातडी,
पसरइ विरह सु हीम कि दाजइ पदमिनी,
पनि० मिच्च गया पर दीपि कि पोडइ यामिनी ११३४

पंथी पंथी चिलंति कि सीयालइ गहिवरिउ,
नदीयां नीर तरंति कि गोरी नेह सांभरिउ,
हूउ चंचल चित्त कि बूडु नदीअमां,
पनि० तस विरहानल धूम कि उठइ नीरमां. ११३५

आविउ सखिउ माह कि भोग-रसाकुल,
मालति विरहि भमंति कि भमरु दुबल,
जस का पान जिहां होइ कि सो तिहां रति धरइ,
पनि० जस कूं कोइ न सज्जन तस मन किहां ठरइ. ११३६

फागुणि वाया वाय कि पान खरियां वनि,
जस मनि सालइ दुखु कि होली तस मनि,
पीउ की जोउं वाट कि नींद गमाइयां,
पनि० जारे म करि विलंब कि जीउ मोकलाइया. ११३७

नामिं शील शिशिर कि उन्हा हम मनि,
पीउ परदेसि गयाइं उतापइ अति तनइं,
कीधी अगनि अंगीठि कि शीयालइ बहु नरिं,
पनि० तेणिं उन्हा एह कि दाधां भीतरिं. ११३८

सुखय संयोगी माणस सवि रितु सोहामणी,
दुखीय विरही जेह कि तीह अलखामणी,
सवि ऊकराटा होइ कि जसका दिन फरिया,
पनि० जस कुं तूठा दैव कि तस दिन पाधरा. ११३९
इति पनिहां

दुहा

चउमासूं वुलिया पछी, किहां तूं वरससि मेह,
सजन विछोहियां माणसां, तस नयणे मुज गेह. ११४०

सीआल किहां वससि तूं, गयां शीयाला मास,
वाहाला विरह विछोहियां, तस अंगइ मुज बास. ११४१

रे लूयडी सूणि वत्तडी, किहां रहिसि बारइ काल,
जस हैडइ दुख सांभरइ, तस नीसासे जाल. ११४२

अछउ नयन मेलावडु, अछउ तेहनी वत्त,
 नाम सुणइ जीव कलमलइ, अति अवटाइ चित्त. ११४३
 है है दैव अटारडु, वांकां पाहइ वंक,
 जस सज्जन परदेसडइ, तीह न दीधी पंख. ११४४
 पांख सरजी पंखीया, जेह न आवइ कज्जि,
 तु जाणत विहि चतुरिमां, जउ मांणस नइ हुज्ज. ११४५

अथ अणखीयां :

आगइ विरहानल संतावइ, पीउ परदेशी किम आवइ,
 बपीहा बली नेह जगावइ, कहु सखी किम अणखि न आवइ. ११४६
 राति नयणे नीद्र न आवइ, अन्न-उदक सहुणइ नवि भावि,
 सही जाणंती कारण पूछावइ, कहु सखी किम अणखि न आवि. ११४७
 विरहानलि अति तनुऊ तावइ, ए मन-दाघ न कोइ समावइ,
 दुख अनेरुं वैध जणावइ, कहु सखी अणखी किम न आवइ. ११४८
 पीउ परदेशी मेह जडि लावइ, अंगणि आवी मोर कीगावइ,
 दाधा परि लूण लगावइ, कहु सखी किम अणखि न आवइ. ११४९
 कबहीं नयणे निद्रा आवइ, सहुणइ आवी प्रीउ जगावइ,
 जव जागूं तव नासीं जावइ, कहु सखी किम अणखि न आवइ. ११५०

इति अणखीयां

भमर चितित्त जिम मालति खटकइ, सुहड अंगि बाणावलि खटकइ,
 नटु-सल्ल जिम पगि पगि खटकइ, नवु-नेह तेणी परि खटकइ. ११५१
 पुहुवी सरोवर अंब रसालइ, धडहड धडहड अंबर सालइ,
 जिम जिम वरसइ मेह वरसालइ, तिम तिम तुज मनि ते वर सालइ. ११५२
 सज्जन विण मुज आहार न भावइ, कंठ थकी आ हार न भावइ,
 ते विण मंदिर आहार न भावइ, कहुनइ विरह-प्रहार न भावइ. ११५३
 वरसह मेह अखंठी-धारा, प्रीउ मेहली चालिउ निरधारा,
 मदन-बांण वीधइ वीधारा, तनि वहइ विरहनी करवत-धारा. ११५४
 हाथे न गमइ सोविन-कंकण, नयणे वरसइ सो विन कंकण,
 झुरी गइ तव सोविन कंकण, चंद चंदन दइ सो विन कंकण. ११५५
 वरसइ झिरिमरि मेह कलावी, अंगणि वासइ मधूर कलावी,
 एणे बापीडे हूं अकलावी, प्रीउडु चाल्यु मुज मोकलावी. ११५६
 इणि रिति जाइ घरि बकलावी, प्रिय संगमथी जाइ कलावी,
 प्रिय विण किम दिन गमूं एकला वी, कंत मेलावु कोइ कलावी. ११५७
 वाजइ टाढि सबल हीमालइ, बली गइ ते कोमल मालइ,
 इणि अवसरि प्रीउडु नहीं मालइ, मयण-भील मारइ मुज मालइ. ११५८

दुहा

इणि परि झूरइ गोरडी, समरि समरि मनि-नेह,
 तव सहीयर इम बूजवइ, गोरी झरि म देहि. ११५९
 रे हैडा झूरि म घणुं, सज्जन मिलवा काजि,
 म मरीनइ जे गाईइ, तिणि पंचमि सिउ कज्ज. ११६०
 सुख-दुख सही सुजाण सिउं, कीधी जे मंड प्रीति,
 तेह जि मुज वडरणि थइ, नितु अवटावइ चीत. ११६१
 जे सज्जन सुखनि करिया, तेणि मुज दुख दिध्ध,
 कुंण जाणइ ए दुखडो, वाडइ आंवा खड्द. ११६२
 तिणि सज्जन सिउं कीजइ, जेणइ मन अवटाइ,
 जो सोविन-कट्टारडो, तु सिउं पेटि मराइ. ११६३
 केती कीजीइ राव, जणनहार बीछडया,
 रानि रडिउ रे जीव, लहिसइ कुण वरसेइ. ११६४
 इम विलवंती गोरडी, दुःसह पीउ-विरहेण,
 सही सिउं करती गोठडी, दिन नीगमइ दुहेण. ११६५
 आधु खटकइ नेहटु, जेहवुं दुहउ अद्ध,
 खिणि खिणि आवइ हैअडलइ, जा नवि पूरु किद्ध. ११६६
 केतु पोखुं विरह-रस, कहितां नावइ पार,
 जे वेसइ ते जाणसइ, दोहिलु विरह-विकार. ११६७
 रस-सिंगार अनेकधा, तेहथी विरह अनंत,
 ते जाणइ अण सीखविउं, जेहनिं विरह दहंति. ११६८
 सीखइ ते अणसीखविउ, अणजाणिउं जाणंति,
 नव नव रस तस उपजइ; जे मनि प्रेम वहंति. ११६९
 बंभ सरीखुं आयु जस, सुर-गुरु सम कहिनार,
 वर्णवतां ए प्रेम-रस तुहि न आवइ पार. ११७०
 हवि संबंध कहूं नवउ, सुणयो सहू रसाल,
 शीलवती मोकलावि करि, चालिइ अजितकुमार. ११७१
 मनडुं न वहइ चालतां, पग आघा न वहंति,
 पाछउं जोइ वली वली, नयणे नीर झरंति. ११७२
 प्रीउडु पंथइ चालतां, गोरी ऊभी जोइ,
 अर्घ-देह ब्रह्मा तणउ, पंखी बंछइ सोइ. ११७३
 पंथी पंथि चोलतडां, वलि वलि पाछउं जोइ,
 भारंडनइ संभारतुं, जल भरि नयणे रोइ ११७४

प्रेम-नदी परगट करी, गौरीइं अंसु-जलेण,
 तेनइ पंथइ चालतां, दुखितरी प्रियेण. ११७५
 पंथी पंथइ चालतां, उडणि लागी खेह,
 गोरी गुण संभारतां, नयणे वूठउ मेह. ११७६
 फटि रे नीठर जोवडां, पंजरि बद्धउ कांइ,
 गोरी मेहली चालतां, हजोअ न उडी जाइ ११७७
 पंजरी-बद्धउ जीवडु, कंहु किम उडी जाइ,
 जिहां जड दीधी प्रेमनीं, किमहि न ढीली थाइ. ११७८

ढाल २२

राग देशाख

(ओ पेछ घर माहरु, कांहान आवु तु देखाडु, ए देशी)

[तथा शेवुज्य जुहारस्यइ रे, तेहनइं दूर गति नहीं रे लगार, ऐ देशी]

नयनां जलधर दोइ जडिलाया. बोल न एक बोलाया,
 गोरी पासइं जीउ भलाया, भीतरि विरह जलयाजी. ११७९ पंथी०
 पंथीडा लै पंथी पलाया, नयने नीर चलाया,
 विरह-दवानलि अति अकलाया, जव गोरी मोकलायाजी. ११८० पंथी०
 हैडा भीतरि दुख न समाया, आंसू नीर न माया,
 दोहिली प्रेम तणी छइ माया, जाणइ जेणि कमायाजी. ११८१ पंथी०
 गुण संभारो साल सलायां, पापी मोर कलाया,
 पणि पणि पंथ चलंत खलाया, गोरी सिउं जीउलायाजी ११८२ पंथी०
 सान विना सूनी भमइ काया, चेतन चित्ति गमाया,
 न गमइ शीतल सरली लाया, हैडा दुखि भरायांजो. ११८३ पंथी०
 दुखि जीव रहिया झंपाया, विरहिं तनु कंपाया,
 न गमइ चंदन शशिर उपाया, सुख तिणि खिणि नवि पायाजी. ११८४
 झूरी झरी अति तनु करमाया, पंथ अनीठा थाया,
 राति दिवस का छेह न आया, चिंताचित मुंजायाजी. ११८५ पंथी०
 वीसरतां वीसरी न जाया, जे अविहड नेह लाया,
 जालगइ प्राण घरइ ए काया, मन भीतरि गुण धायाजी. ११८६ पंथी०
 ए किरतार कुबुद्धि जाया, पापी विरह उपाया,
 अक्षर लिखतां कर न दुखाया, मानव-भव विणसायाजी. ११८७ पंथी०

चूकु यूथ थकी करि-राया, जिम जूआरी दाया,
जिम पंखी गत-पंख सहीया, तिम थयउ अजित विछायाजो. ११८८ पंथी०

पंथी विरह-नदीइं तणाया, नेह-जल पुर बहाया,
आश-वाहाणीइ जीव ठराया, दुख-जल पूर तरायाजी ११८९ पंथी०

पगि पगि नेह खटकुइ पाया, जब मनि आवइ जाया,
पंथी पंथि जता मूर्छाया, तब मलायानिल बायाजो. ११९० पंथी०

थइ सचेतन पंथइ जाइ, हैडइ दुख न समाइ,
तेतां पीडा कही न जाइ, सुणतां अति दुख थाइजी. ११९१ पंथी०

दुहा

अजितसेननि चालतां, जे दुःख थयुं ते वार,
ज्ञानी विण ते दुःखनु, कोइ न जाणइ पार. ११९२

मन जाणइ मन दूखडां, अवर न जाणइ कोइ,
जस कूं दाजइ सो जलइ, व्याइ वंदन होइ. ११९३

सज्जन जाणइ दूखडां, मूरिख हासूं होइ,
जे जाणइ परवेदना, ते नर विरल कोइ. ११९४

मूरखडां बलिहार हूं, जस मनि स दा संतोस,
आवटणउं निशि-दीस तस, जे जाणइ गुण-दोस. ११९५

गाथा दोधक गीत रस, नेह न कहिसिउं जांह,
कइ योगी कइ मूरिखां, सुख अनंतुं तांह. ११९६

ते सुखीयां निद्रियंत ते. सुखि सइ सोइ,
मन वचने काया करी, जीह न वाहालु कोइ. ११९७

नीसासु उजागरु आरति अरति अभूख,
प्रेमराय परिवार अ, विण रोगइ जे दुःख. ११९८

अरति नीसास उजागरु, नितु अवटावूं देहि,
अतानइ मन मा लवी, करु ते करयो नेह. ११९९

हैडा मि तुज वारतां, प्रेमी वनि करिउ प्रवेश,
हवि विरहानल प्रगटीउ, कहि तूं किम जीवेसि. १२००

बोलंति अमृत जरइ, हसतां फुल खरंति,
ते गुणवंति गोरडी, किम वीसारी जंति १२०१

नयणे वीघइ हैडलुं, वयणे सांधइ नेह,
ते गोरी किम वीसरइ, जां न बलइ ए देह. १२०२

गोरी ते गुण ताहरा, केता समरुं चित्त,
दाडिमनी परि हैडलुं, जिणि गुण भरीउं नित्त १२०३

देखी मुहु मचकावती, नयणे करती सान,
ते गोरी तव वीसरइ, जव तनु छंडइ प्राण. १२०४

जे गति हंस हरावती, मृग मारती नयणेण,
ते मनि खटकइ गोरडी, मन हरती वयणेण. १२०५

चंपक-बन्नी ससि-मुखी, पीन पयोधर भार,
कटि-लंकी कृशोदरी, ते मुज प्राणाधार. १२०६

अघर प्रवाली दंत-मणि, चंदन-शीतल देह,
जे कडि मोडी चालती, मुज खटकइ तस नेह. १२०७

उरवरि नीली कांचली, पहिरणि कोमल वीर,
करि चूडी सोना तणी, पणि सोविन-मंजीर. १२०८

कदली-दल सुकमाल तनु, चंदा सोदर मुखु,
जां ते गोरी नवि मिलइ, तां नवि भागइ दुखु १२०९

जे वाहलं मनमां वसियां, ते नवि काढयां जाइ,
प्राण करी जाउ काढीइ, प्राण-सरीसां जाइ. १२१०

जाणउं किमहि वीसरइ, घणूं वीसारूं चित्ति,
सायर-जल नीठर नहों, नीठाडतां नित नित्त १२११

गुण अलगता नु हिइ डीलथी, जण खोडउं बोलंति
ते वाहलं परदेसडइ, जस गुण अहम सालंति. १२१२

नेह करइ ते दुःख सहइ, खोटा-बोला लोक,
नेह करिउ तिणि सज्जनिं, अहम मनि लागइ शोक. १२१३

हंस गतिं नितु चालती, गोरी गणनूं ठाम,
ते किहि दीठी चंदला, सोभागी जस नाम. १२१४

कोइलि बइठी अंब-वनि, मुजसिउं हासूं छांडि,
तूं जस कंठि दासडी, ते गोरी देखाडि. १२१५

जस नयणां दल ढांकतां, तंतु न जतु घणांह,
ते गोरी कहि कमल मुज, किम रही हसिइ तूं माहि. १२१६

कुसुमरांय गुणि अगगलु, मनोहर तोरी डाल,
चापा ले चंपावनी, ते गोरी मुज आलि १२१७

हरिणां राय सुजाण तूं,	जे गोरी मुज मेलि,	
वेणी जस हर-हार सम,	जंघा कोमल केलि.	१२१८
भमरा विरहिं दूबलु,	मालति समरि म रोइ,	
वाहलां विरहिं दीहडा,	दुखुइ सहिणा होइ.	१२१९
भमरइ सेवी मालती,	छंडी कुसुम असेस,	
तेह तणउ बियोगडु,	कां दाखइ जगदीश.	१२२०
भमरा मन गाढउं करी,	दीहा नीगमि केइ,	
वाहालां विरहिं दीहडा,	नहों जासइ सदेव.	१२२१
भमर जीवतां मांणसां,	कवही फलीइ आस,	
कालि सुजाति पाणसइ,	करसइ भमर विलास.	१२२२
वनि वनि इणि परि पूछतु,	चालिउ अजितप्रधान,	
अवसर जाणी आपणउ,	मंडइ मयण पराण.	१२२३
इणि अवसरि रयणी तणउ,	समय हवऊ सुविशाल,	
खीण-तेज दिनकर थयु,	जागिउ मदन रसाल.	१२२४
आधुं-खाधुं कमल-दल,	आधुं चंचु पराणि,	
मित्त परभाव देखि करि,	चक्रवइ छंडिया प्राण.	१२२५
कोकि कोकी विरहीइ,	तिम मेहलिउ नीसास,	
जिम ते पाछइ नवि लोउ,	समरी प्रेम-विलास.	१२२६
दि आनंद चकोरनइ,	चकवी प्राण हरेइ,	
है है दैव अटारडु,	एक सुख एक दुःख देइ.	१२२७
रोगी विरही दुःखीयां,	रयणी वइरण तांह,	
नीद्र न आवइ तिहुं जाणां,	जस मनि धीकइ दाह.	१२२८
नक्षत्रडां परगट थयां,	उगिउ चंद-रसाल,	
जेहनिं वाहलां वेगलां,	तस मनि लगइ जाल.	१२२९
देखी चंदउ ऊगम्युं,	जागिउ विरह विकार,	
अजितसेन नइ इम वीनवइ,	समरी प्रेम-अपार.	१२३०
चंदा तूं देसाउरी,	होंडइ देसि विदेसि,	
चंद्र-मुखी ते गोरडी,	किहि जाणिउ संदेश.	१२३१
चंदा मित्त सुमित्त तूं,	नितु जाउं बलिहारि,	
विरहिं-दायां मांणसा,	सुजन संदेशइ ठारि.	१२३२
कंत-संदेशु पठवइ,	दैवइं कीउ विछोह,	
गोरी परदेसइ गइ,	मत उतारे मोह.	१२३३
मनसिउं धरयो प्रीतडी,	नथी मिलवानु संच,	
सरजिया विण तुह्म किम मिलूं,	जो करूं कोडि-प्रपंच.	१२३४
कंत-संदेशु पठवइ,	चंदा करेइ साथि,	
गोरी बीसारु रखे,	जीव तुह्मारइ हाथि.	१२३५

वंदा सुणि एक वत्तडी, केतूं कहूं एक मुखिख,
 जां ते गोरी नचि मिलइ, तां नचि भागइ दुःखु. १२३६
 ते गोरीनुं प्रेम-रस, एक जीभइं न कहाइ,
 जिम जिम समरूं हैडलइ, तिम तिम दुःखु भराइ. १२३७
 चंदा बंधव माहरु, मोरु करि अेक कांम,
 जै कहिजे संदेसडु, गोरी हुइ जिणि गामि. १२३८

ढाल २३

राग धवल धन्यासी

(मोरई आंगणडइ पीउ रमउ ए देशी)

तस गणतां जाता हसइ दीहा, दिन दिन करतां लीहा,
 समरती हसइ सनेहा रे. ... १२३९
 तूं तु जेनइं संदेसु, कहि जे तूं तु वाटइ वहिलु वहिये,
 ए तु अध-वचि किहिं म रहेये रे, चांदलिया.. ...दुपद
 मुंहनइ खिणि खिणि तस गुण सांभरइ,
 मोरइ मनडइ घडीय न वीसरइ, ते विण किहिं मन न ठरइ रे. १२४० चां.
 जिम समरइ चातक मेहा, एतु कोइलि जिम मधु दीहा,
 तिम समरूं तस नेहो रे, ... १२४१ चां.
 मुज रयणी छमासी थाइ, पापी दिवस दोहेलडइ जाइ,
 मोरुं विरहिं तनु कुरमाइ ... १२४२ चां.
 तस पासइं छइं महारा प्राण, मुंहनिं सुहुणडइ तेहनूं ध्यान,
 हूं तु मागूं छउं तुज मांन रे. ... १२४३ चां.
 वाहाली वीसारी किम विसरइ, जां लगइ प्राण न नीसरइ,
 जस गुण वेलडी पसरइ रे. ... १२४४ चां.
 तेहना समरूं जिम जिम बोल, मन थाइ तिम डमडोल,
 जेहना अविहड लीधा बोल रे. ... १२४५ चां.
 जेता वाहाला विण दिन लीजइ, तेहनां हैडलइ दुःख सही जइ,
 ते दिन लेखइ न कहीजइ रे. ... १२४६ चां.
 जेहनिं वाहालां दूरि रसाल, जेहनि कोइ न ठारणहार,
 अेतु ते किम नीगमइ काल रे. ... १२४७ चां.
 वाहली दैवि करिउ रे विछोह, तुज मिलवा छइ अंदोह,
 एतु तूं म उतासि मोह रे. ... १२४८ चां.
 ताहारिं विरहिं जे दिन जाइ, एक घडली युग जिम थाइ,
 ए दुःख मिं न खमाइ रे. ... १२४९ चां.

ढाल २४

राग संधूओ गोडी

(श्री सीमंथर स्वामी०, ए देशी)

इणि परि अजितकुमार, निसि विलवता ए निसि विल्वता ए नीगमइ ए,
जव थयुं प्रगट प्रभात, तव दिन-नायक तव दीन-नायक उगमिउ ए. १२५०
विहसियां कमल सुगंध, भमरा पाखलि भमरा पाखलि रणजणइ ए,
करिउ मेलापक सार, चकवा-चकवी ए चकवा-चकवी ए सोहामणउ ए. १२५१
सोहावा परदेश, पंख समारइ ए पंख समारइ ए पंखिआ ए,
उडणहारा हंस, तृणनि हरिणलां तृणनि हरिणलां वनि रमे ए. १२५२
तव बागां नीसाण, कीध पीआणूंअ कीध पीआणूंअ भूपति ए,
चलिउ अजितप्रधान, हय गय पायक हय गय पायक पारिवरिउ ए. १२५३
मरुच्छ दोठउं एक, कटक सहू तिहां कटक सहू तिहां वीसमीउ ए,
भूपति रहितु तिणि ठामि, पांचसइ मंत्रीय पांचसइ मंत्रीय परिवरिउ ए. १२५४
जिहां नहीं नदीअ नीर, जिहां नहीं तरुवर जिहां नहीं तरुवर फलि भरिया रे,
जिहां नहीं कुसुमनुं नाम, जिहां नहीं नागर जिहां नहीं नागर वेलडो ए. १२५५
अजितसेन तिणि ठामि, जोइ कमल ते जोइ कमल ते सोहामउ ए,
शील-परीक्षा काजि, जे अति कोमल जे अति कोमल शीलवती आपीउ ए. १२५६
दीधुं सय-हथेण, नेह करी जे नेह करी जे सज्जनि ए,
वली वली जोइइ नयणेण, तंबोली धरि तंबोली धरि पान जिम ए. १२५७
ते पंकज-आमोद, पसरिउ सेनइं ए पसरिउ सेनइं ए सोहामणउ ए,
ते देखीनइ राय पूछि अंजितनिं, कमल तणउ मूल कमल कमल मूल कारण ए. १२५८
शीलवती संबंध, अजितिं रायनिं मांडी रायनिं मांडी वीनविउ ए,
ते नवि मानइ भूप, कलियुगि एहवी कलियुगी सति किम पामीइ ए. १२५९
अणसंदहितु राय च्यार प्रधानइ, तेडी नइ कहइ तेडी नइ कहइ वातडी ए,
निरगुण दूरियन तेह, सर्प तणी परि सर्प तणी परि विख वमइ ए. १२६०

दूहा

सहिजि निरगुण नीमचर, सज्जन गुण न गमंति,
जलधर देखी गाजतु, रीसि सर भमरंति. १२६१
नेह सज्जन जल-दान गुणि, जिम जिम प्रीणइ लोइ,
नीच जवासा-कंटकी, तिम तिम मनि विख वहइ सोय. १२६२

काल-मुहा गाजइ घणउं, दूरियन मोहा केवि,
 गूज-जल लेइ वीखरइ, सुजन समुद्र नमेवि. १२६३
 जोइ छिद्र पीआरडां, दो-जीहा अति वंक,
 दूरियन साप सरीसडा, पगि पगि देह विखडंत. १२६४
 दीसीता मुहुडइ समा, पूछि विख वहंति,
 गर्नि मनि घरइ आंकडु, दूरियन वीछों हंति. १२६५
 देखी न सकइ दो मिल्यां, अनि तेहनि न मिलंति,
 नेह त्रोडइ भाजइ मिल्यां, पगि पगि नीच दंहंति. १२६६
 दूरियन सहिजि सदोखीयां, दोख पीयारा लेंति,
 बीज पडु ते दुरियडां, फोकट वइर वहति. १२६७
 काजि न आवइ कंटकीं, दुरियन बाउल एह,
 आडइ आवी वारइ वली, सुज्जन मोहा-तरु जेह. १२६८
 नीलक जाल सामलूं, दुरियन वयण अनिद्ध,
 भिउडी भीसण रोस भरि, कलीअ न विहसिउ दिद्ध. १२६९
 मज्झि वंका दो मूही, लोहमया जीय लोइ,
 नह मंस नेह विछोह कर, नरहिणि दुरियन होइ. १२७०
 जां मूहि भोजन तां मधूर, ते विण नीरस थाइ,
 दुम्मुह अइ अकुलीण नर, दुरियन मुरज सहाय. १२७१
 जे नवि नयणे दीसीइ, सुहुणइ चिंति न होइ,
 जनमंतरि जे नवि हवइ, दुरियन जांपइ सोइ. १२७२
 दुरियन केरी संगति, सज्जन पामइ दुखु,
 सूका-तरुनी संगति, दाजइ नीला-रूखु. १२७३
 दुरियन केरा बोलडा, अछत कठिन सरोस,
 दीसीता बीहामणा, अहि जिम नयण सदोस. १२७४
 हंसा थोडा बग घणा, विरला सज्जन लोक,
 सुखी थोडा दुखी घणा, पगि पगि दुरियन थोक. १२७५
 दुरियन विसहर विस-दमणि, मणि जउ सज्जन नहत,
 जीहा-यमलि डंकोउ, तु जग किम रहंत. १२७६
 दुरियन जनसेवक बलिं, कलियुगि माणसि मान,
 अजुवि सज्जन केवि छइ, कृतयुग तणा प्रधान. १२७७
 हरिणां वइरी पारधी, माणस वइरी नेह,
 सज्जन वइरी नीच-जन, विरही वइरी मेह. १२७८

रुद सदैसणि कन्ह कहीइ, चउमुह पण वइरी वयणेण,
 दुरियन त्रणे देवमय, इय नमणिज्जा तेण (?) १२७९
 सज्जन कांइ नवि लीइ, कुहुनइं न करइ दोस,
 तुहि दुरियन पापीया, ठालु आणइ रोस. १२८०
 गुण दोसह कसवट्टण, सज्जन दुज्जन दोइ,
 गुण विण दोस न जाणीइ, दोस विना गुण कोइ. १२८१
 अबिहड मंडु नेह जे तीह हूं मागुं मांन,
 पापी दुरियन बोलडा, तेह म धरयो कानि. १२८२
 दुरियन जन दोखि भरिया, केता काहुं दोस,
 नांमि पाप भराइइ, जिह्वा कोइ सदोष. १२८३
 दुरियन पापी ते सचिव, शील विकल निटोल,
 भूपति वचन सूणो इसिउं, बलता बोल्या बोल. १२८४

ढाल २५

राग गुड मल्हार

भूपतिनि तेएणी परि बोलइ, राजनजी ए नर पाडिउं छइ भोलइ. १२८५
 ते सार्थि ए छइ अति रातु, गोरी रूप तणइ मदिमातु...दुपद
 अलि अलि विहंससिउं माया मांडइ, नलिनी त्रिहुनइ प्रेम देखाडइ. १२८६ ते.
 बाहिरि डाहां नेह तिम आणइ, मनसिउं जिम सहू साचुं जाणइ. १२८७ ते.
 बोलइ जूउं करइ नवरू, हैडाइ चितइ छयल अनेरू. १२८८ ते.
 सज्जन दुज्जन भूपति महिला, मननु पार न आपइ वहिला. १२८९ ते.
 नयण तुलाइं जे जग तोलइ, ते तां धूरत कहुनि खोलइ. १२९० ते.
 जे जेहवां हुइ तेहसिउं तेहवां, फटिक तणी परि छयल जाणेवां. १२९१ ते.
 जेता देखइ रंग-पीआरा, ते तु नेह धरइ सविचारा, १२८२ ते.
 असुनित जेहवा वयण-विकारा, कठिन न बोलइ वचन रसाला. १२९३ ते.
 अण-बोलावियां हसीनइं बोलइं, कुहुना दोस न आणि बोलइ. १२९४ ते.
 छयल राहि ए लक्षण हुइ, रत्त वित्त न जाणइ कोइ. १२९५ ते.
 साहामानइं जे करइ अति राता, आपणपइ नवि राचइ जाता. १२९६ ते.
 साहामानि वसि करइ उपाधि, आपि तेहनइ वसि नवि थाइ. १२९७ ते.
 छयल तणां मन कुणइं न कलाइ, नेह देखाडी सहनइं वाहइ. १२९८ ते.
 जे जे उपरि रातु हुउ, तेहनां दुखण ते नवि जोइ. १२९९ ते.

दुहा

जे जस ऊपरी रत्तडु, ते न जोइ तस दोख,
 जु नुहइ अंग मेलावडु, दीठइ हुइ संतोष. १३००
 जस कां मन जिहां हुइ, सो तस विण न सकहइ रही,
 मुख न लहइ लोय, वारी थाइ अलखामणा. १३०१
 जस का जीउ जेहसिउ मिलियाया, ताकइ मनि ते चंग,
 चंद कलंकी वरि थयु, तुहि न ति(ज)यु कुरंग. १३०२
 जाण अजाण किसिउं करेइ, जेहसिउं बाधु जीव,
 लिहावु कपूरिं ग्रहिउ, ते विण न रहइ जीव १३०३
 गुणअवगुण जोता नथी, प्रीति विरोखइं मित्र,
 ते मूक्या जासइ नहीं, जेहसिउं लागूं चित्त. १३०४
 गुण-अवगुण मनि जाणीइ, पणि ते नवि महेलाइ,
 इस्वरइं धंतुरु ग्रहिउ, ग्रहिउ तु तिजिउ न जाइ. १३०५
 राजनजी ए भोलव्युं, बाहिरि देखाडी नेह,
 नव नव परिकरी रंजवइ, महिला माया-गेह. १३०६
 गोरी वेध विलूषडी, भूली भमइ सदैव,
 मिलइ न महे इ नयण-रस, नितु अवटावइ जीव. १३०७
 हैइ अनेरी मुहि जूइ, माया करइ सदैव,
 मिलइ न महेलइ नयण-रस, नितु अवटावइ जीव. १३०८
 कुण जाणइ मन वत्तडी, मायावीयां जेह,
 साचां कइ खोटारडां, बाहिरि देखाडइ नेह. १३०९
 ते डाहापणि भोलडा, जे कहि महिला एह,
 माहारी महीअलमां सती, मुज सिउं एक सनेह. १३१०
 वनिता वीणा वाहनह, ए आपणां न कहाइ,
 जिहारइं जेहनइ करि चडइ, तिहारइं तेहनां थाइ. १३११

ढाल २६

राग आसाउरी

(राम राजा नवविधि मेरे ए देशी)

भूपतिनइं ते मंत्री भाषइ, निज अभिमानइं कहुनइं देखइ, १३१२
 राजनजी सुणु वात हमारी, कलियुगमां को सती नहीं नारी...दुपद
 सुर नर किनर केरी रे नारी, धूरत पुरुखिं ते धूतारी, १३१३ रा.
 जनम लगइ ते मुगध अपार, मूमिहर मांहि वाधी रे बाल, १३१४ रा.

पर-नर केरुं नांम न जाणइ, सुहुणइ बीजउ चिंति न आणइ. १३१५ रा.
पातालसुंदरि ते गुण-संची, धूरत पुरुखि मेहली वंची. १३१६ रा.
ते कुण सुंदरि पुछइ भूप, च्यारि प्रधान तस कहइ रे सरूप. १३१७ रा.

तथाहि

नयरि विशाला गुणि सुविशाल, नरनारीइं अतिहिं रसाल. १३१८ रा.
जयंतसेन तिहां भूपति दीपइ, निज प्रतापि जे त्रिभूवन जीपइ, १३१९ रा.
निज गर्वे सहु लहइ तृण तोलइ, एक दिन सामाजिक निं बोलइ. १३२० रा.
कोइ कला छइ जे जग माहि, मे नवि जणउं हुं रे प्रवाहिं. १३२१ रा.
ते सवि छांदु रायनिं राखइ, तेमांथी इम को विद भाखइ. १३२२ रा.
सकल कला तूं राजन जाणइ, पणि एक महिला-चरित्र न जाणइं १३२३ रा.
देव दानवनां चरित्र जणाइ, महिला-चरित्र न पणि वखणाइ. १३२४ रा.
मूमिहरिं जालंधर विवरिं, महिला राखी न रहइ किमहि. १३२५ रा.
मीन तणां जल मांहइ डगलां, पंखी केरां गगनिं पगलां. १३२६ रा.
महिला मननु मागज हीसइ, त्रणे वानां ए नवि दीसइ. १३२७ रा.
ग्रह रवि तारा चार कहीइ, महिला केरु पार न लहीइ. १३२८ रा.
बाहरि कृत्रिम-नेह देखाडइ, करी विलाप निइ मोहमां पाडइ, १३२९ रा.
पाइकाना सम पांचसइं खाइ, कुड कपटइं करी चित्त रंजाइ. १३३० रा.
क्षणि रत्ति क्षणि हुइ विरती, साचु नेह न धरइ एक रत्ती. १३३१ रा.
आगलिथी पहिलुं नेह देखाडइ, माछी नीपरि जालमां पाडइ. १३३२ रा.
मिलइं न ओलालंवि लगावइ, नितु नितु भीतरि जीव अवटावइ. १३३३ रा.
अक्षर एकमां छेह देखाडइं, वरस सु नी प्रीति ज छांडइ. १३३४ रा.
दीठा नयणनी लाज न राखइ, बोलावी छूटा पाहाण ज नांखइ. १३३५ रा.
हवडानइ समइ एहवी रे नारी, कलयुगमां अवनरी रे धूतारी. १३३६ रा.
अहनि कहि सु राग न रोस, दीठा तेहवा ए कहिया दोस. १३३७ रा.
स्त्री राखीती न रहइ उपायिं, असती जाति घणी रे प्रवाहिं. १३३८ रा.

दुहा

एहवां वचन सुणी घणां, चितइ चतुर भूपाल,
जे वनिता श्रुद्धांतनी, ते पणि कुलटा-बालि. १३३९
असती दोस कलंकीयां, प्राहिं स्त्रीनी जाति,
तेहसिउं मिलुं नवि घटइ, लंपटि अनइ कुजाति. १३४०

जे माणस हुइ एक-मना, जउ दीजइ तस हाथि,
 वरी सहोइ जण-बोलडा, मरीइ तेहनइ साथि. १३४१
 जे नारो बि-मनी हुइ, बहुया हुइ जस मित्र,
 काना पाकइ कुंभि जिम, न मिलइ कुहुनूं चित्त. १३४२
 एक-मनां जे वल्लहां, मिलइ तु बइठां रजु,
 मायावी जग-वल्लहां, तिणि सज्जनि नहों कजु. १३४३
 चंचल लोभी माणसां, गुण अवगुण न छहंति,
 गुणिका नइ सज्जन तणां, अंतर कुण कहंति. १६४४
 जउ दीजीसइ दम्मडां, तु लख मिलसइ नारि,
 पणि सज्जन गुणवंतनु, अंतर किसिउ विचारि. १३४५
 अंगो अंगइ नवि मिलइ, नयणां तणइ सनेहि,
 प्रीति साचो पदमिनी, दूरि न दाखइ छेह. १३४६
 जउ मंडीजइ प्रीतडी, गुणी लीजइ कमलांह,
 सुख-दुख संघातइ सहइ, पणि न मिलइ अवरोह. १३४७
 मिलइ तु आंवा सिउं मिलइ, कोइलडी सविवेक,
 ते विण वरि भूखी रहइ, बोल न बोलइ एक. १३४८
 सत्तवंति भूखी रहइ, कोइलि अंब-विहीण,
 लाज न राखइ नयननी, माणसडां सत-हीण. १३४९
 बप्पीहा तरसिया मरइ, जंखर हुइ सरीर,
 मिलइ तु जलधर सिउं मिलइ, अवर न वंछइ नीर. १३५०
 पंखींडां प्रीति पालवइ, पणि माणसडां न होइ,
 मेह विना बप्पीहडा, मरइ न पीइ तोइ. १३५१
 सजन एक जि कीजीइ, घणां करिं सिउं काम,
 अविहड एक मन सुकुलनां, सुख-दुखनु विश्राम. १३५२
 सुखि सुखीयां दुखि दुखीया, मननि ठारणहार,
 एकइ माणस जस नहों, ते किम करइ संसारि. १३५३
 अविहड जाणी कीजीइ, सुगणां सज्जन साथ,
 साही कुमाणसि रचतां, चठीइ जण जण हाथ. १३५४
 हैडा केरू हीर, भार न वहितां भज्जजीइ,
 मिलइ जउ गुण गंभीर, कही वीसामु लीजीइ. १३५५
 जेहसिउं छाजइ मान, लजावियां लाजइ वली,
 कीजइ सुजन सुजाण, रीस खमइ जे आपणों. १३५६
 तेह भणी गुणवंत स्युं, कीजइ प्रीति सुरंग,
 एक-मनां पालीजीइ, किमहि न हुइ विरंग. १३५७

जात मात्र कोइ नृप-सुता, सुंदरि रूप रसाल,
भूमिहरमां वधधारि करि, विलसू उत्तम बाल. १३५८
लागइ दोख कुसंगति, मांगसनि प्रवाहि,
प्राणी प्राणी नीच गति, कुल बडूं खणइ प्रवाहिं. १३५९
एकजि तूंबी रुधि रलइ, एक तारइ जल ठाणि,
अक वीणइं महुरु लवइ, संगति तणइ विरामि. १३६०
कुसुमि मिलियां सुरसिरि चडइ, पाय तलि चम्म मिलेंति,
संगति तणउ पटतरु, दोरा प्रगट लहेंति. १३६१
धतुरइ ते जल पडिउं, हलाहल विख थाइ,
इक्षु-वाडइं टीप जे, अभी सतूं तोलाइ. १३६२
हंसा छीलरि वइसतां, मनि हुइ बग-शंक,
ऊछां साथइ बोलतां, जग जग दीइ कलंक. १३६३
सहो कुमाणसि रचचतां, त्रणे दाध दहंति,
जग हासूं मनि उरतु, निरवाइ आन हुंति. १३६४
इणि कारणि नवि कीजोइ, ऊछां साथि सनेह,
लंछण लाइ दूरि रहइ, नितु अवटावइ देह. १३६५
सज्जन संगति मुज गमइ, जस मुहि अमोय वसंति,
जगि शोभा गुण संपजइ, कसीआं विरस न हुंति. १३६६
त्यजोइ संगति नीचनी, यद्यपि नुहि विकार,
दोखो दुर्जन पापीओ, पाडइ तुहि विचार. १३६७

ढाल २७

राग गुडी

(संभारी संदेश, ए देशी)

वनिता वसि करवा नइ, कारणि भूपति चितइ चित्ति दे,
भूमिहर मांहइं राखतां, किम हुस्यइ कुसंगति दे. १३६८
इम चितइ भूपालजी, जउ वसि राखूं नारि दे,
तु साची मति माहारी, नहीतरी सरव असार दे. दुपद
जात मात्र को एक नृप-दुहिता, लक्षण रूप रसालि दे,
परणी उलटि अति घणइ, सरल रूप रसाली दे. १३६९ इ.
निज धवल-गृह हेठलि करी, एक गृह पाताल दे,
गुपित एकांति भूमिहरिं, राखी तेहजि बाल दे. १३७० इ.

અતિ વીસાસિણિ કોઈક ધાઈ, પાલઈ તસ નિશિ-દીસ દે,
 હાવભાવ નવિ શીશ્વઈ, તે પણિ રાય આદેસિ દે. ૧૩૭૧ ઇ.
 ઇમ કરતાં યૌવન-વય પાંમી, ત્રિભૂવન મોહન રૂપ દે.
 હૈહઈ હરશ્વ ધરઈં અધિકેરો, તે દેશ્વીનઈ ભૂપ દે. ૧૩૭૨ ઇ.
 તેહનું નામ દીધું ભૂપાલઈ, પાતાલસુંદરિ નામ દે,
 પાતાલસુંદરિ રૂપિં જીતી, મન-વૉસામા ઠામ દે. ૧૩૭૩ ઇ.
 જનમ લગઈ મુગધા સસનેહી, શીલિં કરી રસાલ દે,
 પ્રેમ-પાત્ર હુઈ રાજાનઈ, ગોરી કોમલ બાલી દે. ૧૩૭૪ ઇ.
 પર-નર નામ ન જાણઈ બાલી, સુદુગઈ અવર ન દેશ્વઈ દે.
 ગોરી પીન-પયોધરિ નમગી, રાજા દેશ્વી હરશ્વઈ દે. ૧૩૭૫ ઇ.
 સબલ નેહ વાધુ તે સાથઈં, અવર વીસારિયાં કામ દે,
 તે વિણ ન રહઈ પા ઘડો, ફિરિ ફિરિ તેગઈ ઠામિ દે. ૧૩૭૬ ઇ.
 નવી પ્રીતિ જે સાથિં વાધી, ઘડોય ન તે મેહલાઈ દે,
 નયણાં આગલિ રાશ્વીઈ, રશે પાસિયી જાઈ દે. ૧૩૭૭ ઇ.
 હાથિં લિખાવી હીહઈ, જિમ નહિ નયણ વિહોહ દે,
 આગ દીઠઈ મન આવટઈ, જેહસિંઝં પહિલુ મોહ દે. ૧૩૭૮ ઇ.
 જેહનિ મનિ જે વલ્લહાં, તે તેહનઈ સુખ-ઠામ દે,
 જાણઈ ત્રિભૂવન તેહ મય, ન ગમઈ વીજાં નાંમ દે. ૧૩૭૯ ઇ.
 નેહ સલૂણાં વલ્લહાં. માંણસ નિં જડ નહત દે,
 સુખ દુઃખ નિય-મન વત્તડો, તુ કુણ આગલિ કહત દે. ૧૩૮૦ ઇ.
 હું બલિહારી દૈવની, જિણિ કરિયાં વલ્લભ નામ દે,
 સુખ-દુઃખ કહી જસ આપણ, મનહુ દઈ વિશ્રામ દે. ૧૩૮૧ ઇ.

ઢાલ ૨૮

રાગ ગુડી

[ધન ધન સાધુ મૃગાપુત્ર સોહિ, એ દેશી]

તે વિણ ભૂપતિ ન રહઈ ઘડોય, મૂંદ્રહો સડ જિમ માણિક જડોય. ૧૩૮૨
 સુંદરિ રૂડી રે મૃગ-નયણી રે, સુર નર કિનર ના મન-હરણી...દ્રુપદ
 એહવઈ મણિ-દીપથી વ્યવહારી, આવિડ તેગઈ નયરિ વ્યાપારી, ૧૩૮૩ સુ.
 જેહવું નામ તિસ્થું પરિણામ, અનંગદેવ રૂપઈ અભિરામ, ૧૩૮૪ સુ.
 વસ્તુ તણડ નવિ લાભઈ પાર, કરવી આવિડ તે વ્યાપાર. ૧૩૮૫ સુ.
 આમલ-પ્રમાણિ મોતીનું હાર, ભેટિ કરી રાય કીધ જુહાર ૧૩૮૬ સુ.
 તેહનિ પ્રસાદ કરી દિઈ માણ, તૂઠડ રાજાં મેહલઈ દાણ. ૧૩૮૭ સુ.
 મણિ મોતી સોબિન-વિદ્રુમ, વેચી ઉપરાજઈ બહુ દ્રમ. ૧૩૮૮ સુ.

चमरहारि छइ रायनि वेश्या, कामपताका नामि सुवेशा.	१३८९ सु.
द्रव्य वडइ ते निज वसि कीधी, सारथवाहिं बेसि प्रसीधि.	१३९० सु.
सारथपति कोइ अवसर जाणी, वेशानइ कहइ वात विनाणी.	१३९१ सु.
राजकाजि ए राय तुह्यारु, सालम दीसइ कांइ असारु.	१३९२ सु.
राज-सभाई आवइ मुडु, वहिलु जाइ ए सिउ गुडु,	१३९३ सु.
कितवादिक अहनि व्यसन न दीसइ, जेहनं बाधु भीतरि बइसइ.	१३९४ सु.
गुणवंत गणिका तव इम भासइ, सम्यग वात न जाणउं तास.	१३९५ सु.

दुहा

गणिका कहइ सुणु सार्थपति, सम्यग न लहूं वात, पणि अतःपुरि एहवी, वार्ता छइ विख्यात.	१३९६
जन्म लगइ भूमि-गृहइ, राखी को एक बालि, राजा तेह सिउं एक मन, विलसइ भोग-रसाल.	१३९७
अनंगदेव ते सांभली, चितइ चित्त मझारि, सती बिरद रवि देखतां, घरइ ते केहवी नारी.	१३९८
तेहसिउं गुण रस-गोठडी, करि सिउं केणि उपायि, जेहसिउं नयन मेलावडइ, विहि अंतराइ थाइ.	१३९९
नाम सुणिउं जव तेहवु, तव लगइ लागु नेह, आंखडीयां अलजइ धरइ, मिलवा कारणि देह.	१४००
जिम तरसिया सरोवर लहिउ, मनि आणंद स थाइ, गोरी नाम सुणिउं तिसिउं, हैडइ हरख न माइ.	१४०१
दूरइ तेहसिउं गोठडी, चित्ति चित्त मिलाइ, नयणा देखुं जउ किमइ, तुहइ संतोष थाइ.	१४०२
मान घरइ एक नेह वसि, दुर्लभ दर्शन जेह, वारीतां जे भेटीइ, अधिक वधारइ नेह,	१४०३
भूख तरस निद्रा गइ, तालोवेलि प्रताप, मोणस बेध विलूघडां, पणि पणि हुइ संताप.	१४०४
छांनि लांघण नितु करइ, वेघ विलूघा जेह, पाकां पीपल-पन्न जिम, पंडुर हुइ स देह.	१४०५
वेघ-घण काया-आंबलइ, पइठउ अतिहि दहंति, फोली खाइ भीतरइ, सूकां साल रहंति.	१४०६
जेहसिउं लगु वेघडु, जा लगइ ते न मिलंती, बां इव लागु वेडि जिम, भीतरि जीव वलंति.	१४०७

आवटणुं निसि-दीह, वेघ विलगु पापीउ,
 न दहइ पूरी देह, अवटातु न रहइ घणुं. १४०८
 तनु अवटावइ मन दहइ, दुल्लह जण अणुराय,
 तुहइ आशा पापिणी, फिर फिर करइ विखास. १४०९
 हैइ कठिन न कोमलूं, वाहाला विरहिं माइ,
 आस न मेहलइ जीवतां, अहव न विलइ जाइ. १४१०
 नींसासु उजागरु, ए अंकूरी जास,
 प्रेम-लतानां सियां हसइ, परिणामि फल तास. १४११
 हैडा तूं जेहनि मरिं, पीडि न जाणइ सोइ,
 साली न पडइ एक हथि, लोक ऊखाणउ जोइ. १४१२
 एकजि तत्त अत्तत्त सिउं, लोह न सांघिउं जाइ,
 सरखइ सरखु जो मिलइ, संघइ संघि मिलाइ. १४१३
 दुल्लह सिउं अणुराय करि, हैया विसूरइ कांइ,
 दोस संभारि न अप्पणा, को जीवइ विस खाइ. १४१४
 दाडीम-फल जिम प्रेम-रस, एक पक्षि सकसाय (?)
 बीय न रचइ जां लगइ, तां किम महुरुं थाइ. १४१५
 दुल्लह माणसि रजतां, नितु नितु मरणां होइ,
 आस न मेहलइ जीवडु, सज्जन न मिलइ सोइ. १४१६
 पापी वेघ न रूयडु, दुख दीइ निरवाणि,
 वेघ विलूधां मांणसां, जण हासूं सय-हाणि. १४१७
 कुहनि वेघ म लागसिउ, दोहिलूं वेघ-बंधाण,
 नेटि मिलइ मन भावतां, तु ते वेघ-प्रमाण. १४१८
 रत्तां सरिसूं रचीइ, एहजि सार सनेह,
 निस-नेहइं मन आवटइ, लोक हसारथ तेह. १४१९
 ऊंचा आंबा दूरिं फल, कांटे कीधी वाडि,
 जे फल किमहि न पामीइ, तिहां मन करइ रूहाडि. १४२०
 है हैडु बालकनीं परि, जं जं नाम सुणेइ,
 तं तं मोगइ आडि करि, नहींतरि जूरि मरेइ. १४२१
 कां ते सज्जन सांभलियां, कां आव्या इण मागि,
 मन लगूं नवि ऊखडइ, जिम पटुलइं चित्राम. १४२२
 रे हैडा संतोष करि, ए तूं मागूं मांन,
 कुण लहिसइ ए दुखडां, जे तूं रोइ रानि. १४२३

मिलिया पछी विछोह जे, ते तां विरह अपार,
 जे न मिलइ मन भावतां, दोहिलु वेध विकारि. १४२४
 विरह दोहिलु वल्लहां, विरह थकी वली वेध,
 चाखिया आदर थोडिलु, अण चाखियां अति नेह. १४२५
 देखी मरकलडे हसइ, वात करइ नयणेण,
 ए नयणांनु वधेडु, केवल नयण-रसेण. १४२६
 देखी नयणां उल्लसइ, वयणे मंडइ नेह,
 मीठां बोलइ बोलडा, नितु अवटावइ देह. १४२७
 तुज सिउं मिलवा टलवलइ, वाहाला माहारुं मन्न,
 संच नथी पणि मिलणनु, परवसि हूंअ सज्जन. १४२८
 अह्म सरखां जंवारडु, दैवइ सरजिउ कांइ,
 तुह्म सरखां मन-वल्लहा, मिली न संकू हाइ. १४२९
 गुणवंत माटिइं तुह्म सिउं, मिं मांडिउ छइ मोह,
 अवर न कौं सुपनतरइं, अहीं म धरसि संदेह. १४३०
 चतुर मिलइ गुणवंत सिउं, नयण वयण गुण काजि,
 विषय नहीं अह्म वालहु, गुण वाहलां संसारि. १४३१
 नयणे प्रीति न मानयो, संच नथी मिलणांइ,
 फोगट वयरी पापीया, दुरियन घणा प्रवाहि. १४३२
 वाहाला ताहाराइ वेधडइ, जे मुजनइ छइ दुखु,
 ते दुःख जगदीस्वर लहइ, मिं न कहाइ मुकिख. १४३३
 कहितां दीसइ कारिमं, संभारु सदैव,
 थोडइ अक्षर जाणयो, तुह्म पासइ छइ जीव. १४३४
 मुज ऊपरि माया नथी, जाणूं छु तुह्म वात,
 हूं तुह्म उपरि आवटुं, ते जाणइ जगनाथ. १४३५
 नयणे जु मिली नवि सकुं, तु किम वात कराइ,
 आपण निं मिलतां वचइ, विहि अंतराइ थाइ. १४३६
 मनि राखी जइ नेहडु, मिलइ सूं घणुं जणाइ,
 घण-अंतरि रवि कमलिनी, नेह न तुहइ जाइ. १४३७
 नेह जागइ जिणि बोलडे, तेहवा वयण कइइ,
 नव नव परि ते वचनथी, वयणां वेध जि एह. १४३८
 एहजि सार सनेहडइ, नयण-खटुक्कु होइ,
 वयणां-रस अगलु, नयण धोलंतइ जोइ. १४३९

नयणां वयणां दुग्नि जण, नेह-रस लेइ जाइ,
 काया कूचा कारणि, ताडु कीजइ कांइ. १४४०
 नयणे वयणे जेह रस, सेजि न हुइ सोइ,
 उ रस खटुकइ पहरमां, जन्म लगइ रहि दोइ. १४४१
 सही सुवेधा मांणसां, नयणे वयणि मिलंति,
 अंगो अंगि मूरिखां, तुहइ तृपति न जंति. १४४२
 नयन मिलंति जेह रस, ते संगमि नवि होइ,
 मोर जि नाचइ गाजतां, मेह न वंछइ तोय. १४४३
 अणदीठि आरति नहीं, दीठि दुःख भराइ,
 शरदी बापीहा मेह जिम, ए दृष्टि-वेधे कहाइ. १४४४
 जे नयणे दीठां नथी, नाम सुणइ देहइ नेह,
 ते अदृष्ट वेघडु, जिम जल मांहि लेह. १४४५
 नेह सल्लूणां सज्जनां, परदेसडइ गयाइ,
 तस गुण खटकइ साल जिम, अवर न कोइ सुहाइ. १४४६
 विज तणा गुण समरतु, कुंजर कुंजर थाइ,
 तिम गुण खटकइ जेहना, ते गुण-वेध कहाइ. १४४७
 गुण अवगुण जाणइ नहीं, केवल सुरय-रसेण,
 वेसा पणि तस वल्लही, विषय-वेध ए हीण. १४४८
 नयणां वयणां गुण तणा, रुडा वेध जि सोइ,
 चतुर तणा ए वेघडा, विरला जाणइ कोइ. १४४८
 दृष्ट अदृष्ट नइ विषयना, त्रणे वेध अंसार,
 वि खोठा एक पक्षना, त्रीजउ लहइ गमार. १४५०
 वेध अधिक नर नइं दहइ, स्त्री नइं विरह दहेइ,
 विरह मिलि वेद अणमिलि, विरला विगत लहेइ. १४५१
 निस-नेहां सिउं नेहडु, मुख सरसी प्रीति,
 नीठां साल तणीं परि, खिणि खटकइ चिति. १४५२
 भूख गइ निद्रा गइ, सुपरि करइ विनाण,
 जउ ते गोरी नवि मिलइ, तु जीवित सु प्रमाण. १४५३
 जे दोहिलां दुर्लभ हुइ, तिहांमनि अधिक उल्हास,
 वाडी पहरु पाडता, सूडु करइ विखास. १४५४
 राजा अधिकूं सिउं करइ, रूठउ प्राण हरेइ,
 ते तु बिपरइ जसइ, जइवि न मिलेइ मिलइ. १४५५

लोक हसु दुरियन कसु, वरि ए जीवित जाउ,
वाहाला मांगस कारणि, जे भावइ ते थाउ. १४५६
दसशर दस शिर नोंगभियां, जनक-सुता सिउं रत्त,
तु प्रिय मांगस कारणि, एक शिरनी सी वत्त. १४५७
वरि ए प्राण गया भला, गुणवंता सिउं वेधि,
प्राण भवंतरि पामोइ, पाणि नवि लहोइ सुवेध. १४५८
चंचल जीवित प्राण ए, आवेचल उत्तम प्रीति,
अविहड उत्तम कारणिइं, प्राण धरइ कुग चोति. १४५९
जस मन लागूं जेहसिउं, जां लगि ते न मिलंति,
हाथी चूकु विझ जिम, भांतरि झरि मरंति. १४६०
मन भोंतरि कोउ जलइ, बाहिरि धूम न होइ.
मन गमतां वाहाला विना, कुग उल्हावइ सोइ. १४६१
इधग विग बलनूं बलइ, भय विग तनु कंपाइ,
अगवेचि परवसे काया, नेइ कीया जिगि माइ. १४६२
जग जागइ जिमता नयी, सहिजि सुजन जीगंग,
वाहालां सिउ जस वेवडु, ते किम थाइ चंग. १४६३
लोक अयाग अबूज ए, बाहिरि करइ उपाय,
पणि मन माहिली वेदना, वाहालां विग नवि जाइ. १४६४
विस सायर चंडु दहइ, चंदन विसहर संगि,
अन्न न भावइ ते विना, जर सिउं नहां मनरंग. १४६५
सरव उपायि तेहनिं, जउ हूं मिलूं एक बार,
प्राण रहइ तु माहारा, नहोंतरि थाइ छाहार. १४६६
मनवंचित तु पामोइ, जउ कर वरसइ दानि,
उपार्जन आ वारनी, एहनी पूठि जाणि. १४६७
अनंगदेव जाणो इसीउं, वसु अपुरव लेइ,
भूपति भेटि करी वली, प्रीति अधिक मांडइ. १४६८
प्रिय देखी मन उल्लसइ, अहांइ किसिउ संदेह,
तेहना घरना दास जे, तेहसिउं अधिक सनेह. १४६९
नितु नितु आवइ रायहरि, वालइ भूपति चित्ति,
इणि परि तेणइ धूरति, मांडी अधिकी प्रीति. १४७०
वरि वइरी सिउं मंडोइ, कृत्रिम प्रीति अपार,
काज करेवी आपणउं, कीजइ कोडि प्रकार. १४७१

हंसा कमलिणि वेलडइ, सहइ बग-पगह प्रहार,
 सहीइ वाहालां नेहडइ, दुरियन वचन-विकार. १४७२
 तरुणी करिणी वेधडइ, मूंकइ विज गयंद,
 परवसि रहइ बंधन सहइ, दुखु लता नेह-कंद. १४७३
 हंसा किहि कइमि रमइ, कारण वसइ रमंति,
 कोमल कमल सनेहडइ, मइल-पगुं सहंति. १४७४
 वरि वइरीनि सेवोइ, कीजइ नोंचुं काम,
 सहीइ जग जग बोलडा, वाहालां केरइ नांमि. १४७५
 एहवुं जाणी सार्थपति, राय तगो करइ सेव,
 भूपति भोलइ भावि पणि, तेहसिउं मिलइ सदैव. १४७६
 पय पाणि परि प्रातडी, अधिक आणइ राय,
 ते विण न रहइ अव घडो, एक हंस दो काय. १४७७
 भाति पडो पटुलडइ, किमहि न जूइ थाइ,
 तेहवी उत्तम प्रोतडी, जेहवो कंबलि राय. १४७८
 पहिली घगी थोडी पछइ, जिम विहाणानी छांह,
 तेहवी दुरियन प्रीतडी, विवरिया अवरांह. १४७९
 बड-अंकुर गंग-जल, सज्जन तगा सनेह,
 पहिलूं हुइ थोडिला, पछइ अधिका छेह १४८०
 अति परिचयथी सार्थपति, राजा करेइ साथि,
 अंतःपुरि आवइ सदा, बलगा एकज हाथि. १४८१
 चित्ति चित्त न जां मिलइ, तां लगइ अंतर थाइ,
 लज्जा-पड जव उपडिउं, तवे सवि परगट थाइ. १४८२
 कृत्रिम वचन सनेहडु, तां दाखवइ छयल्ल,
 जां बिमनसिउं नवि मिलइ, तां मनि हुइ ससल्ल. १४८३
 नेह वचन तां विनय तां, तां भय तां लग्नि लाज,
 साची प्रीति न जां मिलइ, तां लगइ हुइ अगाज. १४८४
 चंद कलंकी सिरि धरिउ, इश्वर कंठि-नाग,
 जिहां मन मानिउं आपणउं, तिहां कुग राजा रांक. १४८५
 इम करतां दिन केतलइ, भूमिहर केरुं ठाम,
 पातालमुंदारे जिहां वसइ, ते जाणिउं अभिराम. १४८६
 मनि आणंद थयुं घणउ, आवी निज अवासी,
 निज धइथी मुंडरा लगइ, सगंग खणाबी सार. १४८७

- जे जस उपरि एक-मन, जां ते तस न मिलंति,
खप-जप कोडी गमे करी, तां ते केडि न तिजंति. १४८८
- चडइ सराडइ जां लगइ, काज न दैव विशेषि,
तिम तिम धीर तणइ मनि, उछा हुइ सविशेखि. १४८९
- अगनि माहि जंपावोइ, तरीइ साथर - नोर,
नथी दुल्लंध सनेहनि, मरणां गमीइ शरीर. १४९०
- जेहनूं मन जेहसिउं हुइ, तीह तस वत्त सुहाइ,
अवर वात विख-वेलडी, सुणतां चित्त उल्हाइ. १४९१
- गय वाडी गिरि भीतडी, वयर कपाट करंति,
हरि-पाहारी दोवारि सोह, रत्ता तुहि मिलंति. १४९२
- जे जेहनु अरथी हुइ, ते तस काढइ केडि,
भुख तरस भय नवि गणइ, नेटि करइ नीमेडि. १४९३
- आसा-लबध पतंगिया, दीवइ पडी मरंति,
वेध विलूधां मांणसा, मरणां-भइ न बीहंति. १४९४
- कुंजर-कन्न पहारडइ, रोइ भमर अपार,
के तूं बीहसि मरणथी, जउ रस-चाखणहार. १४९५
- भमर भटक्की उसरइ, कां केतकि कंटालि,
मरवुं छइ एक जि वरां, विकुण गमइ गमार. १४९६
- भमर बंधाणो कमलमां, थरहर कंपइ कांइ,
सुगुण सुवेधा जउ मिलइ, वरि मरी जइ तांह. १४९७
- जे संबंध हवु हविं, ते सवि सुणु एक चित्ति,
राजा वीसारइ रहिउ, न लहइ घूरत मित्त. १४९८
- एक दिन रायवाडीइ, पुहुतु क्रीडा काजि,
सारथपति नइ मुद थयउ, जाणे लधूं राज. १४९९
- वात वसी जे जेहनि, तेहनि तेहजि ध्यान,
त्रिभुवन देखइ तेह मय, नव नव करइ विनाण. १५००
- गयुं सुरंगि भूमिहर, ते अवसर जाणेबि,
सूती दीठी सुंदरी, वर्णन कहूं संखेवि. १५०१
- त्रिभुवन जीतूं रुप-गुणि, तेह भणों मयणेण,
खांडु उघाडउं दीउं, गोरी वेणि छलेण. १५०२
- गोरी चंदन-छोड जिम, वेध विलूधा नाग,
वेणी छलि सेवी करइ, झलकइ सिरि मणि-चाक. १५०३

चमर-भार गोरी धरइ, गरविं चिहुर मिसेण,
 त्रिभुवन रुपि हरोवीउं, प्राण न चल्लइ केण. १५०४
 गोरी गोर-थोर-थणि, सोहइ वेणी-दंड,
 अमीय-कुंभ दोइ राखवा, जाणे सर्प प्रचंड. १५०५
 लाल-दंड मंयणि दीउं, सिरि सींदुरिय मंग,
 आण मनावी आपणी, पइ पाडियां नर-चंग. १५०६
 सामलि अठमि सामली, निलवटि आधु-चंद,
 विद्या त्रिभुवन-मोहनी, साघइ मयण-योगिंद. १५०७
 निलवट चहुडिउ चंदलु, गोरी आणी डंस,
 मुहु ऊपमि ससि किम हवइ, आवइ एणइ अंसि. १५०८
 भमुहि कोदंडि जे हणिया, नितु की पीडा तास,
 भीतरि साल न नीसरइ, जीव न मेहलइ आस. १५०९
 अणीआणां अइ सामलां, परजीविय हरणांइ,
 गोरी-नयणां खग जिम, जीवी अंतकरणांइ. १५१०
 गोरी नयणां जीह पडइ, धोलि धोलि विसम किडखु,
 तीह तीह धावइ मयण-भड, शर संघेविय तिक्खु, १५११
 बाला नइ लोयणि करी, मयण मनावइ आण,
 नयण खटकु जीह पडइ, तोह संचरइ सुजाण. १५१२
 हरिणाक्षी हरथी अधिक, ससि निःकलंक धरेइ,
 मयण दहिउ हर-लोयणि, सा नयणे सज्जेइ. १५१३
 मयण-वीर सर-धोरणी, विस जलहर की धार,
 अमीय मही-रस मारणी, गोरी नयण-विकार. १५१४
 गोरो नयणां जीह पडइ, विज्झम भरियां वंक,
 चंचल वलया विज्जु जिम, तीह विणासइ अंग. १५१५
 बाला नयणां जिह फुलइ, जीविय तास हरेय,
 तिणि पापि विहि नयणनइ, कांलू कज्जल देह. १५१६
 नयणां कज्जल उपरइ, मारइ तिहुयण लोय,
 कांइ अधकेरुं लहत जउ, तु जगि जीवत कोइ. १५१७
 विस-नयने मणि-दंतडे, चंडु-मुहि थणि हत्थि,
 अमृत गोरी-होठडे, लीधूं सारय मत्थि. १५१८
 पइसंता दीसइ नहीं, खिणि खिणि खटकइ चित्ति,
 गोरी नयणां तीर जिम, वीघइ हैउं जडिति. १५१९
 चित्तलेहा वरभमुहि जस, रंभा उरसो माल,
 नाशा-वंश तिलोत्तमा, गोरी रुपि रसाल १५२०

उज्जल गोरी-दंतडा, दाडिम-कुली	समान,	
अधर-प्रवाली रातडा, छेडावइ	नर-मान.	१५२१
चंडु बीहतु राहुथी, गोरी-मुहि कीउ वास,		
प्रीति विशेषइ हरिणलु, राखिउ नयणां पासि.		१५२२
काने नाग विलाइआ, निलवटि चंडु अद्ध,		
गोरी इसर समवडइ, मयण महा वसि किद्ध.		१५२३
गोरी-कंठ सोहमणउ, ऊजल कंबु सुरेख.		
कोइलि वीणा किन्नरी, त्रणे जीतां एख.		१५२४
गोरी-थण दुरियन समा, साम-मूहा अइ वंक,		
थद्धा कठिन सुपावरण, तुहइ उपाइ रंग.		१५२५
नीलकंठ हैडइ धरिया, नेह-ससि अद्ध रसाल,		
गोरी-थण इसर समा, तोह हूं करुं जुहार.		१५२६
गोरी-थणह वट्टला, मयण-राय निहाण,		
मणि लार्याणि पूरीया, कंचण-कलश समान.		१५२७
थण अलीआला उद्ध-मुह, मयण महा-भड भल्ल,		
जीह उरि लग्गइ सो जीअइ, इअर मरइ ससल्ल.		१५२८
नयण-शरा थण-भल्लडी, वेणी तरल तरवारि,		
त्रिहु हथीयारे मयण-भड, जीपइ तिहुयण मझारि.		१५२९
दोइ गौर-थण कणय-गिरि, मज्झि मोती-हार,		
आवत्ति नाहि-दहि, नइ फेणु जल-सार.		१५३०
बालानइ लोयण-जलि, बूडु मयण-मतंग,		
तीह कुंभस्थ थोर-थण, नेह-अंकुशि सुरंग.		१५३१
गोरी हैडइ थोर-थणा, करइ सवत्ती कज्ज,		
थण-गिरि सिहरिं दुरि रहइ, पीउ परइ रंभण सज्ज.		१५३२
वल्लह जिम हीइ रकखया, गोरीइ गुण-सार,		
इय गठिवं उद्ध-मुहा, उनइया थाण-हार.		१५३३
जीह जाया जीह वुट्टीया, तीह हैडूं फोडंति,		
गोरी-थण दुज्जण थया, तु कर-पीडन संहति.		१५३४
करि कुंभस्थल अधिक, गोरी-पयोहर हार,		
गय मोती छांना धरइ, थण धरइ परगट हार.		१५३५
नीली-कंचु अपावरण, गोरी-थण सोहंति,		
जलहर-रेखा मज्झ-गय, ससिहर-बिब हसंत.		१५३६

कमल-मुखी हंस-गामिनी, अलि-कुंतल थण चकु,	
मयण महानल उल्हवण, गोरी वाविअ थक.	१५३७
गौरी लावणइ भरी, तिम चंपेविय देहि,	
जिम अणमातुंअ थण मसि, बाहिरि पसरिउं एह.	१५३८
गोरी थणहर-कोट्ट माहिं, मयण-नरिंद रहेवि,	
झुझ करेसि हर सरिस, पुणरवि शर संघेवि.	१५३९
गोरी-थण अमीइ भरिया, सेस रहिउं चंपंता,	
छंछह घडीउ चंदलु, तिहुयण नयणाणंद.	१५४०
गोरी-थणहर घड-जूअली, नीर भरइ लायन्न,	
निगय रमणह थालिथी, सीचणि रोमवलि वन्न.	१५४१
छयल विडुगय चितडी, जिम हैडइ नवि माइ,	
गोरी गोरा-तुंग-थण, तिम हैड न समाइ.	१५४२
को तीरइ तीह वन्नीउं, थण-गिरि अंतर-सार,	
जीह अंतरि सकन्हहर, निवसइ गुण-भंडार.	१५४३
पाळा तनि लायण-लय, पल्लविया हत्थेण,	
फुली नयणां फुलडे, फली अति थोर थणेण.	१५४४
बाला लायणइ भरी, मारइ तिखु कडखु,	
डाढ गलावइ दूरिथी, जिम चंची फल पक.	१५४५
वासुकि रूपा-नेउर मसि, गोरी पाइ पडंति,	
विसहर वेणि बांधीया, छोडणि सेव करंति.	१५४६
मुहुर झंकार सुवन्नमय, सचित्तलां सुवंक,	
गोरी नउर वयण जिम, हैडु हरइ निसंक.	१५४७
कोमल पट्टली पहिरणइ, उरि कंचुउ सनील,	
झाझरडां रमिजिम करइ, गोरी चलइ सलील	१५४८
ससि-वयणी मृग-लोयणी, वेणी-दंड भुजंग,	
मधुर बोलंती हंसली, गज-गामिनी सुचंग.	१५४९
जे जे अवयव जिहां जिसिया, कामिक नइ करइ मोह,	
गोरी अंगइ दीसीइ, ते ते तिहां समोह.	१५५०
सूती देखी सुंदरी, मनोहर रूप रसाल,	
सारथपति मनि चींतवइ, धिन धिन ए भूपांल.	१५५१
गोरी गोर थोर थणी, सरस सकोमल वांणि,	
जस अंगणि मंडण हवइ, तस जीवित सुप्रमाण.	१५५२

जे गति हंस हरावती, वर नेउर झंकारि,
 जिहां जिहां चालइ गोरडी, ते ते पंथ ज सार. १५५३
 चंद्र-मुखी चंपा-वनी, जस सिरि चंदन-वास,
 गोरी दीठी जिणि नयणि, हूं बलिहारी तांह. १५५४
 वंकिम चंचल नेह भरि, तिखु कडखु सरेण,
 तस वइरीनूं कज्ज ए, करती हसइ अचिरेण. १५५५
 घन घन ते नर-हंसला, पय सक्कर समतोल,
 जेहसिउं सरस सनेहना, बोलती हसइ सबोल. १५५६
 रोमंचिय नर घन्न ते, विरह दावानलि-नोर,
 गोरी कोमल कर-कमल, लग्गइ जास सरीर. १५५७
 थाव करंजिय पय-कमल, रिणि जिणि नेउर-सिद्धि,
 गोरी जस हैइ ठवइ, धन ते लील समुद्ध. १५५८
 कंच-कुसण त्रट्कीइ, पीन पयोधर भारि,
 घन ते नर जस गोरडी, दिइ आलिंगन सार, १५५९
 चिंता संकड हैडलइ, सोसीय मांस सरीर,
 सुंदरि समरइ जास मनि, धिन धिन ते नर-हीर. १५६०
 करि कंकण कंचु कसणि, कंचण कंति रसाल,
 कोकिल कंठि कमल-मुखि, कदली-दल सुकुमाल. १५६१
 कुटिल-केश केसरि-कटी, कुच करी-कुंभ कठोर.
 काम-कराली कामिनी, केसर कपुरह रोल. १५६२
 कव्व कहा कवि कामिनी, केली हरि कलकेलि,
 कतुहल केसर कुसुम, अहो वसइ कलकेलि. १५६३
 गोरी गाहा गीय-रस, गोरस गयवर गोहृ,
 गमती गुणवंत गोठडी, पुण्य तणा ए मोहृ. १५६४
 गुणि गहिगहिती गजगती, गोरी गोरा गाल,
 बोलंती गुलथी गली, गुरु थोर थण-हार. १५६५
 चंद्र-मुखी चंपावती, चतुर चमकइ चालि,
 चंदन चोली चीर सिरि, चंचल आंख अणीआलि. १५६६
 जस गुणवंती गोरडी, धूली धूसर बालि,
 सप्रसन्न सविवेक प्रभु, तो ह धरि पुण्य रसाल. १५६७
 रुपवती नइ गुणवती मुहि मीठी मनोहरि,
 ससनेही तु पामीइ, जउ हुइ दैवत सार. १५६८

रुपइ मोहिउ सार्थपति, सूति देखी नारि,
भय सनेहि कांपतु, चितइ हैया मजारि १५६९

राज-सुता राय-वल्लभा, यौवन रुपइ मत,
किम कहिसिउं मन-वत्तडी, किम लहिवासइ जचित्ति, १५७०

नव-तन नेह समागमि, थरहइ कंपइ चित्त,
धगमगती जिम पित्तनी, नाडी वहइ जडित्ति. १५७१

मारगनइ जल नेह-रस, सजन सभावली जोइ,
ए अवगाहियां जिगि नुहइ, थरहर कंपइ सोइ. १५७२

पीउ दीठि नहीं सुख नहीं, दीठि गहिवर थाइ,
विसमी गती अति नेहनी, मुहुडइ कही न जाइ. १५७३

पिउ अणदीठि दुखु जे, ते छइ लोक-प्रसिद्ध,
सुखि म दीठु दुखु जे, जाणइ जेणइ नेह कीद्व. १५७४

अणदीठानु उरतु, हैडइ थोडरु होइ,
देखइ पणि न मिली सकइ, अति आवटणउं सोइ. १५७५

अथवा बोलावी जोउं, एहनइ मनि सिउ भाव,
अनंगदेव इम चींतवी, जगावी सा बालि, १५७६

ऊठी आलस मोडती, निद्राभर नयणेण,
मम्मण वयणां बोलती, नयणे जीता एण. १५७७

अनंगदेव देखी करी, मोही मोहण-वेलि,
विहस्या नयण कपोल-तल, हैडइ हुंइ रंगरेली. १५७८

उदभूत देखी रुप ते, पूछइ सुंदरि वात,
पुरुष-भमर कुहु कुण तुखे, केही तुह्य विलाति १५७९

नयणां देखी उल्लसियां, कोमल वचन सुणेवि,
हैडां हेजि जाणी करी, हरख हवु मनि हेव. १५८०

नयण जणावइ हरख भरि, हैडा तणउ सनेह देखी,
देखी विहसइ कमल जिम, अति उल्लसइ सदेह. १५८२

पहिलूं मंडइ आंखडी, अण-जाण्या सिउ प्रीति,
पछइ मींठे बोलडे नेह जगावइ चींति. १५८१

रत्त विरत्तां मांणसा, नयणे वयणि जणाइ,
नेह वहर घण गोपवइ, तुहि परगट थाइ. १५८३

रवि अत्थमणि कमल जिम, देखी नयन कुरमाइ,
वांक्कुं जोइ बिस वमइ, नयन विरत्त कहाइ. १५८४

- बोलवियां बोलइ नहीं, साहामूं जोइ न हसंति,
देखी छाया पालटइ, अति उधड मुहि जंति. १५८५
- देखी उकराटूं जोइ, मचकोडइ मुख-राग,
एहवे लक्षणि जाणवां माणसडां नीराग. १५८६
- सूरिय देखी कमल परि, विहसइ नेहि सराग,
अनिमिख जोइ वली वली, माणसडां सराग. १५८७
- सवियारां विज्जुमि भरियं, घोळिर वंक वलाइ,
ससनेहोनां नयणलां, लक्षमांथीइ जणाइ. १५८८
- गोपाविउ पणि नेह-रस, नयणे चतुर लहंति,
क्षणि मीलियां क्षिणि विहसीयां, पीय सम्मुहा बलंति. १५८९
- अंबर कस्तूरी परि, सज्जन तणा सनेह,
छांना पणि नयणे करी, प्रगट लहीजइ तेह. १५९०
- देखी मरकलडे हसइ, बोलइ सरस सराग,
कहिउं मानइ बोल सा सहइ, ते जाणेवां सराग. १५९१
- इत्यादिक जे नेहनां, लक्षण कहियां छइ सार,
ते सवि जाणि सार्थपति, हरखिउ चिन्ति अपार १५९२
- मन जांणी मन दीजइ, ते रुडुं निरवाणि,
अणजाणइं जो आपीइ, जण हासूं सय हाणि. १५९३
- दीसीइ रंग जेतल, जे तु कीजइ रंग,
निसनेहां सिउं राचतां, दुक्खि दाजइ अंग. १५९४
- एक एकनइ वेधइ मरेइ, साहामूं नाणइ रंग,
दैवइं इम कां सरजीउं, जिम दीवा-पतंग १५९५
- सरखा मन बेहु हुइ, बेहु सरखु रंग,
एक एक विण न सकइ रही, तेहजि प्रीति सुचंग. १५९६
- बोल जि कहीइ तेहनिं, जे मानइ निज बोल,
वचन उवेखइ आपणउं, ते परिहरीइ निटोल. १५९७
- पाणी मांहइ न नांखीइ, सोना केरी भल्लि,
नीरस नइ मन-वत्तडी, म कहसि हैआ गहिल्ल. १५९८
- त्राटी न खमइ पीटणी, धसी पडइ समूल,
उछांनइ मन-वत्तडी, सासु पडइ सबोलि. १५९९
- गयवर केरु भारभर, खरिं नव हिणउ जाइ,
मन आपिउ कुमांणसां, अघवचि महेली जाइ. १६००

छयल अनइ कुणबीयना, ए बेहु एक सभाव,
 साहामु देखइ त्रहेजउ, तु बी मेहलइ ताव. १६०१
 अनंगदेवनइ हइडलइ, ते देखी हुइ आस,
 चितइ सीधां काज सवि, सफल थयउ आयास. १६०२
 जस कारणि मन-भमरलु, आवटतु निसि-दीस,
 ते गुणवंती कमलिनी, मेली तस जगदीस. १६०३
 जेहसिउं मिलवा कारणइ, करती कोडी उपाय,
 ते सज्जन सिहिजि मिल्यां, हैडां छंडि विसाय १६०४
 तपी रहिउ तु जीवडु, जेहनि मिलवा काजि,
 ते सज्जन जउ पामीइ, तु धरि बइठां राज. १६०५
 जे जस उपरि खप करइ, ते तस मिलइ निदान,
 जगदीस्वरि जोडी जडी, कुहुनइ करइ प्रमाण. १६०६
 जाप जपइ अति तप तपइ, खप करइ मेरु समान,
 मन गमतां वाहलां मिलइ, तु ते सरव प्रणाम. १६०७
 अनंगदेव इम चीतवीं, कहि सुणी सुंदर सार,
 भोगी-भमर भमू भला, नव नव रस लेणहार. १६०८
 अहो पंखी परदेशना, आव्या एणइ ठामि,
 सुणी ते हैडूं ऊलटिउं, गोरी तोरुं नांम. १६०९
 जव लगि तुज गुण सांभलिया, अमीय-लता रस-कंद,
 तव लगि लोचन अलज्यां, जोवा तुज मुख-चंद. १६१०
 हेजइ हैडूं उल्लसइ, गोरी तोरइ नामि,
 मेह गजंतइ मोर जिम, जिम चैत्रइ आराम. १६११
 जिम दवि दाधां रंखडा, पल्लवीइ महेण,
 विरहिं दधुं हृदय तिम, गोरी तूं दीठेण. १६१२
 फाटइ हृदय-तलावडूं, पुरिउं विरह-जलेण,
 गोरी तूं नेह-पालि करि, दिइ जीवित अचिरेण. १६१३
 गोरी तुज गुण-मालती, मुज मन भमर समान,
 अवर सुजाती नवि गमइ, फिर फिर ताहारुं ध्यान. १६१४
 भूख नहीं नोद्रा नहीं, दिन ते वरस समान,
 भीतरि जीव तपी रहिउ, गोरी तोरइ ध्यान. १६१५
 नयणे दीसइ नव नवी, रुपवती वर नारि,
 पणि तुजसिउं मुज नायडु, अवर न सुपन मझारि. १६१६

- कइ विस कइ अमीइ भरियां, गोरी नयणां तुज,
प्राण हरइ क्षणि नयणलइ, क्षणि जीवाडइ मुञ्जि. १६१७
- गोरी तुजमां गुण घणा, अवगुण एक अपार,
वेध विलाइ मांणसा, मारइ विण हथीआरि. १६१८
- गोरी तोरा पीण थण, अभिनव भल्ल समान,
जस उरि लग्गइ सो जीइ, अणुं-लग्गा लइ प्राण. १६१९
- गोरी एकजि तूं विना, मुज मनि हती ऊजाडि,
सफल थयुं दिन आजनु, पहुती नयण-रुहाडि. १६२०
- वली बली जोडं जां लगइ, गोरी तुज मुख-चंद,
तां लगइ नयन-चकोरडां, पामइ अति आनंद. १६२१
- गोरी तुज विरहानलिं, प्रजलइ मोरुं चित्त,
रमण-महानइ जल चडइ, तेह बुजावइ जडित्ति. १६२२
- जेहनइ नामि सहू बीहइ, आदिं करि एकार,
गोरी ते तुज उपरइ, मुजनइ दहइ अपार. १६२३
- भर अत्यंतरि जे रहइ, बीय सरइ संजुत्त,
ते तुज उपरि छइ घणों, ते जाणइ मुज चित्त. १६२४
- चैत्र थकी जे सातमउ, परिहरि अंत्य उकार,
तुज भणी हूं आवीउ, ते तु परि सुविचारि. १६२५
- किहां आंवा किहां कोकिला, किहां मेहा किहां मोर,
अवसर आवइ नवि मिलइ, मांणस नहीं ते ढोर. १६२६
- गोरी भुज मनि दुःख थयुं, दुःसह तुझ विरहेण,
लाख लखंतरि तूं बिना, नवि लग्गइ अचिरेण. १६२७
- उरि लग्गा जीवित हरइ, तोरां लोचन-बाण,
विस कज्जल महिमा नवउ, दीठां पणि लिइ प्राण. १६२८
- पाइ पडूं नुहुरा करूं, गोरी दइ मुज मान,
वाहल्य तोरु दास हूं, मुज साथइ स्युं मान. १६२९
- गोरी बिरहो ताहरइ, घडीय न मिं रहिवाइ,
जिम जल पाखइ माछिलि, तालोवेली थाइ. १६३०
- गोरी मारि म नयणि मुज, आल्लुंबु टालि,
अविहड वाचा नेहनी, तूं दक्षिण करि आलि. १६३१
- नेह विण नयणि निहाल्लां, मांणसडां सूंकाइ,
मेहि जवासु सौचता, सूकी झंखर थाइ. १६३२

ससनेहां किम जाणीइ, जां नवि आवइ नित्त,
 केवल नयण सनेहइ, तनु अवटावइ नित्त. १६३३
 गोरी मुहि केतूं कहूं, तूं नवि जणइ सार.
 वइरीनि ए वेदना, म हिंसिउ एकइ वार. १६३४
 आललुंउ लइ रही, गोरी वरि मुज मारी.
 मरणां दुःख एकवारनूं, विरह तणउ लखि वार. १६३५
 वरि बछ-नाग अफीण दइ, जउ नुहइ मिलवा मन्न,
 बिख खाइ तुज उपरइ, वरि हूं मरुं सुवन्नि. १६३६
 गोरी जउ तूं नहीं मिलइ, तु हूं हत्या देसि,
 कइ झंपावसि नदीयमां, कइ बिख खाइ मरेसि. १६३७
 गोरी ताहरइ वेघडइ, जे दुःख सहूं निसि-दीस,
 ते जाणइ मन माहरुं, कइ जाणइ जगदीश. १६३८
 भूख गइ निद्रा गइ, काया लीधी शोखि,
 ए दोखनी वैद्य तूंह जि छंइ, तुजथी उपनु दोख. १६३९
 जाइफल यौवन एलची, बोलि एक पूरि न हुंसि,
 तज विरहाली आमला, अति विस दहइ अति हंसि. १६४०
 जीभइ वयण न उपजइ, लाजइ नवि बोलाइ,
 गोरी तुजस्युं वेधडु, कहिया पखइ न रहिवाइ. १६४१
 फल पाकां यौवन्न-रस, ए लीजइ ततकाल,
 कुही पडसइ कालि के, कुण करसइ संभाल. १६४२
 एक यौवन नइ सेलडी, ए जां हुइ रस पुरि,
 तां सहु वाहइ हथडु, कंचुं छंइ दूरि. १६४३
 गौरी यौवन तिम गलइ, जिम कर-जल टीपेण,
 दस दिन लाहु लीजइ, सहू संभारइ जेण. १६४४
 जाग छइ यौवन जसइ, अह्म सखाइ होइ,
 काया लाहु तुहि न लिइ, आहा नोठर लोय. १६४५
 गोरी अह्मनि खप नथी, वली वली कहिइ तोइ,
 अह्म सरखां जंवारडु, परउपगारइ होइ. १६४६
 साठि सोभागिण हवइ, सुयेण रंभ समान,
 सहसे जारे इन्द्र पणि, अध्वासनि दिइ मान. १६४७
 सुंदरि जे जेहवूं करइ, ते तेहवूं पामेइ,
 एहवुं जाणो जार सिउँ, सहु तिम लाहु लेइ १६४८

दान दीइ जे जेहवूँ, पामइ तेहवू सोइ,
 इम जाणी यौवन तणां, नाम कहियो कोइ. १६४९
 गोरी जे मानतां नथी, हवडां अह्वारा बोल,
 ते क्षणि क्षणि संभारसिइ, यौवन गइ निटोल. १६५०
 तव को साहामूं नहीं जोइ, जव जासइ यौवन,
 गोरी हठसिउ एवडउं, अलविं दिइ मुज तन्न १६५१
 धन हुइ तु संचीइ, यौवन संचिउं न जाइ,
 अधिकुं बाधइ बावरइ, संचीजइ कांइ. १६५२
 गोरी मुहुडइ नांम कहसि, मागिउं आपि न अंग,
 पाइ पडी मौनति करु, दुक्खिइ दाजइ अंग. १६५३
 दीन वचन मिं तुज चिवियां, गोरी जेतां आज,
 जउ ते कहूं तो रायनिं, तु ते आपइ राज १६५४
 तूं न लहइ भाव मन तणउ, मिं लाजइ न कहाइ,
 गोरी मुज मन-आसडी, फलसिइ केणी उपाय. १६५५
 विचित्र वहइ लाज-तलावडू, कुणाहि न लघु थाक,
 किम करसिउं गुण गोठडी, तू चकवि हूं चक्रवाक. १६५६
 गोरी मुज मन डगमगइ, जीव पडिउ अंदेसि,
 स हूं मागूं तुज कन्हइ, तेहनी ना म कहेसि. १६५७
 मागिउ आपइ आपणु, साचां वाहालां तेह,
 बोल उवेखइ नवि मिलइ, तेहसिउं किसिउ सनेह. १६५८
 मागणहारा ते मरु, मागइ नहीं मुह जोइ,
 मूरखडां चिंतामणी, कादवि घालइ कोइ १६५९
 ना कहितां लाजइ नहीं, नावइ कुहुनइ काजि,
 रान-तलाव सरीसडां, तिणि माणसि सिउ काज. १६६०
 जे नितु नितु नयणे हणइ, मन साथइ न मिलंति,
 ते माणस अंथज समां, दीठां दूरि टलंति. १६६१
 वेध विलाइ झुरि हवइ, चल्ती न करइ सार,
 बीज पडु ते उपरइ, जीवितनां लेणहार. १६६२
 गोरी वेध न लाईइ, अहवा जउ लाओइ,
 तु धोरी-सिरि भार जिम, अधवचि नवि महेलइ. १६६३
 सहीइ जण जण बोलडा, मन रंच्यति चंग,
 चंचल चित्त न कीजइ, धरीइ सरखुं अंग, १६६४

नयणे दीठिं सुख नहीं, जो नवि भीडइ अंग.
 अण-वूठिं मेह गाजति, किम धरइ चातक रंग. १६६५
 नयणे वयणे गुण करी, रंजइ छयल अपार,
 सोंग-विहुणां ढोर जे, ते किम रंजइ गमार. १६६६
 गोरी तुज गुण-फूलडे, मुज मन-भ्रमर सुरत्त,
 तिम करि जिम प्रीति आपणी, अधिकी वाधइ नित्त. १६६७
 वांका जे गुणवंत सिउं, गुणवंता ते किम,
 सज्जन सिउ सिउ आंकडु, गोरी जोइ न इम्म. १६६८
 हंसा राचइ कमल-वनि, फुल-सुगंधे भृंग,
 सुगुणां राचइ सुगुण सिउं, राचइ विजि मतंग. १६६९
 गुणवंती रुपइ भली, जेहवु चांपा-छोड,
 सजन साथइ नवि मिलइ, ए तुज मोटी खेडि. १६७०
 गेरो ए बि-जण तणा, आलि जनम सुजंति,
 जे सुगुणां सिउं नवि मिलियां, जे मिलिया विहंडति. १६७१
 गोरी काया काच जिम, अविहड उत्तम प्रीति,
 मणि पइ ठेली काच, कुण मूरखि आणइ चित्ति १६७२
 एणी कायाइ जउ हवइ, सज्जन सरिसु रंग,
 तु गोरी काच कटकडइ, लहिउं चिंतामणि चंग. १६७३
 गोरी हूं छउं उरसीउ, जउ तू सुकडि देइ,
 ताप शमइ तु वेधनु, इच्छा भोग फलेइ. १६७४
 ताहारिं हाथिं मारि तूं, कइ मुजनइ जीवाडि,
 आंखडीया आलंबडु, वार वार म देखाडि. १६७५
 थोडां मांहिं घणुं कहूं, साची माने वात,
 हूं जीवसि जउ मिलसि तूं, नहींतरि मरण संघात. १६७६
 विसमइ गिरि आंबा फलेइ, हैडूं हचरके जाइ,
 ते माणस कां देखीइ, जे दीठइ मन अवटाइ. १६७७
 जे वेल्ह तुज विण जाइ, वरस समी ते थाइ,
 गोरी मिली तूं एक-मनि, वेध धणउ न खमाइ. १६७८
 गोरी वाचा आपि मुज, मिलवानी ससनेहि,
 तिम करि जिम थाइ प्रीतडी, रखे आपइ छेह. १६७९
 गुणवंति माटइ तूंहनि, वाहाली घाती वाच,
 रखे उवेखइ मूंहनि, नेह वधारइ साच. १६८०

जउ मंडीजइ प्रीतडी, मागिउं दीजइ तोइ,
दुरियन बोलि न छांडीइ, प्रीति खरी जउ होइ. १६८१

गोरी दूरियन छइ घणा, पाडइ अति अंदोहि,
वाहाला तेहने बोलडे, म करसि प्रीति विछोहि. १६८२

गोरी खूंटा कारणि, अंब न सफल कपाइ,
दुरियन बोलइ सजन सिउं, प्रीति न छंडी जाइ. १६८३

गोरी जूइ परभविआ वस्त्र न छंडइ कोइ,
दुरियन वयनि सजननि, कुण परिहणइ सलोइ. १६८४

बोली बोली रहइ दोखिया, खूटा विण न मराइ,
जउ मन मानइ आपणउं, तु लोकइं स्युं थाइ. १६८५

गोरी माणसि गरव तू, पाइ पडतां देखि,
सज्जन सिहिजइ नम्मणा, प्रीति वसइ सविशेख. १६८६

गोरी ताडु एवडु, सज्जन सिउं म करेसि,
गुणवतां अरथी घणा, पछइ हुरि मरेसि. १६८७

सुकवी कवित तणी परइ, सुंदरि सुंदर नेह,
अति कठिनि अलखामणां, नादर को मले नेह. १६८८

तुं मुजनइ वाहाली थइ, तु एक मागुं मान,
रखे देखाडइ छेह तूं, पाले प्रीति सुजाणि १६८९

जीभइ किमहि न वीसरइ, सोभागी तुज नांम,
कोडी वरस जीवों धरुं, जिम जीवनि हंस ध्यान. १६९०

ते मुज नामि सुहावीया, तेहजि अक्षर सार.
माइ विधाता कां करिया, अक्षर अवर असार. १६९१

हूं भमरु तूं कमलिनी, तूं द्राक्षा हूं सहिकार
सरखइ सरखुं छइ मिलउं, तूं वीटी हूं हीर. १६९२

नव यौवन नव नेहडु, नव रस सरस अपार,
गोरी कांइ विलंबीइ, रस लीजइ संसार. १६९३

आशा-तरुवर पालविउ, तोरुं नाम सुणेवि,
नयणे दीठि फुलीउ, छेद म करये हेव. १६९४

उन्हालइ तरसालूआं, वाहालूं जिसिउं तलव,
तिम गोरो तूं वल्लही, जिम सायरमां नाव. १६९५

गोरी तोरे पगि पडूं, मइ न खमाइ विलंब,
आरतियां हुइ उतविलां, एक क्षण जाणइ जम्म. १६९६

वाहालां ताहरइ वेधडइ, जे मइ दुःख सहियांइ,
 ते जाणइ मन माहरू, न्यानो विण न कहाइ. १६९७
 हूं मोहिउ गुणि तोरडइ, कीधां कोडि उपाय,
 तुजनइ मिलवा कारणि, आस फली हवइ आय. १६९८
 सुभट शरीरइ जे वसइ, धरि उकार करिज्ज,
 गोरी बलतु कां न दिइ, कां रिसावी अज्ज. १६९९
 एहवां वचन सुणी घणां, देखी उदभूत रूप,
 अनुरागिणि सुंदरि थइ, उद्धसीयां रोम-कूप. १७००
 सारथपतिनिं इम कहइ, वाहील सुगुण सुजाण,
 सुणि मुज मननों वातडी, तुजसिउं थयुं बंधाण, १७०१
 तूं देखी मन उल्लसइ, नयणां अमी झराइ,
 भर भाद्रवडइ मोर जिम, मेह देखी कोंगाइ. १७०२
 आंखडीयां बलिहारडी, जेणि वाहालां दिट्ठ,
 साकर-चूरि तणीं परिं, केमल शीतल मिट्ठ. १७०३
 सुखदुःख संघाति सहू, जीव तुझारइ हाथि,
 वाचा दक्षिण कर तणी, जनम लगइ तुज साथि. १७०४
 तूं सज्जन वाहलेसरुं, तूहजि प्राणाधार,
 आ भवि परभवि तुज समुं, वाहालूं कोइ न संसारि १७०५
 तुं माहारइ हूं ताहरइ वल्लभ, जिम जल-पालि,
 सुपतंतरि पणि एकठा, बीजानुं मुहु बालि, १७०६
 आ वाचा साची करे, वहिडूं नहीं जीवंत,
 जिहां तुज काया जाणि तिहां, माहारी माया कंत. १७०७
 तनु घनु यौवन ताहारुं, ए पणि ताहरा प्राण,
 यौवन-वाडी ताहरी, फुलीफली सुजाण. १७०८
 सज्जन तणा सनेह, ऊंवर-तरुअरनी परि,
 परगट हुइ फलेहिं, नयणां डंबर नवि करइ. १७०९
 जे जस ऊपरि एक-मन, तेहनिं तेह मिलंति,
 मेह-बप्पीहांनीं परइ, आशा नेटि फलंति. १८१०
 ते तूं उपजइ हेज, जे तूं हुइ वाहालां हैइ,
 दाडिम-छालइ तेज, तु बी हुइ रत्तडु. १७११
 कुंपलि मेहलि न रे हीआ, अलवि आस फेलीआइ,
 तूं अवटातूं जेहनइ, ते वाहालां मिलीआइ. १७१२

- साकर दूधइ स्युं मिली, सोनु हवुं सुगंध,
जे ऊपरि मनहुं हतुं, ते ससनेहा बंधु. १७१३
- आगइ बाहाला सुजन ते, अनइ वली मधुर बोलंति,
आंवा लाग्गा इखइ, कहु कुण मूल करंति. १७१४
- नीर जिम नवइ सिरावलइ, पसरि एक-रस होइ,
चित्ति चित्ति मिली गयुं, अंतर न लहइ कोइ. १७१५
- कहिसिउं क्षणमां मन मिलइ, कहिसिउं नहीं सवासि,
डुडर न वेइ कमल-गुण, भमरु लि गुणवास. १७१६
- गोरी गुण-गढ भेलता, नयणे दीधु भेलि,
हैडइ मारग अप्पीउ, भांजी लज्जा-पोलि. १७१७
- पूरव-कर्म तणइ वसइ, तेहसिउं बाधु जीव,
अनंग तणी आशा फली, विलसइ भोग सदेव. १७१८
- जीवी तास वखाणीइ, घन घन सघन अनंग,
दर्शन-दुर्लभ सुंदरी, विलसी जेणइ चंग. १७१९
- सूडा ते फल चाखीइ, जे फल कुणहि न लब्ध,
वरि मरवुं एक जि वरां, जेणि रहइ लोक-प्रसिद्ध. १७२०
- कइम लंखी जल तरी, भेदी कंटक-वाडि,
हंसा विलसइ कमल सिउं, नेहइ किसिउं असाध्य. १७२१
- भमरु केतकि सिउं रमइ, कांटे तनु वीधाइ,
मन रचतां वल्लहां, दोस न को देखाइ. १७२२
- जेहसिउं रुडा भावीइ, चतुर वखाणइ च्यारि,
वरि ते सज्जन कारणइ, सहीइ बोल बि-च्चारि. १७२३
- भमर ते फूलइ रचवीइ, जिहां गुण दीसइ दोइ,
लोक प्रशंसइ जेहथी, आप सवारथ होइ. १७२४
- हंसा कइ मानसि रमइ, कइ तरसिया मरंति,
छीलरडे कद वालूए,, साहामू पणि न जोअंति. १७२५
- मिलीइ तु गुणवंत सिउं, जीह प्रसंसइ लोय,
निरगुण नीचह सिउ मिली, जनम विणासइ कोइ. १७२६
- अमृत वरि टीपू भलूं, नहीं बिस-कूआ बिरस,
वरि अध-घडली सगुण सिउ, नहीं निर्गुण सिउ वरस. १७२७
- तं कांइ कीजइ नवूं, जिण रहइ लोकप्रसिद्ध,
हरि-हर ब्रह्मा सिर घुणइ, हुइ कारय सिद्ध. १७२८

बाहाली प्रीति ज पालवइ, हैडइ छइ डमडोल,
 तु मुज मनि सुख संपजइ, जउ दइ अविहड बोल. १७३४
 गोरी तोरइ कारणि, सहियां छइ दुखु अपार,
 नेह-विछोह करइ रखे, वरि मारे तरवारि. १७३५
 जउ जाणी गुणवंति, तु मइ मंडिउ नेह,
 केलि म थासिउं बोरडी, रखे देखाडइ छेह. १७३६
 अंब न हुइ लौवडु, वायस नुहइ हंस,
 चंद नहुइ अंगोठडी, निव गुण नुहइ सुवंश. १७३७
 मंडइ सरिसव जेतलु, पालइ मेरु समान,
 सज्जन तणु सनेहडु, जिम जेठइ उघाण. १७३८
 कुलवंती थोडुं लवइ, पालइ घणु सनेह,
 अकुलीणी बोलइ घणु, क्षणमां आपइ छेह. १७३९
 प्रीति करतां सोहिली, दोहिली पणि पालंति,
 अघ-वचि भूंकइ आदरी, साहामूं ते बालंति. १७४०
 तेतु लीजइ भार, जेतु सकीइ निर्वही,
 प्रीति तणउ व्यवहार, जनम तणउ व्यवहार. १७४१
 तुजसिउं कीधी प्रीतडी, हवइ जु आपसि छेह,
 जण-हासुं मनि उरतु, बिपरि दहइसि देह. १७४२
 गोरी पाले प्रीति तिम, जिम वि न हसइ लोइ,
 जगि उखाणउं जिम रहइ, वइरी जीणा होइ. १७४३
 सघलइ बदनामी चडी, वइरी आणइ खेस,
 नेह खरु तु जाणसिउं, जेउ अेहवइ पालेसि. १७४४
 नेह रयण तिंम राखये, जिम न पडइ बीसारि,
 छल जोइ चोरइ रखे, दुरियन-चोर संसारि. १७४५
 जण जण बोलि म उभजसि, खेद म आणसि चोति,
 दुरिचन बोल म हैइ घरसि, इणि परि पालइ प्रीति. १७४६
 बाहाली तूं गुणवंति छइ, घणउं कहिसिउं होइ,
 प्रीति म छोडसि आपणी, थोडइ घणउ स जोइ. १७४७
 प्रीति प्रीति सहू को कहइ, थोडा करी ल्हंति,
 ते थोडा पहिं थोडिल्य, कीधी जे पालंति. १७४८
 विगुणां पणि छंडइ नहीं, आदरीआं उमाडि,
 सुख-दुख सही पालीलीइ, हूं बलिहारी तांह. १७४९

वलुं सा सुंदरी भणइ, बलिहारी तोरइ नामि,
 वाहलाजी प्रीति पालवइ, अे स्यु कहिउ सुजाण. १७५०
 जेहसिउं बाधउ जास मन, तें बीकिउ तस हाथि,
 छांडीतां बूटइ नहीं, सुख-दुख तेहनइ साथि. १७५१
 तुज साथइ जु मन मिल्युं, वाहाला तैन कहाइ,
 तुज सिउं जेहवु नेहडु, तेहवु अवर न कहाइ. १७५२
 मनसिउं जाणे प्रीतडो, जण जाणइ स्युं काम,
 सहसि अठोत्तर विण मिलइ, मनमां जपीइ नांम. १७५३
 सहीं ते जण जण बोलडा, मन अवटावी आज,
 तुह स्युं कींधी प्रीतडी, ते स्युं त्यजवा काजि. १७५४
 जे सज्जन अंगीकरिया, गुण जाणी अपार,
 ते सज्जन किम मेहलइ, दुरियन वचन विकारि १७५५
 कंति बीहीजीसइ लोक-भय, जउ मंडीसइ प्रीति,
 मनगमतूं जनभावतूं, वि न मिलइ अेकांति. १७५६
 लज्जा तु वाहाला कियों, वाहालां तु सी लाज,
 अेक थंभइ किम बज्जिइ, सुंदरी दो गजराज. १७५७
 लज्जह पेमह किउं मिलइ, तुरय सुचित्र वेउ,
 गणय अनाडी वेघडु, काहि न रेहिउ अेह. १७५८
 जिहां मन मानिउं आपणनुं, तिहां मिलतां सी लाज,
 भरी सभामां सांढीउ, इश्वर राखइ आज. १७५९
 चींति पडी सी लोकनि, फिरि फिरि काढइ नीमेडि,
 जेहनूं मन जेहसिउं मिल्युं, ते न तिजइ तस केडि. १७६०
 मेहलाव्यां नहीं मेहलसइ, जेहसिउं जस अनुराग,
 तु कां दुरियन पापीआ, बारी करइ विदाघ. १७६१
 जिहां वन तिहां पावक दहइ, जिहां डुंगर तिहां खोह,
 जिहां सनेहां तिहा रुषणां, हैडा म करि अंदोह. १७६२
 कइ सिंधु कइ टालडी, कइ तावड कइ छज्ज,
 अे छि अेकठां नवि मिलइ, वाहलां कइ लोक-लज्ज. १७६३
 लोक अयाण अबूज छइ, परपीडा न लहंति,
 जेहनूं मन जेहसिउं हुइ, ते ते विण न रहंति. १७६४
 १७

प्रोति विछोडी सुगुण सिउं, कुण राखइ लोक-लज्ज,
घर बाली कीरति करइ, ते मांणसडां अकज्ज. १७६५

जे विण जीव न रही सकइ, तिहां मिलीइ सु वार,
जोवित कइ जण वल्लहां, हैडइ जोउ विचारि. १७६६

दुरियन बोली न नेह टलइ, कांइ अधिकेरु थाइ,
छासि संयोगिं दुध जिम, दही-रस अधिक सघाइ. १७६७

उत्तम वाघइ नोच टलइ, दुरियन वचन सनेहि,
वाइ उल्हाइ दीवडउ, अगनि अधिकेरु थाइ. १७६८

जिम जिम दुरियन आवटइ, जिम जिम विंदय लोय,
तिम तिम सजन सनेहडु, अधिक वधारइ लोय. १७६९

दोखी नेह वित्रोडवा, अछता बोलइ दोस,
उत्तम दुरियन बोलडे, हैउइ नाणइ रोस. १७७०

दोखी लाख गमे लवइ, लोक हसइ जो कोडि,
तुहइ हूं वाहिडू नहीं, वाहाला नेह विछोडि. १७७१

किमहि कुलाचल कंपीइ, सायर-जल सूकंति,
तुहइ उत्तम बोलथी, न चलइ जीव-प्रयंत. १७७२

नाग-पाश बंधन थिकी, लोह-सांगलथी अहीय,
वाचा-बंध कुलीन निं, न चलइ जां हुइ जीव. १७७३

बोलडेइ इम सार्थपति, पाम्यु अति आनंद,
घरि जातां सुंदरि कहइ, वाहाला सुणि नेह-कंद. १७७४

वहिला वली पधारयो, माया घरयो चिंति,
वरस समाणी अघ-घडी, तुण विण थासइ मित्त. १७७५

थांपिणि महेलु जेहनी, बाधा आवु मित्त,
मन-मणि मेहलिउं तुज कन्हइ, गोरी जाणे नित्त. १७७६

मुज मनि राखिडं गरहणइ, सज्जन तुहइ धूरत्त,
तु मन-मणि अहां मेहलीउं, मइं जाणी तुण वत्त. १७७७

नेह हसइ तु आविसिउं, घणउ न जाणउं झंखि,
नीर तणी तरसालूया, आपइ आवइ पंखि. १७७८

ढाल २९

राग मल्हार

इणि परि नेह करी नवु, सारथपति सुविचार रे,
 आवइ जाइ संकेतडइ, जाणी अवसर अवसर दोर संचार कि० १७७९
 जोउ विषय सनेहडु रे, ते तु नवि गणइ गणइ मरणनुं संच कि,
 माणस वेध विलूघडउ रे, ते तु नव नव करइ प्रपंच कि०...दुपद
 पोयणि परिमल वेधीउ, भमर न वेइ बन्ध रे,
 नेहइ बंधा माणसां, ते तु दुषण जोवा अंध कि० १७८० जो.
 सगपणि वाहालूं को नथी, वाहलां हुइ सनेहि रे,
 डील तणु मिल छांडीइ, वनमां फुलडां फुलडां वाहलां होइ कि० १७८१ जो.
 सुंदरि अति धूरति थइ, सारथपति नइ संगि रे,
 पणि देखाडइ रायनि, ते तु भोलिम भोलिम केरडु रंग कि० १७८२ जो.
 अवसर पामी अक दिनि, गोरो करइ रुहाडि रे,
 मंदिर लेइ आपणइ, वाहलां मूहनि मूहनि नगर देखाडि कि० १७८३ जो.
 सुंदरि वइसी मालीइ, जोइ नगर रसाल रे.
 राइ राइवाडीं जतु, देखी चीतवइ चीतवइ हैअडइ रसाल कि० १७८४ जा.
 लीलाइं कीइं करइ, पापी अह भूपाल रे,
 हूं अंध-कुप तणी परइ, राखी दोहिलइ दोहिलइ पाताल कि० १७८५ जो.
 मन विरमिउं भूपालथी, सारथपति स्युं स्त रे,
 धूरत-लक्षण रायमां, जउ हूं वीचवुं वीचवुं तु खरी मित्त कि० १७८६ जो.
 वचन करु अक माहरुं, जिमवा तेडु राय रे,
 हूं प्रीसूं मोरइ हथडइ, वा० रायनि रायनि चमकडु थाइ कि० १७८७ जो.
 गोरी गहिली कुणइ करी, बोलइ सारथपति रे,
 तूं प्रीसइ भूपालनि, वा० तूहनि तूहनि असी कुमत्ति कि० १७८८ जो.
 मुहु-मचकोडी मानिनी, बोलइ वचन विकार रे,
 भीरु सभावइ वणिकडा, तुह्यमा साहस साहस नहीं रे लगार कि० १७८९ जो
 कर कांपइ तुली तोलतां, बोलतां वलगइ जीभ रे,
 घरि छोरु स्त्री उपरइ, वा० हाटनी हाटनी पाडु रीस कि० १७९० जो.
 त्रंबक कठीउ नाहासरी, तेहनी जाणु विगति रे,
 वेची साटी क्रियाणकां, जाणउ हाटडइ वइसवा तणी रे युगति कि० १७९१ जो.

दूहा

कां कांठोथी उसरइ, भमरु केवडीआइ,
 सज्जन माणस लोकथी, मिलइ तु वीहइ कांइ. १७९२
 तुह्यनइ नेह तुह्यारडु, वाहालु छइ अपार,
 कइ अह्यारु खप नथी, कइ नेह छोडणहार. १७९३
 पहिलु बोल न मानीउ, लाघउ मननु पार,
 राज करेयो वरि वरस सु, छेहलिउं अह्य जुहार. १७९४
 भल्लं हवुं अक बोलडे, तुह्य गुण लहिउ अशेष,
 तुह्य सिउं बोलवा आंखडी, जु मनि होसइ तेख. १७९५
 वाहालाइ बोल न मानीउ, जीवयो सदाइ काल,
 जेहसिउं हसीनइ बोलतां, तस किम दीजइ गालि. १७९६

ढाल ३०

राग रामगिरि

[भाभानी देशी, मम करो माया काया. अ देशी]

सारथपति मन डगमगिउं, सुणी सुणी गोरी केरा बोल रे,
 व्याघ्र-तटी रे ऊखाणडु, थयुं थयुं चितडूं विलोल रे. १७९७
 प्रेम लौउ दोहिलु वाहलां केरडु, लोपी लोपी जाइ नहीं लाज रे,
 प्रेम रे बंधाणां ले माणसां, करइ करइ कहु किसिउ काज रे...दुपद.
 बोलइ बोलइ सुंदरी ससि-मुखी, वाहला आणउ कांइ मनि मुज खेद रे,
 सनेह रीसि रे जे तुं बोलीइ, नवि थाइ ते सवि साच रे. १७९८ प्रे.
 दोहेलुं म घरयो वाहाला चितडइ, तुह्यनइ देउं छउं माहरडा सम्म रे,
 हसीडां न हुइ वाहाला साचलां, वहिडूं वहिडूं हूं तुह्य किम्म रे. १७९९ प्रे.
 तोरइ तोरइ करि दोरी हीरनी, मोरइ गलि घाली नेह-फांसि रे,
 जउ हूं ताणूं तु हूं मरु, जोउ जोउ चितडइ विमासि रे. १८०० प्रे.
 हूं सुखिणी सुखि ताहरइ, दुखि मुज दुख थाइ रे,
 वहिची लीधां सुख दुख तहां लगइ, कीधी कीधी जही लगइ प्रीति रे. १८०१ प्रे.
 बुद्धि विशेखि अह्ये भोलवूं रे, मोटा मोटा इंद्र उपेद्र रे,
 तु किसी माणस वातडी, कीडाला मात्र नरेंद्र रे. १८०२ प्रे.
 सारथपति इम सांभली, मानिउ मानिउ गोरी केरु बोल रे,
 मांडु थइ रहिउ घर भीतरि, जोउ जोउ कपट कलोल रे. १८०३ प्रे.

સાજડ થઈ વલી દિનિ કેતલઈ, આવિડ આવિડ રાજ-સભા માંહિ રે,
 ઘણે દિન દેખી મિત્ર આપણડ, પૂછઈ પૂછઈ રાજન દેઈ સાંઈ રે. ૧૮૦૪ પ્રે.
 ઘણે દિનિ તુહો રે પધારીઆ, બંધવજી તે કુહુ-ન વિચાર રે,
 માયા રે ઉતારી દિન એતલા, વીસારિડ હું હૈડા મજારિ રે. ૧૮૦૫ પ્રે.
 તુહા વિળ ભાઈ મનિ માહરઈ, હૂંતૂં હૂંતૂં સઘલઈ રાન રે,
 નિસિ-દિન સારણિ હૈડલઈ, વધવજી તાહરઈ વિયોગી રે. ૧૮૦૬ પ્રે.
 તુહા મન કહડ કિમ રહી સકિડ, એતા દિન વિળ મિલઈં મુજ રે,
 કાંઈ કહુ ડીલઈ અતિ દૂબલા, ભાઈજી વલિહારડી તુજ્જ રે. ૧૮૦૭ પ્રે.
 નયન સંકોચી દેઈ મરકલા, કોટવાલી કહઈ તવ સેઠિ રે,
 હું તુહા સેવક પાઘરુ, વસૂં વસૂં તુહા પાય હેઠ રે. ૧૮૦૮ પ્રે.
 સહુ સાથઈ અવિચલ નેહ ઘરઈ, એહવુ એહવુ સુજન આચાર રે,
 ચંદન ચંદ હુઈ ડજલં, ચીતરિયા સહિજિ હુઈ મોર રે. ૧૮૦૯ પ્રે.
 જે મનિ માન્યાં લૈ જેહનિ, તૈ તુ વાહલાં વેગલડઈ ન હોઈ રે,
 લોક છાનાં મન પરગટાં, નિતુ નિતુ મિલણ સજાઈ રે. ૧૮૧૦ પ્રે.
 કારણ કૃશ-તળં સાંભલડ, હૂતી હૂતી મુજ અસમાધિ રે,
 યમ-ઘર થકી પાણડ વલિડ, બંધવજી તે તાહારઈ પ્રસાદિ રે. ૧૮૧૧ પ્રે.
 ડછવ કારણિ તેહ ભળીં, બંધવજી તે વીનતી અવધારુ રે,
 ભોજન કારણિ નહુતરુ, મોરઈ મોરઈ મંદિરી પધારુ રે. ૧૮૧૨ પ્રે.
 આગ્રહિં અતિ રાય નહુતરી, તેડી આવિડ પરિવાર સાથિ રે,
 સુંદરિ કરીઅ શૃંગાર તે, પ્રીસવા આપણઈ હાથિ રે. ૧૮૧૩ પ્રે.

ઢાલ ૩૧

રાગ સામેરી

આંઘલડી જેહનો અતિ અળીઆલિ, વર-ચાંદલુ ચુઢિડ ભાલિ,
 વર્લી કૂંકમ ગોરડે ગાલે, સોહઈ શ્રવણ સોવિન-જાલિ. ૧૮૧૪
 કંઠી ઠવી મોતીની જાલિ, અતિ જીળી કટિ લંકાલિ,
 પગિ જાંઝરડાં ઠમકાલિ, ગોરી રૂપ રસાલિ. ૧૮૧૫
 બાંહડલી જેહની અતિ લટકાલિ, અતિ કોમલ કમલ સુનાલિ,
 ચાલંતી જિસી ચતુર મરાંલિ, જિહાં મયણ કરઈ અતિ આલિ. ૧૮૧૬
 અતિહિં અમૂલિક પ્રહિરણિ ફાલિ, મદ ભિંભલ મયગ ચાલિ,
 ચંપક-વનિ તનુ અતિ સુકમાલિ, કંઠિ સોહઈ ચંપક-માલિ. ૧૮૧૭

हठ मंडइ अधर-प्रवाल, वर-चित्रित जे पटशालि,
 मनमोहन अति सुविशालि, सा प्रीसणि आवी बालि. १८१८
 करि सोविन करवी झालि, पुहुती प्रगट सभावि चालि,
 तिहां आसन मेहलियां ततकाल, प्रीसइ बिपहुर करेइ कालि १८१०
 अति सुंदर सोविन-थालि, सहू बइसइ हाथ पखालि,
 वरमोदकनी आवी डालि, कपूर-वासित सोविन-सालि. १८२०
 मनगमती मसूरनीं दालि, जे सुरभित धृत नीकालीं,
 भव-भूख शमइ विकरालि, वखूटी तिहां धृत-नालि १८२१
 सरसीनां जिम हुइ घडनालि, जाणे वरसेइ मेह अकालि,
 जिम खलहल जल वहइ खालि, तिम प्रीसइ चित्त रसालि. १८२२
 शत सालणे बांधी पालि, प्रीसइ सुंदरि सा पातालि,
 चित्ति चमकिउ ते भूपालि, सीस धुणेइ रुप निहालि. १८२३

ढाल ३२

राग केदार गुडी

[श्रेणिकराय हुंरे अनाथी नीग्रंथ, अेदेशी]

ते देखि भूपति चोतवइ, पातालसुंदरि जेह,
 तिहां थकी किम आवी सकी, माने मोटउ रे पठइउ संदेह. १८२४
 भूपालजी चितइ हैडा मजारि, देखी देखी प्रीसंति नारि,
 थयु थयु रे चंचल ते वारि दूपद, आंचली.
 पातालाधरि मेहली करी, हवडां जि आविउ अत्र,
 जे सार्थपतिनी कामिनी, ते सरखी रे रुपि विचित्र. १८२५ भू.
 तस नयन तिल सखेप समी, दीसीइ सारथ बहूंअ,
 अथ रुप-लक्षणि समां, दीसाइ दीसइ रे माणसलां बहूय. १८२६ भू.
 ते वात निश्चय जाणिवा, भूपति करइ उपाय,
 प्रीसीय जातां पूठिथी, नांखइ रे हो तीमननी छांट. १८२७ भू.
 ते धूर्त भूपति चित्र लही, चीतवइ हैआ मजारि,
 तु छइल पणि मुज आग्रलि, पय-रेखा रे सरि सविचारि. १८२८ भू.
 निज काज करवा सीयल, जण लहइ सज्जन मुग्ध,
 तेणि ज माया निम्मिया, नवि बोली रे विणासइ विदेग्व, १८२९ भू.

अणजाणतानी परि थइ, भूपत्तिनइ पूछेइ,
 निज काज करवा सुजन ते, मन मांहि रे अजाण सहोइ. १८३० भू.
 राजन्नजो रुचतु नथी, भोजन्न विख सम थाइ,
 अथ वणिगने आहरडे, तुह्य नयणां रे किम भराइ. १८३१ भू.
 कइ कोइ वाहलां सांभरियां, प्रिय परम प्राणाधार,
 जे विना आहार न उतरइ, इम हसइ रे वचन विकारि. १८३२ भू.
 संदेह विस्मय पर थकी, अति त्वरित ऊठी राय,
 तंबोल वस्त्र लेइ करी, निज मंदिरि रे वहिलडु जाइ. १८३३ भू.

ढाल ३३

राग : मल्हार

(श्रेणिक राय हुं रे अनाथी नीग्रंथ, ओ देशी)

ते वस्त्र छंडी कामिनी, पहिरी अवर तद्रुप रे.
 मुहु ढांकी सूती सेजडी, तव आवीउ भूप रे. १८३४
 जउ जउ धूरतनी कला, वंचिउ राय सुजाण रे,
 जे मनि हूंती वातडी ते चडी प्रमाणि रे....दुपद
 तालां सविं उघाडोयां, मनि शंशय माटि रे,
 आवी जोइ नव सुंदरी, सूती दीठीअ खाटि रे. १८३५ जे.
 जंभा खाती हाथडे, उठी चोलती आंखि रे,
 अंग सवे मचकोडती, उठी राजन देखि रे. १८३६ जे.
 वस्त्र मेहलावी आगलिं, बीजां देइ भरतार रे,
 तीमन केरां छांटडां, जोइ वार सु वारि रे. १८३७ जे.
 बिंदु मात्र दीठउं नहीं, भागु शंशय चिति रे,
 शीलवती ए सुंदरी, अहों किसी नहीं भ्रंति रे. १८३८ जे.
 तिहांथी निःशक्तिपणइ, वर भोगवइ भोग रे,
 राजन अति रातु थयुं, कुहुनु नवि लहिउ योग रे. १८३९ जे.
 गरव धरंती अति धणउ, मन मांहि सा नारि रे,
 सारथपति नइ इम भणइ, वाहालाजी अवधारि रे. १८४० जे.
 परवसि रहिवूं राचनइ, वली भूमिगृह मांहि रे,
 को अवसरि मिली न शकुं, थोडु मिलण प्रवाहि रे. १८४१ जे.

संज थाउ तिणि कारणइ, आपण जेइइ परदेसि रे,
 यौवन-लाहु लोजीइ, दिन गया नव लेसि रे. १८४२ जे.
 कायर उत्तर आपिवा, तुहइ कहि रे अनंग रे,
 राजन किम जाणइ नहीं, सुणि सुगणि सुरंगि रे. १८४३ जे.
 तु बलतूं सुंदरि कहइ, सुणि प्राण-आधार रे,
 मोकलावो आवूं रायनि, तु मुज मति सार रे. १८४४ जे.
 व्यापार सधलु संवरु, लेउ प्राह्य-कयाण रे,
 प्रतिबंध टालु लोकनु, सज करु सवि वहाण रे. १८४५ जे.
 कायर पनि नेह वसि थकी, करी सकल सजाइ रे,
 राजननइ मोकलाविवा, आविउ कृतम भाइ रे. १८४६ जे.
 कृतम-लेख देखाडीउ, माय-ताय आलापि रे,
 राजनजी अह्य चालिवा हवि शीखडी आपि रे. १८४७ जे.

दुहा

पंख पसारी पाहुणा हंसा उडणहार,
 सरोवर सनेहा आपणा, समरेयो के वारि १८४८
 मात-पिता जोइ वाटडीं, राजन दिउ आदेश,
 आन्या दिवस घणा थया, हिवि जासिउं निज देस. १८४९
 वचन सुणो राय गहिवरिउ, सजल हूआं नयणांइ,
 करवत नौपरि अति दहइ, बंधव तुज वयणांइ, १८५०
 माया मांडी तिं तिसी, बंधवजी मुज साथि,
 अह अह्यारु जीवहुं, जिम आवइ तुह्य साथि १८.५१
 जउ तुह्यो चंचल चित्त हता, तु कां मांडी प्रीति,
 अह्य सिउं वइर हतू किसिउ, जे अवटाडिउ चीति. १८५२
 मिं जाणिउं मंडी जिसी, तिसी पालेसिउ प्रीति,
 जउ जाणत खोटारडा, तु हूं न मिलत भीति. १८५३
 प्रीति करी जे परिहरइ, नीसत नइ निस नेह,
 वइरोथी अधिकुं देहइ, नितु अवटावइ देहि. १८५४
 सुरयनिं नितु अत्यमण. चंद कलंकी किद्ध,
 वहालां तणा वियोगडा, दैवइ दुखण दिद्ध. १८५५

हे करतार वरांसडु, मोटु छइ तुज मांहि,
 वहालां माणस मेलवी, करइ विछोह प्रवाहि. १८५६
 वलतु सारथपति भणइ, राजनजी अवधारि,
 जिहां संयोग वियोग तिहां, अहवी गति संसारि. १८५७
 तुह्य स्यु बांधी प्रीतडो, अवर न कोइ सु होइ,
 तुह्यनइ मोकलवी जतां, हैडइ दुख न समाइ. १८५८
 भलि देसंतरि आव्या, घणी उपाज्जन किद्ध,
 तुह्य सरखां सज्जन मिलियां. मन मनोहर सिद्ध. १८५९
 प्रीति मिली तुह्य सिउं खरी, रखे विसारु चित्ति,
 जिम वाघइ अधिकेरडी, ते परि करयो मित्त. १८६०
 दिन दिन हुइ वाघतो, तेहजि प्रीति प्रमाण,
 क्षणि वाघइ क्षणमां घटइ, ते प्रीति स्यु काम. १८६१
 नइतरु वाहाण सरावलां, सज्जन तणा सनेह,
 पहिल्लु हुइ थोडिला पछइ वाघइ छेहि. १८६२
 आसो मेहा करवडा, नीचह नेह-विलास,
 छेहि थोडा पाहिल्लु घणा, वेणी वास अवास. १८६३
 जनम लगइ वहिडइ नहीं, कींधी जेहसिउं प्रीति,
 दिन दिन वाघइ चंद जिम, अहवी उत्तम रीति. १८६४
 छेहइ थोडी धुरिं घणी, चांपी नीरस थाइ,
 अहवी मीठी सेलडी, पणि प्रीतडी न कहाइ. १८६५
 उछां माणस प्रीतडी, सायर तणा कलोल.
 क्षणि वाघइ क्षणि उसरइ, मांडो न रहइ निटोल, १८६६
 पय छंडइ महुरप्पणउं, छसि ज साथि मिलंति,
 दुरियन वचनि नेह तिजइ, ते माणस नवि हुंति. १८६७
 सज्जन दुरियन बोलडे, अधिकेरुं मिलंति,
 छसि संयोगइ दुध जिम, दहो-रस अक भलंति. १८६८
 दहो अवगुण अक छंडीइ, जउ मंडीजइ प्रीति,
 मथतां मथतां नेह त्यजइ, नीच तणी अ रीति. १८६९
 प्रीति न कीजइ तेहवी, जेहवी जल कमलांइ,
 कमल मरइ जल सूकतइ, जल न धरइ मन मांहि. १८७०

सारस सरोवर अलि कमलांइ, हंसा कमल सुगंध,
अह सवारथ मित्तडी, चकवी अनइ दिणंद. १८७१

चंद चकोरह सायरह सूरयनइं कमलांइ,
दीठिंथी मन उल्लसइ, नयण सनेह कहाइ. १८७२

मेह गजंति मोरडा, पामइ अति उल्लास,
अे निसवारथ प्रीतडी, दीठिं हुइ विलास. १८७३

आंबा-वन नइ कोकिला, बप्पीहा नइ मेह,
तेह विण न मिलइ अवर सिउं, सज्जन तणा सनेह. १८७४

राती कांबलिनी परइ, कौजइ प्रीति सुचंग,
उखेडिउ नवि उखडइ, बइठउ अविहड रंग. १८७५

सज्जन तणा सनेहडा, काला-उन समान,
वरस सु सइं जोइइ, तुहइ तेहवु वान, १८७६

दिणयर नइं दिननी परइ, पाली जइ प्रतिपन्न,
दिवस विना सूरय नहीं, दिन नहीं दिणयर विन्न. १८७७

तेहवा कीजइ मित्तडा, जे अविहड परिणामि,
किमहि न हुइ पर-मुही, जिम भीतइं चित्राम. १८७८

सज्जन कीजइ तेहवा, जेहवा अडागर-पान,
जिम भावइ तिम चांपोइ, तुहइ रंग निधान. १८७९

विरला जाणइ प्रीतडी, विरला करी लहंति,
ते थोडा पहि थोडिला, कीधी ज पालंति. १८८०

दीठइ बोलवइ करी, नितु नितु के मिलणेण,
इणि परि वाघइ प्रीतडी, जिम वेलडी जलेण. १८८१

दूरि गइं अवराह कइं, जस हैडु न चलेइ,
तेहजि सारी प्रीतडी, परिचय अवर कहेइ. १८८२

अणदीठिं अति देखवइ, दीठे अण बोलंति,
अति मानइं विदेसि गइं, इणि परि नेह टलंति. १८८३

महिलय-जणह अदंसणि, अइं-दंसणि णीयस्स,
दुरियन बोलिं नेह टलइ, मुक्खुस्स य नियस्स. १८८४

जेहवी कोमल आंखडी, तेहवी प्रीति कहाइ,
तिल-तुस-मिति विप्पअइ, क्षण मांहि कुरमाइ. १८८५

किशलय रत्नां अहिय कुसुम, फल रत्ता महि रत्त,
 दाडिमनी इरि सुजनना, वाघइ नेह नित नित. १८८६
 राजनजी एणी परि, घणे प्रकारि सनेह,
 जे परिजाणउ रुपडी, चित्रि धरयो तेह. १८८७
 रखे वोसारु चित्तथी, माहारा सम छइ भित्त.
 थांपिणि मोहली जीवनी, समरेयो नित नित. १८८८
 रखे अेहवुं जाणता, जे छं हूं परदेसि,
 जे मनि मान्यां आपणइ, तेहनु हीइ-निवेस. १८८९
 अंबरि गाजइ मेहलु, तलिथी नाचइ मोर,
 जे जेहना मनमां वसिया, ते तेहनइ नहीं दूरि. १८९०
 ते किम कहीइ वेगला, जे मन मांहि वसंति,
 रात्रि-दिवस जब संभरइ, तव हैहुं विहसंति. १८९१
 ते वेगलांथा दुकडां, जेहसिउं चित्त मिलंति,
 ते दूकडांथा वेगलां, जे मन मांहि न हुंति. १८९२
 कांइ अपराध करिया हुइ, खमयो अमीणा दोस,
 अति परिचय प्रेमह थकी, चित्ति म धरयो रोस. १८९३
 बंधव वोसारु रखे, एता दिननी प्रीति,
 को अवसरि संमारयो, धरयो अह्वानि चोति. १८९४
 उत्तम जे पालइ सदा, धरि 'इ' कार करिजु,
 अंतिम अक्षर परिहरी, अह्वानइ बेहुंअ धरिजु. १८९५
 मानव मोहन वेलडी, आदइं करि एकार,
 अंतिम अक्षर दुरि करि, धरयो हैया मजारि. १८९६
 वल्लू भूपति इम भणइ रे, बंधव सुणी वत्त,
 ते वाहलां किम वोसरइ, जेहसिउं लगूं चित्त. १८९७
 किहां सायर किहां चंदलु, किहां मेहां वप्पीह,
 सजन सनेह नवी वोसरइ, वोसारता निसि-दीह. १८९८
 लूणह-पाणी होइ मिलियां, कीधां जूआं न थाइ,
 जे सज्जन मन स्युं मिलियां, ते किम वोसारियां जाइ. १८९९
 बंधव तूं जिणि देसडइ, तिहां जाणे मुज प्राण,
 काया सुनी रडवडइ, किसी न दोसइ सान. १९००

सज्जन सहिजि चोरटा, चोरी करइ नित नित,
जाइ छइ अह्म देखतां, चोरी अह्मारां चीत्ति. १९०१

रागवती मन मांडवइ, ऊगी प्रीति-ल्याइ,
नेह-जलइ नितु सींचयो, जिम नवि सूकी जाइ. १९०२

तुह्य म जाउ जउ कहूं, तु अमंगल होइ,
जाउ कहितां जीभडी, नीठर शत-खंड होइ. १९०३

गरुअडि बइसु जउ कहूं, जिम रुचि अदासीन,
वाहलां माणस चालतां, उतर दि किम मन्ड. १९०४

जल-भरि नयण न जोइ सवइ, गदगद कंठ सशोकि,
हइडु गहिवर थइ रहिउं, वाहलां जातां शोक. १९०५

माया उतारु रखे, गया पछी परदेसि,
रे सज्जन गुणवंत वली, तूंह निं कहीइं मिलेसि. १९०६

कुशलखेम पंथइ हयो, वहिलां वलण करेउ,
मनवंछित कारय करु, को अवसरि समरेउ. १९०७

तुह्ये सज्जन गुणवंत छउं, मिलसइ सजन अनेक,
पणि अह्म हैअडू तुह्य विना, ठरसइ नहीं किहिं अेक. १९०८

भमरांनंइ फूल ज घणां, सरोवर घण हंसाह,
मित्त घणा सुमाणसह, परदेसडइ गयांह. १९०९

सार्थवाह उवाच—

ठामि ठामि दीसइ घणां, नदीआं वावि तलाव,
मेह विना बप्पीहडा, कहि न करइ मन भाव. १९१०

वनि वनि चंदन-तरु नही, सरवरि सरवरि हंस,
ठामि ठामि सज्जन नहीं, जेहथी पुहुचइ हुंस, १९११

सरवरि सरवरि कमल छइ, निरमल नीर अपार,
पणि मानस विण हंसनूं न ठरइ चित्ति लगार. १९१२

वन-बाडी तरुयर घणा, पणि कोइलि नि अंब,
जेहनि मनि जे वल्लडु, ते विण तेह निरत्त. १९१३

सज्जन सभावइ भमरलु, ठामि ठामि बइसइ,
पणि मालति विण हंसनूं, न ठरइ चित्ति लगार. १९१४

राजन तुह्यो सुजाण छउ, मिलसइ मित्त घणांइ,
गुणवंता अरथी घणा, रखे वीसारु तांइ. १९१५

राजा उवाच—

अेक जि हंसि सरवरह, जे शोभा जग मांहि,
बगला कोडि गमे मिलइ, तुहि न नयण भराइ. १९१६

सार्थवाह उवाच—

जिम सरोवरनां हंस विण, दिन झूरतां जाइ,
तिम सरवर विण हंस पणि, झरी पंजर थाइ. १९१७

सजन सीलाया-सुहेडी, वैर सुभाषित सारि,
अे मेहलंतां दोहलां, वेध व्यसन संसारि. १९१८

राय प्रति इम बूजवी, सुभ दिनि शुभ महरंति,^१
प्रवहण पूरी सज थयु, जावा सारथपति. १९१९

ढाल ३४

राग केदार गुडी

सारथपति ह्वइ सज थयउ, जावा जाव मणि-दीपगामि रे,
राजन आविउ रे मोकलविनि, पूठइ पूठइ सायर तीरि रे. १९२०
राजन करइ मोकलामणी, वरसइ वरसइ आंसूडानी धार रे,
सजन जातां परदेसडइ, हुइ हुइ दुख अपार रे. १९२१
दुपद. राज० आंचलि.

एणइ समय भूमिहरमां थकी आवी आवी सणग-दूआरि रे,
सुखासनि बइसी राय, आगलइ आवी आवी करीअ शृंगार रे. १९२२
राय प्रति धूरति इम कहइ, कीधु कीधु घणउअ प्रसाद रे,
राजन देस विदेशडइ, रहिसइ रहिसइ अह्म जसवाद रे. १९२३
तारा तारा चरणप्रसादथी, रहियां रहियां सुखइ अेणि गामि रे,
कीधी कीधी घणी रे उपार्जना, सीधां सीधां चिंतित काम रे. १९२४
राजन तुह्म बहूमानथी, कीधउ कीधउ जे अपराध रे,
खमयो खमयो ते सवि दोसडा, करयो करयो वचन अबाध रे. १९२५

दूहा

अतिहिं सनेहां संग थकी, जे अभ्मीणा दोस,
खमयो सवे अपराधडां, मित्त म धरयो रोस. १९२६
सज्जन सनेहां रूसणइ, जे उलंभा दिध्ध,
वीसरतां न वीसरइ, जे मन मांहि प्रसिद्ध. १९२७

१. शुभ हूरंति २. सारय

सार्थवाह उवाच-

सजन सदा संभारयो, छेहलिउ अह्य जुहार,
न जाणुं मिलसुं कहां, विसमुं विहि-व्यवहार रे. १९२८

देशी पाछिली

इणि परि त्रणि जण परवरियां, पुहुता पुहुता सायर-तीरि रे,
राय प्रति करीय जुहारडु, सारथपति अति वीर रे. १९२९
सारथपति अनइं कामिनी, बइठा प्रवहण मांहि रे,
प्रहवण पूरियां परिवार सिउं, चालियां चालियां सायर मांहि रे. १९३०
सुंदरि सारथवाह सिउं, हुइ खटमास रत्त रे,
प्रवहण पूरियां जाइ सावारि, सुणयो सुणयो हवइ हवी वात रे. १९३१

बंधव सारथवाहनुं, नाम तिसिउं परिणाम,
नामि सुकंठ सुकंठ छइ, गीत गुणइं अभिराम. १९३२
जाणइ ऊपजि रागनी, भाखा रतुनइं वान,
तान मान ल्य मुछेना, राग वणउ निधान. १९३३
प्रिय दूती प्रेमह तणी, सेनानी मयणांह,
राग जयउ आनंदमय, जे मंडन वयणांह. १९३४
भमर छयल्लह मुह कमलि, गोरी मानस हंस.
हैडा भावह पोषाणउ, किज्जह गीय प्रशंस. १९३५
दुखीयां दुख वीसारणाउं, केलीहर सुखीयांह,
वाहलां विरहीय उल्हवण, बलि किजुउ गीयांह. १९३६
दुखीया दुख वीसारणउं, मन ठारवणउं भित्त,
दुखीया संभारणुं, गीय गति अह विचित्र. १९३७
राग न वसीया मुहि जस, गोइ भेदिया कन्न,
वा पइसैवा विवर ए, एहवू कहइ सुजन्न. १९३८
आघा दुख-पंजरि ठिय, अध हुउं चउभागि,
कांइ नीसासे कांइ नयणले, कांइ दूहे कांइ रागि. १९३९
गाहा गीय सुमाणसि, वेधिया झुरी मरंति,
घण पइठउ जिम अबमां, सूकी झोणा हुंति. १९४०
वाहलां विरह वीसारणउं, जु जगि राग न हुंति,
तु शरणां विण सरह जिम, हैअहूं फाटि मरंति. १९४१
सायर मांहि वेरडी, भलि सरजी किरतार,
दुख-सायर संसारमां, कीचउ राग-आधार. १९४२

गीय-रस जाणइ दुन्नि जण, हरिणानइ हरिणांखि,
जीवित आइ हरिणलां, तनु अपइ हरिणांखि. १९४३
गीय सुणीनइ रंजीया, जे अप्पइ निज प्राण,
मांणस पहि ते मृग भला, नहों मांणस अजाण. १९४४
जेणि न जाणिया गीय-रस, गाहा गुठि न किद्ध,
ए मांणस जंबारडु, तस कां दैवइ दिध्ध. १९४५
जे दुखीयां प्रिय विरहीयां, को ठारवण न होइ,
गीत सखाइ तेहनइ, मन दुख वहिंची लइ. १९४६
अति गुणवंत सुकंठ ते, देअर नइ संबंधि,
हसतां बाघउं हैअडल्लू, जिम लोढानी संधि. १९४७
सुंदरि चितइ चित्तमां, विधन समाणउ कंत,
एहनइ हवी सुकंठ सिउं, विलसूं सुख अत्यंत. १९४८
सोह वकरिउ वध करउ, मारइ मथगल मत्त,
कंत हणइ वली आपणउ, गोरी पर-धरि रत्त. १९४९
तनु-चिंतांइ सार्थपति, उठिउ तेणी रत्ति,
सुंदरि ते अवसरि लही, सायरि पाडिउ कंत. १९५०
पडखी वेला केतली, कीघउ सबल पोकार,
कृतुम विलपइ कामिनी, है है विषय विकार. १९५१

ढाल ३५

राम मारुणी

(काशीथी चाल्या महाराय रे, ओ देशी)

वली वली विलवइ नारि रे, वाहाला वीनतडी अवधारि रे,
हूं तु एकलडी निरधार रे, तूं तनु प्राण तणउ आधार. १९५२
दुपद...आंचली

नाहनि मेलु रे मालु रे.

ए तु प्रीउ विण किसिउ संसारि रे, मूहनइ न गमइ सोल-शृंगार रे,
मुज भूषण सघलां भार रे, मुहनइ तुज विण सरव असार रे. १९५३
तूं तू पूरव-प्रेम संभारि रे, ए तु करसइ कुण मुज सार रे,
वाहाला तुज विण पीडइ छइ मार रे, ए तु दहइ मुज विरह-
विकार रे. १९५४

वाहाला वेघडु लाइ म मारि रे, तूं तु वाहि न वरि तरवारि रे,
 कंता कइ ए दुःख निवारि रे, मूहनइ न गमइ अन्ननइ वारि रे. १९५५
 तूं तु जोइ न चिति विचार रे, ए तु उत्तम नुहइ आचार रे,
 जे वचनइ कीध उच्चार रे, किम तिजीइ तेहनीं सार रे. १९५६
 वाहलां तूं मुज मननु हार रे, मुज मूकइ मदन-प्रहार रे,
 पापी विरह करइ संहार रे, तूं तु ए दुख-भंजनहार रे. १९५७
 कुण आगलि करुंअ पोकार रे, ए वेदन गिरुइ अपार रे,
 एतु दुतर-सायर पार रे, दोहिलु दैव तणउ व्यापार रे. १९५८
 वाहाला ए मुज कुण प्रहचार रे, कइ को दुरियन वचन-प्रचार रे,
 एवी वार्ति कोइ न माहार रे, दोहिलु दैव तणउ व्यवहार. १९५९
 मुज विख सम थाइ आहार रे, वाहाला तु ज विण घोर अंधार रे,
 तूं तु बोलि-न प्रीउ एक वार रे, जूरी जूरी हूं थइ छाहार रे. १९६०
 वाहला पूरव-प्रीति वधारि रे, मुज मनि वहइ करवत-धार रे,
 मूहनि दुख-सायरथी उतारि रे, मुज तनु विरह म दारि. १९६१
 पापी धिग धिग ए किरतार रे, कांइ कीधु मनुस्य-अवतार रे,
 मि न खमाइ विरह लगाव रे, वाहाला पीडइ खइर अंगार रे. १९६२
 काहे वीसारिआ तमसु प्यार रे, हूं वली वली करुं झुहार रे,
 मेरा गुनह काया वीसारि रे, हूं तु याउंगी तोरी बलिहारि रे. १९६३
 तुज आणइ भवि भरतार रे, बीजा कोइ न गमइ गमार रे,
 वाहाला मुज मनि तूह मंदार रे, बीजा आक तणा अंगार रे. १९६४
 तूं तु अधवचि नांखी रहित भार रे, दीधउ आशा-वेलि कुठार रे,
 वाहाला तुज विण नयर कंतार रे, मनि अवेडु न धरीइ खार. १९६५
 मुज घडी एक नहोअ करार, पापो पीडइ विरह-तुखार रे,
 मोरु प्रीउडु जिम सहिकार रे, हूं कोइलि करुं कुहु-वार रे. १९६६
 वाहला चडु चंदन चीर रे, मुज न गमइ अन्न नइ नीर रे,
 शीतल-मलय समीर रे, मोरु झंखर थयुं सरीर रे. १९६७
 तूं तु यौवन-फल तणउ कीर रे, तूं तु सुरत-समर तणउ बीर रे,
 हूं वींटी तू नर-हीर रे तूं तु गिरुउ गुण गंभीर रे. १९६८
 पगि पगि निगड समां मंजीर रे, वागइ विरह तणा वली तीर रे,
 एणइ नयणे नावइउ हीर रे, जीव बांधउ तुज सिउं मीर रे. १९६९
 तुज नावी हैडइ महिर रे, मुज धरणी तूं दिइ वहिर रे,
 वखाउं वाहाला विण जहिर रे, मि न खमाइ विरहनुं कहिर रे. १९७०

दुख-सायर वाघइ लहिर रे, मन माहइ गाजइ गुहिर रे,
 वली डील वलूरइ नहरि रे, आछेटइ सघलू सयर रे. १९७१
 मोरइ तनिथी उडी गयुं रुहिर रे, नोसासे उन्हा अहर रे,
 युग सरखा थाइ मुज पहर रे, क्षण मांहइ आवइ तुर रे. १९७२
 कोइ टालु अ मुज विहर रे, तस दिउगी सोविन-महर रे,
 नवि भावइ अन्न सुमुहर रे, विरहानल दाजइ ऊर रे. १९७३
 जिम समरइ समरस शूर रे, जिम चकवी समरइ सुर रे,
 जिम क्षुधातुर वंछइ कुर रे, जिम भोगी केसर कपुर रे. १९७४
 तिम समरुं तुज गुण-पूर रे, वा० अबला सिउं सिउं जोर रे,
 इम कांइ जइ रहिउ दूरि रे, तू तु मनह-मनोरथ पूरि रे. १९७५
 हूं मयणइ कीधो चूर रे, वा० वाघइ विरह-अंकूर रे,
 तूं तूं इम कां करइ अमर रे, तुज विण गयुं मुज नूर रे. १९७६
 हूं मोतीनुं तुं दोर रे, गलइ साही राखिउ जिम चोर रे,
 किम जाइसि मूहनि छोरि रे, वा० आशा-पाश म तोरि रे. १९७७

ढाल ३६

राग मृधाली

(पीउ आपो रे महारो पुत्ररत्न, अ देशी)

कंतह मारु सायरि पडीउ, इम कां दैव ज नडींउ रे,
 हैडा साथइ हूंतु जडीउ, क्षणमां किम ऊजडीउ रे. १९७८
 कांमणइ कांइ कंतइ कीधूं चितडलूं चोरी लीधुं रे,
 आशा-वेलइ करवत दीधूं, अकइ काज न सीधुं रे....दुपद०
 हैडा मांहि आस घणेरी, वालिभ हूती तेरी रे,
 दैव तणी गति कां केरी, ते सवि नांखी फेरी रे. १९७९
 कंतह मारु दोस ज काठउ, इम कां थइ रहिउ गाठउ रे,
 तूं वैश्वानर दीसइ टाठउ, वहालां सिउं सिउं ताडु रे. १९८०
 सुणो कालाहल अति दुखकारी, धाइ आव्या पाहरी रे,
 नींजामा जोइ नीर मजारी, सुंदरि रठती वारी रे. १९८१
 जोतां जोता श्रद्धि पामी, कुणहि न दीठउ स्वामी रे,
 असती मरण पामेवा थाइ, सहइ राखी साही रे. १९८२

ढाल ३७

राग धन्यासी

(भले रे पधार्या तुहमे साधुजी, अे देखी)

इणइ रे अवसरि राखी सुंदरी, पडती पडती जलनिधि मांहि रे,
 सहु रे सुकंठादिक इम वीनवइ रे, तूं अह्म स्वामी तणइ ठाइ रे १९८३
 लक्षण रे धिगू धिगू असतो केरडां रे, तिजीउ तिजीउ राजन कंत रे,
 सारथ रे नायक सायरि नांखीउ रे, अेहवी अेहवी स्त्रीना वृत्तत रे...दुपद.
 वनिता साथइ कोइ म राचये अेहनु रंग-पतंग रे,
 कामिनि चूकी जे अेक कंतथी रे, तइ इहुइ बीजइ किम रंग रे. १९८४
 मदमंत रे कामालीसा कामिनी रे, वि इ विलसइ सुकंठ साथि रे,
 मनमां रे चितइ सोइ सुकंठजी रे, अेहनु अेहनु न कीजइ वाँसास रे. १९८५
 छंडिउ रे लीला लहिर भूपालजी रे, छांडिउ सारथवाह रे,
 वनिता रे ते सिउं होसइ मूहनइ रे, देसइ देसइ अवसरि दाह रे. १९८६
 मनसिउं रे विरमिउ गुणवंत तेहथी रे, विलसइ विलसइ मन विण भोग रे,
 जिम को काराग्रहमां राखीउ रे, जाणइ जाणइ तेहवुं संयोग रे. १९८७
 अेहवइ रे सारथपति सायरि पडिउ रे, कांइ कांइ करम-संयोगि रे,
 पामिउ रे किहि अेक प्रवहण-पाटीउ रे, जिम विरहो प्रिय-संयोग रे. १९८८
 कांइ रे यम संयोगि पाटीउ , लगुं लगुं सिंहलद्वीपि रे,
 सारथ रे नायक तव ससतु मे िइ चितइ हैडा मझारि रे १९८९

आभां केरी छंहडी, वीजलडीनुं तेज,
 क्षणमां हुइ विश्राल जिम, तिम कामिनि केरुं हेज १९९०
 जाणिउं तूं गुणवंति छि, तु मइ मांडी प्रीति,
 क्षण अेक रंगपतंग नउ, अेहवु नाविड चींति १९९१
 तूं अविहड जाणी हती, वाहालो वहिडी कांइ,
 जस खोलइ शिर कांकीउ, ते कां छेदी जाइ. १९९२
 जु तुहमे कीया स्नेह, तु कां बिछोहा दाखव्वा,
 नाउ वाहलो मूं कोइ, करवतडी आपड गलइ. १९९३
 अंब न हुइ आंकडु, राईणि नुहइ निव,
 उत्तम तु वहिइ नहीं, नीरि न बुडइ तुंब १९९४

सुकुणां निगुणां डेख लखइ, बडि कन्नु पाखणि,
 ते सज्जन मुख देखीबा, नितु दिगयर डगंति. १९९५
 कसतां कांसा कस नहीं, दीसइ सोविन वन्ना,
 लागु हैया भरुंसडु, जब गुण लहिया सुजन्न. १९९६
 तिकां सरजिउ देव रे, उछां सांथि सनेह,
 धडीव न लागइ छांडतां, जिम कातीना मेह. १९९७
 सुगुणां साजन थोडिल्लं, जेहमिउं कीजइ नेह,
 निगुणां घरणी-तलि घणां, पगि पगि आपइ छेह. १९९८
 भमरु बइठउ भोलपणि, सीबलि देखि सुरंग,
 जब जाणियो गुण सेवतां, तव हुउ मन-भंग. १९९९
 मोती तणइ वरांसडइ, कांकरडा चिणइ हंस,
 सज्जन तणइ भोला वडइ, कीध कुमाणस संग. २०००
 जउ दीठ मन तोहरुं, तु मि कीउ सनेह,
 पहिली माया दाखवी, हवइं कां आपिउं छेह. २००१
 नेहा कीजइ तेतला, जेता निरवहिवाइ,
 नाउ पर संतापीइ, मेहली आदरीआइ. २००२
 वाहाली मुजसिउं बोलती, जोती नेह नयणेहि,
 मुज कारणि सहूं वंचती, ते किहां गयु सनेह. २००३
 भमरइ जाणिउं फुल अे हसइ सदाइ सुरंग,
 मन आशा मनमा रही, क्षणमां थयु विरंग. २००४
 सजनीआ थइं ते करिउं, जे वइरी न करत,
 प्रीति-ढंढेरा जगिदीआ, भीतरि जीव बलंति. २००५
 धरि आडंवर कां करइ, जउ नही निरवहि नार,
 वइरी न करइ ते करिउ, हैडइ करवत—धार. २००६
 सोगत मन साचनुं करिउं, सज्जनि त्यजतां नेह,
 करतां मन हूंतू जूउं, जूउं देता छेह. २००७
 ताहारइ मनिंसिउ ऊपनुं, सिउं वसीउ मनि दोस,
 ते मन तेह सनेहडा, छांडो आणिउ रोस. २००८
 इछा नयण-मेलावडउ, मेहलंतां जीवि मेहनाइ,
 जिहसिउं रंग रम्या सइ, ते कहु किम मेहलइ. २००९
 मांणसडां नवि धीरीइ, बाहिरि देखि सुरत्त,
 वरि अेक वरस विलंबीइ, जोइ दीजइ चित्त. २०१०

फटि रे पापी हैअडला, नींसुत नावइ लज्ज,
 मांणस विरमियां चित्त सिउं, तेहनी करि लालचि. २०११
 तीह उलंभा दीजीइ, जेहसिउं आगलि काम,
 जे मनमांथी उतरियां, नवि लीजइ तस नाम. २०१२
 उछां चित्त न चालीइ, वरि खमोइ दस दोस,
 इम करतां जह नेह तिजइ, तो तिजीइ तस सोस २०१३
 भागी डाल न वलगीइ, नवि कीजइ अंदोह,
 चित्ति विरतां मांणसा, मनि नवि घरिइ मोह. २०१४

ढाल ३८

राग धन्यासी

(पहिलु माणस मोह करइ, अे देखी)

सारथपति इम चीतवइ रे, है है अधिर संसार,
 का कहिनुं नहीं वल्लइ रे, कुहुनां स्त्री-भक्त रे. २०१५

तटक

कुहनां स्त्री-भरतोर सगा नइ, कूड ए संसार,
 जे स्त्री कारणि पातक कीधूं, तेहनु एह सकार,
 पोढउ पृथिवीपति मि वंचिउ, मित्त-द्रोह वली कीध,
 वोसासघात कीधउ वली जेहनि, तणइ दुख दीध. २०१६
 मरणां भय न धरिउं, जस कारणि नाणी कुलनी लज,
 नरकि जवानउ बोले ज दीधु, कीधां घणा अकाज.
 रागइ प्राणी दोख न देखइ, दुखण गुण करी जाणइ,
 जे जेहथी भिरमइ ते तेहनां, अछतां दुखण आणइ २०१७
 विश्व थकी मन विरमिउं रे, तूटा बंधन पास,
 एणइ अवसरि गुरुजी मिलिया रे, बुजवइ वचन विलाप. २०१८

तटक

बुजवइ वचन विलास वाणी, भव्य प्राणी उल्लसइ,
 जिम ग्रीष्म तापइया चतु(२) चातक, मेह देखी मनि हसइ,
 आगइति वल्लभ दुध उजवल मांहि, साकर जिम भलइ,
 जे सुणन हैडइ सांभरइ, क्षण मांहि वाहलां ते मिलइ. २०१९
 सहिगुरु दिउ उपदेसडु रे, कुडउ एह संसार,
 नेह सवे छइ कारिमा रे, माया दुखु भंडार. २०२०

तूटक

माया दुख भंडार सगांनइ, नेह (स)वे छइ कारिमा,
जस काजि जे नर आवटइ, ते मोह नाणइ चित्तमां,
संयोग सहुणा सरिस सायर लहरि चंचल घन इहां,
कुश-अग्नि जलबिंदु सरिस जीवित, मोह घरीइ कुह किहां. २०२१

जस कारणि नर दुख घरइ रे, नव नव करइ उपाय.
प्रेम-गहिलु प्राणीउ रे, छडइ मायानइं ताय. २०२२

तूटक

माय ताय बंधव सुत स्वामो, जे अति वल्लभ सुहुद,
वनिता वसिथी सर्व ऊवेखइ, वली करइ पातिक-वृंद,
कामिनि प्रेम तणइ रसि रातु, छडइ बंधव-नेह,
ते पणि वनिता हैडइ नाणइ, छेहडइ आपइ छेह. २०२३

को कहिनुं नथी वल्लहु रे, ठालु म धरसि मोह,
भू उपरि कुण न गयो रे, इंद नरेद्र समूह. २०२४

तूटक

इद्र नरेंद समूह गया रे, लोल लहर भूपाल,
दानी मानी चतुर विचक्षण, वइरीना जे काल,
त्यागी भोगी न्याइ ठाकुर, जस कीरति जग बोलइ,
ते पणि नयणां बारि पधारिया, तुहि न प्राणी बुजइ. २०२५

जे वाहलां विण घडीय न जाइ, ते विण वरसह जाइ,
मोटा मोटेरा जिनवर सरखा, ते पणि हवा कहिवाइ,
इम संसार असार ज जाणी, जउ मनि कांइ न्यान हुइ,
धर्म करतु वली भवंतरि, भव-भय दुख जिम न हइ. २०२६

ढाल ३९

राग मारुणी

(महेलो भव तणो राग न...)

मुनि नायक रे एहवा सुणी उपदेश, हैडइ थयु विसंग न
लीधूं चारित्र सार, महेलउ भव तणु राग न. मु. २०२७

तेहजि दैव संयोगि, तेणि दीपइं आव्या वाहाण न,
 ठेसि वागइ पग दुख तइ, उसीयालइ वलो भेटि न. २०२८
 ते सुंदरि सुकंठ, ओव्या करता केलि न,
 ते देखी मुनि रुप, लाजिउ चित्त सुकंठ न. मु. २०२९
 आपणूं कहीअ चरित्र, जाणी बंधु-सरुप न मु.
 दीक्षा लेइ सुकंठ, पुहुता बेहु देवलोकि न. २०३०
 असती सुंदरि सोइ, बंधव मिलिया देखि न,
 पूरावी सवि वाहाण, पुहुती को एक दोपि न. २०३१
 वेशा थइ तिणि दीपि, विलसिया नव नव भोग न
 पुहुती नरक मजारि, भमसइ काल अनंत न. २०३२

इहा

सारथपति वज्जलावि करि, जयंतसेन भूपाल,
 हैडा मांहि दुख धरइ, गुण समरइ ततकाल. २०३३
 पाछां पगला नवि वलइ, नयन न खंडइ धार,
 सजन वुलावी आवतां, सुनु भमइ ढंढार. २०३४
 सज्जन साथइं जीव जा, जीवो किसिउं करेसि,
 ते सज्जन विण झूरतां, दुखुइ दिन्न गमेसि. २०३५
 कहिसिउं हसोनइं बोलसिउं, कहिसिउं करसिउं रंग,
 चित्ति चमककु लाइ गया, ते सज्जन अति चंग. २०३६
 सज्जन आज वुलावीयां, जासइ केहि विदेसि,
 क्षणि क्षणि हैडुं चीतवइ, वाहाला कहीइ मिलेसि. २०३७
 आज ऊभां इणइ आगणइ, कालइ करेइ गांमि,
 परमइ को परदेसडइ, मिलसिउं किहि किणि ठामि. २०३८
 परदेसी सिउं प्रीतडी, हैडा मंडी कांइ,
 आज आहां कालइ जसइ, चित्ति चमकु लाइ. २०३९
 सूनां मंदिर सेरीआं, खावा धाइ वन्न,
 सजन विछोहियां मांणसां, जिहां जाइ तिहां रन्न २०४०
 राजा गुण संभारतु, जूरतु हैया मजारि,
 जव आविउ भूमिग्रहि, तव नवि दीठी नारि. २०४१

ढाल ४० .

राग रामगिरी

राजन विमासो चतडइ रहितु, वनिता न दोठो अति विहसि थयु. २०४२
जो रे भाइ कुणि रे धूतारडइ घृतु, मोरी मोरी वाहाली लेइ परदेसडीइ पहुतु...दुपद
राजन प्रधानइं इसिउ कहावइ, कोइ कोइ वोर छइ जे धूरत नइ लियावइ. २०४३ जो.
सेवक सहू जोइ भूमिहर पीठी, माहि रे जोतां जोतां सणगडी दीठी. २०४४ जो.
बोलइ रे राजन निं सेवक स्वामी, एक दुख चितडइ नइ विस्मय पामी. २०४५ जो.
राजन सा उलखी नही रे जोती मोटी मोटी घूरतडी जे तुहने वहाती. २०४६ जो.
पडइ रेम पहामी दोउ राजन बोलइ, दाधा रे उपरि वली लूणडा तोलइ. २०४७ जो.
एकनूं कूंच बलइ एक दीवडु खूलइ, एक मनि दुख दहइ एकनइ रे टूलि. २०४८ जो.
राजनजी नीजामानि कहइ रे विचार, प्रवहण सज करूं मलाउ वार. २०४९ जो.
नीजामा कहइ नहीं भेखज-गोली, जे क्षणमां सज हुइ रे वहिली २०५० जो
दिवस घणेरडे ए सज थाइ, तेतले दिहाडे परदीडिं रे जाइ. २०५१ जो.

ढाल ४१

राग मारुणी-धन्यासी

वचन सुणी विलखु थयु, चितइ चतुर भूपाल रे,
अणइ धूरति हूं वंचीउ, कीधउ गरव विशाल रे. २०५२
राजन चितइ चितडइ, है है अधिर संसार रे,
मि जाणिउं सहू माहारुं, ठालु हउ अहंकार रे... दुंपद
माया ममताइं नडिउ, माहारुं माहारु करी देखइ रे,
जां रस पहुचइ जेहनूं, तांते तेहनिं लेखिइ रे. २०५३ रा.
सगपणि वाहालूं को नथी, वाहालु स्वार्थि प्राणी रे,
नमरु छडइ फलनइं, परिमलनु क्षय जाणी रे. २०५४ रा.
ते जउ माहारो नवि हवीं, गूहनइ वाहालो हती अपार रे,
तु माया कुण उपरइं, धरीइ एणइ संसारि रे. २०५५ रा.
मनवइं रागिइ पुरीउं, नाणिउ मोह लगार रे,
एहवइ चारण केवली, पुहुता सुर परिवार रे. २०५६ रा
वृष्टि हवी विण आभले, इष्ट कहिउं वैधि रे,
जेहनइं निसि-दिन साभरतां, तेहजि मिलीयां सहजि रे. २०५७ रा.
कुलटा चरित सुणी करी, राइ संयम लीध रे,
सत्तम दिनि केवल लही, कालक्रमइ ते सीध रे. २०५८ रा.
इति पातालसुंदरी संबंध.

ढाल ४२

राग सोमरी

(अक दिन अनुचरि वीतव्यो, अ देशी)

जउ तेह सरखी सुंदरी, नवि हवी सीलइ चंग,
 पाताल मांहि जउ रही, तुहरे, देही अनंगि.
 तु वणिगनी कामिनी, किम रहइ जे स्वछंद,
 अ मुग्ध भोलु भोलविउ, दाखवी माया-वृंद. २०६०
 रागीया सभुं लेखवइ, ते नारि बोलइ बोल,
 कामिनी केरा बोलडा, जेहवा ति पोला ढोल,
 मुहि बोलतां वाधइ घणउं, जिम जलधिना कल्लोल,
 सांचउं न बोलइ अ करती, मनि नेह नहो नितोल. २०६१
 एहवां रे वचन सुणी घणां, तत्त्वार्थ विरहित राय,
 कहि मंति तेहवू कीजीइ, जिम कपट परगट थाइ.
 तु सचिव कहइ ए सोहिलुं, अछे प्रगट करसिउ कुंड,
 सजन्न दिउ आदिसडउ, जिम एह जाणइ भूढ २०६२
 तु अछे सेवक ताहारा, जउ तास टालउ शील,
 तां लगइ फणगर फूकइ, जां मोर न मिलइ नील,
 इम सुणी राइ ए पपीउ, आदेश मननइ रंगि,
 सचिव चचारइ हरखीया, परनारि केरइ संगि. २०६३
 बिख अनइ वली वधारीउं, लोबडे चडी कारेलि,
 एक भखण नइ वली हडकयु, ऊधाण मांहि रेलि,
 पंखाल वली पन्नग थयउ, शाकिनी राउल मान,
 ऊगट्टि कीधो मसि तणी, हवसिणी कालइ वानि २०६४
 मांजार नइ पय भालविउं, वानरा वाडी मांहि,
 ते वलो राउल वाहीया, लंपट सचिव प्रवाहि,
 आदेश लही पाछा वलिया, मन मांहि हरख न माइ,
 ते शील-सायर सोसवा, घट-पुत्र सरखा धाइ. २०६५

ढाल ४३

राग धन्यासी

रायना इम निमुगो रे बोल ज सार. हरखिया रे मनि धणउ सचिव ते चार....दुपद
 लहोय आदेश नइ काज उपाइ, आव्या आव्या मंदिर ते नरक सरखाइ २०६६ रा.
 च्यार ते मनमथ रूप समान, जे देखो मानिनी मेहलइ रे मान, २०६७ रा.

वेस-आभरण अनोपम सोहइ, वनिता-वृंद ते देखी मोहइ, २०६८ रा.
 च्यारि ते यौवन रूप सिउं, माता परनारी प्रेमइ अति घण राता, २०६९ रा.
 कुसुम-आभरण नइ वख ज वीटी, सज करी पेखइ कोइक दूती, २०७० रा.

दूहा

बहु गुणवंती लोहमय मुहि अति तीनी हुंति,
 दुती सुइ विण किम मिलइ, माणस केरी संधि. २०७१
 मन वल्लभनिं मेलवइ, घाणी साकर-चूरि,
 एहवी दूती जिहां नहों, परिहरि देश सदूरि. २०७२
 सही पडोसी सुगंधिका, न्यापित मालाकारि,
 प्रव्रजिता एणी परइ, दूती तेर प्रकारि. २०७३
 पहिलइ दिनि वार्ता करइ, बीजइ गुण कहइ तास,
 रूपकला गुण चतुरिमा, लीला वचन विलास. २०७४
 तृतीय दिने

सुंदरि तूं गुणवति छई, मुख कंत विलास,
 अहवा दासइ नवि घटइ, गोरी तोरइ पासि. २०७५
 दूती अहवे बोलडे, जोइ तेहनूं चित्त,
 मन देखी वार्ता कहइ, नहीतारि तिजइ जडिचित्त. २०७६
 वलतूं जउ सुंदरि कहइ, मेहली दीघ नोसास,
 सहि अे दैव अटारडु, कुहु सिउं कीजइ तास. २०७७
 इम ते चंचल चित्त लही, केता पडखी दीह,
 प्रगट करइ गुण छयल्लना, देखाडइ तस नेह. २०७८
 दुर्भग दुर्गत कामिनी, प्रोखित कृपणह नारि,
 स्वलंदा कौतुकप्रिया लोभिणि सुलभ संसारि. २०७९
 दूती च्यारे मोकली, चिहु अे पृथग प्रधानि,
 आवी शीलवती प्रति, बोलइ मधुरी बाणि. २०८०
 गोरी तुज गुण सांभली, मोहिउं चित्त सुजाण,
 जउ उवेखसि बोल तूं, तु ते तिजसइ प्राण. २०८१
 शीलवती उवाच—

जउ ते गुण-रागी ज छइ, तु सि न जाणइ चित्ति,
 जे पहिलूं असती हवइ, तस गुण किसिउ लहंति. २०८२

दुती उवाच—

तुह भूख्या गुण तरसीया, लंघणि पंडुर देह,
अक वार तनु रवि दइ (?), जीवाडि-न गुण गेहि. २०८३

शीलवती उवाच—

अन्न न आवइ अह्म धरिं, जलनउ न केरु संग,
तनु कुहनइं आपिउं नथी, मागु अनेरां चंग. २०८४
तरता देखी हंसल, बगला तुडि म मंडि,
हंस विना अणइ सरोवरइं, कोइ न जीलइ मूढ. २०८५

ढाल ३९

राग रामगिरी

परनारी सिउं प्रेम न धरीइं, चंचल चित्त न करीइ,
देखी रे अंबरि आंवा फलिया, हैडइ दुख नवि धरीइ. २०८६
बंधवजी परदारा परहरीइ, जेहथी नरगिं रे पडीइ...दुपद
आरति अनीद्र अभूख, आठे पहर उचाट,
अ परनारी प्रेम तणा सुख, नरक तणी छइ वाट. २०८७ ब.
उत्तम कुलनइं खांपण लागइ, वइरि धरइ रे उछाह,
भूपति डंडइ सुजन सी दाइ, परनारी-उमाह. २०८८ ब.
त्रिभुवनमां बलवंत विख्यात, मोटउ रावण राय,
परनारीनइ वेधि विलूधउ, पामिउ मरण उपाय. २०८९ ब.
आ भवि प्राणी यौवनि मातु, परदास सिउं रातु,
नरक तणा दुख जे छइ दोहिलां, ते पणि वेसइ जातु. २०९० ब.
शीलइं सुर नर सेवा सारइ, वंछित फलीइ आस,
जयवंत पंडित कहइ शील सुवा, सुर नर तहना दास. २०९१ ब.

डुहा

एहवां वचन घणां कहियां, तुहि नवेइ प्रधान,
अंध न जां किहि आफलाइ, तां नवि आवइ शान. २०९२
पीउ करी देखी कमल ते, अणसद्धिहितु राय,
शील-परीक्षा कारणइ, मंडिउ एह उपाय. २०९३
तु देखाइं पाखू, जिम मनि चमकु थाइ,
एहउं जाणी दूतीने, सुंदरि कहइ उपाय. २०९४
सुंदरि न घटइ पर तणउ, कुल वनितानइ संग,
तुहइ धन लोभइं करी, माणस मांडइ रंग. २०९५

ढाल ४५

राग भीलो मल्हार

(समोसरण बइठा श्री जिनवर, ए देशी)

एक लख टंका लेइ आवु, जउ अह्य सिउं हुइ काज रे, लाल,
जे अति विसमां दोहिलां, द्रव्यइ सीजइ काज मेरे लाल. २०९६
सुंदरि बुधइ आगली, कामिनि सगुण सुजाण मेरे लाल,
च्यार नई प्रतिबोधवा, सियां सियां करइ विनाण मेरे लाल...दुपद
आज थिकी दिन पांचमइ, निसि अंधारा पूरि मेरे,
दूती-वयणि ते तेडीया चिहारइ, जूजूह प्रहुरि मेरे. २०९७ स.
धरि खणावी उरडइ, अति एक खाड मेरे,
ते उपरि एक अणवणो, वस्त्रि ढांकी खाट मे० २०९८ स.
एक लख लेइ पहिलु आविउ, यामिनि पहिलइ पुहुरि मे०
द्रव्य लेइ खाटइ बइसारिउ, तव ते पडीउ विहुरि मे. २०९९ स.
इणि परि च्यारे चिहु ए पहुरे, पडीया विवर मझारि मे०
वेल् विवरइ पाथरी, ते अनुकंपा माटि मे० २१०० स.
नरक तणी परि विवरइ पडीया, च्यारे ते निज पापि मे,
किमहि न सकइ नीसरी, है है विषय-संताप. २१०१ स.
दोरइ बांधी श्रावल, मेहलइ जल आहार मे
थोडे दिहाडे तेहनु, टालिउ विषय-विकार मे. २१०२ स.

दुहा

सचिव पडिया ते विवरमां, जुरइ निज निज दोस,
सुंदरि प्रीउ गुण सांभरी, हइडइ आणइ सोस. २१०३
सजन-गुण जव सांभरइ, तव मन दुखि भराइ,
सरोवर जिम आसाढथी, वेहु कंठइ पुराइ. २१०४
सज्जन गुण तुह्यारडा, जिम जिम समरइ चित्ति,
तिम तिम हैडुं आवटइ, नयणां गलइ जडित्ति. २१०५
सज्जन गुण संभारतां, काया परवसि थाइ,
हैडइ डीबु जांमीइ; नयणे नीर न माइ. २१०६
इणि अवरि मेह आवोइ, विरही केरु काल,
वापीडु पीउ पीउ करइ, वरतिउ वरखा-काल. २१०७
वरसि म वरसि म म्हाल, पोयइ सांमल थाइ,
आदिइ वइर सलूण-जल, सही सलूण विलाइ. २१०८

ढाल ४६

राग मेघ मल्हार

आवोउ आसाढ कि वादल वापरिया रे वापरिया रे,
 बरसइ मेह अखंडकि सरोवर जलि भरिया रे भरिया रे,
 पीउ पीउ करइ बपीह कि वादल छाहियां रे छाहियां रे,
 असल सलावइ साल कि बाहलं विरहीयां रे विरहीयां रे. २१०९

मांडिउ तंडव-नाच को गाइ मोरडे रे मोरडे रे,
 क्षणि क्षणि आवइ सज्जन, हैडइ मोरडइ रे मोरडइ रे,
 आंसूडइ भौना चीर कि गोरी उरडइ रे उरडइ रे,
 क्षणि क्षणि मूंइ क्षणि खाट कि अंगणिउ रडइ रे रडइ रे. २११०

जस धरि बाहला होइ कि लहिकइ बांहडी रे बांहडी रे,
 बाहलं विरहिय मांणस किम गइ रातडी रे रातडी रे,
 एक दुख बाहलं विरह कि संभारइ बप्पीहारे रे बप्पीहारे,
 राति अंधारी घोर कि, झिरिमरि मेहला रे मेहला रे. २१११

उडणहारा हंस कि सरोवर छांडीयां रे छांडीयां रे,
 विरह-विगोयां निज घरि माणस आविया रे आविया रे,
 गाजइ गुहिर गंभीर कि, रयणी सामली रे सामली रे,
 झरमारि वरसइ मेह कि, झबकइ बीजली रे बीजली रे. २११२

सूकइ देह ज वास कि नयने, मेह गलइ रे गलइ रे,
 बाधइ विरह-अंकुर कि नीसासा धूमलइ रे धूमलइ रे,
 झबकइ बीज-सनेह की चिंता पुर रे पुर रे,
 आविउं वर्षाकाल कि, विरही हड्डलइ रे हड्डलइ रे. २११३

जे जे पडइ सुधार कि लइ मेह-जल केरडी रे केरली रे,
 ते ते विरही चित्ति के करवत जेवडी रे जेवडी रे,
 जिम जिम झबकइ बीज आकाशि धूहलइ रे धूहलइ रे,
 तिम तिम विरही-माणस भीतरि परजलइ रे परजलइ रे. २११४

दाडुर मोर बप्पीह कि, जिम जिम सांभरइ रे सांभरइ रे,
 तिम तिम वागइ तीर कि जस पीउ सांभरइ रे सांभरइ रे,
 सजल आसाढी मेह, बाहलं विण नवि गमइ रे गमइ रे,
 विरहानलि दाधी देह कि जल बिंदु छमछमइ रे छमछमइ रे. २११५

जाणी मेह आवत कि, तोरण बांधीयां रे बांधीयां रे,
 सारस हंस बलाहक निज घरि चालीयां रे चालीयां रे,
 पहिली लाव्या मेह दादुर वधाइयां रे वधाइयां रे,
 चातक करइ कइवार कलवी नाचीयां रे नाचीयां रे. २११६

सुणी डोल नीसाण कि गयणि गाजतां रे गाजतां रे,
ऊनइ आविउ मेह कि चिहुं दिसि गाजतां रे गाजतां रे,
खडहड सुणीइ अपार कि शबकइ गोरडी रे गोरडी रे,
वलगी रहइ पीउ-कंठि कींगरइ मोरडी रे मोरडी रे. २११७

आवी पहिली काल कि, विरही वयणले रे वयणले रे,
पछइ मेह आवंत कि वरखा गयणले रे गयणले रे,
दोडे रही जोइ वाट कि गोरी नाहनी रे नाहनी रे,
जोइ जोइ थाकी आंखि कि श्रृंद्धि न नाहनी नाहनी रे. २११८

दुहा

हूं निस दिन झूरी मरूं, ते जाणइ जगनाथ,
नींठर कंत न मोकलइ, कागल कुहुनइ हाथि. २११९
कागल पडी अनोठडी, कइ मिसि ढली अशेष,
कइ लेखण कटकइ थइ कंत न भेजिउ लेख. २१२०
माणस आंणइ नेह तां, जां दीसइ नयणेण,
थोडा पालइ प्रोतडी, परदेसडइ गअेण. २०२१
गाढी प्रीति ज वीसरी, परदेसडइ वसंत,
जिम अंजलि जलनी परइ, टीपे टोंप गलंति. २१२२
लाज न आणइ नयणनीं, केतां मांणस नोंच,
तु ते परदेसइ गयां, सिउं संभारइ प्रीति. २१२३
अेणइ अवसरि तव अजितनइ, जागिउ दुख अपार,
दिवस घणा थया विण मिलि, कही मिलसिउं किरतार. २१२४
विरहानलि अति आकलु, जाणइ कहीइ मिलेसि,
लेख लिखो पीउ पाठवइ, गोरी छइ जिणि देसि. २१२५

अथ अजितसेन शीलवती प्रति लेख लिखइ छइ.

स्वस्ति श्रीवर वीनवइ, वाहली छइ जिणि देशि,
सुंदरि सुगुण सुंजाण छइ, वांचइ लेख-संदेश. २१२६
कुशलखेम छइ मूंहनइ, गोरो धरये चित्ति,
तिम करये जिम आपणी, अधिकी वाघइ प्रीति. २१२७
लेख-संदेश न मोकलुं, अता दिवस मझारि,
ते दुख मुजनइ अति दहइ, जिम करवतनी धार. २०२८
गोरी तइं का टालीउं, संदेशा-व्यवहार,
दास किसिउ अझारडउ, माया तिजी अपार २१२९

तुह्य गामइ कागल नथी, कि मिसि नथी त्रिलोकि,
 कइ खप नथो अहारडु, लेख न लिखउ अेक. २१३०
 जउ तुह्यनइ आलसु थयुं, अह्यनि लिखतां लेख,
 तु को हाथि संदेसडु, सिं न कहाविउ अेक. २१३१
 कागल मिसि लेखण तणी, जउ लिखतां हुइ हाणि,
 तु संदेसु कहावतां, तुह्य-सिउं थाइ अतयान. २१३२
 जउं एक आंगल चीठडी, मोकलतां धरी नेह,
 तु ते वाल्त चउगणी पाड न राखत एह. २१३३
 गोरी तुज विरहानलिं, मुज मन बलइ अपार,
 कागल जल-करि मोकली, करये माहरी सार. २१३४
 भमरु समरइ मालती, हाथी समरइ विंजी,
 मरुथल समरइ करहडु, तिम समरुं हूं तुज्झ. २१३५
 रागवती मन-मांडवइ, बाहाली राखे प्रीति,
 नेह-जलिं नितु सोचये, जिम नवी सूकी जंति. २१३६
 वलतु कागल मोकले, जिम मनि हुइ संतोष,
 गोरी तूं जउ नहीं मिलइं, तां नहीं भागइ सोस. २१३७
 कागल देखी कंतनु, गोरी थइ रलीआति,
 हृदय-कमल तव विहसोउं, ऊलट अंगि न माति. २१३८
 सज्जनि सइ-हथि भेजीउं, नेह धरी मन मांहि,
 जिमि जिमि ते वलि जाइइ, तिम तिम ऊलट थाइ. २१३९
 सज्जन तणा संदेसडा, सुणता तृपति न थाइ,
 वाली वाली पूछतां, हैडु हरख वहंति. २१४०
 किहां हूंता कहोंइ मिलिया, सिउं कहाविउं तुह्य साथि,
 कांइ मुजनइ संभारतां, पूछी माहारी वात. २१४१
 रूडा सुजन संदेसडा, वइरोनी विपरोत,
 वाली वाली पूछतां, हेजइं हींसइ चींत. २१४२
 कागल ऊवेलीं कंतउ, जिम जिम वांचइ नारि,
 तिम तिम मनि गुण सांभरइ वरसइ आंसू सु-धार. २१४३
 सखी उवाच—
 तेन लख्या सुलेखमां, प्रगट नवां वाचइ जेह,
 शीलवती उवाच—
 नेह गया सज्जन तणा, पंथ निहालू तेह. २१४४

सखी उवाच, कथं शीलवती
प्रेमासव मद धारियां, सुद्धि न होवइ तेह,
आखर सुधा लेखमां, जाणूं सिथिल सनेह. २१४५

दूत उवाच
गोरी गहिली कां थइ, जे समरइ निसि-दीस,
ते सूधूजइ तेहनइं, मनथी छांडे रीस. २१४६
जिम तरसियां सरोवर लहिउ, मनि आणंद-सुधाइ,
सुजन संदेसा सांभली, हैअडइ हरख न माइ २१४७
जिम रयणायर चंदनइ, नेह सदूरि ठियांह,
तिम दूरि ठिय सज्जनह, गुण सल्लइ हैयांह. २१४८

वली वली पूछइ वत्तडी, अवर न वात सुहाइ,
संदेसु जिम जिम सुणइ, तिम तिम ऊलट थाइ. २१४९

सजन-संदेसु लखलहइ कागल कोडि लहंति,
दीठं कोटी-शत लहइ, संगमि मूल न हुंति. २१५०

सजन दीठि मुख जेतलू, ते हुइ कागल देखी,
लाख जोयण वाहाला वसइ, नितु नितु मिलवूं देखि. २१५१

लियावइ दूरि संदेतडुं, छांनु कागल दूत,
जेहसिउं बोली न सकीइ, तेहसिउं लेखि वात. २१५२

कागल वांची कामिनी, अधिक हवी ससनेहि,
ऊवेली वली वली जोइ, जिम बापीडा-मेह. २१५३
कामिनि कंतह कारणि, वल्लतु लेख लिखंति,
लेखइ वाधइ नेहडु, अधिकी हुइ खंति. २१५४

अथ शीलवती अजित प्रति प्रत्युत्तर लखि छइ.

स्वस्तिश्री सोहामणउ, वाहालेसर गुणवंत,
कंत-संदेसु वांचयो, गोरी लेख लिखंति. २१५५
सानंदइ सस्नेहपणइ, वीनवूं छउं श्रेयोत्र,
अहीनूं तेह जणाविवूं, कंता कार्यचात्त. २१५६
यत आहां खेमकुशल छइ, ते तुह्ये चरण-पसाइ,
तहीना कुशल जणावयो, जिम अह्यनिं मुख थाइ. २१५७

अपरं

दिवस सघणे लेख तुह्य तणउ, पुहुतो एक आहांइ,
सर्व समाचार जाणीउ, हर्ष हवु मन मांहि. २१५८
सज्जन लेख तुह्यारडइं, भागु विरहनु सोस
अक मन जाणइ माहरूं, जे मुज हवु संतोस. २१५९

दुःस्सह विरह-दवानलि, सूकंती तनु-वेलि,
ते तुह्य कागल मेह-जलि, पल्लवोयां रंगरेलि. २१६०

दिवस सधणे लेख मोकलिउ. हैइ संभारी आज,
घणूं कहुं स्युं एक मुखि, जाणउं आपिउं राज. २१६१

जाणी दुहवण मन तणां, लिखी हती जे लेखि,
एक अपराध अह्यारडउ, वाहाला खमयो एक. २१६२

वांक नथी कागळ तणउ, आलस नहीं मुज रेख,
पणि एकइ को ते नहीं, ते तुह्य आपइ लेख. २१६३

लेख लिखिउं जव वल्लहा, समरि समरि गुण तुज्झ
तव मन मारुं गहिवरइ, दुख न समाइ मुज्झ. २१६४

तुह्य गुण लिखतां लेखमां, दुख-नीसास थाइं,
ते नीसासा-धूअडइ, कागल बली सजाइ. २१६५

बली हूं लिखवा अलजइ, रही नीसास खंचि,
तु आंसू झरइ आंखडी, कागळ तेण गलति २१६६

बली लिखावूं को पहिं, मनदुख कहुं तस देखि,
ते पणि माहरी परिहवइ, तु किम भेजू लेख. २१६७

किम दुख भागइ विण मिलिं, पीउ संदेस-सणण,
वन-दावानल किम शमइ, गज्जंते मेहेण. २१६८

न सकूं कुहुनइ मोकली, आवी न सकूं हूंअ,
वाहाला ताहरइ वियोगडइ, कोऊ दहइ विण-धूंअ. २१६९

वाहलानइ अलखामणा, सज्जन गुण-भंडार,
जाणउं वली वली हूं स्मरूं, समर दहइ अपार. २१७०

रे सज्जन गुण ताहरा, समरूं जेणी वार,
तव हइडइ सारणिं वहइ, न लहूं नीसासा पार. २१७१

उपरांपर नीसासडे, हैइ संकड होइ,
अवर न उपजइ बोलडा, लेख न लिखीइ तोइ. २१७२

कुहुनइ कहुं मन-वत्तडी, तुज विण सघलइ रांन,
वाहाला हूं गहिली थइ, एक जि ताहरइ ध्यान. २१७३

सेरी सेरी रडवडू, सूनी तुज विरहेण,
सान गइ सवि सयरनी, जूहवू कु-जिमण. २१७४

सजन-संदेसु कहावइ, वसइ विसइ नेह,
जे वाहालां हैडइ वसइ, सिउ संदेच तेह. २१७५

वाहाला मांणसि हैडलइ, आपण दूरि रखांइ,
 दुरियन लोक तणइ भइं, तूं राखिउ मन मांहि. २१७६
 भागइ नहो संदेसडइ, मनि अलजु मिलणांइ,
 आंबा-फलनी आसडी, न टलइ अक्क-फलांइ २१७७
 बाहलां कांइ विणासीइ, मिसि कागली असार,
 थोडा मांहि प्रीछयो, तुह्यो छउ प्राणधार. २१७८
 डूंगरनइ नाणां घणां, अंतर दो नयणांइ,
 सजन मनि अंतर नथी, जोयण कोडि गयांइ, २१७९
 नेह तूटइ दूरि गया, वाहला माणसि मन्नि,
 किहां सूरय गयणंगणिं, किहां जलि पंकज-वन्न, २१८०
 तलिथी विहसइ फूलडा, उपरि ससि ऊगंति,
 दूरि थकां जे दूंकडां, जे मन मांहि वसंति. २१८१
 जेहनइ मनि जे वल्लहां, ते तस दूरि न होइ,
 चंद वसइ गयणंगणइ, सायर वाधइ तोय २१८२
 मोरा डूगरडे लवइ, ऊपरि गाजइ मेह,
 दूरि गयां न वीसरइ, सज्जन साथि सनेह. २१८३
 सज्जन तणा सनेहडा, ऊगी नवी को वेलि,
 पान पडइ परदेशथी, जउ विणसइ तस वेलि. २१८४
 वाहालां वसि विदेसडइ, विचि नइ नाला वाडि,
 जउ सिरि हुइ पंखडी, तु पहुचाडु रुहाडि. २१८५
 पंख तणइ परमाणे, वाहालां नइ ऊडी मिलइ,
 पंखी भला सुजाण, पंख बिना नहो मांणसां (?) २१८६
 भमरा विण जिम कूलडां, पंकज बिना निवाण,
 शोभइ नही घर आंगणउं, तुह्य विण वाहाला रांन २१८७
 तेहजि मांणस तेहजि घर, ते सेरी ते वाट,
 वाहालेसर एक तुज बिना, मुज मनि सरव ऊजाडि, २१८८
 सुजन सुखनि कारणिं, वीसारु घणीवार,
 पणि तुह्ये वोसरता नथी, देखुं नयणा-बारि. २१८९
 सजन म जाणसि नेह गयुं, घण दीहा रहइ दुरि,
 वरसह छेहडइ मेह मिलइ, नाचइ हरखि मेह मयूर. २१९०
 घणउं कहंसिउ वल्लहा, तूं जै रहिउ सदूरि,
 सुहुणामां हूं तूंहनिं, नवि देखुं चिहु-पहुरि २१९१

सज्जन नामि तुह्यारडइ, हुइ अति संतोष,
 पणि तुज मुख निहालिया विना, किमहि न छीपइ सोस. २१९२
 वाहालेसर एक तुज विना, क्षण वरसां सु थाइ,
 दिन जाइ अति झरतां, टलवलतां निसि जाइ. २१९३
 गुणवंत अति बल्लहां, वसियां ते हैया मझारि.
 ते नवि जाइ वीसारियां, जां काया परिहार. २१९४
 अन्न विशेष हय बल्लहा, सीयालइ हुइ वन्नि,
 तस आदइ 'इ' कार करि, ते तुह्य पासि सुजन्न. २१९५
 जे ऊगइ वाविया पछी, तिणि नामि जस नाम,
 तिहां नयणां मेलावडउ, करसइ चंद सुजाण. २१९६
 विवार य छप्पय वास, अंत्यक्षर तस छेहि,
 ते सज्जन एक तुज विना, मुजनइ दहइ अति देहि. २१९७
 सज्जन अति सभरित भरिउं, मुझ मन तुह्य गुणेण,
 अवगुण पइसी नवी सकइ, तुह्य वीसारुं जेण. २१९८
 रे सज्जन गुण तुह्य तणा, दहइ जिम खइर^१ अंगार,
 नवि लब्धइ जिणि उलहवउ, अवगुण नीर लगार. २१९९
 सज्जन विरहइ तुह्यारडइ, मुज मनि कोऊ जलंति,
 चोली चरणा चीरडां, टीपिटीपि गलंति. २२००
 तुह्यनइ समरुं राति-दिन, वहुं ते मनह मजारि,
 तुहि न हुइ समाधि मुज, दीठा विण एक वार. २२०१
 मुनि मन विण सूर सर विना, अह पीडइ मुज देह,
 एकवार सज्जन मिली, तू वि नेवारे तेह. २२०२
 वार वार तुह्य वातडी, वार वार तुह्य चींति,
 तुह्य दरशनि ऊमाहलू, फलसइ कहींइ मीत. २२०३
 ध्यान तुह्यारुं चितडइ, गुण सुणि सवण संतोस,
 नामि पवित्र स जीभडी, दो नयणां धरइ सोस. २२०४
 अनुदिन समरु हइडलइ, निसि-दिनि तोरु जाप,
 नयणि न देखुं तुह्यइ, ते कांइ पूरव पाप. २२०५
 हृदय-कमलि एक तूं रिउ, गूंथी तुह्य गुण-माल,
 श्रेय-मित अभिधान तुज, जपतां जाइ काल. २२०६
 केतू लिखीइ लेखमां, के तूं कहूं एक मुखिय,
 तूंहजि जाणइ वेदना, तु ज विरहइ जे दुक्खु. २२०७

म जाणसि तूं वीसरिउ, गया विदेसि अपार,
 मुज जीवित तुज पासि छइ, सूनुं आहां ढंढार. २२०८
 प्रोति-लता थालूं करिउं, तुह्य मन-मंडपि लग,
 दुरियन वचन कटारडइ, रखे छेदाइ सुरंग. २०९
 जिहां तूं तिहां मुज प्राण छइ, केवल आहां सरीर,
 यंत्र योगि जीवित धरिउं, जिम सरवरमां नीर २२१०
 ठामि ठामि दोसइ घणां, सरोवर जल संजुत्त,
 पणि मानस विण हंसनूं, किहि न ठरइ चित्त २२११
 किहां सूरय किहां कमल-वन, किहां कमुदाली चंद,
 वाहलां वसइ विदेसडइ, समरियां देइ आनंद. २२१२
 थाइ मणोरह तुरिया, दूरिति सज्जन वेधि,
 नवि वीसमइ नवि खलइ, नवि मूंजाइ निखेद. २२१३
 नयणां जोयां अलजयां, तुह्य गुण सुणवा कन्न,
 गोठि करेवा जीभडी. तुह्य समागमि मन्न. २२१४
 रे सज्जन गुण तुह्य तणा, मुजनइं करइ वाचाली,
 खांची राखुं नवि रहइ, जिम कोइल नि रसाल. २२१५
 दिन फीटी थाइ वरसडां, घडी टली थाइ मास,
 सजन ताहरइ वियोगडइ, झरो थइ पलास. २२१६
 जिम विसहरइं मोरडी, जिम सरभलां सु मेह,
 जिम हरिनइं सारिग नइ, तेहवु मुज तुज नेह. २२१७
 जिम कठ-पंजरमां पडिउ, पावसि-कालि आरामि,
 काले संभारइ मोरडउ, तिम हूं तुह्य समरामि. २२१८
 ऊन्हालइ तरसालूउ, जिम बणीहु हेव,
 अति जोइ मेह वाटडी, तिम तुह्य वाट अहेवि. २२१९
 ते वेला तेह जिं घडी, तेहजि दिन सुप्रमाण,
 जही तुह्यसिउं मेलावडाउ, करसइ देव सुजाण. २२२०
 ते दिन वेला कहों हसइ, तुह्यो मिलसिउ जणि वार,
 सुख-दुख कही नइं मनं तणउ, करसिउं प्रेम अपार. २२२१
 ऐकवार हवि जउ किमहि, वाहाला तुज देखेसि,
 नवि सिरावि नीर परि, तेउ अंतर टालेसि. २२२२
 कमलि बंधाणउ भमरलउ, जिम ससिहर किरणेण,
 जोइ सूरय वाटडी, तिम हूं तुह्य नयणेण. २२२३

जिम प्रिय विरह करालीउ, चकवु धण-अंधारि,
 खिणि खिणि समरइ सूर्यनइ, तिम हूं तुह संसारि. २२२४
 जिम अति तरसिउ पंथीउ, उन्हालइ भर लइ,
 वंछइ सजल सछाय सर, तिम वंछू तुह हुइ. २२२५
 मानस सरोवर हंस जिम, भमरा जिम कमलाइं,
 मेह संभारइ मोर जिम, तिम तुह गुण समरांइ. २२२६
 गयवर समरइ बिह जिम, कोइलि समरइ अंब,
 तिम समरुं हूं तूंहनइ, समरइ भमर कदंब. २२२७
 धन वंछइ दारिद्रीउ, भख्यु वंछइ अन्न,
 पंथो वंछइ छांहडी, तिम तुहनिं मुज मन्न. २२२८
 सुरभी समरइ वछनइं, कोइलडी मधु-मास,
 तिम समरुं हूं तुहनि, चंद चकोर विलास २२२९
 घणउं कहूं सिउ कारिमूं, सम कीधउ सिउं होइ,
 तूं अंक समय न वीसरिउ, थोडाइ घणूं सजोइ. २२३०
 भूतलि वासी अंत्य-विण, रत-कलहइं ते होइ,
 ते बि केवल तुह कन्हइं, घणउं कहइं सिउं होइ २२३१
 सजन तणा सनेहडा, वीसारिया नवि जाइ,
 जिम जिम विरह घणेरडु, तिम तिम अधिका थाइ. २२३२
 सजन संदेसइ ताहरइ, नयणे कीउ संतोस,
 कोऊ लागी भीतरइं, हैडा करी संतोस. २२३३
 रे सज्जन गुण ताहरा, जउ लख-जिहवा थाइ,
 कोडि वरीस जीवी धरूं, तुहइ कहिया न जाइ. २२३४
 अक्षर बावन गुण घणा, केता लिखीइ लेखि,
 थोडइ घणुं करी जाणयो, सुख होसइ तुह देखि. २२३५
 जीवित थोडू मणूय-भवि, चढता पडतो दिन्न,
 विचि विचि रयण अंधारडउं, तुह गुण लिखइ किम्म. २२३६
 भूमंडल कागल करूं, सायर सवि मसि थाइ,
 सवि डूंगर कांठा हवइ, तुह गुण तुहि न लिखाइ २२३७
 सवि अंबर कागल हवइ, गंगा-जल मिसि होइ,
 जउ सुर-गुरु तुह गुण लिखइं, पार न आवइ तोइ. २२३८
 तुह गुण ऊजल-दूध जिम, मिसि अति कली होइ.
 एहवूं जाणी चितडइ, लेख न लिखीउ तोइ. २२३९

पहिला गुण कैता लिखूं, केहा पछइ सार,
 तुहइ गुण सघला सरिखां, मुअ मन पडिउं विचार. २२४०
 सज्जन जेहनू सिर छेदिया पछी, पुणरवि ससिहर विज्ज,
 तस आदेइं 'ए'कार करि, ते मनि घणउ धरिज्ज २२४१
 शिशिरह आदिम मास जे, धरि एक मंत्र जि देइ,
 तेह म उतारसि चित्तथी, दिनि दिनि अधिक करेइ. २२४२
 सज्जन सनेहा आपणा, अधिक वधारइ चीत,
 मत वीसारसि वल्लहा, परदेसइं प्रीति. २२४३
 मनमां छइ घणी वातडी, के कागलि न लिखाइ,
 दोखी दुरियन जगि घणा, मिलिया पखइ न कहाइ. २२४४
 सज्जन कांइ कहावयो, आहां अह्न सरखुं कज्ज,
 घणउं लिखुं सिउं लेखमां, लिखतां थाइ ताज. २२४५
 रखे वीसारु चित्तडइ, धरयो मोह अपार,
 वहिला मिलवां आवयो, लेख लिखूं लखवाग. २२४६
 हलदह नामइं नांम जे तीहचर अरि तस छेहि,
 'ख'मज्ज करे संठवी, मोकलयो धरी नेह. २२४७
 वली संदेश कहावयो, वहिलु लिखयो लेख,
 जुहार अमारु मानयो, जां नाव मिलीइ मेख. २२४८
 अधिकुं उछउं जे लिखउं, कुडू कागल मांहि,
 ते अपराध अहमारडउ, रखे धरु मन मांहि. २२४९
 भाद्रव वदि दशमी गुरौ, कागल नेह विशेष,
 जयवंत पंडित विनवइ, अ वाहालानु लेख. २२५०

सात-दीप कागल करु, जउ मिमि सायर च्यारि,
 तुहइ गुण वाहाला तणां, लिखता नावइ पार. २२५१
 लेख लिखीइ इम सुंदर, भेजइ प्रीउनइ पासि,
 दिन थोडइ मेलावडउ, हवइ हसइ लील विलास. २२५२
 अक दिनि पुढी शशि-मुखी, सेजइ रयणी छेहि,
 सुहुणामां प्रीउ देखीउ, तव उठी ससनेहि. २२५३
 सही ए सुहुणइ ते करिउं, जे वइरो न कराइ,
 सुजन देखाडी रंगभरि, क्षणमां अपहरीयइ. २२५४
 लाख-जोयण सज्जन वसइ, मिलीयां सुपन मझारि,
 फट रे पापिणि आंखंडी जागी करिउ परिहार. २२५५

सुविण मंत बलिहारडी, पज्जत्तं इयरेण,
 क्षणमां वाहलां वेगवां, अकरसिज्जइ जेण. २२५६
 रे सखि सुणि मि पिउडउ, दोठउ सुपन मझारि,
 थोडामां प्रोउ आवसइ, अणइ सुपन विचारि. २२५७
 हवइं अरिमर्दन भूधणी, मोडी वइरो-माण,
 वइरो-दल चकचूर करि, देसि मनावी आण. २२५८
 सपरिवार पाछा बलिया, अजितसेन नइ राय,
 निज मंदिर भणी आवता, ऊलट अंगि न माइ. २२५९
 मन भमता भागइ नहों, हेइडु दइ अति हेलि,
 जिहां आपणां वाहलां वसइ, ऊजातां तिणि देसि. २२६०
 वाहला दरशनि दूरि छउ, ते सुख कहिउं न जाइ,
 तस गामह जे रुखडा, ते दीठिं सुख थाइ. २२६१
 दूरि थकी ऊमाहलउ, हैइ तेहवु न होइ,
 जेहवउ आवइ दूकडां डग जोअण सु होइ. २२६२
 हीरे जडावुं चांचडी, सोनइ मढावू पंख,
 कागा तोरी बलिहारडी, जु मुज आवइ कंत. २२६३
 रे सखि सुणि अंक वत्तडी, दुखुइं दाजइ देह.
 आज जि जीमकइ पीरडु, करसइ विरइनु छेह. २२६४
 सही मागइ वधामणी, बहिनी आविउ कंत,
 आपुं नवलख हार तुझ, जउ अ साचुं हुंति २२६५
 भुज-तोरण बांधी रही, टोडे जोइ प्रोउ वाट,
 कंकण-चूडी-पडण-भइ, ऊभवि हाथ. २२६६
 तृपति न पामइ आंखडी, जोतां सज्जन वाट,
 वास कीउ घर आंगणइ, बइसणि उंवर-पाट. २२६७
 घम घम सोविन-घूघरी, चामर वन्नरवालि,
 आवी पीउनी सांढडी. भरती जोयण पाय. २२६८
 मरकलडइ मन मोहतां, हल्लुफल हरिसेण,
 हैइूं विहसइ वल्लहां, जव दीठां नयणेण. २२६९
 भमरा वाहालां फूलडां, वहालां विझ गयाइ,
 सज्जन वहालां लोयणां, वाहालां गीयमीयाइ. २२७०
 वहालां दीठिं दूरिथो, नयण-कमल विहसंति,
 देखी चंद चकोरडा, नलिनी जिम विकसंति. २२७१

निरमल नयणां मधुर-वच, सजन-कथा अनुराग,
 संभ्रम-दर्शन मुख-प्रशन, रत्तां चिह्ननह माग. २२७२
 उजल^१ सरल^२ स्तब्ध^३, वंका^४ नयणां भेय,
 मित्र^१ पुत्र^२ अरि^३ कामिनी^४ संगति लहीइ तेह. २२७३
 प्रिय-दंसण महिमा नवु, अवर न दंसणि तेह,
 दिठे नांव संजोय विण, निचुइ होइ सदेहि. २२७४
 वरि सहीइ दुख दोहिलुं, बाहालां तणइ संयोगि,
 पय उभरातुं तव रहइ, जव पामइ जल-योग. २२७५
 सही अे अविनासी वसइ, जाइसर नयणांइ,
 कुरमाइ अरी मिलइं, विहसइ देखी पीयाइ. २२७६
 बोल न बोलइ मीठडा, न देइ दान न मान,
 तुहइ मांणस केतलां, दीठां अमृत समान. २२७७
 मनडां डूंगर भूंहडो, बाली प्रोउ-विरहेण,
 पल्लवीइ सुख-वेलडो, मिलीइ सुजन नेहेण. २२७८
 साल ठवी सजन गया, जां लगइ ते न मिलंति.
 तां लगइ मननु उरतु, नवि भागइ जीवंत. २२७९
 सज्जन दीठइ आपणइ, हैहूं हरखि भराइ,
 विहसइ विहाणइ कमल जिम, ऊलट अंगि न माइ. २२८०
 मेह भरइ सर ऊलटूइ, सायर पूनिम-चंदि,
 सजन दीठे आपणे तिम, ऊलटइ आणंद. २२८१
 देखवि सज्जन आपणा, अति रोमचंइ काइ,
 जाणे अंगि अमायतु, उलट बाहिरि थाइ. २२८२
 ढोल वजावि न रे हैया, तुज चितित्त फलायांइ,
 निसि-दिन जेहनइ समरतां, अलविते मिलीयांइ. २२८३
 छानूं मिलतूं जेहसिउ, हैहूं रयण मझारि,
 ते बाहलां परगट मिलियां, नयणां तुज बलिहारि. २२८४
 निस-दिन उभा सेरीइ, जेहनी जोतां वाट,
 ते सज्जन सहिजइ मिलियां, हैया उघाडिउं हाट. २२८५
 बाहालां विरहइं दुख हवूं, तुहइ बाहलां साथ,
 भूंह पडियां पणि ऊठीइ, भूंह देइ हाथ. २२८६
 बहुत कालि सज्जन मिलियां, हवउ हूं छोडूं किम्म,
 कंठि बिलगगी तिम रहूं, इसर-गलि अहि जिम्म. २२८७

हैडूँ हरखि गहिगहइ, साचां सजन देखि,
गुजर-वाइ पांनडी, परिमल घरइ विशेषि. २२८८

कज्जल दीजइ नयणलां, दीजइ मूहि तंबोल,
सांइ दीजइ सज्जनह, कायडि दीजइ चोल. २२८९

चित्त चोरी गया चोरटा, लाघा दिवसि घणेहिं,
दोइ भूज पासइ बांधोया, राख्या सिहरि घणेहिं. २२९०

चांपो देतां सांइडु, सज्ज सिउं नेहेण,
त्रिहुं रूपे हूउ हारडु, कंठि थकी हरिखेण. २२९१

सुलक्षण विखि लक्षणमां, सजन आलिंगन संधि,
बहिरंग सबल विशेषवां, ऊतरि पुरव-बांध. २२९२

गोरी चितइ चितडइ, कंत मिलिउ घण दीहि,
किहारइ पडमइ रातडी, किहारइ आथमसइ दीह. २२९३

अण दीठइ अति उरतु, दीठइ तालोवेलि,
राती सूडा-चांच जिम, अति वांकी नेह-वेलि. २२९४

गोरी पूछइ कंतइ, मुज समरता केवार,
हूँ तुहनइ संभारती, सहिस अठोत्तर वार. २२९५

सांज समइ सूर अत्थमिउ, ऊगिउ पूरण-चंद,
गोरी कंत मेलवडु, हूउ अति आनंद. २२९६

कंत कहइ सुणि वल्लहो जउ तू पूछइ साच,
हूँ तूहनइ नवि समरतु, खोटी सो करुं लाज. २२९७

जे हेडाथी वीसरइ, ते समरी जइ नित्त,
जे पणि घडीय न वीसरइ, तस समरणि सो वत्त. २२९८

गोरी कहइ सुणि कंतडा, परदेसडइ गयाइ,
मुझ विरहिं दिन अतला, दोहिलइ किम गमीयाइ. २२९९

कंत कहइ सुणि गोरडी, अह्ने गया विदेसि,
मिं दिन जाता नवि लहिया, ताहारइ विरहिं विसेसि. २३००

इम करतां गुण गोठडी, भागूँ हैडा-दुख,
रयणि जती जाणी नहीं, मन मांहइं थयु सुख. २३०१

हवइ हूँ भागी विरहथी, वेयां दुखु अपार,
हवइ मुजनइ ओ वेदनी, म हसिउ अकइ वार. २३०२

मीनति करीनइ वीनवउं, धंछित देजे दैव,
हवइ म दाखसि विरह तुं, वाहाला केरो दैव. २३०३

भांजिउ वइरी विरह मद, हुइ हरख आणंद,
सज्जन मिलियां जव आपणां, जाणे आव्या वहाण. २३०४
दिनि दिनि सुख विलसइ घणा, शीलवती भरतार,
हवइ कहूं संबंध सचिवनउ, जे आव्याता च्यार. २३०५
निज निज चरित कहियां सवे, स्त्रीइ नइ भरतारि,
आव्या सचिव भूपालथी, ठवीया खाड मझारि. २३०६

ढाल ४७

राग धन्यासी

(बंभण वाडि मारकलीउ, अे देसी)

केडि न लाथी रे चिहारे सचिवनी, चितवइ चतुर भूपाल,
श्रुद्धि न पामी रे वलती तेहनी, किहां गया बुद्धि-निघान. २३०७
चितवइ चितइ रे भूपालजी, अे किम टलसइ रे संदेह,
हैइ रे पडीउं अति डमडोलइ, जोवराव्या निज गोहि...दुपद
अेक दिन बोलइ राजन रूयडु, अजित तनिं परिषद माहि,
भोजन करवा तुहो नवि नहुतरिया, तुहो दिन अेतल माहि. २३०८ चि.
वनितानइ वचनइ तव नहुतरिउ, भोजन करवा रे राय,
कांइ एक लहीसइ रे श्रुद्धि सचिवनी, राय मनि हरख सु थाइ. २३०९ चि.
जिमवा रे जै घरि अजितनइ, केतल परिवार साथि,
अवसर जोवा रे चर आपणउ, मोकालउ ते धरणी नइ नाथि २३१० चि.
मंदिर जोइ चर आवीउ, बोलइ बोलइ चर अपार,
राजनजी सी कहूं सामहणी, नही धूम मात्र लगार. २३११ चि.
राजन चितइ रे अति विसमयि, दीसइ दीसइ अदभूत अेह;
घणे रे परिवारइ जाउं परिवरिउ, सिउं हसइ जोउ रे छेदि. २३१२ चि.
अेणेइ रे अवसरि चिहारइ सचिवनइ, बोलइ बोलइ गुणवंती नारि,
तुहानइ रे काढउं हूं अे विदुरथी, जउ कहिउं करू मुझ सार. २३१३ चि.
जु किमहिं तुहो माहारा बोलथी, करसिउ इतर लगार,
तु वली तुहानि कुपमां खेपसि बीजी वार. २३१४ चि.
तेणेइ रे बीहतइ सहू ए पडिवजिउ, काढिया कुपथी रे बाहारि,
तेहनि नवरावी अति उलटिं, चरचिया चंदन घन सारि. २३१५ चि.

ચંદન કુસમિ તે અતિ ચરચોયા, કીધા કીધા યક્ષ સમાન,
 યે હૂં માગું તે તુહનઈ આપયો હમ કહોં થાપિયા ઘર માંહિ. ૨૩૧૬ ચિ.
 કો નર અવરનિં દેખતાં, મ કરસિડ મેમોન્મેષ,
 પછઈ રે મહેલસિ તુહનઈ મોકલા, એહવી દીધો રે શીખ. ૨૩૧૭ ચિ.
 એહવૂં રે કહીનઈ મંદિરિ જૂજૂઈ, રાખિયા ચ્યાર પ્રધાન,
 છાંની રે નીપાઈ સવે રસવતી, સીખવ્યા અતિહિં સુજાળ. ૨૩૧૮ ચિ.

ઢાલ ૪૮

રાગ મેવાહુ ધન્યાસી

(સહિજિ સરૂણી રે કોશ્યા કામિનો, એ દેશી)

એહવી રે જાળોં મતિ કામિનિ તળી, હરખિડ અજિત પ્રધાન,
 મંદિર તેડી આવ્યું રાયનઈ, ગુણવંતિ બુદ્ધિ-નિધાન. ૨૩૧૯
 જોડ જોડ કામિનિ મતિ સોહામળી, શીલઈ સીતા સમાન,
 ગુણવંતિ ગોરી ગંગ સરીસડી, ગોરી ચંપક-વાનિ...દુપદ
 નાહી ધોઈ આસન માંડીયાં, જિમવા બઝઠડ રે રાય,
 જે જે જોઈઈ ભોજન ભાવતાં, તે તે દઈ યક્ષ રાય. ૨૩૨૦ જો.
 રાજા સાહામે ચ્યારે ઝરડે, સાહામઈ કાંઈક અંધારિ,
 ચ્યારે દેખઈ યક્ષ સોહામળા વંછિત પૂરણહાર. ૨૩૨૧ જો.
 રાજન ચિતઈ ગુહ્યક એહવાં, વંછિત પૂરણહાર,
 જડ હુઈ એહવા મંદિર માહરઈ, તુ મુજ સફલ જંવાર. ૨૩૨૨ જો.
 તે એક ચિંતનિ રાય મનિ વીસરિડં, ચ્યારે સચિવનૂં નાંમ,
 ભોજન કીધૂં સૂનઈ ચિંતડઈ, એક જિ તેહનઈ ધ્યાનિ. ૨૩૨૩ જો.
 ભોજન અંતરિ રાજન ઝઠોડ, આપિયાં વસ્ત્ર-આભર્ણ,
 રાજન માગઈ ચ્યારઈ યક્ષનઈ, રજ્જા છાહી રે મન્ન. ૨૩૨૪ જો.
 અજિત કહઈ તવ વનિતા સોખવિડ, રાજનજી સુણુ એલ,
 કિમ નવિ દીજઈ મુહુડઈ પ્રાર્થીંડ, વલી નિજ પ્રભૂનિં વિશેલ. ૨૩૨૫ જો.
 અથવા સ્વામિનિ એ સવિ તાહરું, હૂં પળિ તાહરું વિયોગિ,
 ધિરિ પધારું સ્વામી આપણઈ, એહનું મિલસઈ યોગિ. ૨૩૨૬ જો.
 પળિ એ સ્વામી ચ્યારિ મંજૂસમાં, લેખીડ પદા કરેસિ,
 ભરી સભા માંતે ઝઘાડયો, ઝલવ કરી સવિસેસ. ૨૩૨૭ જો.

राजा मानी वचन प्रधाननूँ, पुहुता राजसभाह,
 ते पण पृछइ च्यारे मोकल्यां, धाती मंजसह मांहि. २३२८ जो.
 भरी य सभामां जव मंजसडी, ऊघाडी जोइ भुप,
 तव ते दीठा काल कंकालडा, अति विकीराल विरुप २३२९ जो.
 कांइ भयथी कांइ विसमयि, काइ प्रीति-प्रभावि,
 राजा जोइ च्यारे यक्षनि, क्षणि अनिमेष स्वभावि. २३३० जो.
 उनमेख चंचल तनु मन रोमथी, दीसइ मानव-चिह्न,
 अति कौतुहल विस्मय पर थकी, तस बोलावइ नरिंद. २३३१ जो.
 ते पणि च्यारइ कामिनि बोलथी, बीहता लज्जावंत,
 किमपि न बोलइ सम्यग जोअता, उलखिया राइ हसंत. २३३२ जो.
 विस्मय लज्जा प्रीति विखादथी, पूछिया राइ सामंत,
 लाजंता पणि सचिवि निवेदीउ, रायनि सरव वृत्तंत. २३३३ जो.
 जेहवूँ कीधूँ तेहवूँ पामीउं, स्वामी अहमेइ लोकि,
 शीलवतीना शीलनी वर्णना, कीधी परिखद लोकि. २३३४ जो.
 राजन सचिवइं स्त्रीनइं खमावीउं, आपिउं पूरव-धन्न,
 ते प्रतिबोधी च्यारइ सचिवनइ, दीधा परनारि-नीम. २३३५ जो.
 अहवइ तिणि पुरि मुनिवर परवरिया, पुहुता धर्मघोष सूरि,
 वंदणि पुहुता अजितनइ रायजी, अवर सु नागर भूरि. २३३६ जो.

ढाल ४९

राग मारुणी

(माजी रे पाछा वीर गोसांइ, अे देसी)

सहि गुरु वाणी-रस विस्तारइ, जिम प्राणी सुख पावइ रे,
 जेहवी साकर दुधइ मिलइ, परिखद नइ मनि भावइ रे. २३३७
 प्राणी कांइ चेतु रे दोहिलु मनुष्य-जंवारु रे,
 तु हो माया ममता वारु रे, कांइ आप सवारथ सांरु रे. २३३८
 तुहो करथो रयण महारु रे, संसार-सायर छइ खारु रे,
 अेतु दोहिलइं लहिउ ऊवारु रे, कांइ सबल पुण्य वधारो रे. २३३९
 कांइ हइडा सिउं अवधारु रे, ए तु पापी मयण-धूतारु रे,
 मनथी मोह ऊतारु रे, भगवंत ध्यान संभारु रे...दुपद
 लाख चउरासो योनइं भमीउ, तुहइ न लाधु पार ,
 निगोद तणां दुख दोहिलां, वैया अनंतीवार रे, २३४० प्रा.

सूक्ष्म वादर तस थावर, जाति पंचेद्री अवतारइं रे,
 चउद राज पुद्गल परियट्टइ, फर्या अनंती वारइ रे. २३४१ प्रा.
 पंचेद्रीपणूं छइ अति दोहिलूं, ते मांहइं गति चचार रे,
 सूर नर तयच नरक जंवारु, भवि भवि दुख अपार रे. २३४२ प्रा.
 पसूय तणइ भवि भारइं जूतु, सहइ वध बंधन छेद रे,
 अंतर न लहइ दिवस निशानु. न लहइ पुण्ण विभेद रे. २३४३ प्रा.
 देव तणा भव विखइं जाइ, कलह करइ वली मांहि रे,
 सुरपति किहारइं रोस विशखेइ, मारइ कुलिश-प्रहारि रे. २३४४ प्रा.
 वेदन वेइ नरकि पहुतउ, छेदन भेदन ताप रे,
 सहिजिं दशविध दुखु जि लहीइ, समरइ पुरव पाप रे. २३४५ प्रा.
 मानव भवि आरय-देश दोहिलु, दोहिलु श्रावक-जंवारु रे,
 साधु-समागम धर्म सामग्री, लभइ को एक वार रे. २३४६ प्रा.
 धरम लहीनइ आलिं न गमीइ, पातिकडां परिहरीइ रे,
 अस्थिर भाव सवे भव मांहि, कहिनी माया धरीइ रे. २३४७ प्रा.
 स्वारथि सहु को दीसइ वाहालूं, कोइ न सगूं सहाइ रे,
 कुहुना मित्र कलत्र सुतादिक, मात पिता वली भाइ रे. २३४८ प्रा.
 इणि संसारइं कोइ न रहिसइ, राजा रोर विख्यात रे,
 यमनइ मंदिरि सहू को सरखुं, सहुनी छइ एक वात रे. २३४९ प्रा.
 पर प्राणीनी पीडा तिजीइ, विण अपराध न हणीइ रे,
 पिश्रनपणउ पर मर्म न मोसा, वचन अलीक न भणाइ रे. २३५० प्रा.
 थापणिमोसु पतित वीसारिउ, परनु द्रव्य न ग्रहीइ रे,
 पर-स्त्री-सहोदर बिरूद धरीजउ, लोभ न अधिकु वहीइ रे. २३५१ प्रा.
 पांचइ इंदी निज वसि कीजइ, राग न रोस न धरीइ रे,
 न्याय तणउ पंथ किमहि न तिजीइ, सवि प्राणी सुख करीइ रे. २३५२ प्रा.

इह।

दान शील तप भावना, मुक्ति तणां सउपान,
 चिहु परि भाखां जिनवरइं, धर्म तणां अहिठाण. २३५३
 दानइ दूरित सवे टलइ, मन वंचित पामंति,
 पुण्य-दुमनु बीज ए, मुगति तणां फल हुति. २३५४
 गरुयडिं दानि नवि घनइ, संचि म मूढ गमार,
 दानइ उंचा मेहल, नींचा सायर खार. २३५५

ग्राहक दायक आंतरं, गिरुडं मेह मझारि,
 जल लेतां हुइ संमला, ऊजल देतां वारि २३५६
 दानि झरइ कर-मूल जउ, तु पामइ बहु भोग,
 जिम मयगल तिम माणसां, मानइ भूपति लोक २३५७
 दायक भाव धरी दीइ, ग्राहक पात्र ज हुंति,
 भावइ भाव अनेरहु, त्रणे दानि तरंति २३५८
 वसुधा-मंडन सुजन-जन, सज्जन-मंडन धन्न,
 दान जि मंडन धन तणउ, दानह मंडन मन्न २३५९
 शीलइ शोभां दानथो, महीमंडलि गुणवंत,
 नरनारी शीलइं भजइ, शीलइं सवि सुख हुंति २३६०
 शीलइ सुखसेव करइ, सुख संपति सौभाग्य,
 लक्ष्मी लीला लवणिमा, भूतलि अद्भूत भाग्य २३६१
 कुसुम-माल अहिवर हवइ, जल हुइ जे दाव,
 विसम सहूं अरि सुहृद सम, ए श्री शील-प्रभावि २३६२
 वझी न सकइ परभवी, दूरि दलइ सवि कलेश,
 मनवंछित सवि संपजइ, नुहइ दुख लवलेश २३६३
 शील पलइं इंद्रिय वसि. ते तपथी वसि थाइ,
 मन-चित्यां सुख पामीइ, दुर्गतिनां दुख जाइ २३६४
 रोगी विरही दुखीयां, सुजनि परभवीयां,
 एतांनइ तप-शरण दइ, सुख दिइ परभवीयां २३६५
 वैया विण नवि छूटइ, कोधां पुरव पाप,
 तपथी कांइ छूटइ, जिम छांहीडइ ताप २३६६
 जे दूरइं नवि पामीइ, अति दूरलभ होइ,
 ते सवि तपथी पामोइ, दुरित पणासइ लोय २३६७
 पांचे इंद्रिय वसि करी, दुस्तप तपतु थाइ,
 जु होइ भाव घणेरहु, ते विण निःफल जाइ २३६८
 दान दीइ शील अणुसरइं, तप अति घणु करेइ,
 ते सुख पवन तणी परइं, भाव विना जाणेइ २३६९
 भरतेश्वर केवलि लहिउं, भाव तणइ परमाणि,
 मरुदेवी सुगती गइ, एहती भावन आणि २३७०
 इणि परि घरम समाचरइ, चिहु अ भेदि रसाल,
 मुक्ति-रमणि अस दूकडी, न पडइ भव-जंजालि २४७१

ढाल ५०

राग धन्यासी

(भमरा सूडानो, अे देसी)

एहवी देशना साभली, पूछइ अजित विनांणी रे,
 पूरव-भव तप आपणु, गुरु कहइ तेबु चोनांणी रे. २३४२
 सांभलि सांभलि अजित तूं, भाषइ परिषद साखि रे,
 वाणी साकर समवडिं, जेहवी मींठी द्राख रे...दुपद
 पुष्प-पुर नयर सोहामणउं, सुलस वसइ व्यवहारी रे,
 न्यायवंत गुण पूरीउ, तस धारि सुयशा नारी रे. २३७३ सां,
 कर्मकर तेहनइ मंदिरइं, भद्रक स्त्री भत्तार रे,
 दुग्रादुर्गा सुहामणां, प्रीतिवंत अपार रे. २३७४ सां.
 अन्नआली पांचमी दिनइं, दुर्गा सुयशा साथइं रे,
 पहुती साध्वी मंदिरिइ, भद्रक सभावि रे. २३७५ सां.
 सुयशाइ तिणि दिनि करी, ज्ञान तणी पूजा,
 ते देखीनइं सुंदरी, साध्वीनइं पूछइ दुर्गा रे. २३७६ सां.
 साध्वी कहइ ज्ञान-पंचमी, एहनुं फल छइ बहुल रे,
 दुख दुर्गति दोहगपणूं, पाप पणासइ विउल रे. २३७७ सां.
 इणि दिन पुस्तक-पूजना, जे करइ वखनइ कुलि रे,
 नेविज्ज ढोइ आगलिं, दइं अनुकुलि रे. २३७८ सां.
 शक्ति सारु वली तप करइ, भाव घणेरु आणी रे,
 चतुर सोभागी तेहबु, सर्वज्ञ केवलज्ञानो रे २३७९ सां.
 आरति चिंता सवि टलइ, सुपनंतरि नहीं घरइ दुखु रे,
 ए तप महिमा अति घणउ, पामइ वंछित सुखु रे २३८० सां
 दुर्गा कहइ सुणु स्वामिनो, भाग्यंइं धर्म-संयोग रे,
 अह्म सरखां जे दासडां, ते किम पामइ योग रे. २३८१ सां.
 तुहइ शक्ति अह्मारीइं, पालीसइ धर्मप्रकार रे,
 दान अनइं तपशक्तिथी, पालसि शील अपार रे, २३८२ सा.
 सगली पर्व-तिथि वली, कंत तणउ मुज नोम रे,
 आवी मंदिर आपणइ, पडिवजी धर्म ज इम रे. २३८३ सां.
 सुख दुख मननी वातडी, वाहलां आगलि कहीइ रे,
 जेहवूं जाणी कंतनइं, सोइं निज धर्म भाखिउ रे. २३८४ सां.

ते पणि दुर्ग प्रशंसउ, पर नारी नीम लीध रे,
 दुर्गाइं जेहवु आचरिउ, तेहवु धर्माज कीध रे. २३८५ सां.
 तेहजि नियमनइ पालवइ, पामिउं समकित सार रे,
 सफल भूइ बीज वावीउं, अधिकु विस्तार रे. २३८६ सां.
 दुर्गाइं ज्ञान-पंचमी, आराधइ एक चित्ति रे,
 मनसा सुद्धइ तप करइ, पुस्तक पूजइ भक्तइ रे. २३८७ सां.

ढाल ५१

राग धन्यासी

(बीरा रे वधामणी, अे दर्शा)

इणि परि बेहूं जण एकमनां, आराधी जिन धर्म,
 काल करी दिनि केतलइ, पुहुता पर सौधर्मि रे. २३८८
 एहवां रे फल पुण्यनां तु, जोउ भलीयण प्राणी रे,
 किहां ते कर्मकर पाघरां, सुरवर संपद आणी रे...दुपद
 तिहांथी होइ जण ते च्यव्यां तो, अजित थयु दुर्ग जीव,
 शीलवती दुर्गा हवी, तेह भणी प्रेम अतीव रे. २३८९ ए.
 दुर्गाइ पूरव-भवइं ज्ञानाराधन कीध रे,
 कुशलपणू अति तेह भणी, डाहापण बुद्धि प्रसिद्धि रे. २३९० ए.
 पूरव-भव अभ्यासडइ, समक्ति शीलइं दृढता रे,
 ते पणि पामो संपदा, पूरव-भवि पुण्य करतां रे, २३९१ ए.
 वचन सुणि सहिगुरु तणां, जे जातिस्मरण संजात रे,
 प्रतिबोधणा बेहू जणां, शीलवती नइं कंत रे. २३९२ ए.
 वलतूं श्री सहिगुरु भणइ, देश शील-फल एह रे,
 सर्व व्रत हवइ आदरु, चारित्रथी हुइ तेह रे. २३९३ ए.
 एहवूं जाणी दंयती, ते मन परिउं वइरागि रे,
 चारित्र-व्रत अंगीकरिउ, धर्म तणइ अनुरागइं रे. २३९४ ए.
 पंच महाव्रत अणुसरइ, सुधी पालइ समिति रे,
 निर्दुषण संयम घरइ, मनथी छांडी कुमति रे. २३९५ ए.
 इम करता दिनि केवलइ, च्यवीयां पुण्य संयोगि रे,
 ब्रह्मव्रत दृढता थकी बेहु, पुहुतां ब्रह्मलोकइं रे. २३९६ ए.
 तिहांथी कालक्रमइं च्यवी, पाली निर्मल शील रे,
 अजितसेननइं कांमिनो, मुगति जसइ सलील रे. २३९७ ए.

दूहा

सोलइं विघ्न सवे टलइ, मनवांछित फल होइ,
 नरवर सुरवर संपदा, घर-अंगणि सवि जोइ. २३९८
 कल्पद्रुम श्री शीलनु नवविधि वाडि रसाल,
 मनवांछित सुख पुरवइ, सुर-सुख मुगति विशाल. २३९९
 मयण महा-भड जीपत्रा, जे धरइ शील-सन्नाह,
 जय-लक्ष्मी तेहनइं वरइ, घरनी अंगि ऊमांह. ३४००
 दिनि दिनि उदय हुइ घणउ, सघलइ जयजयकार,
 ए सवि महिमा शीलनु, मानइ सवि भूपाल. २४०१
 शीलवती चरित्रइं करी, अेह वखाणिउं शील,
 भवीयण पालु अेक मनि, जिम पामु सुख लील. २४०२
 वीर जिणेसर सीसवर, सुहम-सामि गणधार,
 साधु गुणइं सोहामणो, जेहनु वंश-विस्तार २४०३
 श्री कोटिक गुण चिरंजयु, वैरी शाख रसाल,
 चंद्र तणी परि ऊजलु, ओ चंद्रकुल सुविशाल. २४०४
 वृद्धतपापक्ष जाणीइ, श्रीरत्नाकर गछ,
 कल्पलता जिन वाघती, दोसइ जिहां गुण-गच्छ. २४०५
 श्री तपगच्छ उधोतकर, श्रीविजयरत्न सुरिंद,
 जिम सूरपति सूखुंदमां, जिम ग्रह-गणमां चंद. २४०६
 श्री विजयरत्न सूरिंद गुरु, पट्ट महोदय भाण,
 श्री धर्मरत्न सूरीश्वर, केतूं करूं वखाण. २४०७
 वादीकरि-कुलकेसरी, मुनिवर कुल-शृंगार,
 वल्लभ संयम-कामिनी, गुण-गणमणि भंडार. २४०८
 तास सोस सुर-तरु समा, सेवइ नरवर पाय,
 श्रीविद्यामंडन सूरीश्वर, श्री विनयमंडन उवझाय. २४०९
 श्री विद्यामंडन सूरिंद गुरु, सीस सोभागी सार,
 श्री सौभाग्यरत्न सूरीवर, विजयमान गण धीर. २४१०

श्री विनयमंडन उवज्झाय, गुण गणतां न लहू पार,
श्री विद्याइ सूरगुरु समा, रुपइ मयण अपोइ. २४११

भविष्यण-जन मन-मोहनी, जस वाणी-विस्तार,
लब्धिं गौतम गुरु समी, सुख सामि परिवार. २४१२

जे श्री गुरुनु वंश पणि, पसरिउ अति सुखिशाल,
सकल सलाय सोहामणु, जिम तरु माहि रसाल. २४१३

ते श्री सहिगुरु गुण तणा, कहितां नावइ पार,
मुझ मुखि एक जि जीभडी, गुण तु घणा अपार. २४१४

कागल ससिहर ऊजल, जेहवूं निर्मल रूप,
जस यश लिखीउ दीसीइ, मिय मय ससि सुरुप. २४१५

प्रथम सीस सोहामणां, सघला गुणनु ठाय,
विजयमान कुलमंडनइ, श्री विवेकमंडन उवझाय. २४१६

चंदतणी परिवाधता, बीजा सीस सुविचार,
श्री सौभाग्यमंडन पंडित, चतुर सोभागी सार. २४१७

अवर सवे परिवार जे, श्रीगुरु तणउ विशेषि,
ते चिरनंदु भूतलि, साधु साध्वी अनेक. २४१८

नामइं शृंगारमंजरी, शीलवतीनु रास,
श्री विनयमंडन गणि सीस कीउ, जयवंत लघु सीस तास. २४१९

मंदमति अति लघु वई, अतिरस सरस प्रमाणि,
कांइ अणघटतू कहिउं, खमयो तेह सुजाण. २४२०

आगइं जे कवीयण हवा छइ, वली होसइ जेइ,
हूं सविनी पग-रेणुका, हैयडइ धरयो एइ. २४२१

श्री विनयमंडन गणोंद्रनु, लघु सीस भूमि प्रसिद्ध,
जयवंत पंडित अभिनवी, शृंगारमंजरी किद्ध.

जां रवि सायर चंद्रमा, धरणी मेरू-प्रमाण,
तां चिरनंदु ग्रंथ ए, जां पृथ्वी मंडाण, २४२२

સંવત સોલ ચંદોત્તરો, આસો સુદિ ગુરૂ વીજ,
ક્રીધી શૃંગારમંજરી, જયવંત પંડિત હેજિ.

હતિશ્રી શીલવતીચરિત્ર ગર્મિતા શૃંગારમંજરી નામ્ના, સુભાષિતા સમાપ્તા,
સંવત ૧૬૮૫ વર્ષે પો. સુદિ ૨ વૃષે લખિતં, હવદપુરે મધ્યે,
પ્રેમસાગર લિપિ કૃતાઃ, શ્રી રસ્તુઃ, શ્રુભંભવતુ, કલ્યાણમસ્તુ હ.
શ્રી, ઠ, છઃ, શ્રી. કડુઆમતી ગછે શ્રાવિકા વાઈ મટુ પઠનાર્થ.

શ્રુભમ ભવતુ હ.

पाठान्तर

अ नो आरंभ : श्रीगुरुभ्यो नमः, दुहा.

ख नो आरंभ : सकल वाचकसभाभामिनीभालस्थलभूषणायमान महोपाध्याय, श्रीज्ञाति-सागरगगुरुभ्यो नमोनमः, धुरि दुहा।

ग नो आरंभ : सकल वाचकसभाभामिनी भालस्थल भूषणायमान महोपाध्याय श्री२१सत्य-सौभाग्यगणि गुरुभ्यो नमोनमः.

घ.ने आरंभ नथी

१. ग. जसी अ. पणमूं २. ग. करइ क.अ.घ. धरि अ.ख.ग. उरवरि. अ.ख. पइ ग. ज्ञास्तर झमकार ३. ग. जिसो; घ. जैसु. अ.ख. अभंग अनंगनु; ग. अंग अभंग अनंगनो ४. अ.ख; झीणु; ग. झीणो अ.ख.ग. विकसित अ. पंज ख.ग. खंजन अ. घणुह ६. ग. जुग ७. ख.ग. समान अ.घ. अभिराम ८. अ.ख.ग. सचराचरि अ.घ. गुणमणिनु; ख.ग. गुणमणिनो ९. ग. पणमुं ग. नांण अ.ख. दखवी ग. टालओ ख.ग. मोहनो अ. चुपइ; ख. डाल चुपइनु; ग. डाल चौपाईना [नोंध.—डाल, राग अने देशी अंगेनो पाठ निर्णय सामान्यतः प्रत 'क'ने ज अनुसरीने छे. पण जरुर जणतां प्रत 'ख' अने 'ग'नी ते अंगेनी विगता अपनावी छे.] १०. अ. पुहचिइ, ख.ग. पुहचइ अ.ख.ग. धर्म ख.ग. विचार ख.ग. सयल ११. ग. झीणो; घ. झीणउ घ. किम ख.ग. कीजइ ख.ग. राहुनो १२. ग. खारी अ.ख.घ. आकरू ख. मणिपाथरू; ग. मणि पाथरो; घ. पशु मणिनु अ. सुरतुर अ. जांणीइ; ख. जणीइ; ग. जांणीइ ख.ग. वखाणइ; १३. अ. लहुं ग. सगुरुनो अ.ख. कहु अ. रतु ख.ग. कोयलि ख.ग. होय. अ.ख.ग. सोय १४. ख.ग. वडतपगच्छ अ. ऊवझाय ख. सीलि; ग. सीलइ अ.ख.ग. लबधी १५. अ.ग. उजली ग. कारति अ. चिहुबिसि अ. सौभागि; घ. सोभागि ख.ग. जलहली; घ. जिलहली अ. अहनसि; घ. अहिनिसि अ.ख. मारि १६. आ गाथा 'घ'मां नथी. अ.ख. मीठी अ.ख.ग. तेहवू अ.ख.ग. निरमल १७. ख.ग.घ. जयवंत पंडित ग. थाय अ.ग. दुंगारमंजरी अ. बोडू; ग. बोलु ग. शीलवनीनुं १८. घ. करता अ.ख.ग.घ. अेक चित्ति अ.ख.ग. थाय अ.ग. होय अ.घ. पहि; ख. पाहि ख. दोहिला अ.ग. महिमंडलि अ.ख.घ. जोय १९. अ. विस्तारइ ग. दिहुं अ. दिसि; अ.ख.ग. दिसि अ.ख.ग. सरवर; घ. सरुवर अ. प्रसविइ; ग. प्रसवइ अ. कमलनि; ख. कमलि; ग. कदुमनि; घ. कमलिनि अ. समेर ग. वधारइ; २०. अ. अनि; ग. अचइ ख.ग. बाणी अ. चमकिइ चितइ २१. ख.ग. सुरंम अ. चमकिइ; ख.ग. चमकि ख.ग. हरइ. २२. अ.ख.ग. ससामला ग. कुकवी; घ. कवी २३. ख.ग. मांणसां अ. विण क. सुणत अ.ख. वहुय २४. अ.ख.ग. अणरसीअे ग. जणाय अ. केलविइ; ख.ग. केलवइ अ.ग. थाय २५. अ.ख. विण ग. वय अ. हैअडळ; ख.ग. हैअडळ अ.ख.ग. करि २६. ख.ग. सज्जन ख.घ. गाहा सरस विलास अ.ख.ग.घ. नीसासे ख.ग. बलइ ख. दिइ २७. ग. समितिनां अ.ग. समय ख.ग. हैयइ घ. छयलडा २८. ग. पभणइ; घ. पभणइ ख. छंद ग. छेदिउं अ. जाणइ; ख.ग. जाणि ख.ग. नही २९. ग. तेहनइ ३०. ख.ग. लहि; घ. लहिइ अ. भुडा अनइ;

ग. भूडा अनइ. ख.ग. अलखांभणा अ.ख. कोडि ३१. ख. सुमाणस; ग.घ. सुमाण सह घ. दहीडां
 अ.ख.ग; नीगमीआ; घ. नीगमीआ ३२. ख.ग. साइ सोकवि घ. करण अ.घ. वयणलां ख.ग.
 जाणइं अ. दुंसिइ; ख. दुसि; ग. दुसइं ३३. ख.ग. लहइं ख.ग. काढइं अ. कामिनि अ.ग.
 पयोधरा ख. सोइ; अ.ख.ग. सू ग. घरइं ३४. अ.ख.ग. जु अ.ख.घ. तु सिउं; ग. तो सिउ अ.ख.
 तिजिउ; ग. तजउं अ.ख.घ. तु सिउ; ग. तो सिउं ३५. अ. सहजि; ग. सहजिइं; घ. सहजि अ.
 बांणी ख. सरसजउं; ग. सरसजिउ अ.ख.ग. किमु ३६. ग. गभिउ ख. उगिउ ग. तो सिउ अ.
 सुरिय ख.ग. सुरिज अ.ख. गयु ग. गया अ. सघलि; ख. सघलइं; ग. सघलइ ख. हउ ३७.
 अ. कहइ; ख.ग. कहिं अ. कहइ ख.ग. कहइं ख. सोहइ ख.ग. प्रबध ग. गरि; घ. गिरि मोटइ
 अ. सोहि ख; सेहिग ग. सोहइ; क. संघ; ख. सधि ३८. अ. प्रत 'अ'मां आ कडी नथो.
 पयडण ख.ग. दासिणि जिम्म ग. विपयछावि ३९. अ. जोडनइ; ख.ग.घ. जोडनइ अ. वीनवू; ख.ग.
 वीनवू अ. कोये; ख. कोये; ग. कोय ग. धरज्यो. ग. सुकवीनो अ.ख. नही ग. वातनिं नहिं ४०.
 अ. कडी प्रत 'अ.ख.ग.'मां नथी. ४१. ग. सुकवीन, ग. वखासिउं अ. सहूनि. अ. हुइ ग. ढाल,
 रागे कैदरो, भ्रेणिक रथेवाडि चंडियो अ. देशी ४२. ग. पृथवीय अ.ग. कहीय अ.घ. माहि अ.ख.
 मूलू; ग. मूलू अ. माहि; घ. माहि अ.ख.ग. चिहुं ख.ग. निरमल ख.ग. जीणि; ग. जीणि
 ख.ग. पुरि ख. ग. कल्लइ अ.ख.ग. जित्त घ. गतिनि अ. दूपद ग. द्रपद ग. द्रपद ४३. अ. चुपट
 अ. चिहुदसि; ख. चिहुदसि; ग. चिहुदसि घ. मालिया अ.ग. सप्तभूमि ख. खेलात अ. नयननली
 सविकासि; ख. नयन-नलिनी विकास. ग. नयन-नलिनि विकासि; घ. नलिन विकासि अ.ख.ग. अ.क. अ.
 मानव ख. चितइ ग. चितइ अ.घ. किमु घ. आकासि ४४. ग. चल्लइ अ. कर-ग्रहित अ. अ.क.मेकि
 अ.ख.ग. तंबोल अ.ख. कहिं; ग. केहि ४५. अ.ख. चहुटइ; ग. चोकीपट्टि; ग. चहुटइं.
 ग. मेनगमति ख.ग. नखति.अ. जिमु. अ.ख.ग. च्यारिवि. ख. चहुटइ; ख. चहुटइं; ग.
 चहुटइ. ४६. अ.ख.ग.घ. रणकत. अ. कलसिं. घ. मलपति. ग. मकु नयन. ४७. ख.ग.
 कलस कलस अ.ख. महितलि. अ. कनकदडि. ख.ग. जलहलइं. ग. लहइं लहइ. ख.ग.
 आरति. अ. गहइ गहइ. ४८. घ. चर. ख. कम्मु. अ. भणंति. अ.घ. वर्णमाइ. ४९. जिहां
 अ.ख. व्याकर्ण. ख. किही. अ.ख. कर्कश तर्क क. साहित. अ. चंपामालिका; ग. चंपूमालिका;
 ख. चंपामालिक. ५०. अ.ख.ग. चमकति; ख. चहुटइ; ग. चहुटइ अ.ख. राजमंदिर. अ.ग.
 बिहुपक्ष; ख. बिहुपक्ष. ग. मानव. ५१. प्रत 'अ'मां आ कडी नथी. ग. चरम-चंडा. ख.ग.
 ख.टल टा; घ. ख.टल टा. ५२. अ. चहुदिसि; घ. चिहिदिसि अ. चित्रति. ग.घ. पोलि अ.ख.ग.घ.
 कोजि. ख. ओलि. अ. पोलिं; ख. पोलि पोलइं ग. पोलिं दानशाला. ५३. अ.ख. सुगण. ख.
 अथी. ख.ग. घरइं. ग. जाण. अ.ग. वनिता. अ.ग. छइल. ग. ठाम. ५४. ख.ग.
 सरवर. अ.ग. नीरिं. ख. मनिरुली. अ. अलस. अ.ख. चमकति. अ. पाल; ख. पाले; ग.
 पालि. ५५. अ. प्रलंबया; घ. प्रलंबया. अ. तुबया; ग. तुबिया. अ. केतकि. ग. चंच. अ.ख.ग.
 बिमला. ५६. अ. खाल. अ. वजुला. ख.ग. नवकत. घ. वरनलमाल. अ.घ. शालक. ग.
 आरमि. ५७. अ. जाइ जुइ घ. जूही अ.ख.ग.घ. जमलि. अ. हइ. ग. कामिनी.
 ख. कुसुम सारि. अ.ग. भामिनी. अ. आरुत. ५८. सिहका सूत. अ.घ. कलित. ५९. अ.ख.ग.
 स्वर्णपाहि. अ. कूया. ग. नाम. अ. जणाइ; ख. जाणिइ; ग. जाणइअ.ख. वरखाणीइ;
 ग. वखाणीइ. क. देशी अ.क. वीसानी; ख. राग देशाख. ढाल ३, देशी थूलभद्रनी अ.क.वीसानी; ग.

ढाले ३, राग देशाख, शूलभद्रना अकवोसानी देशी; घ. राग देशाख. ६०. अ.ख. भलो. अ. नामि; ख. नामि; ग. नामि रे; घ. नामि. ग. सांभलो. घ. सामलु. अ.ख. परणामि; ग. परिनामइ अ. जीणि. ख.ग. भज्यो. ग. जननो.अ.ख. आंमलु; ग. आमलो. ख. त्रिभूवन मांहि जश. अ. मांहिइ. ग. निरमलो. ख. त्रिभूवन. ख. पुहवि नाहि. अ.ख. पाहि. अ.ख.ग. निरमलु ख. थाप्यो. ग. सुवने अ. व्यापिउ; ग. व्याप्यो. ग. शापिउ ग. कशमंला. ग. अणुसरइ. ख. कापइ. ग. थापइ ग. कापइ ग. थरहरइ. ६१. अ. नयरी अ.ग. धाम ग. अभिराम अ. केहं; ख.ग. केरु अ.ग. ठाम. अ.ख.ग. नही अ. जडभावनु; ख. जडभावनु; ग. जडभावनो ख.ग. नाम रे. ग. अंगि. अ. नही. अ. मुहि; ख.घ. मूहि. अ. गुणिहि जेठउ सुजनि दीठउ चंगिमा; ख. गुणिहि जेठउ सुजनि दीठउ; ग. गुणाहि जेठउ सजने दीठउ चंगिमा; ख. अंन्या-भंजन. ख. मर्यादा. ग. राखइ. ख.ग. दाखइ ख. भाषइ. ६२. ग. नामइ; ग. नामि ख.ग. रूपि; घ. रुपि. ग. भ्रमि. ग. जाण. ग. वामन. ख.ग. वासन पाप नासन. ख.ग. सासन. अ.ख. बोहइए; ग. बोहइअ. अ.ख.ग. कमल-नयनी. अ. मधूर-वांणी, ख.ग. मधुर-वांणी. अ.ख.ग. साकर-वांणी ख.ग. प्रांणी अ. मोहइअ. अ.ग. श्री नामि. ६३. ख. त्रिभूवन मांहि; ग. त्रिभूवन मांहि; ग. देखाडइ ख.ग. पाखइ. ख.ग. झुरइ. ख.ग. झूरइ ख.ग. चुरइ ख.ग. पुण्यइ अ. पुरि पदमीनी; ख.ग. पुरइ पदिमनी. ख.ग. धरइ. ख. रुपि ग. रूपि. अ.ख. कानिनी अ. बिहु-पक्ष; ख. बिहु पक्ष; ग. बिहु-पक्ष. अ.ख. नही. अ. भामिनी ६४. ख.ग. परिहरइ. अ. चितइ; ग. चित्ति अ.ग. श्री जिन. ख.ग. अनुसरइ. अ. दिवसि; ग. दिवसइ. ख.ग. करइ ख.ग. पाखइ. ख. मांहि; ग. मांहि. ख.ग. धरइ. ख.ग. धरइ. ख.ग. समलहइ. अ.घ. अति गिरुइ. अ.मां पंक्ति नथी. ग. अति गिरुइ. ख. नव रे. ग. निरवहइ. अ. पंक्ति नथी. ग.घ. नहींअ. अ. पंक्ति नथी. ख. चिति कुंडी समलहइ; ग. चित्ति कंदर समलहइ; घ. चित्ति कंदर संमरलइ. अ. सोइ सहेइ ग. सोइ, सहइ. ६५. अ.ग. जिस्थु. अ. यम. ग. जिम ख. जसिऊ; ग. जिस्थु. अ.ग. जिम. ६६. अ.ग. भांण. घ. सरुवर. ६७. अ.ख. जिसिउं; ग. जिस्थु. अ. शोभीअ. ख. शोभइ. ख. नहीअ. अ. पामीइ. ख. पामीइ. ग. पांमीइ. घ. इम. ग. कहइ. अ.ख.ग. वेद-पुराणि. क. एह आसाठ ज आव्यो, अ. देशी, राग सामेरी. ग. ढाल ४, राग सामेरी, तथा गोडी, दशरथ नरवर राजीउ, अ. देशी. घ. राग सामेरी ६८. ग.घ. निय-मनि; ग. निअ-मनि. अ. अेहवुं. ख. अेहवू. ख. चीतवइ. ग. चीतवइ अ. वनिताइ; ग. वनिताइ अ.ख.ग. ऊमाह रे. अ.ख.ग. निअ-मनि. ख.ग. चितइ. ख.ग. पोतइ. अ.ख. १. तेणि. अ.ख.ग. जोति. ग. म ति) लही. ग. मूर्ति. अ. गा. ख.ग. महिम गाजइ ग. त्र. ख.ग. वाजइ. अ.ख.ग.घ. पूरति. अ.ख.ग. सुरति अ. वंछिअ. ख.ग. वंछित अ.ख. चूरति. ६९. अ.ख.ग. सासन. ख.ग. सुरि ख.ग. सारइ. ख.ग. पुरइ. ग. कामजी. ६९. ग. महीम. अ. अेक चिति. अ.ग. थई. अ. नैई. घ. न अ.ग. जइ; अ. नई. अ.ख.ग. देई. अ. नई. ख.ग. जागइ. ख.ग. लागइ. अ. तम्य. ख.ग. मागइ. अ.ख. नहीय. ग. नहीय ग. दानधी. ७०. ख.ग.घ. अनुभावि. ख.ग. सेठि नई. अ.ख. हवु. ग. हवो. अ. सुर-भवनि. ख.ग. सुर-मुवनि. घ. सुर तर. ख.ग. जसिउं. अ.ख. इउ. ग. हवो. ख.ग. अतिहि. ख. लहुउ. ग. लहुओ. ग. बहुओ. ग. वडो. अ.ग. सोइ. ख. कुसुमि. ग. सुमति. ग. केवडो. ख.ग. सोइ. ख.ग. शेठ-नंदन. अ. गुण-निल; ख.घ. गुण-निल. ग. गुणनिलो. ग. दाल्दि.

अ. सुत जन. ७१. ग. महोशव. ख.ग. बारमई. ख.प. दिवसई. ख.ग. करई. ख.ग. अभिरामजी. अ. अनुभावि; ख.घ. अनुभावि. ग. अनुभावि; अ.ग. हवु. अ. अति. ख.ग. नामजी. ख.ग. नाम दीधू. अ. नाम दीधू; घ. नाम ख.ग. कीधु अ. काम सीधू; ग. काम सीधू. ख.ग. तणु. अ.ख.घ. डभिकया. ख.ग. धणु. अ.ख.घ. धमकिया. अ.ग. सोइ. ख. वाघई; ग. वाघई. ख.ग. साधई. अ. आराधि; ख.ग. आराधई. ग. इसिउं. अ. मंदर. अ.ख.ग. इति. अ.ख.ग. सगुण. अ.ग. जिसिउं. ७२. ख.ग. दीई. ख. दिन दिन. ख.ग. वाघई. अ.ख.ग. कलाई. ग. पूरीओ. अ. रयणा रे. ग. रयणाय. ख.ग. जोईजी. अ.ख.घ. नील-दलिनी. अ.ख.ग. घ. बेहु-पक्षि. अ.ख. नही. अ. अधूरु; ग. अधूरो. अ.ग. सोइ. क. जडिम. ग. गुणि. ग. सरखो; घ. निरखो. ख.ग. परिख्यु. ग.घ. अेवडो ७३. ख.ग. वाघई; घ. वाघई. अ.ख. श्रदि; ग. श्रदि. ग. केरो. अ.ग. कलाई. ग. अलंकार्यो. अ.ग. त्रिभोवन. ख.घ. नयण-नंद. ७४. ख.ग. चितई हैडई. ग. जर्गि. अ. कमलि लसई. ख.ग. मिलसई. ७५. ख.ग. अेहवई. ग. तणो. घ. तणउ. अ.ख.ग. दिवस. ग. आव्यो. अ. कपूर हुइ अति निरमल रे, अे देशी. ख. ठाल ५, कपूर हुइ अति ऊजळ, ए देशी. ग. ठाल ५, राग केदारो गोडी, कपूर होइ अति उजळ रे, अे देशी. ७६. ख. कहि. ग. कहई. ख.ग. मीठई. अ.ख. सयंगला. अ. नयरीइ; ख.ग. नगरीई. ग. गयु. ग. गयो. ग. हूतो. ग. व्यापार. अ. वातडजी. अ. माहरा मननो. ग. तुं तो दीन तणो. घ. तूतू. ग. तणु. अ.ख. ऊदार. अ. द्रुई. ख. बंध. ८ दूद तथा आचली. ग. बंधवजी. ८ दूद तथा आंचली. ७७. अ.घ. नामि. ख. नामि. ग. नामई. अ. तीणई. ख.ग. तिणि. अ. पुरिरे. अ. जांणीई. ग. जांणीई. अ. सजन नई. ७८. अ. हईडळ; ख. हईडळ; ग.घ. हैडळ. अ.ग. वीजू. अ. सोइ. अ.ख.ग. लोचन. अ. मानसि. ग. बांधू. ७९. अ. जेहवु. ग. नेहलो. अ. मंजीठ. ग. जेहवो. ख. सोइ. ग. तेहवो सोइ. ग. नेहलो. ग. अेहवो. ८०. ख.ग. दिन. अ.ख. नहुतरिउ; ग. नहुतयो. ख.ग. मई, अ. मई; ग. कयो. अ.ख.ग.घ. प्रेमि. ८१. अहीं प्रत 'अ', 'ख', 'ग', 'घ'मां वधारानी कडी आ प्रमाणे छे.

प्रत 'अ' जिहां मन मानिउं आपणू रे, तिहां सिउ करीय विचार,
आक धंतूरा सवि गमई रे, हर उरि विसहर हार. ॥ ७९

प्रत 'ख' जिहां मन मानिउं आपणू रे, तिहां सिउ करीय विचार,
आक धंतूरा सवि गमई रे, हर उरि विसहर हार. ॥ ८०

प्रत 'ग' जिहां मन मानिउं आपणू रे, तिहां सिउ करीय विचार,
आक धंतूरा सवि गमई रे, हर उरि विसहर हार. ॥ ८०

प्रत 'घ' जिहां मन मानिउं आपणू रे, तिहां सिउ करीय विचार,
आक धंतूरा सवि ठास रे, हर उरि विसहर हार. ॥ ७९

अ. दोइ. अ. लोय; ख.ग. लीई. अ.ख.ग. कहीउ. अ.ख. घरई. ग.(घ) खइ. अ.ख.ग. घ. अग्नि. अ. जिमई; ग. जिभि; ग. जसांडि; घ. जिसाडई. अ. घरि; ख.ग.घ. घरि. अ. तणु; ख.ग. तणू. ख.ग. चित्र. ८२. अ.घ. घि. अ. जमवा हू. ग. गयो. ख.ग. दांठी एक बालि. ख. त्रिणि; ग. त्रिणि; अ. त्रिभुव(न) अ.ख. रुपनू. ग. रुपनू. ८३. अ. संकू. घ. सकुइ. ग. ओकुल तव थयो. ८४. अ. गयु. ग. युगति. ग. पांमि. अ. मनइ; ख.ग. मनइ. अ. थयु,

अ. मह ख. मह ग. पुछिउं ग. निसासो अ. मूकी अ.घ. कहइ ख.ग. कहइ अ.ख दुखि
 ग. दुखे घ. दुखि ग. भरीओ भंडारि ८६. अ.ख. सूंदरी ख.ग. मोरइ घ. मोरइ मोरइ
 अ. हइलइ ख. हइलइ; ग. हइलइ ८७. अ. विदेसि; ख.ग. विदेसि ग. भमिउं अ.
 मलिउ; ख. मलिउ; ग. मलिओ अ.ख.ग. सरखी को जोडि ८८. अ. किहि ख. किहइ;
 ग.घ. किहि. ख.ग. पामीइ घ. सयोग ख.ग. कीजइ ग. विण; घ. वण. ख.ग. सिउं
 घ. सिउ ८९. ग. जाइ ग. मूरख ख.ग. थाइ ९०. ग. रुपवती.
 ख.ग. नइ अ. प्रिउं ख.ग. जाणइ ९१. अ.ख.ग. रसीआ घ. रसीअ ख.ग. मूरख
 अ.ख.ग. निरगुण अ. प्रीउं ग. तिसिउं अ. सुंदरी; ख.घ. सुंदरि नु; ग. सुंदरि नो
 ९२. ख.ग. सालइ ख.ग. फलइ क. मानइ ख.ग. मानइ ९३. अ.ख. परिण्या; ग.
 परिण्या अ. पाखि अ. भलअ; ख. भल; ग. भलो अ.ख. नही ख.ग. अेक ज ख. कडुइ;
 ग. कइइ ख.ग. बोलइ अ.ख.ग. दिन दिन अ. दहइ; ख.ग. दहइ ९४. अ. नइ
 अ.ख.ग. गुण अ.ख. अगलु; ग. आगलो अ.ख.ग. सुजाण अ.ख.ग. अहिनांण ग. स्वगतिणु
 ९५. अ. कोटि; ग. कोटइ स्यु ख.ग. करइ ख. कामिनी; घ. कामिनी अ. जू; ग. जो ९६.
 ख. सिउ ग. स्यु अ.ख. थाय; ग. थाइ ९७. अ.ख.ग. सुगुण अ.ख. नाहलु; ग. नाहलो
 ख.ग. मलइ ९८. ख.ग. पूरव ग.घ. सुगुण अ. जोड; ग. जोडि लहइ ९९. अ.ग. सगुणां
 अ.ख.ग. सरिउ ख. मलइ; ग. मिलइ १००. अ.ग. परिण्या अ. पाखि; ग. पाखइ
 ख. भल; ग. भलो अ.ग. नहीं ग. मूरख ख.ग. भरतार अ.ख. प्रिय; ग. प्रीय ग. मूरख
 अ.ख. माहि; ग. माहि ख.ग. सो वार. १०१. क. लुरइ अ. थोडि; ख. थोडि; ग. थोडइ
 अ. ठाम जि देखीइ; ख. ठामि देखीइ; ग. ठामि देखीइ १०२. अ. मुजनि; ख.ग. मुजनइ
 अ.ख.ग. किहां; घ. किम्हि ख. पामीउ; ग. पामीओ; घ. पामियुं १०३. अ.ग. वांणी अ.ख.ग. घ.
 इम ग. बोलिउं क. लुरि अ.ग. घणुं अ.ग. चित; ग. चित्ति १०४. ख.ग. लहइ अ. नही;
 ख. नहीं अ. जेहनि; ख. जेहनइ अ.ख. घटतू ग. घटतुं ख.ग. हुइ अ. मेलइ; ख.ग. मेलि
 १०५. अ.ख.ग. रतनाकर ख.ग. अछइग. हरख्युं १०६. अ. हेयडा अ. चित्ति; ख. चित्ति अ.ख.ग.
 सरखि; अ. सरख; ग. सरख; घ. सरखां अ. मेलसइ; ख.ग. मेलसइ १०७. अ.ख.ग. सुगुण
 अ.ख.ग. सोय अ. दैवि ख.ग.घ. दैवि १०८. ग. मोकलिओ अ. करि; ख. केरि; ग.
 करइ; घ. केरइ. अ.ख.ग. मू साथि सोइ; घ. साथि. ग. आवीओ १०९. अ. वलतु; ख.
 वलतु; घ. वसतु अ. तइ; ख.ग. तइ अ.ख. हवु; ग. हवो; घ. हवउ अ.ख. घणु;
 ग. घणू ख. ढाल ६ राग धन्यासी, पीउडु रे धरि आवि, आषाढभूतिना रासनी देशी.
 ग. ढाल :६, राग धन्याशी, पीउडु रे धरि आवि, आषाढभूतिना रासनी देशी.
 घ. राग धन्यासी. ११०. ग. सिउं मोकल्यो. क ख.ग. कयगलि. अ. अजित नइ; ख.
 अजित नइ; घ. अजितनी अ. गुणवती; ख. गूणवती. ग. शीलह. अ.ग. जौउ. अ. होसि.
 ख. दुपद तथा आचली ग. दूपद तथा आंचली. १११. ग. आव्यो. अ.ग. विलसइ; घ. सविलसइ
 अ.ख. परइ. ग. अधिको साथि. ११२. ख.ग. दिन. ग. बिपहुर; घ. बिपहुर. ख.ग. समइ.
 ग. पोडियां. अ.ग. दोय. अ. तसइ; ख.ग. तसइ. अ. पशू. ख.ग. चितइ. ग. गब्द.
 ११३. ग. फेरो अ.घ. अेहवइ; ख.ग. अेहवइ. अ. चित्ति; ग. चितइ. ग. मनडा. ख.
 माहि; ग. माहि. ख. आवइ; ग. आवि. अ. छिइ; ख. छि; ग. छे ग. कुणपैको.

અ. પુરિ; સ્વ. પુરિ અ. તાણિ; ગ. તાણિઓ. સ્વ. માંહિ; ઘ. માહિ. ૧૧૪. સ્વ.ગ. ધોસંહ અ. છિ. સ્વ.ગ. છિંહ. અ. દેઈ નિ; સ્વ. દેઈ નિ. અ.સ્વ.ગ. માહારં. અ.ગ. કોઈ. ૧૧૫. અ.સ્વ. ચિત્તિંહ. ગ. સુર્જીણિ. ગ. મન-ભાચતું. અ. મેહેલ રે; સ્વ. મેહેલુ રે; ગ. મેહાલા રે. અ. મોરિ; સ્વ.ગ. મોરિ. સ્વ.ગ. મંદિરે. ગ. આણિ કિ. ૧૧૬. અ. સાચૂ; ગ. સાચૂ. સ્વ.ગ. મિલ્હ. અ.ગ. વિશેસંહ; ઘ. વિશેસંહ સ્વ.ગ. સીયાલિ સ્વ.ગ. જોઈં અ.સ્વ. તુ ગ. તો અ. જાળીં; સ્વ. જાળીં; ગ. જાળીં અ. વાતિ; સ્વ.ગ. વાતં ગ. પંપાલસી ચાલ કિ ૧૧૭. અ.સ્વ. ધીજી સ્વ. નહોં અ. મોનસિંહ; સ્વ.ગ. માનસંહ; ઘ. માનસિંહ અ. જોત સ્વમેવ સ્વ. જોત જે સ્વમેવ ગ. જોત જે સ્વમેવ ગ. આંખી અ. શકુનનુ; સ્વ. શકુનનુ; ગ. શકુનનો સ્વ.ગ. સુદરી ૧૧૮. અ. જોણિ; સ્વ.ગ. જોણિ અ. કાઈ ગ. કાઈ ૧૧૯ અ. શિવ ગ. મને અ.સ્વ.ગ. હરસ અ.ગ. સુપંચ થઈ અ. સીઆલિણિ નહ; સ્વ.ગ. સીયાલી નહ ધીર ઘ. સીઆલિ નિ અ. ધીર; ગ. ધીર અ. જસ મોજ્ય; ગ. તસ મોજ્ય; ઘ. સમોજ્ય અ. ધન્યાસી; સ્વ. ઢાલ ૭, રામ ધન્યાસી, સાલિ મદ્ર મોગી હોઈ દેશી બેહની છહ. ગ. ઢાલ ૭ રામ ધન્યાસી સાલિમદ્ર મોગી રે હોં, એ દેશી; ઘ. રામ ધન્યાસી ૧૨૦ ગ. પંચ-રત્ન ધરિ અ. આગિયા; સ્વ.ગ. આળીયાં અ. ચિત્તિહિ; ગ. ચિત્તિ ઘ. વિહાંણમાં અ. પ્રીનિ; સ્વ. પ્રીઝનિ અ.સ્વ.ગ. કહિત અ.સ્વ. જોત; ગ. જોત અ.સ્વ.ગ. કર્મની અ.ગ. ત્રિભુવન; સ્વ. ત્રિભુવન. અ.સ્વ. જેહનુ; ગ. જેહનો અ. મોટ; સ્વ. મોટ; ગ. મોટા સ્વ.ગ. છઈ અ. માહિ; સ્વ. માહિ ગ. માંહિ અ. દ્રુપદ સ્વ. દ્રુપદ. ગ. દુપદ ૧૨૧ અ.સ્વ.ગ. ઘણ; ઘ. ઘણ ગ. હુવો ગ. ચિતવઈ ગ. મોલો ૧૨૨ ગ. રાતિ ગ. અંધારે અ. ગ. જાણતુ; ગ. જાણતો ગ. અશંતી ૧૨૩. ઘ. વિરમિત ગ. ઘ. થિકી અ. બેહનિ; ગ. બેહનઈ પીંહરિ માંકલો ૧૨૪: અ.સ્વ. હઈંહિ; ઘ. હઈંહિ કાઈંહિ સ્વ.ગ. વિમાંસોત; ઘ. વિમાંસોતિ અ. કિંધૂ; ગ. કીંધૂ; સ્વ.ગ. તળઈં ક. પ્રાણ; સ્વ.ગ. પ્રાણીઓ; ઘ. પ્રાણીત સ્વ.ગ. લઈંહિ ગ. કરતો ૧૨૫. અ. કુહ; સ્વ. કૂહ; ગ. કુહો ગ. દેલાડીઓ. સ્વ.ગ. જિમિદત્ત નઈ અ.સ્વ.ગ. તુહા; ઘ. તુહા તેડિયા; સ્વ.ગ. તે તેડિયાં અ.સ્વ. સ્ત્રીનિ કહિ; ગ. સ્ત્રીનિ કહિ ૧૨૬. અ. ઘ. આકારિ ઘ. નયણા અ. ચેઘાઈ સ્વ.ગ. બોલાવઈ સ્વ.ગ. લહીઈ સ્વ. મમનુ; ગ. મનનો. ૧૨૭. અ. છીઈ સ્વ. ઓલલ્યુ સ્વ.ગ. ચિતઈ અ. કર્મનુ; સ્વ.ગ. કર્મનો અ. કર્મ; સ્વ.ગ. કર્મ ન કૂઈ સ્વ. કહુનુ; ગ. કહુતો સ્વ.ગ. કીજઈ ૧૨૮. ગ. પહિંહ; ઘ. પહિંહ ગ. વરોસડા સ્વ. પતિ નિ અ.સ્વ. હવિ તુ; ગ. હવિ તો અ.સ્વ. બેહનુ સંપનુ; ગ. સંપતો અ.સ્વ. હવિ; ગ. હવિ જો ઁન્હે ૧૨૯. સ્વ.ગ. છેહઈ સ્વ.ગ. ઁપજઈ સ્વ.ગ. સા પહિલો ગ. જો સ્વ.ગ. હોય અ. જગ હણ સ્વ. નહ ગ. હાણે સ્વ. બિપરિ ગ. બિપરિ; સ્વ.ગ. હોય ૧૩૦. ગ. રીસાબ્યા સ્વ.ગ. દીસઈ સ્વ. કઈ ગ. કઈ અ.સ્વ.ગ. અમીણા અ.સ્વ.ગ. કઈ વયરી કાંન; ગ. મરાઈ ઘ. કાંન મરાઈ ૧૩૧. અ. મ. મળાં સજ્જન; સ્વ. મળાં સજ્જન સ્વ. ચાલઈ સ્વ. નહોં અ.સ્વ. પરાણે અ.સ્વ.ગ. સીમિણિ સ્વ.ગ. લગઈ સ્વ. રાણ ૧૩૨. પ્રત સ્વ.ગ. માં આ કડી અને તે પછીની કડી ઁલટ ક્રમે છે. પ્રત ઘ. માં આ કડી નથી. પાઠાન્તરો સંપાદિત પ્રથપાઠની કડીના ક્રમે નેધિકા છે. ગ. રુક્મિણી સ્વ. મહ સ્વ.ગ. હઈઈ અ. ચટકઈ; સ્વ.ગ. ચટકઈ ગ. સાંતિ જિમ્મ અ. મળુ; ગ. મળુ સ્વ. સજન અ.સ્વ.ગ. મેન્મ ૧૩૩. બીલિ; સ્વ.ગ. બોલઈ અ. ચિતિ; સ્વ.ગ. ચિતિ ગ. ઁસરીઆઈ અ. સંપાણાં અ. દીસઈ કાઈ; સ્વ.ગ. દીસઈ કાઈ ૧૩૪. ગ. વિહિડ્યાં ગ. જાણે સ્વ. પછી ગ. પંથો અ. જઈ; સ્વ.ગ. જઈ સ્વ. અંધા અ.સ્વ.ગ. દીસઈ ગ. થાઈ ૧૩૫. અ.સ્વ. જોયત; ગ. જોયતાં

૧૩૬. અ.ગ. પાઠું; સ્વ. પાઠું અ.સ્વ.ગ. રીહા તળા અ. નહીં ૧૩૭. સ્વ.ગ. દેખઈં અ.સ્વ. નહીં ૧૩૮. ગ. માંણસાં અ.ઘ. લોચણાં; સ્વ.ગ. લોચણાં સ્વ. ચિત્રોડીયા; ગ. વિતોડીયાં સ્વ.ગ. અંધપણું અ.સ્વ.ગ. લહુંતિ ૧૩૯. સ્વ. કાર્દિ; ગ. કાર્દિ અ.ઘ. જાહારિ; સ્વ.ગ. જિહારઈં ૧૪૦. સ્વ. મલ્લ; ગ. મલો અ. હલ્લું ગ. લાલો મનનો ગ. સજ્જન સ્વ.ગ. છઈં સ્વ.ગ. છેહઈં. અ. હૂયાં; સ્વ. હૂયાં; ગ. હૂઆં અ. સાર; સ્વ.ગ. છાર ૧૪૧. દુર્જન સ્વ.ગ. અવસરિ અ. લહિવાઈ; સ્વ.ગ. લહિવાઈ અ. અપરાધિ; સ્વ.ગ. અપરાધી અ.ગ. નવિ અ. ઝમજડ; ગ. ઝમજડ અ. કહુઈવાઈ; સ્વ. કહેવાઈ; ગ. કહિવાઈ ૧૪૨. સ્વ.ગ. કર્મ સ્વ.ગ.ઘ. વસઈં અ.સ્વ. જુ; ગ. જો સ્વ.ગ. વટઈં ગ. તો અ.સ્વ.ગ. મન માંહિ સ્વ.ગ. કુરીઈં સ્વ.ગ. નીચ ઘ. પેમ ૧૪૩. ગ. વહિડીયાં ગ. મિલસિ અ.સ્વ.ગ. મીઠઈં; અ.સ્વ. સ્યુ અ.સ્વ. જુ; ગ. જો સ્વ.ગ. કરઈં ૧૪૪. સ્વ. ઝજ્જાં; ગ. ઝોટ્ઝાં અ. છાંડીઈ; સ્વ.ગ. છાંડીઈ; ઘ. છંડઈ સ્વ.ગ. વળસાડીઈ; ઘ. વળવાડીઈ સ્વ.ગ. રહીઈ ૧૪૫. સ્વ. પરીઈ; સ્વ. પરીઈ અ. તજાઈ; સ્વ.ગ. તિજીઈ અ.સ્વ.ગ. સાયરનાં લહિરડાં સ્વ.ગ. કોજઈં ૧૪૬. અ.સ્વ. જો; ગ. જો સ્વ.ગ. છઈં ગ. જ નીરમલો સ્વ.ગ. ટલસઈં અ.ગ. નીય-મનિ અ. ચોતવી; સ્વ.ગ.ઘ. ચોતવી અ.સ્વ.ગ. રથ-માંહિ અ. કીધ; ગ. કિદ્દ ૧૪૭. અ. વાટિ; સ્વ. વાટિ; ગ. વાટઈં અ. ધળા ગ. શકુન હવા ગ. ધુમનો અ. કહૂ; ગ. કહું ૧૪૮. આ કડી પ્રત 'ઘ'માં નથી. ગ. વરવર્ણિની સ્વ. વૃષભ જ ગાઈ; ગ. વેશ્યા વૃષભ ગાઈ ગ. દુર્વા ગ. ફલિફૂલ સ્વ.ગ. જાઈ ૧૪૯. આ કડી પ્રત અ. સ્વ. ઘ.માં નથી. ગ. રૂપમણિ ગ. છાત્ર-ચામર ગ. સોવન ગ. મહિમાવંત ૧૫૦. સ્વ.ગ. ગોમય ગ. રીવો, અ.ઘ. દિવુ સ્વ.ગ.ઘ. વીણિ અ.સ્વ.ગ. વૃદ્ધાપન ક. પંડિતિ અ.ગ. સુક ૧૫૧ સ્વ.સ્વ.ગ. એતાં ગ. મેહલેવાં સ્વ. જિમળાઈ; ગ. જિમળાઈ અ. પામીઈ; સ્વ.ગ. પાંમીઈ સ્વ. અળાઈ; ગ. અળાઈ; ઘ. અળાઈ ૧૫૨. અ.સ્વ.ગ. રગત સ્વ.ગ. કુંભ અ.ગ. દોઈ; સ્વ. દોઈ; ઘ. દોઈએ સ્વ.ગ. હોય સ્વ.ગ. કરઈં અ. કડવાર જુ; સ્વ. કડવાર જુ; ગ. કેર જો ૧૫૩. અ.ઘ. જિમળાથા; ગ. જિમળાંયાં સ્વ.ગ. વલઈ; ઘ. (ડા)વાં વલઈ અ.સ્વ.ગ. સજોય; સ્વ.ગ. જાઈં સ્વ.ગ. ઝવઈ ગ. સહોય ૧૫૪. ગ. સિલ્હી; ઘ. શિલ્હા સ્વ. સીચાંચડુ; ગ. સીચાંચડો અ. વાયસનઈ સ્વ.ગ. સાવઈં અ.સ્વ.ગ. પંથઈં ૧૫૫. અ. બોલિઈ; સ્વ.ગ. બોલઈ સ્વ.ગ. જિમળાઈ સ્વ. ટીટોડી ગ. ચીલ્હડાં; ચીલ્હડાં ૧૫૬. ગ. લાટિ કુરંગી નોલીઓ ગ. ધન-સંપદા ૧૫૭. અ.સ્વ.ગ. શાહિ અ.સ્વ.ગ. ડાવાં અ.સ્વ.ગ. જુ સ્વ.ગ. કરઈં ઘ. સમાવ ૧૫૮. સ્વ.ગ. લવઈં સ્વ.ગ. હોય સ્વ.ગ. મધુ અ.સ્વ.ગ. જોય ૧૫૯. સ્વ.ગ. લગાડિ સ્વ.ગ. સ્વભાવિ ગ. તેહનો અ.સ્વ. પૂઠિ મલ્લ; ગ. મલો સ્વ. એહલુ; ગ. એહલો અ.સ્વ.ગ. સ્વભાવ ૧૬૦. ગ. હુંડી સ્વ.ગ. મહરંવ અ.સ્વ.ગ. ગમનિ ઘ. તેહ અ.ઘ. સ્યુ અ. લહસઈ સ્વ.ગ. લહસઈ ઘ. એહ સ્વ.ગ. લહઈ; ઘ. લહઈ અ.સ્વ. ત્રિણિ ૧૬૧. અ.સ્વ.ગ. પીઆંણડઈં ઘ. પ્રીઆંણડ સ્વ. સ્વરં ગ કરઈં અ.સ્વ. આસન અ.સ્વ.ગ. ડાવિ સ્વ.ગ. પાસઈં સ્વ. સોહાંમળા; ગ. સોહાંમળી સ્વ.ગ. હુઈં અ. આસન; ગ. આસન ૧૬૨ અ. પંથઈ; ગ. પંથઈં સ્વ. હર ગતિ જિમળીલી ગ. હર ગતિ જિમળીળી અ.ગ. ઉપાઈ; ગ. ઝપાઈ ૧૬૩. અ.સ્વ.ગ. ચ્યારિ; ઘ. ચ્યારે સ્વ.ગ. જોઈં ગ. જાંતાં ડાવા સ્વર કરઈં અ. તુ સુખ; ગ. તો સુખ સંપદ હોય. ૧૬૪. પ્ર 'સ્વ' અને 'ઘ'માં આ કડી નથી. અ. પરિ; ગ. પરિં ગ. પરિનાંમ ગ. પંથ હવા ગ. ચિંતિ ૧૬૫. અ. વહિહ;

સ્વ. વહિલ્લ. સ્વ.ગ. હસઈં અ.ગ. મહુત અ.ગ. ચાલઈં ગ. ઉતાવલો ગ. હર્વિ જુઓ અ.ઘ. શુકનનુ;
 સ્વ. શુકનનુ; ગ. શુકનનો ક. રાગ કેદારુ અ. રાગ કેદારુ સ્વ. રાગ કેદારુ પૂર્વી, ગ. રાગ કેદારો,
 પુર્વી ગિં સુકમ!લના ચોઢાલીયાની, એણિ પરિ રાણી દેવકીએ, એ દેશી ઘ. કેદારુ ૧૬૬. અ. ચિંતિ
 નિવારીઈ; સ્વ. ચિંતિ નવારીઈઅ અ. દેવનઈ; સ્વ.ગ. દેવનઈં સ્વ.ગ. બુદ્ધિં ૧૬૭. અ.સ્વ.ગ.
 કીધુ અ. જલનધિ. અ.સ્વ. જાણે; ગ. જાણે. અ. એહવું; ગ. એહવો. અ. નહી અ.સ્વ. તરિ;
 ગ. તરિં. ગ. સ્યદનથી સદ્ સ્વ.ગ. ઉતરઈં; ઘ. ક્તારી સ્વ. જોતરઈં; ગ. જોતરિં અ.સ્વ. હલ્વું;
 ગ. હલવો હવો એ. ૧૬૮. અ.સ્વ.ગ. વહુ સ્વ.ગ. પ્રતિ સ્વ.ગ. બોલિ સ્વ.ગ. મર્તિ ગ. રમતિ
 રે છંડો સ્વ.ગ. વહૂ સ્વ. અહી ગ. આગલિ સ્વ.ગ. કંઠાં અ.ગ. પાંણીય; સ્વ. પાંણીય અ.સ્વ.ગ.
 જાંણીય સ્વ.ગ. વાહુણીય ગ. ઉતારો સ્વ.ગ. યાય ૧૬૯. અ.સ્વ.ગ. વહાંણી ગ. ક્તારીઅ
 અ.સ્વ.ગ. નિવારીય ગ. સારીય. અ.સ્વ.ગ. ચલાણે. અ. ચિંતઈં; ગ. ચિંતિ. અ. વલી બોલ
 જ કીધા વામાએ સ્વ. પળ; ગ. પળિ. સ્વ. રમકતી રે અ. ૧૭૦. ગ. નિમ સ્વ.ગ. ક્તર્યા. સ્વ.ગ.
 ધૂલીઆં એ. અ.સ્વ. જગદીશ્વરનું; ગ. જગદીશનું. અ. સ્મરંતાં સ્વ. વોલીઆં; ગ. વોલીઆ. ૧૭૧.
 અ. અંગિ. સ્વ.ગ. સેઠિં. સ્વ. પ્રસંસીડ એ; ગ. પ્રસંસીઓ સ્વ.ગ. કહઈં ગ. સુળો. અ.સ્વ.ગ.
 કિસુ; ઘ. કિસ્યું. અ.સ્વ. વ્ખાણુ; ગ. વ્ખાણું. અ.સ્વ.ગ. કિંહિ સ્વ. નાસીડ, ગ. નાસીઓ;
 ગ. એ નાસીડ. ૧૭૨. સ્વ.ગ. દીસઈં સ્વ. ચિંતઈં; ગ. ચિંતિ. ઘ. મનઈ; અ. મનેઈ; સ્વ.
 માંનઈં; ગ. માનિં. સ્વ.ગ. અતી. ગ. ચિતિ સ્વ. મનિમાં અ.ગ. અનુસરીઅ; ઘ.
 અનુસરી. અ.સ્વ.ગ. મૌનપણું. ગ. મારગ વલિએ. ૧૭૩. સ્વ.ગ. દીઠં; ઘ. દીઠ. ગ. વોલસિરી
 અ.ગ. મરિયું; સ્વ. મરિયું સ્વ.ગ. વ્ખાણઈં. ગ. સુંદર. સ્વ.ગ. જાણે અ.સ્વ. મંદર. અ.સ્વ.
 જિસ્યુ; ગ. જિસ્યું. ૧૭૪. ગ. વહૂઅ સ્વ.ગ. કહઈં. અ.સ્વ.ગ. તમ સ્વ.ગ. છઈં સ્વ. બંધૂર.
 સ્વ.ગ. મુજનઈં વહઈં ઘ. મુજનઈ. અ. માંહિ; સ્વ.ગ. માંહિંએ. સ્વ.ગ. કહઈં. ગ. નીપરિં.
 અ. લવિએ; ગ. લવિ. ૧૭૫. અ. જિસઈ. અ.સ્વ.ગ. આવિડ. ઘ. તિસઈં. અ. હરખિ રે;
 સ્વ.ગ. હરખઈં રે; ઘ. હરિસઈ. ગ. સેઠિં અ. વ્ખાંણીડ; ગ. વ્ખાંણીડ એ અ.સ્વ.ગ. અવતરિં.
 ઘ. ઇન્દ્ર-ભુવન અ. થિકી; સ્વ.ગ. થકી અ.ગ. જાંણીડ એ; સ્વ. જાણીકંએ. ૧૭૬. અ.સ્વ.
 વ્ખાંણઈ; સ્વ. વ્ખાણઈં અ. એહનુ સ્વ.ગ. જોઈઈં સ્વ.ગ. મનઈંએ સ્વ.ગ. ચાલ્યાં અ. વેગિં ઘ.
 નિપુર અ. તજઈ એ; સ્વ. તજઈંએ; ગ. તજઈંએ. ૧૭૭. ગ. મેહલ્યો તવ દેસડો ગ. નેસડો.
 ગ. વેસડો ગ. અભિનવો અ.સ્વ.ગ. થોઈં સ્વ.ગ. કહઈં અ.સ્વ.ગ. કેરું. અ.સ્વ.ગ. નહી નવું એ
 ૧૭૮. ગ. વહૂઅ સ્વ.ગ. કહઈં ગ. સુળો સ્વ. ઉત્તમ સ્વ. સાયર પરિ તે મનોહરં એ, ગ. સાયર
 પડિરિ અતિ સ્વ.ગ. વંકી સ્વ. નન સમી. અ. ઘણ હીનઈ; સ્વ. ઘણ હીનઈં; ગ. ઘણ હીનિં સ્વ.
 વિસહરુ એ; ગ. વિસહરુએ. ૧૭૯. અ. શિખિત ગ. તુરંગી સ્વ. હુઈં સ્વ.ગ. ડરંગી સ્વ.
 માનઈં અ.સ્વ. અમ ગ. જો રંગી અ. કુટ સ્વ.ગ. બોલઈં ગ. અઘૂટ ગ. તળો. ૧૮૦. અ.
 કહિઈ; સ્વ.ગ. કહિં. સ્વ. અહવઈં; ગ. એહ્વિં સ્વ. આવિડ ગ. આવ્યો સ્વ.ગ. શીલવતીનુ સ્વ.ગ.
 રહઈ અ.સ્વ.ગ. ઘ. સરસી અ. સુંદરિ; સ્વ. સુંદરી અ.સ્વ. આવિડ; ગ. આવ્યો ગ. નિજ ધરિં.
 સ્વ.ગ. કરઈં. ૧૮૧. ગ. ઊપરિ ગ. સૂંદર સ્વ.ગ. વસ્ત્રુ અ.સ્વ.ઘ. તુલાવીય; ગ. વોલાવીય.
 ગ. મંદિરઈં અ. વલ્યુ એ સ્વ. વલિઓ; અ.ગ. વલ્યો ૧૮૨. અ.ગ. દુખ. અ. ગયા ક.
 આતાપિ અ. અણસરી; ગ. અણસરી અ.ગ. વરતરં સ્વ. વર ગ. હેઠિલિ અ.ગ. છોડિઅ; સ્વ.

છોડો ગ. ઝતયાં સ્વ.ગ. મોડીપ ગ. નારીય. અ. લટકિહ; સ્વ.ગ. લટકિ સ્વ.ગ. લોડાવડં અ. રાગ, રામ ગિરિ. સ્વ. ઢાલ ૯, રાગ, રામ ગિરિ, ઋષિદત્તાનાં રાસની, ઋષિદત્તા પંથિ સંચરડં, એ.દેશી. ગ. ઢાલ, રાગ, રામ ગિરી, ઋષિદત્તાના રાસની, ઋષિદત્તા પંથ સંચરહ, એ.દેશી ઘ. રામ ગિરિ. ૧૮૩. સ્વ. બહટાં; ગ. બિંટા ગ. હેઠલિં. સ્વ. છાંહીઢડં; ગ. છાંહીઢડં અ.સ્વ. ચીતવડ; ગ. ચીતવડં ૧૮૪. અ.સ્વ.ગ. કર્મ અ. કૂટીડ; સ્વ.ગ. કૂટીડં. અ.સ્વ. જોડ; ગ. જોઓ અ. હદિ; સ્વ.ગ. હીદય સ્વ. નહો. સ્વ.સ્વ.ગ. ચિતિ અ. દુપદ; સ્વ. દ્રૂપદ તથા આંચલી; ગ. દ્રૂપદ તથા આંચલી; ૧૮૫. અ. કરમિ. સ્વ.ગ. મુંજ; ગ. મોટઓ નમ્યો. ગ. વર્નિ. અ.સ્વ. જોડ; ગ. જુઓ. અ.સ્વ.ગ. કર્મ. ૧૮૬. પ્રત 'સ્વ' અને 'ગ'માં આ ગાથા અને તે પછીની ગાથા ઝલ્ટ કર્મ છે. અ. લક્ષમણ. સ્વ.ગ. સાર્થિ. સ્વ. કરમનડં; ગ. કર્મનડં. ૧૮૭. અ. મંદિરિહ; સ્વ. મંદિરિ. અ. કરહ; સ્વ.ગ. કરહં. અ.સ્વ.ગ. નિય-નતુ. ગ. સૂરિત. અ. છાવીડ; સ્વ. છાડીડ; ગ. છાવીઓ. અ.સ્વ. જોડ; ગ. જુઓ. અ.સ્વ.ગ. કર્મ. ૧૮૮. અ. ચહ્ રે; સ્વ. ચંહ; ગ. ચંદ રે. અ. કરમિ; સ્વ. કરમડં. અ. શીલવતી નડં. ૧૮૯. સ્વ.ગ. વહડં. ગ. સહિ. સ્વ. અપવાદિ. અ. સાથડં કુલડં ચલ્લડ; સ્વ. નવી ચલડં. સ્વ. કીજડં. ગ. કિસ્યું. ૧૯૦. અ. રિચિદત્તા. અ.સ્વ.ગ. રાક્ષસ કેરું. ઘ. છેદા. અ.સ્વ. જોડ; ગ. જુઓ. ૧૯૧. અ. મલયા-સૂદરી; સ્વ. મલયા-સૂદરી; ગ. મલિયા સૂદરી. સ્વ.ગ. નવિ. સ્વ.ગ. પાંમ્યા. અ.સ્વ. સહયાં. સ્વ.ગ. દુકલ્. સ્વ.ગ. હંઢળ-ઋષિ. અ. લગડ; સ્વ.ગ. લગડં. ૧૯૨. સ્વ. દેસ. ગ. પરિહર્યો પતિનો. અ. માંહડ. સ્વ. માંહિ; ગ. માંહિ. ગ. જનમીઓ. ગ. જુઓ કર્મનો. ૧૯૩. ગ. સુખનાં ગ. દુખનાં સ્વ.ગ. હોય. અ. ચિણી ચિણી; ગ. ચિન ચિન અ.સ્વ.ગ. જોય. ૧૯૪. અ.સ્વ.ગ. માલીયાં અ. સંધ. ગ. વનિ-આવાસ. ૧૯૫. ગ. તેલાડં સ્યુ. અ. રહિત્ત. અ. ઘાટ. ૧૯૬. અ.સ્વ. આવિડં. સ્વ.ગ. મહારડં. અ. જુ. સ્વ. જુડ; ગ. જુઓ. અ. ચહ્ રે; સ્વ. ચહ્ રે; ગ. ચઢયૂં રે. સ્વ.ગ. કૂટડં. સ્વ.ગ. દૂહા. ૧૯૭. ઘ. કર નિઅમ અ. વાલતી. અ.ગ. સીલવતી. ક. ગુણ-ગૌણ. સ્વ. એવહડં; ગ. એહર્વિ. અ. પારાડ; સ્વ.ગ. પાસાડં. અ.સ્વ. બોલિડ; ગ. બોલિઓ. સ્વ.ગ. બોલિ. ૧૯૮. ગ. સમ. અ.સ્વ.ગ. જાંળી ઘ. મુજારી અ. વાયસ નડ; સ્વ.ગ. વાયસ નડં. સ્વ.ગ. મળડં. ગ. માઈ તું. ૧૯૯. અ.ગ. ચરિત્ર [વચન]; સ્વ. ચરિત્ર. અ. સોહાંમણ; સ્વ.ગ. સોહામણ અ. કુલ્યુગિ. ગ. સમો. સ્વ.ગ. તું. સ્વ.ગ. સરિખો. સ્વ.ગ. નહી કોય; સ્વ. નહી. ૨૦૦. અ. નિગમ. સ્વ.ગ. લહડં અ.સ્વ.ગ. સુજાંળ. સ્વ.ગ. કહડં. અ.સ્વ.ગ. વાંણિ સુવાંણિ. * ૨૦૧. અ. આંહી; સ્વ.ગ. આંહાં સ્વ. કો નહી. અ. પરગમડ; સ્વ.ગ. પ્રણમડં (પરગમડં). અ. સ્યુ; સ્વ. સું. સ્વ. કરહ; ગ. મૂંકિ પ્રયાસ. ૨૦૨. અ. વિણ ગુણ કુળ; ઘ. ગુણ કુળ. ૨૦૩. અ.સ્વ. મ દાજિ. ૨૦૪. ગ. આપ્પીઓ. ૨૦૫. આ કડી પ્રત 'અ'માં નથી. અ. જુરડં; ગ. જુરડં. ૨૦૬. અ. હૈડ. સ્વ.ગ. હૈડ. ૨૦૭. ગ. મલો. ઘ. કારેલી કાંં બહુ ફલી; ૨૦૮. અ. સુવેધ્યાં; સ્વ. સુદેધાં. સ્વ. સ્વ. હૈડિ; ગ. હૈડિ. ૨૦૯. અ. કુહુ. અ. માજિ; સ્વ. માજડ; ગ. માંજડં મૂલ; ગ. સરલિં સરલ્. ૨૧૦. સ્વ.ગ. તેહવો. અ. જેહનિ કહ. ગ. આધો. ૨૧૧ અ. જાર. સ્વ.ગ. જાય-નતુ; ઘ. જાહડ-નતુ. અ. કોય. ૨૧૨. અ.સ્વ. કરિડ; ગ. તાહરો. ૨૧૩. સ્વ. સુંળી. ગ. રયરડં. અ. એકસૂં. ૨૧૪. અ. વૂજડ; સ્વ.ગ. વૂજડં. અ.સ્વ.ગ.

(* સૂચના.—કડી ૧થી ૨૦૦ સુધીનાં બધા પાઠાન્તરો નોંધ્યા છે, પણ હવેથી ભાષા, અર્થ કે અન્ય કોઈ દૃષ્ટિથી મહત્ત્વ ધરાવતા જ પાઠાન્તરો નોંધ્યા છે.)

मेउ २१५. अ.ख. किरतारि; ग. किरतारि. २१६. अ. जांह; ख.ग. जीह. अ. पूठि; ख.ग. पूछि अ.ख.ग. देयति. अ. पांहि; ख.ग. पांहि. अ.ख.ग. होअति. घ. को अंति. २१७. अ.ख. प्रीति; ग. प्रीति. २१८. ग. सरखो. ग. संदेशो; अ.ख. सुधु; ग. सुधो. २१९. ख. शुक्नशाख. ग. छे. ग. मुखइ; अ. अेक जीमडी. ख.ग. अथ दिशि प्रहर विचार. २२०. अ. कहिइ; ख. कहइ; ग. कहि. अ. मेहागम. २२१. अ.ख.ग. मेहागम ३. ग. कहइ ७. २२२. घ. अभ्यासत ४. अ.ख.ग.घ. मेहागम ५. अ. राया माना दि ६; ख. मान दि ६. ख. राज विहर ७. २२३. अ.ख.ग. प्र ३. ग. होय ४ अ. रायभय ५. अ.ख.ग.घ. भयवाता. ग. अभ्यासगत कोप घ. असागत कोइ ८. २२४. ख.ग. चिहं अ. ख. पंहुरे; अ.ख.ग. बाणि. ख.ग. श्रष्टि गुणे. २२५. अ. ऊवु; ग. ऊंचो चठी. अ. काग. २२६. अ.ख. मृत-विचारि. २२७. अ.ग. बंधु-संहार. ग. तणो. २२८ अ.ग. जातां अ.ख. होय. ख.ग. जाइतो न वलइ; घ. न वणइ; अ.ख.ग. सोप. २२९. ग. जो सावट. ख.ग. हुइ बइ. २३०. ग. तो ते. अ. वाटि; ख.ग. वाटि. ग. घणरो हुंति. २३१. अ. अेहवु; ख.ग. अेहवो शकुन. ग. घणो. २३२ अ. खडगि; ख.ग. खडगि वैर अथमणि. २३३. ग. साचो. ख.ग. २३४. अ. नचि. अ.घ. फलइ स्त्री लाभ; ख.ग. फलइ स्त्री लाभ. २३६. अ. आगम; ख.ग. आगमि. २३७. घ. शबद न करंति. ख.ग. वरसइ नहूँ. २३८. अ. कारिजु; ग. जाणिबो. २३९. ख. गृह. २४०. ख. पंखि. अ.ख.ग. दसि जोय. अ. उपद्रव्य. ख.ख. होय. २४१. अ. सुहुर; ख.ग. सुहुवं सरइ. ग. संजुत्ति. अ. नचि ग. ज्ञत्ति. २४२. ग. साहमो ग. जोइ ग. बोलेइ. घ. तु धन्य. २४४. ख.ग. थोडा मांहि. ख.ग. लहइ धूणइ अ. कचड नीय लीबी; ख. कचडि नीय सीसि; ग. कचडि नीय सीसि. २४५. मंगल. ख.ग. जयवि. अ.ख.ग. ववेइ; घ. जइ विववेइ. २४६. अने प्रत ख.ग.घ.मां वधारानी कडी नीचे प्रमाणे छे.

प्रत 'ख'—अरुणत्तमणि बारथी, मौनपणि ऊडी जाय,

राय गणि जइ विहुहवइ, तुहि खित्ति विवाय.

२४५

प्रत 'ग'—अरुणत्तमणि बारथी, मौन पणि ऊडी जाइ,

रायगणि जइ विहु हवइ. तो हि खित्ति विवाय.

२४५

प्रत 'घ'—अरुणत्तमणि बारथी, मौनपणि ऊडी जाय,

रायगणि जइ विहुहवइ, तुहि खित्त विवाय.

२४४

ख. जगि पण; ग. जगि पणि. अ. जग मांहि; ख.ग. मांहि. घ. अगेय. २४७. ख.ग. सरसइ. ख. ढाल १०, राग, केदार गुडो, छानो छपी. अ. देशी. ग. ढाल, राग केदारो गोडी, छानो छपोनइ कंता किहां गया रे, अ. देशी. २४८ अ.घ. तुहनि; ख.ग. तुहनि. ख.ग. संसारि. २५०. ग. तिम मइ. अ.ख.ग. सखा घ. सखा. २५१. ख. वालु; ग. वालो. २५२. ख. पडिया. ग. पड्या सुजांण र. २५३. अ. हूय अ. तमनि; ख. तमनि; ग. तुमनि ग. कयो ग. लहयो. २५४. अ.क. सानधि; ग. सांनधि. अ. पतन. २५५. ख. किस्पो कयो. अ. अगज्ञान. २५६. अ. वयस. अ. मुल्लो. अ.ख.ग. मुहुर. २५७. अ.घ. अछि;

ख. अछइं ग. अरथि हुइं अरथनो. ख.ग. ल्यो. २५८. अ.ख. भूखिउ; ग. भूख्यो. ग. दिओ. ग. वणो. अ.ख.ग. माहरां. ग. करसिओ. अहीं प्रत 'अ', 'ख' अने 'घ'मां वधारानी गाथा ओ प्रमाणे छे,

अ.—मज रे महइं दुख—जलि भरीउं, कुल आगलि कहुं मन तणी वात रे.

ख.—मुज रे मनइं दुःख—जलि भरीउं, कुण आगलि कहुं मन तणी वात रे.

ग.—मुज रे मनइं दुख—जलि भरीओ, कुण आगलि कहुं मन तणी वात रे.

ख.—डाल ११ राग देशाख. ग. डाल ११ राग देशाख. घ. राग देशाख

२५९. अं ग. बोलि. ग. सुणो. ग. गुणवंता मानु रे. अ. हरख्या. ख. नारि अपार ख. दुपई; ख. दूपई; ग. दूपई. २६०. अ. काकण सार रे; घ. काकणनि. ख.ग. सो मकरंद रे; घ. स. सुं मुकरंद. ग. चितइं चितरे. ख.ग. पूरिउं पूरिउं मनि. २६१. आ कडी प्रत 'अ'मां नेथी. ख.ग. चित्य. ख. आण्यु आण्यु नगरथी आयुध; ग. आण्यु रे नगरथी आयुध अक रे; घ. आणित आणित. ग. हेठिलि रे. ख. दीठ दीठ; ग. दीठो दीठो; घ. दीठु दीठु. २६२. ग. मनमां रे ऊलउं. ग. ऊननो; ख. धननुं अवार; ग. धननो अवार. २६३. अ.अ.ग. बोलावि. ग. पाछो वालि रे. ग. वलो ग. मंदिर आपणइं. अ. बोलिअ वांणी; ग. बोलि ससरो वांणि रसाल रे. २६४. ख.ग.घ. दूहा. अ.ख. अविचारुं. ग. अविचारुं अ. कांइय न कीध; ख. कांइ न कीध. ग. कांइ न कीध. २६५. अ.ख.ग. मन-भगुं; ग. कहो. अ. सांभरि; ग. सोभरि. २६६ अ.ख.ग. सोविन नि. ग. सधि सधि. अ.ग. मिलाय. अ.ग. ठाय. २६७. अ. फूट; ग. फूट. अ. तेह. २६८. ग. छेहडो. २६९. अ.ग. भम. घ. भडु; ग. रोसिणि घ. रसणि. अ. मही करीआल ग. नही करीआलि. २७०. अ. मानस ख. जो न तजी दिउ नेह; ग. जीन तजिविउ नेह. अ. गमि निस नेह; ग. गमि नि स नेह. २७१. अ. (ओ)रतु; ग. ओरतो. अ. ओहंणी; ग. ओल्हंणी; घ. उहलाणी. अ. छार; ख.ग. छार. २७२. ग. नेहलो. अ. लेगि; ग. लेगि. अ.ग. विख. २७३. अ.ख. मलि; ग. मिलि. अ.ख. ऊतरुं; ग. ऊतरुं. अ. मलि; ग. मिलइं. २७४. अ. नुटी ख. विस्या; ख.ग. वस्या. २७५. ग. पाल्वीइं. अ.ख.ग. मूयेण. २७६. अ.ख.ग. छोडंतां. ख. तणो. २७७. अ.ग.घ. विरला. २७८. अ. सरि वहि; २७९. ख.ग. दोष (रोस); ग. दोस (रोस). अहीं प्रत 'अ' 'ख' 'ग' 'घ'मां वधारानी कबी आ प्रमाणे छे.

अ. हैयडा घणुंय निझरीइ, सजन मिलवा काजि,
तेहनि मनि जु तु नही, तु कांइ झरि आज.

ख. हैडा घणुंय न झरीइ, सजन मिलवा काजि,
तेहनि मनि जु तू नही, तु कांइ झरि आज.

ग. हैडा घणुंय न झरीउं, सजन मिलवा काजि,
तेहनि मनि जो तू नही, तो कांइ झरि आज.

घ. हैडा घणूअ न जरीइ, सजन मिलवा काजि,
तेहनि मनि जउ तू नही, तुं का माज.

૨૮૦. અ. જન માહિથી; ગ. મન માંહિથી. ૨૮૧. ગ. મનની કુ ગ. ઉતર્યાં. અ. બપ્પીઝ; ગ. બપ્પીઓ. ઘ. કરહ. ૨૮૨. સ્વ. સાધીં; ગ. સાધીં. ૨૮૩. પ્રત 'ગ'માં અન્ને વધારાની પંક્તિઓ આ પ્રમાણે છે. કુસંપા દુઃખ દેહ. નવ આમિલ મેલા સુખ દઈં ફાલગા અતિ દુઃખ દેહ. ૨૮૫. આ પછી તરત નવી કડી (૨૮૬) શરૂ થઈ છે. જેના ચરણ ૧, ૨, ૩ અનુક્રમે ગ્રંથપાઠની કડી ૨૮૩ના ચરણ ૨, ૧ અને ૪ની સાથે એકરૂપ છે. જ્યારે કડી (૨૮૬)ના ચોથા ચરણનો પાઠ લખવાનો રહી ગયો છે. પાઠાન્તર અન્ને પ્રત 'ક'ને અનુલક્ષીને નોંધ્યા છે. ગ. કુસંપાં અલ્લામણાં ૨૮૪. અ. મિલવુ; સ્વ.ગ. મિલવું. અ. નસ-નેહ સિડ; ૨૮૭. અ. બોલાવિ; ગ. બોલ.વિં. અ.સ્વ.ગ. ઘડીય. ૨૮૮. અ.સ્વ. તુહિ; ગ. તોહિ. અ.ગ. મનામણિ. ૨૮૯. અ.સ્વ. મનાવિ પગિ પડો; ગ. મનાવિં પગિ પડો. [પ્રત 'સ્વ'નાં 'ઉપર વલી વલી' એમ લેખ છે.] અ. સવિચાર. અ.સ્વ.ગ. સુકુલીણી. ગ. માંન્યો. ૨૯૨. અ. આકિરોં. અ.સ્વ.ગ. અવગુણ. ૨૯૩. અ. ક્ષણ. સ્વ. લખ; ગ. ક્ષણ (લખ); ઘ. લખ; અ.સ્વ.ગ.ઘ. બોલણા; ઘ. બોલણા. ૨૯૪. અ. સહજિ; ગ. સહજિં. અ. મહલીં; સ્વ. મિલીં; ગ. મિલિં. ૨૯૫. અ. જલ-રેહા; સ્વ. જલ-રેહા [અસના]; ગ. જલ-રેહા [અસનં]. અ.સ્વ.ગ. હોય ૨૯૬. અ. મુહહિ; ગ. મુંહડં. અ. હંસા; સ્વ.ગ. હંસિ. ૨૯૭. અ. કુપગાર ગ. નિત્યઈં કરડ. ગ. વયરોડં કુપડ. ૨૯૮. ગ. કુપગાર. ગ. સંસાર. ૩૦૦. ગ. મર્યા. અ.સ્વ.ગ. તોય. ૩૦૧. અ.સ્વ.ગ. તોય. ગ. કરતિ. ગ. બહુલો હુંતિ. ૩૦૩. ગ. છેયાં. ૩૦૪. અ. લત્તરડં; ગ. કત્તરડં; ૩૦૫. સ્વ. જિ; ગ. જડં. ગ. જિવોસય કર્યા. ગ. સુયણાં ગ. કર્યોં. અ. સમરંતિ. અ. રાગ ગોડી. સ્વ. ઢાલ ૧૨, શ્યામ પ્રથમ્નના રાસની દેશી, સમોરણ દેવડં રચ્યું એહની. ગ. ઢાલ ૧૨. રાગ ગોડી, શ્યામ પથમ્નના રાસની દેશી; સમોસરણ દેવડ રચ્યું, એ દેશી ૩૦૬. ગ. પાછો વાલ્યો. અ. શીલિ; ગ. શાલિં. અ. જલનુહિ જલ સમવડિ સ્વ. જલનુહિં જલ ન સોમવડિ; ગ. જલનો સમોવડિ ગ. સારડ. ગ. દૂપદ તથા આંચલી ૩૦૭. સ્વ. અબદ રે. ગ. કાંડ બોલ્યા અબદ રે. ૩૦૯. અ. કારણિં; ગ. કારડં સ્વ. અ.ગ. ધીય. અ. લીજડ; સ્વ.ગ. લીજડ ૩૧૦. અ. કડી અ.સ્વ. ગ. દોયગમ. અ. પંથ દષ્ટ રે. અ.ગ. પગે ૩૧૧. અ. વાહણહી; સ્વ.ગ. વાણહી; ઘ. વાહાંણી. અ. વાહણી; સ્વ. વાણહી; ગ. વાંણહી સ્વ.ગ. વણઠાં અ. ઉદ્ભૂત. ગ. થાય ૩૧૩. અ.સ્વ. તમ્યો; ગ. તુમ્યો. ગ. વણાંણીઓ ૩૧૪. અ.સ્વ.ગ. ધાએ. અ. રાગ મલ્હાર સ્વ. ઢાલ ૧૩, રાગ મલ્હાર, મમ કરો માયા કાયા, એ દેશી ગ. ઢાલ ૧૩, રાગ મલ્હાર, મમ કરો માયા કારિમી, એ દેશી ૩૧૫. અ. દીઠડં; ગ. દીઠું ૩૧૬. અ. દુપદ; સ્વ. દૂપદ આંચલી. ગ. દૂપદ આંચલી ૩૧૭. અ. વાનમાં અનટ વિચટ લે વિશ્રામ; અ. ઘટિ તે સમાણસાં; ગ. રહિવું ન ઘટિ તિહાં ૩૧૮. તે મળી દેડ(લ) મડં; અ. વર્ણવવું; સ્વ. વરણવું; ગ. વરણવ્યું. અ. મહ વણાળું સ્વ. મહ ન ગ. વણાંણિડં ૩૧૯. અ. બોલડી, ગ. બોલડો. અ. પગિ મમ્યા; સ્વ. પરિ મમ્યાં; ગ. પરિં મમ્યા. અ.સ્વ. દુહા ઘ. દુહા ૩૨૦. અ.સ્વ.ગ. કોય ૩૨૧. ગ. એક વાહલા સજ્જન વિણ. ગ. મરીઓ દેસ રાંત પરિ જાંણીં ૩૨૩. જલ મર્યાં. અ. સઘલિ ૩૨૫. અ.ગ. કારેલી વરિ આપ. અ. અનેરાં ગોરાં નવલાલ ૩૨૬. અ.ગ. ક્ષારથી ૩૨૭. એકિં મલો. ગ. પુહચિં સ્વ. બહૂયા; ગ. બહૂયા. અ.સ્વ. વસિ. અ. તેહનુ; ગ. તેહનો. સ્વ.ગ. સહવાસ. અ. દેસી ચાલતી. સ્વ. દેશી પાછલી ચાલતી છડં; ગ. દેશી પાછલી ચાલતી છડં ૩૨૮. અ. તણિ. અ. આગલિ દીઠડ નેસડુ; ગ. આગલિં દીઠઓ નેસડો ૩૨૯. ગ. પુરડં

अ ख. माहरि ३३०. अ ग. सोय अ.ख. ते नयर ग. रांन समान रे ग. न सज्जन ख.ग. बोलावई ३३१ अ. मइ; ग मइ अ ग. छांह रे अ.ख.ग.घ. वटतरु छांह ३३२ ग. हरख्यो अ. राग रामगिरी ख. ढाल १४, राग रामगिरि, सगुण सल्हणा सीमंधर, अे देशी ३३३. ख. रीझतु; ग. रीझतो ३३४. आ पछी वधारानी पंक्ति ख. तस गुण सल्लणी रे, मनस्युं नही अविखादर; ग. जस गुण सल्लणी रे मनस्युं, नही अविखादरे अ.ख.ग. कुतिग जोइती अ. आवि; ख.ग. आवि ते ख.ग. आंचली ३३६. घ. भम जंकार रे ३३८. अ. सुडला ख.ग.घ. सुडला ३३९. ग. विघूवडां अ. सरस तिमाल रे सरयर पाल रे; ग. बइठी ते सरयर पाल रे ३४०. ग. सिखी पिच्छ चरणां सार रे. अ. वन मांहि खेलि शबरलो; ३४१. ख. ताल तमाल; ग. कहि सरस ताल अ. तरुलता प्रलंब; अ.ग.घ. बोरि ग. बदाम बाओ तो; अ. अंब जंबू निब कुदंब रे ख. जंबू सिंब कंद कुद रे; ग. जंबू निबक कंद रे; घ. जंबुनिब कंद ज रे. ३४२. अ.ग. करणी कुसुम; ख. कुसुम (किश्रुक), ग. केतकी तो ३४३. अ. पुनाग; ग. पुनाग ३४४. अ. चतुरा अ. चेतकी ग. मरुबक वाल रे ३४५. अ. विछाह रे; ख. विच्छाय; ग. विच्छाह रे ३४६. अ.ख.ग. जव देखीयां ग. रुठो तेणीवार ग. अे स्युं कयौं. ३४७. अ. कांहि ख.ग. लोभिणी ३४८. ग. मांतण कांइ देखीई ३४९. अ. उल्लसि; ग. उल्लसई. ३५०. घ. अेहवा व(च)न अ.ग. धरि-लक्ष्मी अ. राग असाउरी. ख. ढाल १५ राग असाउरी; ग. ढाल राग असाउरी ३५१. अ. दूपद; ख. दूपद तथा आचली; ग. दुपद तथा आंचली. ३५२. वरसरल शय्या; ग. वरसरल सप्पा ऊपरि अ. जो-नि पांचि रत्न; ख. पांच रत्न; ग. जो नि पंच रत्न रे. अ. अेणीइ आणित अनिउ रे; ख. आणउ अनि रे; ग. आणिओ अन्नि रे. ३५३. अ.ग. गुणवंती ३५४. ग. वात रे. घ. (पू)छइ वात. अ.ख.ग. सोय; ३५५. अ. तस्य बुधि; ग. तस बुद्धि. अ.ग. सुपशांत ३५६. अ. वीसरि हइडि रोस रे; ग. वीसयौं हैयडि रोश रे. ३५७. अ.ख.ग. कोय. अ. जस्य आस पुहुचि. अ.ख.ग. होय ३५८. अ. विछा(य)रे; ख.ग. विच्छाह रे. ३५९. ग. कितव चूको; अ. चूको अ.ख.ग. यम करि राय रे ग. हरिणलो ३६०. अ. धरि; ग. धरि ३६१ क. जूरतां ३६२. ग. पारखि जोइइ ३६३. अ.ख.ग. अज्ञान्यान अ. तस्य ३६५. अ.ख.ग.घ. प्रथति ख.ग. प्रेम-रस ३६६. आ कडी प्रत 'अ', 'घ'मां नथी. ख.ग. वड वछेद रे ख.ग. हरि आलिका अ. अथ प्रहेलि अधिकार, दुहा; ख. अथ प्रहेलिकाधिकार, दुहा; ग. अथ प्रहेलिकाधिकार, दुहा. ३६७. अ.ख.ग. होश अ.ख.ग. सोय ग. मधुकर; ७. व्यस्त जाति २. ३६८. ख.ग. हैइ विलगी नवि गमइ ग. शीलवत्योवाच ख. शी. तलवारि; समस्त जाति ३६९. ग. अजितोवाच ख.ग. सारय-सुत; घ. सायर सुतम ग. हवइ ३७१. आ गाथा अने ते पछीनी गाथा प्रत ख.ग.मां उलटक्रमे छे. ३७३. ग. पवन वपरी अ.ग. गणिका पर अ. भुजंगाडलिक त्रिव्यस्त जाति; ख. शी. उ. भुजंगाडाल ६ त्रिव्यस्त जाति; ग. शील. भुजंगा डलि ६ त्रिव्यस्त जाति ३७४. प्रत अ.ख.ग.मां कडीना क्रममां फेरफार छे. ५१ अहीं ग्रंथपाठ क्रम पाठान्तर नोध्यां छे. अ.ग. सो ग. कहेवो अ. विरही न न राकेन; ख. वरही न न राकेइ; ग. विरही न न राकेइ ३७५. अ.ग. दुयंगम ३७६. अ.ख. शी० ग. शील. अ.ग. होय अ.ग. सोय ३७७. अ.ख.ग.० अ. ३७८. ख. कहु किहा; ग. कहो किहां कहेवुं ग. नि(ज) करि ३७९. अ. हठि अ.ख. भमोत्तर जति ग. शी. भमोत्तर जाति १३. ३८१. ग.

કૃષ્ણ અ.સ્વ.ગ કથિતાપહનુ જાતિ ૧૫ ૩૮૨ અ. દોહા ૩૮૪. ગ. નયનલઘુ ૩૮૫. ગ. હવડં ગ. દિસિ ગ. હુડં અ. ઉત્તરને સ્થાને માત્ર ૧૮ની સંખ્યા લખેલ છે. અ.ગ. ઉત્તરને સ્થાને માત્ર ૧૭ની સંખ્યા લખેલ છે. ૩૮૬. અ.ગ. નિર્જાતિ સ્વ.ગ. નવવધૂ. વર્ણોત્તર જાતિ ૩૮૭. અ.ગ. શર. ગ. પીઠ્ઠ અ.સ્વ.ગ. વસ્ત્રાંગ અ. શી. જાતિસુમનસિસાદર, ૧૮, અષ્ટ દલકમલ જાતિ; સ્વ. શી. જાતિસુમનસિસાદર, ૧૯ અષ્ટદલકમલ જાતિ, ૧૯; ગ. શી. જાતિ સુમનસિસાદર; ૧૮ અષ્ટદલકમલ જાતિ ૧; ચરિય પ્રતમાં ચિત્ર ગ્રંથપાઠ પ્રમાણે. ૩૮૮. અ. વહઈ ૩૯૦. અ.સ્વ.ગ. શી. મદનવેદનાસાકુલ; મંજરી સનાથ જાતિ, ૧. અષ્ટદલ કમલ. ૨. ગોમૂત્રિકા, ૩. વ્યસ્તસમસ્ત. ૪. બહિલાપિકા, ૫. દિચિત્રગમિતં ૧૯. ચરિય પ્રત અ.સ્વ.ગ. ઘ.માં ચિત્રો ગ્રંથપાઠ પ્રમાણે છે. ૩૯૧. ચારેય પ્રતમાં ચિત્ર ગ્રંથપાઠ પ્રમાણે છે. ૩૯૨. ચિત્ર ચારેય પ્રતમાં ગ્રંથપાઠ પ્રમાણે છે ૩૯૩. ઘ. અહિવર વાસ રી એકાંત વચ ૪. ૩૯૪. વર્ણાકુ કુળ ૮; અ. વર્ણાકુ કુળ ૮ ૩૯૫ અ. કમલા પતિ કહેવું દોહિલ ૧૫; સ્વ. કમલાપતિ કહેવું દોહિલ ૧૫; ગ. કમલાપતિ કહેવો દોહિલો ૧૫. ૩૯૬. અ.સ્વ.ગ. શી. સર્વોત્તમ જાતિ ૨૧. પ્રત 'અ'માં આ પ્રમાણે ચિત્ર છે :

પ્રત 'અ'માં ચિત્ર આ પ્રમાણે છે :

વિહર ૧	હરવિ ૨	વિલ ૩	રહ ૪
હિર ૫	રવિ ૬	વિહલ ૭	હઃ ૮
વિર ૯	વિ ૧૦	અહ ૧૧	હલ ૧૨
વિ ૧૩	હવિ ૧૪	અઃ ૧૫	વિહ ૧૬
૨૭			

ર
વિહ

પ્રત 'સ્વ'માં ચિત્ર નીચે પ્રમાણે છે :

ર	વિર	હર	વિ	રહ	હર	રવિ	વિહ	હઃ	વિર	ર
હ ૧	વિ ૨	લ ૩	૪	૫	૬	લ ૭	૮	૯	૧૦	૧૦
વિહ			અહ	હલ	વિઃ	હવિ	આ	વિહ	રઃ	૧૭
			૧૧	૧૨	૧૩	૧૪	૧૫	૧૬	૧૭	

પ્રત 'ગ'માં ચિત્ર નીચે પ્રમાણે છે :

ર	વિર	હર	વિ	રહ	હર	રવિ	વિહ	હઃ	વિ	વિ
વિહ	હ ૧	વિ ૨	લ ૩	૪	૫	૬	લ ૭	૮	૨૯	૧૦
			અહ	હલ	વિઃ	હવિ	અઃ	વિહ	ર	
			૧૧	૧૨	૧૩	૧૪	૧૫	૧૬	૧૭	

પ્રત 'ઘ'માં ચિત્ર નીચે પ્રમાણે છે :

વિરહ ૧	હરવિ ૨	બિલ ૩	રહ ૪
હર ૫	રવિ ૬	વિહલ ૭	હઃ ૮
વિરહ ૯	વિ ૧૦	અહ ૧૧	હલ ૧૨
વિ ૧૩	હલ ૧૪	અઃ ૧૫	વિહ ૧૬
ર ૧૭			

૩૯૭. પ્રત અ.સ્વ.ગ.ઘ.માં ચિત્ર ગ્રંથપાઠ મુજબ જ છે. ૩૯૮. અ. શી. મેંસલયો; સ્વ. શી. મેંસલયો: ગ. કાંઈ નથી. ૩૯૯. અ. શી. નીરજસિદ્ધિ, શ્રુતલ જાતિ ૨૩; સ્વ. શી. નીરજસિદ્ધિ શ્રુતલ જાતિ ૨૩; ગ. શી. શ્રુતલ જાતિ ૨૩; ઘ. શી. છ: શ્રી. ૪૦૦. પ્રત સ્વ અને ગ.માં આ કડી અને તે પછીની કડી ઝલ્ટકમે છે. ગ. કોળ. અ. ગ. યોગ. પ્રત 'ક'માં 'એકાંતરિત શ્રુતલ જાતિ ૨૫'એ લખાણ નથી તે અત્રે પ્રત 'અ.સ્વ.ગ.' માંથી અપનાવવામાં આવ્યું છે. ૪૦૧. ક ૨૪ એકાંતરિત શ્રુતલ જાતિ ૨૫. અ. શી. સરસજઠામ ૨૪; સ્વ. શી. સરસજવાસ ૨૪; ગ. શી. સરસજઠામ ૨૪. ૪૦૨. પ્રત 'સ્વ' અને 'ગ'માં પ્રસ્તુત કડી બે કડી છોડીને છે પણ અત્રે ગ્રંથપાઠના ક્રમને અનુસરીને પાઠાન્તરો નોંધ્યા છે. ૪૦૩. 'સ્વ' પ્રતમાં કડી-ક્રમમાં ફેરફાર છે. અત્રે ગ્રંથપાઠ પ્રમાણે પાઠાન્તરો નોંધ્યા છે. અ.ગ. જણાવિ ગ. કહો અ.ગ. સોય અ.સ્વ.ગ. શી. નયન ૪૦૪. 'સ્વ' પ્રતમાં કડી-ક્રમમાં ફેરફાર છે. અત્રે ગ્રંથપાઠ પ્રમાણે પાઠાન્તર નોંધ્યા છે. ગ. અક્ષર. ૪૦૬. અ.સ્વ.ગ. શી. ચંદન ૪૦૭. અ.ગ. શી. કનક; સ્વ. શી.લવતી ૮૦ કનક ૪૦૮. અ. શી. કજ્જલ; વરધમાનાક્ષર જાતિ ૨૭. સ્વ. ગ. શી. કજ્જલ વરધમાનાક્ષર ૨૫. ૪૦૯. અ. સ્વ. કિસિડ હરિ નારિનું ઘ. હરિ નારિનું અ.સ્વ. ગ. શી. માલતી ૪૧૧. અ. શી. પયોધર: હીયમાનાક્ષર જાતિ; ૨૮, સ્વ.ગ. શી. પયોધર અ. હીયમાનાક્ષર જાતિ ૨૬. ૪૧૨. પ્રત 'અ'માં આ કડી નથી. સ્વ.ગ.ઘ. કેવિ સધિય જંપાય સ્વ.ગ. શી. કલહ; ચંચલધિ જાતિ. ૪૧૪. ગ. દેહી દેહી નહીં સકઈ અ. કાંઈ નથી; સ્વ. ચીર: ગ. ચીર ૪૧૬. અ.સ્વ.ગ. શી. જાલ. ૪૧૭. અ.સ્વ. શી. ચોલી અ. દત્તમાત્રાધિક જાતિ ૨૭. ૪૧૮. અ. શી. બાલા, માત્રાધિકારક્ષર જાતિ; સ્વ.ગ. શી. બાલા, માત્રાધિકારક્ષર જાતિ ૨૮. ૪૧૯. અ. શી. મંદર; ચ્યુતમાત્રાક્ષર જાતિ-; સ્વ.ગ. શી. મંદર; ચ્યુતમાત્રાક્ષર જાતિ ૨૯. ૪૨૦. અ. સ્તુ જાણિ; અ. શી. મેહ; ચ્યુતદત્તાક્ષર જાતિ; સ્વ. શી. મેહ; ચ્યુતદત્તાક્ષર જાતિ ૩૦; ગ. શી. મેહ, ચ્યુતદત્તાક્ષર જાતિ ૩૦. ૪૨૧. અ.સ્વ. તુલ; ઘ. તુલ. અ.સ્વ. ગ. શી. કમલા. ૪૨૨. અ. સહિ પાશલિ લિહાલઝઝ; સ્વ. સહિ લાશલિ લિહાલઝઝ; અ. સોશી અવિહુતમિ; ૪૨૩. અ.સ્વ. સવશિવત્રી ગ. સવશિવત્રી ઘ. સવશિવત્ર અ.સ્વ.ગ. તશિહા અ.ગ. મપી સ્વ. તપી અ.સ્વ.ગ. ઝઙ કઙ્ઘાન અ. સશિમિ ગ. ચિમિ અ. કસરાન્દુ. અ.ગ. ટાશી ડોકિ; સ્વ. વાપીડોકિ અ.સ્વ. ગ. શી. આસ, શ્રદ્ધ મૂલદેવી ૩૨ ૪૨૪. અ.સ્વ. ગ. શી. ઈશુ દષ્ટિ ૪૨૫. અ.સ્વ.ગ. શી. હાર ૪૨૬. અ.સ્વ. ગ. શી. કંચુક; ગ. કંચુકી ૪૨૭. અ.સ્વ.ગ. શાશ્વિક પ્રદેલિકા અ.સ્વ.ગ. ગતિ પ્ર. ઓપમિ જદે અ.સ્વ.ગ. શી. માતંગ ૪૨૮. ગ. મળ મજ્જમિ ય સાવસઈ અ.સ્વ.ગ. શી. મસાળ ગ. શી. મસાળ અ. કવિત્ત ૪૨૯. અ.સ્વ. વરનેશ

ગ. હીર તળી પરદે સંયમાં ૪૮૫. અહીં પ્રત 'સ્વ' અને 'ગ'માં વધારાની કડી આ પ્રમાણે છે.
 સ્વ. થોડા બોલઈં બોલડા, ઘળા કરઈં ઉપગાર, સંભારણૂં સજ્જન કરઈં, થોડઈં ઘણૂં સંસારિ. ૪૬૫
 ગ. થોડા બોલઈં બોલડા, ઘળા કરઈં ઉપગાર, સંભારણૂં સજ્જન કરઈં, થોડઈં ઘણૂં સંસારિ. ૪૮૯
 ૪૮૬. અ.ઘ. રંસ રમી ઘ. સાલસ થાપઈ ૪૮૭. ગ. નયનિં કૂટઈં નીર ૪૯૨. ગ. કહિસ્યું
 કીજઈં ૪૯૪. ગ. તળઈં વિછોહ ૪૯૫. સ્વ.ગ. ફૂરિ મરિ સનેહડા ૪૯૬. આ કડી અને
 તે પછીની કડી પ્રત સ્વ.ગ માં ઉલટક્રમે છે. અ. મિલિડ; સ્વ. મિલિયુ; ગ. મિલ્યો ૪૯૮. ગ.
 સુહળાં સરિસ સજોગડા અ.સ્વ.ગ. વિસરાલ ૪૯૯. પ્રત 'સ્વ' અને 'ગ'માં આ કડી અને તે પછીની
 કડીની ઉલટક્રમે છે. ૫૦૦. અ.ગ. સદૈવ ૫૦૧. ગ. પ્રીછીલીઈં સ્વ. અસ્થિ સિડ ૫૦૨. અ.
 ચક્રવા-ચક્ર મેલીયાં અ.સ્વ. સોલવુ ગ. શોચિવ્યો ૫૦૩. ગ. સોંચીઈં ૫૦૪. ગ. પ્રીછવ્યો
 ૫૦૫. ગ. વિછોહાં અ.સ્વ.ગ. દિન દિન સ્વ. ઉહલ્લાઈ; ગ. ઓહલાઈં ૫૦૬. અ.ગ. તિમ
 તનિ; સ્વ.ગ. તિમ તિમ તનિ ૫૦૮. અ.સ્વ.ગ. જાએવા અ. અથ ફાગ; સ્વ. ઢાલ ૧૬, રાગ
 કાફી, દેશી ફાગની; ગ. ઢાલ ૧૬, રાગ કાફી, દેશી ફાગની. ૫૦૯. ક. નિરમલ ગ. મદન-
 સંહાર ૫૧૪. સ્યું લિઈં ગ. કાંમિની નવ મેહ ૫૧૫. અ.સ્વ.ગ. કવર્તધાર ૫૧૭. અ.સ્વ.ગ.
 તાઢિમ તાઢિમ અ.સ્વ.ગ. સંતના ૫૧૮. ગ. તપઈં સોમા સ્વ. તાઢિ-તાપિ; ગ. તાઢિ તાપઈં
 ૫૧૯. ગ. વેલડી સ્વ.ગ. વકુલ ૫૨૦. ગ. જમ કામિની અ. જગામિની અ. સિન ધામિની
 ૫૨૨. ક. વનરાજ ૫૨૩. ગ. નવ નવ ૫૨૪. ઘ. મમરઈ જલઈ ગ. શોણિ નીસરઈં ૫૨૮.
 ગ. પ્રોડો ગ. ચાંપઈં ૫૨૯. ગ. વેંઠા પાસ અ. ક્ષણિ વારિ ક્ષણિ વસિ તરૂયરિ ૫૩૧.
 ગ. બાલ ગ. તું ૫૩૭. અ.સ્વ.ગ. મંડીય સ્વ. ઇમ (મ)ની ૫૩૮. અ.ગ. સંગતિ ૫૩૯. અ.
 સરસલ ગ. સત્છાચ ગ. વીરહિ સામોલ્હ ૫૪૦. અ.સ્વ. સુસંપન્નુ; ગ. સંપન્નો ગ. મસિ રોમંચ
 ઉપન્નો ૫૪૧. અ. દિં ઝલ્હાસ; ગ. દિંઓ ઝોલ્હાસ ગ. તાવડ ૫૪૨. અ.સ્વ. કોયવુલ; ગ.
 કોયવોલ ગ. રાતા આગઈં આજિ ૫૪૩. ગ. ચલડી; ઘ. વે(લ)ડી ૫૪૪. ગ. હરિણાંક્ષી
 મીઢઈં ગ. કાંમિ સ્વ.ગ. માળ(સ) ૫૪૫. અ. રહીય ન કહ સ્વ. રહિય ન કેહઈં ગ. મક્ષારિ
 ૫૪૭. અ. ભાંજસઈ; ગ. ભાંજસઈં અ. નુ હુઈ; ગ. નો હુઓ ૫૪૮. ગ. ફૂલી. ગ. રમઈં
 ગ. વીસારઈં ૫૪૯. અ.ગ. કુંદ ૫૫૧. ગ. વોલસિરી વાલો સ્વ.ગ. કુહુ કુહુ ગ. કરતિ
 ૫૫૩. અ.ગ. જેણીય ગ. વેણીય સ્વ.ગ. કુંમત્થલિ ૫૫૪. અ. જ્ઞાલિડ; ગ. જ્ઞાલિઓ અ.સ્વ.
 પાએ પાઢિગ; ૫૫૫. અ. નય સિડ. ગ. જીત્યા ૫૫૬. અ. બાલિડ. ગ. લોચન વોલ્યો ૫૫૭.
 ગ. યૌવજન અ. ઝાંજઈ; ગ. ઉપજઈ ૫૫૮. અ.સ્વ.ગ. દોય ૫૫૯. સ્વ. કચળ-કલ્હ પયોધર
 ૫૬૦. સ્વ. નવેરૂ; ગ. નવેરો અ.સ્વ.ગ. નિતુ તેણિ મુખિ; ઘ. નિતુ નેણિ મુખિ ૫૬૧. સ્વ.
 મૃણાલ રસ કોમલ ૫૬૨. ગ. સ્યું ચાંપઈં ગાઢું ૫૬૩. અ. પઢૂલીય; ગ. પઢૂલીય ૫૬૪.
 અ.સ્વ.ગ. કડિ અ. સાલિ; ગ. સાલઈં ૫૬૫. સ્વ. સુચરાણિ ૫૬૬. અ.સ્વ.ગ. કોઢ મક્ષારી
 અ. સિઈયુ; ગ. સિંથો ગ. સોહઈં અ.ગ. નલવટિ ટીલી નીલીય; સ્વ. નલવટ ટીલી નીલીં; ઘ. ૫૬૭.
 ટીલી નીલીય ક. જબૂકઈ સાલિ ૫૬૮. અ.સ્વ.ગ. વિચાળ ૫૬૯. અ.સ્વ. કાંટડ; ગ. કાંટઓ
 ૫૭૧. ઘ. ધાઈ તનુ સરઈ સ્વ.ગ. ચંદન અ.સ્વ.ગ. ચરચી અ. રિદયનિ ઠાય; સ્વ. રિદયનિ ઠાય;
 ગ. રાકા રિદયનિ ઠાય ૫૭૩. ગ. મક્ષારિ ક. જાંજર અ.સ્વ.ગ. રંગીય અ.સ્વ.ગ. રંગીય
 ૫૭૪. અ. કાંચડ; સ્વ.ગ. કાંચૂઓ ૫૭૫. અ. પ્રેમિ; ગ. પ્રેમઈં ૫૭૬. ગ. ઠમકાવડં
 ૫૭૭. સ્વ. કોઈ હીંચાલડી; ગ. કોઈ હીંચોલડા ચાઈ ૫૭૮. ગ. કરઈં; અ. ડછીલિઈ ક.

जालइ ५८१. अ. चीर-पालवइ ग. बांधी गांठि ५८२. ग. कोईं ताकइं अ.ग. कुहु कुहु कहीनि अ. (गि)झवइ ५८३. अ.ख.ग. तेवड तेवडी ग. पइं भांगु सही कांटडो ५८४. ख. उ सही तुनइ तेडि; ग. ओ सही तुनइं; घ झालि ५८५. ख. बंधन कारण तेह ५८६. ग. वाजसइं ख.ग. वनिता को सहीनि हसइं ५८८. ख.ग. उलहसइं ५८९ अ.ख.ग. भारीअ ग. ओलभडा दिइं ५९०. अ.ख.ग. तुझ पयोधर ५९१. ग. ससि तुझ ख. भमइं मुख पाखलि ५९२. ग. आंतरं ५९३. ग. हासो हसइं ५९४. अ. थोडेरु सिन भीडिउ; ग. थोडेरु न मीडिओ ग. हइ झगि रिलाणो; घ. हइई गि रिलाणउ ५९५. ग. सधलइं देखइं वन-मय ५९६. अ. रहइ रहइ समय; ग. रहइं रहइं हवडां ५९७. अ. चुवटइ; ग. किहि चुवटइं ग. झाझर निं झमकारि ५९८. अ. ऋतु-वसंत जाणे अ. भलि अ.ख.ग. मानव निं मनि भावीओ ५९९. ग. समारीय ६००. ग. कानिनी दोइं अंतरि थाय ग. अडतो कोइ जाइं ६०१. अ.ग. कोअे ग. थण; घ. थणहि ६०२. ख. कानिनी-गुण ग. जेणि धान किं बोलि ग. ऊलखी; ग. ओलखी ख.ग. कोअे ग. कामुक रहिं तेणि ओलि ६०३. अ.ग. केवलि-दलि घ. धमली ग.घ. कामुक ६०४. ग. भमरलो कामिनि नइं ६०५. अ.ग. कोयलिं; ख. कोयलिं ग. सुणी अति आंबला ग. देइ मुझ ग. रुहाडि ६०६. ग. कानि हसिउ अ.ख.ग. कहिनि कुंचकः तइं सां फल काम्यां ६०७. अ. सीबलि; ग. सीबनिं अ.ग. सीबलि; घ. सीबलि ख. माणसह ग. मांस ६०८. ग. सांमलो ग. विरहइं अ. दुबल; ग. दुबवो ६०९. ग. उलंभडा ६१०. अ.ख.ग. पटउली घ. माहिणीरी लजवाणी ६११. अ.ग. शीलवती पति-संयुत ६१२. ग. वडइं रुंधी रहइं वाहिं ६१३. ग. मुरी नव सहकार ग. सेवीइं अ.ख. आलवि; ग. लवि ६१४. ग. रिसिकनइं मनि लागइं रणीयामणी अ. इति वसंत वर्णन १ छ; ख. इति वसंत वर्णन श्री ख; ग. इति वसंत वर्णन श्री. ६१५. ग. जोगवइं अ. दोगंदग अ. दुहा ख. दुहा ६१७. ग. सइं दैव अ. धन दे जे दैव; ख. तुं धन दे जे दैव; ग. तुं धन दे जे दैव ग. माणि ६१९. अ.ख. पसाउली; ग. पसाउलइं ग. झरिवु तेणि नेहलइं ६२०. ख. सनेहडु; ग. सनेहडो ६२३. अ. सोहामणु; ग. सोहांमणो ख.ग. केलि-कलाप ६२३. अ. जल अनि दुघ अ. राग सवा लाखी सीधनु. ख. ढाल १७, राग सवालाख सौंधुओ समुद्रविजय रायां कुंयुरु रे, अे देशी ग. ढाल १७, राग सवालखी सिंधूओ समुद्रविजय रायां कुंयुरु रे, अे देशी. ६२५. अ. वाहलाजी कीजइं सुगुणा संग; ख. कीजइं सुगुणां संग; ग. वाहलाजी कीजइं सुगुणां संग ग. वाहलाजी वाघइं प्रेम सहंग अ. दुपद; ख. दुपद तथा आचली; ग. दुपद तथा आचली ६२६. घ. दुरिय नयन नि कपावीइ ६३४. अ. रवि-सुत सरिखा ६३६. ख.ग. राज-सेवना रे ६३७. ग. दिइं अ.ग. सीखडी ख.ग. होय ग. तुहइं कहइं ख. डाहाइं; ग. डाहिं अ.ख.ग. सोय ६३८. प्रत 'घ'मां आ कडी नथी. ६३९. अ. राग काल हिरु, सासू पूछि सुणि नव बहुआरी, अे देशी ख. ढाल १८, राग काल हरिउ, सासू पूछि सुणि नव बहुआरी, अे देशी. ग. ढाल, राग काल हरो. सासू पूछि सुणि नव बहुआरी, अे देशी. ६४०. ग. सिं च्यारनइं अ.ख. दुपद ६४१. अ. नइ बुधि निधान अ. पांचसिइ; ग. पांचसि ६४२. ग. विसामो घ. प्रंचि अ. पटहाथिउं; ख. पटहाथिउ; ग. पटहाथीओ ६४३. अ. अजिति पूछी ६४४. अ. प्रवण ग. तीणिं फलहिं ६४५. अ. आंकि; ख. आंके ६४६. ख. अजि(त) तणि; ग. जाणि ग. रंगिजिउ ग. तुठो दइं ६४७. ग. बडंठो ६४९. ग. तुझनें अेहनो ६५०. अ.

कनई; ग. कनई ६५१. अ. मान-सुहुत ग. मोहोत ६५२. ग. अमीअ ग. बाहलि अ. बोलि
 किस्सुं ६५३. ख. दुहिता ६५४. अ. ग. कोय सुहाय ६५५. ख. क्षण बीट; ग. क्षण बीट
 ते ६५६. देखइं ग. हुइं अ. बोलि; ग. बोलइं ग. जाणइं चंग ६५८. अ.ख. तेहनि; ग.
 तेहनि म(न) गुणवंत ६६०. ग. छांडइं ६६३. अ. प्राण ज धरीय; ग. प्राण ज धरीये ग.
 किस्सुं ६६४. ख.ग. कय वयरी ग. संहिलो ६६५. मनवइ; ग. मन्तवइं अ. हइडा ग. जोय
 ग. तेह स्युं केहो सोस ६६८. अ. वचि; ग. वचि अंतरि थाय. ६७० अ.ख.ग. विप्पियवि.
 ६७१. ग.ख. प्राहि; ग. प्राहि. ६७३. अ. रा रंगीउ; ६७४. अ. राग मारुणी धन्यासी,
 पदमरथ राय वीतशोकपुरि राजीउ रे, अ. देशी. ख. ढाल १९, राग मारुणी धन्यासी, पदमरथराय
 वीतशोकपुरि राजीओ, अ. देशी. ग. ढाल १९, राग मारुणी, पदमरथराय वीतशोकपुरि राजीउ
 रे, अ. देशी. घ. राग मारुणी धन्नाश्री. ६७४. घ. बोलि विभूत. ६७५ ख.ग. दूध. ६७६.
 छइं विरजात. ६७७. अ. मिहे सिउं मन सिउं माडी प्रीतडी रे; भिं तो ते सु मांडी प्रीतडी ६७८.
 अ.ख.ग. दूहा. ग. ओरतो. ६७९. अ.ग. फूलडे. ६८०. अ. भोलविउ; ग. भोलव्यो. ६८१. अ.
 ढाल पाछली; ख. ढाल पाछली, देशी चालती; ग. ढाल पाछली, देशी चालती. ६८३. अ. आविउ;
 अ. खेलि. ६८४. ग. आंबो बीठ अकालि. ६८५ अ. साचू; ग. नहीतरि हूं. ६८६.
 ग. भित्रे कहीइं. ६८७. ग. वंचीओ. ६८८. अ. गूडी. ग. मुन नइं छोडो. अ. शरणागत.
 ख. ढाल २०, राग गुडी, झांझरिया मुनिवर, अ. देशी. ग. ढाल, राग गोडी, झांझरीआ मुनिवर,
 धन धन तुझ अवतार, अ. देशी. ६८९. अ. नानडली; ग. नानड रे नारि, ६९१. ग. नीसरणी.
 अ. अतिभारजी. ग. अकिं पासि मूकावि. ६९२. अ.ख. लेयसिजी; ग. लेयसिजी. ६९३.
 अ. होमइ सत्य संधान; ख.ग. होसइं सत्यसंधान. ६९४. अ.ख.ग. दूहा. ६९५. ग. तिहांथी
 ध तहीं ६९६. अ.ख. धाम. ख.ग. मानसहं समइं; ग. मुझ मनि मानसहं समइ; घ. मुज
 मन मासि. ६९८. अ.ग. संदेसडु रे अ.ग. कोय. ग. थोडइं. अ. घणुं. अ.ख.ग. सजोय.
 ६९९. ग. हैइं धरइं. अ. उलहास. ७००. ग. पूनिम-चंद्र. ७०१. ग. लागे. ग. थोडि.
 ७०२. ख. पाहणि-रेह ग. पाहण-रेह ७०४. अ. माडु; ख. मांडुं; ७०६. अ.ग. समयेण.
 ७०७. क. मुज. ग. सुहणां माहि. ७१०. ग. रोमचिओ ७११. घ. रोगी नेह. ग. किं
 गइ सांन. ७१३. अ. वयण सविसिउं; ख. वयण सवि (युं); घ. वयण सविसिउ. ग. मिलइं
 ७१४. ग. कांपि. ख.ग. शेष सलसलइं. ग. चूकइं. ७१५ अ. कामिनि नइ पूर निइ;
 ग. कामनि नि नइ. ७१६. अ. तु सोनू परिमलि मलिउ; ख. तु सोनू परिमलि मलिउं; ग.
 तुं सोनू परिमलि मल्युं; घ. सोनू परिमलि मिलिउं. ७१७. अ. पाहुजं; ग. पाहुउ. ७१८.
 ग. स्युं करइं. ग. असाढो-मेह. ७१९. अ. पहाण सिऊं; ७२२. ग. चित्रह; चितह.
 ७२३. घ. अस्मारि ग. मंडइं ७२४. अ.ख. सुहणि ग. बीसइं ७२५. ग. केहसिउं अ.
 मलिइ; ७२८. अ.ख. जो नर वंछू अन; ग. जो नर वंछइं अन ७२९. ग. जो शीलइं हूं
 ७३०. ग. चमक्यो चीत्ति ७३१. अ. हद्रि ग. चांपि ७३३. अ. फइं ७३४. अ. पतिनु
 म(न); ग. पतिनुं अ.ख. सुख विलसइ ए काति; ग. सुख विलसइं अकांति ७३५.
 अ.ग. खद भाषा ७३६. घ. नयमणां ७३८. अ. दीन विची; ख. दिन विची; ७४१.
 ग. तणुं विहसीं ग. सवाय लकखु अ.ग. विकुविय ग. सुहाय ७४२. अ. रसणु ग.
 रसणुं अ. तो सिवि रोसि वसलडु; ख. ता सिवि रोसि वसलडु; (तिसि मरुसि मवसलडु;)

ग. तो सिवि म रोसि वलसडो (तो सिम रोसि म वलसडो) ७४४. अ. पयड हैइ
ग. पयडइ हैइ ७४५. ग. प्रेम-गहिलां इणि अ. परि; ग. परि ग. मनावइ सो वार ७४७
आ कडी प्रत 'अ'मां नथी. ७४९ क. जीलतां ७५०. अ. न सके ख विच्छोहु, ग.
विच्छोहो ७५१ अ. उनइ; ख. उनइओ; ग. अनइओ ७५३. अहीं प्रत 'अ', 'ख', 'ग'मां
अत्र वधारानी अेक कडी आ स्माणे छे.

प्रत 'अ' ठालो दि हूकारडा, सूना बोलइं बोल,
कहिसिउ नवि बोलिउ गमइ, सान गइ नितोल. ७३३

प्रत 'ख' ठाला दि हूकारडा, सूना बोलइं बोल,
कहिसिउं नवि बोलिउं गमइ, सान गइ नितोल ७४९

प्रत 'ग' ठाला दि हूकारडा, सूना बोलइं बोल,
कहि स्युं नवि बोल्युं गमइ, सान गइ नितोल. ७६०

७५५. अ. भूईं; ग. भूईं. ग. नीछइं ७५८. अ. धूया; ग. धूया ग. देहि देह अ. उल्हाइ;
ख.ग. उल्हाइं ७५९. अ. खिजता अ.ग. अधर-रस ग. नवयौवन ग. छांउता ग. हैउं न
फाटइं कांइं ७६०. ग. विस्छोह्यां ७६१. ख.ग. मणअ-भवि ग. जो देखाडसि छेह ७६३.
ख.ग. मणअ ग. सवि ७६४. ख. विरहि न लइं हूं सु थसइं ७६५. ग. बोलइं न हसइं रमं
ग. हैडइं करि विखास ७६६. अ. मुहडि बोल ग. मुंहडि ग. सकइं ७६९ ख. अप
७७०. ग. कइं अमांन्यो अ. दुहविउ कबोलि; ग. दूहव्यो बोलि ग. मार्यो नयनि त्रिशूल.
७७१. ख.ग. मनि-दुख अ. मज; ग. मुझ. ७७३. ग. वज्रघात ख.ग. आपणि. ग. वइंरी
ग. चालीसइं ७७४. ग. तेणे ग. मुझ ग. थयो अ. हेइडि ग. हइडइं अधिको अ. हवि
ग. केतइं मिलस्युं हवइं अ. थयु ग. तुंज स्युं थयो ७७५. ग. मेहलंती ग. सान गइ धरणी
ग. हुइ नीरास ७७६. अ. वाधि; ग. वाधि ग. सु लहरडे अ. ग. उघाण, ग. ऊघाण अ. भाग
आस्या-वहाण ग. आस्या-वाहाण ग. सायर

७७७. ग. पर्सया वीसया ७७८. अ. ख.ग. आस्या-डाल ७७९. अ. वलि ग. साल नवि
माइं ७८१. अ. प्रीछवि; ग. प्रीछवि ग. जिम इद्रं-जाल अ.ग. विसराल; ख. विरराल ७८३
अ.ग. सरिज्या ख.ग. दुख तणा अ. विहाय; ग. विहाइं ७८४. अ.ग. हल्लहल्ल ग. विरहइं
शीलवती-हीइं ७८५. ग. प्राण हरइं अ. जासि; ग. जासि. ७८६. ग. कमल बंधाणो भमरलो
ग. उग्यो वंछि ७८७. ग. विरहीओ ग. वंछसि मित ७८८. अ. (स)सि सूरनि; ख. ससि
सूरनि; ग. सूरनइं ग. प्रीउ जासइं ७८९. घ. रयणी मूं ७९०. अत्रे प्रत अ.ख.ग.मां
नीचे प्रमाणे वधारानी बे कडीओ मळे छे.

प्रत 'अ' कागा कूकड वीनवू, रखे करतो साद,
प्रहिवसी रवि उगति, प्रीउ जासि परभाति. ७९०
रे सही उठि उतावली, प्रगट थयुं प्रभात,
चूडि आकासि शरीसड, मोतीडानी भाति. ७९१

प्रत 'ख' कागा कूकड वीनवू, रखे करता साद,
प्रहिवसी रवी उगतइं, पीउ जासि परभाति. ७९०

रे सहि ऊठी उतावली, प्रगट थयुं परभाति,
चूढि आकासि अरीसडु, मोतीडानी भाति. ७७१

प्रत 'ग' कागा कूकड वीनवुं, रखे करतां साद,
प्रह्वेवसी रबी उगतइं, प्रीओ जासि परभाति. ७८८
रे सहि ऊठी उतावली, प्रगट थयो परभाति,
चोढि आकासि अरीसडो, मोतीडानी भाति. ७८९

अ. करि अमंगल; ग. करि अमंगलि अ.ग. सांति ७९१. ग. कर्हि मंगलि कांइ ग. छव-
चांमर ७९३. ग. करइं ग. सोना केरी ७९४ अ. झलझलहइ; ग. झलहलइं ७९५. अ.
ख.ग.घ. पवन वेग ७९७. ग. सूभट घ. साला लोह सत्रोडि ७९८. ग. छाहीओ ७९९.
ग. आरोह्यो भूपति ८००. ग. मोकल्यो ग. आगलियो ८०१. ख.ग. मोकलावा आवीओ
अ. राग सीधूउ गुडी; ख. ढाल २१, राग सीधूउ, गुण गिरुआ, तणा अे देशी. ग. ढाल २१,
राग सीधुओ गोडी, गुणे गिरुआ तणा अेदेशी. ग. आपो नईं अ. आ. द्रूपद; ख. आ. द्रूपद
तथा आचली. ग. आ० द्रूपद तथा आचली. ८०४. अ. किहां रे वचनईं दूहव्यां ८०५ अ.
माणिस; ग. माणिस क. तुझ ८०६. ग. तयू ख. जिम नुहिं विहर, जिम नोहिं विरहनी अ.ग. झालो
रे ८०९. ग. बीजइं ८१०. ग. समरि न बिचलइं ८११. ग. नलिनी निं चंदलो ८१४. ग.
बोल्यो न जाइं ८१५ अ. आंसूडिं भीनो कांचुओ ८१६. अ. विण डाला रे ८१८. अ.
मनावसि अ. आ पंक्ति नथी. ख.ग. ओलंमडा ८१९. ग. कां समज्यां प्रीऊ ८२०. ग. जलि
वेलडी; ८२२. ख.ग. केवारो रे. ८२३. ग. तुझयो सुझनें अ. तमनि; ख. तमनि समरेसि ग
तुझनि समरेसि. ८२५. अ. ख.ग. स—हथि ८२६. सायरइं ८२७. अ.ख.ग. थायो रे ८२८.
ग.यो. ८३०. ग. राल्यु जाय ८३१. अ. कइआवीयां ८३२. ग. आदेशडो ८३५.
सूनलि ख. सूनइ ८३६ अ. कति; ख. कति ८४०. ग. बीसार्या ग. जे गिरुआ ८४१.
ग. रान थयो आदेशडो ग. दूरेंगअेण ८४२. क. जूरी ख.ग. प्रीयो रे ८४३. ग. दुर्लभ तुझ
सुझ सुख—चंदलो ८४४. आ कडी प्रत 'घ'मां नथी. ग. नेहें ग. टलवलइं ८४६. अ.ख.
नइ—पाणी परवाहि ८४७. ग. सुझवणुं ८४८. अ. जू जाइतु जातु; ग. जाइस ग. जाय
हुं. ग. हो अमंगल पंथीयां ८४९. प्रत 'अ'मां आ कडी नथी. ८५०. अहीं प्रत 'अ',
'ख', 'ग'मां वधारानी कडी नीचे प्रमाणे छे :

प्रत 'अ'—गोरी मुज उलंमडा, कां दिइ तुं सुविचार,
दिउ उलंमा देवनि, जेणि कीउ विरह अगारो रे. ८३१

प्रत 'ख'—गोरी मुज उलंमडा, कां दीइ तुं सुविचार,
दिउ उलंमा दैवनि, जेणि कीउ विरह अपार रे. ८४४

प्रत 'ग'—गोरी मुज उलंमडा, कांचि सूं सुविचार,
दिन उलंमां दैवनि, जाणे कीउविरह अपारो रे. ८४५

८५१. प्रत 'अ'मां प्रतुत कडी नथी. ग. जोसइं ८५२. आ कडी प्रत 'अ'मां नथी. ग.
करज्यो; घ. करजो ८५३. घ. आ० कुशल अ. मलसि ८५४. प्रत 'घ'मां आ कडी नथी.
८५५. ग. बाहला बहिला अ. न सुजाण; ग. जतन करी ८५६. ख. बुलाविवा ग.

વોલાવિવા સ્વ. તામો રે; ગ. તામો રે. ૮૫૭. અ.સ્વ.ગ. નયનાં ધરિ જલ ૮૫૯. આ કડી અને પછીની કડી પ્રત 'સ્વ' અને 'ઘ'માં કલટક્રમે છે. ગ. તિણિ દુઃખિય દુઃખ. ૮૬૦. ગ. સ્વચ્છં ૮૬૨. સ્વ ગ મસિ જેતી ૮૬૩. ગ. રાંણ મસાળો ૮૬૪. ગ. વોલી ગ. વીનવડં. ૮૬૫. ગ. કટકકો ૮૬૭. સારો રે ૮૬૮. અ. વચ એ અ. કુમુદિની ગ. ઘણિ ૮૬૯. સ્વ. વછોડીવી અ.સ્વ. જુ જાએસ; ૮૭૦. સ્વ. જલંનડ; ગ. જલંતી દેહ અ. રાગ મારૂણી માહિ, દૂહા. સ્વ. રાગ મારૂ માંહિ, વીરહી, દૂહા. ગ. રાગ મારૂ માંહિ વીરહી, દૂહા ૮૭૪. ગ. જુહં ગ. રંકડો; ઘ. રકડું ક.અ.ગ. જાપ ૮૭૫. પ્રત 'અ'માં આ કડી નથી. ગ. મેહલીયા ગ. વાદજું સ્વ. ટાતી; ગ. ઘ. ટાલી અ.સ્વ.ગ. વાય સવાય ગ. સજ્જન સૂહાલાં સાંચરઈ ગ. છંડઈ છાંહ ૮૭૬. અ.સ્વ.ગ. ગુણ-વેલી ૮૭૭. સ્વ.ગ. સંદન સરજ્યો ૮૮૦. અ. બીજ દિને; ગ. બીજ-દિનિ ગ. વિદ્યાં મેલિ ૮૮૪. ગ. માઈ સ્યું મેલિ ઘ. પુણ્ય સડ વલી તુંહ ૮૮૫. ગ. ઇણિ પરિ સ્વ.ગ. વિલાપ કરેઈ ૮૮૬. ગ. ઓ પેલો વાહલો જાઈ ૮૮૮. અ.સ્વ.ગ. જોએસ ૮૯૧. અ. અલજું ગ. અલજો ૮૯૨. અ.સ્વ.ગ. સુમનસ ગ. આરલ-ફૂલ ૮૯૪. અ. માનસ માય ૮૯૫. સજ્જન વાવાહડ ૮૯૬. અ.સ્વ. વુહુરતિ સ્વ. વુહરાવીયા. ૮૯૭. આ કડી પ્રત 'અ'માં નથી. ૮૯૮. અ.ગ. પોલડી ૮૯૯. અ.સ્વ.ગ. સોંસિ ૯૦૦. સ્વ.ગ. મૂહડી ૯૦૧. અ.સ્વ.ગ. સુઅણ-ગુણ ગ. એપાંણ ૯૦૩. સ્વ.ગ. દીવી બલડં ૯૦૬. અ. જુ ગ. જાંણત ૯૦૮. અ.સ્વ. નેહિ રત્તવિ પડુરાં; ગ. નેહિ રત્તવિ પંડુરાં ગ. તન પાણ્યંતિ; ઘ. તયંતિ ૯૧૦. અ.સ્વ.ગ. નલિન ૯૧૨. ઘ. કચછપ અ.સ્વ.ગ. તુલાવિ કરી ૯૧૪. અ.ગ. રોઆવીઆં અ. નવિ મરડ ગ. જાઈ ફૂરંત ૯૨૧. અ.સ્વ.ઘ. વનિ ભુવનિ કિહિ ગ. વને ભુવને કિહિ અ. ક્ષણ વાહરિ ક્ષણ મીતરિ; અ. સ્વ. ક્ષણ મૂઝ ક્ષિણિ યાટ ૯૨૩. અ. પુહવિ; અ. પોહવી ૯૨૪. અ.ગ. સોહાવતા ગ. મૃગચરિ ગ. સજ્જન દેસ ગએણ ૯૨૫. અ.સ્વ.ગ. કુસુમા સગીણિ મંદિરિ અ.સ્વ. નામ તે; ગ. નામ તે ૯૨૬. અ. તેહ જિ નતે ઠાળ; ગ. તેહિ જ એ તે ઠાંળ ૯૨૭. ગ. કહીં માઈ. ૯૨૮. ગ. સજ્જન સ્યું ૯૩૦. અ. કિહિ અઘો સરિજ્યાં ૯૩૧. ક.અ.સ્વ. મૂછાઈ; ૯૩૨. અ.સ્વ.ગ. નીર સમીર ચંદ ચંદનહ અ. તવિ વેલી થાઈ ૯૩૩. સ્વ.ગ. ફૂટેણી ૯૩૪. ગ. પન્નડે ૮૩૫. અ.સ્વ. ક્ષધ સ્વ.ગ. રોમ લગાર ૯૩૬. અ. નયણરાય અ.સ્વ. સુમનસ-દેસણ ૯૩૮. આ સ્થાને પ્રત 'સ્વ', 'ગ' અને 'ઘ'માં વધારાની ગાથા નીચે પ્રમાણે પ્રાપ્ત થાય છે.

પ્રત 'અ'—કુંઅર વિનાં ભાણુ ગલડ, મુજ તનુ દહઈ તસ આહાર,
તસ અરિ-બંધન મુહિ વસડ, તે વિણ દુઃખ અપાર. ૯૯૧

પ્રત 'સ્વ'—કુંઅર વિન ભાણું ગલડ, મુજ તનુ દહઈ તસ આહાર,
તસુ અરિ-બંધન મુહિ વસડ, તે વિણ દુઃખ અપાર. ૯૯૭

પ્રત 'ગ'—કુવર વિના ભાણું ગલડ, મુજ તનુ દહઈ તસ આહાર,
તસ અરિ-બંધન મુહિ વપડ, તે વિણ દુઃખ અપાર.

અ. તાતિ તેલિ શીતલ જલંડ; ક. શીવ-જલ ગ. તાતિ તેતિ સ્વ.ગ. છમછમ અધિક સથાઈ ૯૪૧. ગ. જેણિ એ લાયો વેષડો ૯૪૫. ગ. સાલડં પ્રીડં ૯૪૬. સ્વ.ગ. રડડં ૯૪૭. અ. તુલાવિયા ગ. થાનકિ ૯૪૮. અ.સ્વ.ગ. સંચર ચેઈ ૯૫૦. સ્વ.કુડુ ૯૫૧. સ્વ.ગ. કંડરી; અ.સ્વ.ગ. ઘ. હોઈ [અન્ય ફલ ન સફલ ન હો સ્વ. પાઠાન્તર] અ.ગ. સગુણ સજ્જનાં ૯૫૨. અ. ડોલીડ; અ.ગ.

कोलीइं ९५३. ग. मिलइं ९५४. ग. बापीडो ९५५. अ.ख. सुर-तर ग. सुर-तर तणइं;
 च. सुतर ९५७. ग. मांछिली ९५५. ग. तेणइं स्यु काज ५५९. प्रत 'अ'मां आ कडी नथी
 ख. नेह विछोह्या ग. नेह विछोह्या ग. विछोह्या ९६०. अ. जुन भंजाई, ग. न जो भोजाई
 अ. सहाय ९६२. ग. पांहि अ.ग. डुरर, ग. डुरर ख. भणां, ग. भलां अ. प्राण अ.
 त्यजयति ग. तजाति अ.ख.ग. सनेहां माणसां अ. मरणा ख.ग. मरणा ९६३. ख. तेहवो
 ग. लगाडीइं अ. जांहि; ग. जांह अ. बप्पीह नि; ग. बप्पीहनि ग. जाइं ९६४.
 अ.ख.ग. पांखडी ग. सो लइ अ. अलजु भांजु मन तणु; ग. अलजो भांजो यत तणो.
 ९६५. ख.ख. लै चंदा चतुर तुं ग. संदेशो ९६६. ग. समाणा अ.ग. सुनु ९६७. अ.ख.
 ग. तेह ९६८. अ.ख.ग. मिलये ९६९. ख. कोअे म करयो ९७०. ग. कहीइं आवसइं ग.
 विच्छोह्णी ९७१. ग. ओरतो ९७२. ग. सज्जन नइं सुहुणइं ९७३. ग. विरहइं न आवइं
 ग. पहइलो नींद्र विमोगि ९७४. अ. सुहुणइं; ग. सुहुणइं मिलुं ग. नावि नींद्र ९७५. ग.
 ग. दोइ ९७६. ग. विरहइं ख.ग. कसरारिय नयणेहिं ९७९. अ. जिजइ ९८०. घ. तस
 तनइ ग. दिन दिन ९८१. आ गाथा प्रत 'अ'मां नथी. ग. छांटो नयन-जलेहिं ग. तोहिं सहइ
 क.घ. पथरिय दिन दिन पंडुरे-देय. ९८२. वडनाल ९८४. ग. विराहानलि अ. मूहि धूयां ग.
 आंसूडे ९८५. ख.ग. अंकंति अ. हैइं; ग. हेजि हसंति ९८६. ग. कचाइंणे अ. केडि
 कजाय; ९८८. ग. सुनो भमइं ९९३. ग. मुच्छा ग. दहइं ९९४. ग. चिंति अ. रतिइं;
 ग. रक्खुइ ९९५. ग. भमीय ९९६. ग. मिलइं ९९७. अ. हाथि विजनि; ख.ग. विज्ञवनि
 ९९८. अ.ग. सुहाय ९९९. ग. कहइं अ. तेहनी १०००. ग. दोहिला नीडइं १००२.
 ग. गुणकीर्तिना ३, उद्वेग ४, अ. अता:स्मरदशाप्रोक्त: अतअव; ग. अता: स्मरदशा प्रोक्ता: अ.
 अत अवे पृथग् व्याख्याता; ग. अत अवेद पृथग् व्याख्याता; घ. अत अवे ६ पृथग् व्याख्याता छ.
 १००३. ग. दहैं वली देहिअ घ. चंदहइ वली देहि १००४. ग. दहैं मयंक १००५.
 अ. तुं सिउं कइं १००६. अ.ग. ससि-मुखि ग. मुज; ग. मुज साथि. ख.ग. केइं; ग.
 आधार १००७. अ. विरहि पडियां अ. विरहि पडया मुख सोधीइं [भुआ पछइं वयर साधीइं;
 ख पाठान्तर] ग. विरहइं पडयां दुख सोधीइं १००८. ग. तां ससिनइं झंपेइ ग. आवइं मोरो
 वल्लहो. ख.ग. सहिस करेइ १०१०. ग. कहेओ १०११. अ.ख.घ. तीह हुइ; ग. तीह
 हुइं १०१३. अ. कहुनि; ग. कहो विमांसि ग. पगि पगि वाधि १०१४. अ. उत्तर ग.
 उत्तर [आ वे कडी प्रत अ.ख.ग.मां छे. प्रत क मां नथी, अहीं प्रत अ.नो पाठ स्वीकार्यो छे.]
 ग. पगि पगि वांधइ ख.ग. मांसि १०१५. ख.ग. खिणि खिणि खटकइं तेहोइ १०१६.
 अ.ख. जे० स० ग. संभारता ग. सूकुं सालइं साल १०१७. ग. वरसा सो समी १०१९.
 अ.ख. जेह० लोहार १०२०. ग. सोद बींधी मेलइं १०२१. (प्रत 'क'मां ३ अने ४ पंक्ति
 अन्यथा छे. ग्रंथपाठमां प्रत 'अ'नो पाठ स्वीकार्यो छे.) अ.ख. भाव ग. तोहइ न जाइ समाव
 १०२२. (प्रत 'क'मां पंक्ति १ अने २ नथी. अहीं प्रत 'अ'मांथी ते लीधी छे. १०२३.
 अ.ग. सज्जन क.ख. पाप १०२४. अ.ख. कलिमल; ग. कलिमलो १०५५. ग. ऊफराटा.
 अ.ग. जोय १०२६. अ. सालि; ग. सालइं १०२७. ग. तनमइं १०२८. ख. तु परबेसि
 किम रद्दा; १०३०. अ.ख. जे पहिल करिउ सनेह १०३२. अ.ख. बाउल-कंट ख.ग.

सज्जन सविसाल १०३३. प्रत अ.ख.ग.मां आ कडी अने ते पछीनी कडी उलटकमे छे.
 १०३४. ख. उखइ; ग. ऊखेडो १०३९. ख. नेह करीओ; ग. जिहीं सनेह करिओ
 १०४१. ग. जेनो हुइं सनेह ख.ग. नेह १०४२. ग. बलतुं जोय १०४४. ग. दह क. जाल
 अ. विरहानल जाल १०४७. ग. हैडा मीतरि १०४८. ख.ग. नयणांनी रस १०४९ अ.ग.
 हल्लफुल्लवि ख. दुयारि १०५२. ग. झंखर रह्यु १०५५. ग. मिलि के वार १०५८. ख.
 विर(ह) विछोहियां १०५९. ग. अधिकौं दहइं ख. हयास १०६०. अ.ग. झरी म झरी
 १०६१. ग. अंधारु १०६२. अ.ग. झरि रे अ. ग. मिलसइं योगं १०६४. अ.ख.ग.
 ज गमीय १०६५. अ. सुझ १०६६. अ.ग. फटवि अ. अ. दहइ दसिजाइ १०६८. ग. कोय
 बीसइं तेहवो ग. जीणिं तुहो ख. विसरि १०७९. ख. सरिजु; ग. सरिजो १०७०. अ.ख.ग.
 नित्य १०७१. ग. दैव १०७२. ख. चणइ; ग. चुणइं १०७५. विकराल अ.ग. तु रणी
 ख. सिहानी १०७६. ख.ग. अक घडी अ. दाघी वंकेण १०७८. ग. फठीओ १०७९.
 प्रत 'ग'मां आ पंक्ति नथी. १०८१. ग. बलो रयणी गलो १०८३ ग. टुणा कियते दैव
 १०८५. ग. वसतइं मिल्युं अ.ख.ग. अनुव्ववियोइ १०८७. ख.ग. इसा रति १०८९.
 प्रत 'अ.ख.'मां आ कडी अने पछीनी कडी उलटकमे छे. ग. बोहांमणो १०९१. प्रत 'अ'मां
 आ कडी नथी. १०९२.ग. जीणिं को कोउओ मित्त १०९३. घ. मन भारवण करेइ १०९४.
 अ. किम रहि ठामि १०९६. अ.ग. दुख ग. दीजइं सुख १०९९. दैवि सरया वेगलां
 ११००. ग. त्रणि दहैं घ. अणाहामणा ११०३. ख.ग. अचरिज ११०४. अ. मारवि.
 ११०५ अ. पीउ पीउ; ख.ग. पीउं पीउं अ.ख.ग. मारि मयण-सरेण ११०६. अ.ख.ग.
 पंखडो ख. लियाविस अ.ख.घ. वल्लह ख.घ. पंथ पमाणि ११०७. अ. ऊबलि; ग. उबलइं
 ११०८. प्रत 'अ'मां आ गाथा नथी. ११०९. क. रुडा १११०. अ.ग.घ. भज्जंति ११११.
 ख. अंगन्चियभिक्खमेइ १११२. अ. २१ अथ पनिहां; अथ पनिहां; ग. अथ पनिहा; घ. अथ
 पनिहां. ग. पीउ परदेसिं घ. सुक्खु ग. वेलावीया ग. तेड्यां आव्यां, दुक्खु किंहुहां १११३. क.
 आवटडु अ.ख.ग.घ. सो किउं सुख लहइं १११४. ग. राण किं १११५. अ.ख.ग. सुख परि
 ख. पाठान्तर) घ. मु धरि १११६. ग. तिणि थानकि ऊचाट किं घ. उलाट, कि बडों अ.
 थानडि उच्चाट कि; ख. तिणि थान किउचाट १११७. अ. मि नांणिउ ग. पाउकुं तेवडो;
 १११८. ख.ग. झाल किं गहगहयो ग. कूपल्यो ग. किंजालय ग. दत्र बल्यो १११९. ख.
 ग. मनमोहन मास ग. गह्विबयो. ग. विरही कूं पीउं परदेश किं जोतां मन खलमल्यो.
 मास वस वसंत कि ग.घ. सो दिन किम गमइं ११२१. ग. घडीय विसरइं ग. कहीइ पर
 पीर किं ११२४. ग. गले वाहीयां ख. बाहीयां ग. कदही मिलइंगा पीउं पूछूं ११२५.
 घ. जाल कि ख.ग.घ. सुहु नीसासे यलंति ११२६. अ.ख.ग.घ. जलहर ग. भौनी ११२७.
 घ. चोखली ११२८. ग. घडहडइ ११२९. ग. कबीयअ न बीसरइं ११३२. ग. शालि
 सुंमंज रे ११३४. प्रत 'ख' अने 'घ'मां आ कडी नथी. ग. दाक्षि ११३५. ग. धूम किं
 ऊठि नीरमां ११३७. ख.ग. दिन गमाइया ११३८. ग. गवाइं उतापइं ११३९. ख. माण(स)
 सवि अ.छ.ग. इति पनिहां; ग. इनिहां; घ.छ.अ.ख.ग. दूहा ११४०. ग. बोल्या ११४१.
 ख. सीआला किहां खाइसतुं (पाठान्तर) ११४४. ग. परदेसइं ११४४. घ. पांख ज सरजी. ग. तो
 जाण विहि घ. छ. ११४७. अ.ख. ग. आवइं सुहणि; ग. सुहणि ११४८. प्रत 'घ'मां आ

કડી પાંચ કડી મૂકીને છે. અ. સમવાઈ; અ.સ્વ.ઘ.ગ. કહો... ૧૧૪૯. અ.સ્વ.ઘ.ક.. ગ. કહો.. ૧૧૫૦. ક. નાહાસીયાવડ અ.ધ. નાસી યાવડ અ.સ્વ.ધ.ક. કહો અ.સ્વ. રૂતિ અણસીયાં; ગ. રૂતિ અણસીયા ઘ. છઃ ૧૧૫૨. ગ. સાલડં સ્વ.ગ. નવિ ભાવડં ૧૧૫૪. ગ. અલંકીત-ધારા ૧૧૫૫. ગ. ઝૂરી ઝૂરી ૧૧૫૬ ચાલ્યો મુઝે ૧૧૫૭. સ્વ.ગ. રતિ ઘરિ જાઈ ૧૧૫૮. અ.સ્વ. કોયમલ માલડં અ. સ્વલી ૧૧૬૨. ઘ. દુલ્હાં ૧૧૬૪. સ્વ.ગ. જાણન હીરા. ૧૧૬૬. ગ. નેહલો ગ. દુહુ અધ ૧૧૬૭. ઘ. જે વેસિહ જે ૧૧૬૮. ગ. રસ-શ્રંગાર ગ. ગ. જાંણડં અણ-સીલ્લ્યુ. ૧૧૬૯. ગ. સીલ્લિ તે અણ-સીલ્લ્યુ. ૧૧૭૩. ગ. પ્રીતડો પંથિ ૧૧૭૪. ગ. પંથિ પંથ ૧૧૭૫. અ. ગોરી તું સજ્જલેળ. ૧૧૭૬. ગ. પંથી પંથિ ૧૧૭૮. અ.સ્વ. પંજરિ-વધ્ધુ; ગ. વદો જીવડો ગ. કહો ગ. કડી જાઈ અ. કિમહડ અ. રાગ દેસાલ્હા ઉ પેઠ ઘર માહરુ કાહાન એ દેશી. સ્વ. ઢાલ ૨૨; રાગ દેસાલ્હા. આ પેલુ ઘર માહરુ કાહાન એ દેશી. શત્રુજય જો હારસ્યે રે તેહનડ દુરગતી નહી રે લગાર. ગ. ઢાલ ૨૨, રાગ દેસાલ્હા, ઓ પેલો વર માહરા કાંહાન તથા શત્રુજય જહારસ્યે રે તેહનડ દૂરગતિ નહી રે લગાર એ દેશી. ઘ. રાગ દેસાલ્હા, ઉ પેઠ ઘર માહરુ કાહાન; એ દેશી. ૧૧૭૯. અ. વિરહ લાયાજી; ગ. વિરહ્ય રોલાયાજી; ઘ. વિરહ્ય લાવાજી. ૧૧૮૩ અ.ઘ. સરસી ૧૧૮૪. અ.સ્વ.ગ. શશિર ચંદન ડયાય ૧૧૮૫. સ્વ.ગ. તનુ કાયા ક. પંથની દોહિલડ ઠાયા ઘ. પંથ (અ)નીઠા ઠાયા. ૧૧૮૬. પ્રત 'ગ'માં ચરણ ૨, ૩, અને ૪ નથી. અ.સ્વ.ઘ. માયાજી ૧૧૮૭. પ્રત 'ગ'માં ચરણ ૧ અને ૨ નથી અ.લક્ષતાં. સ્વ.ગ. લક્ષતાં ૧૧૯૦. અ. આવી; સ્વ.ગ. આવી; ઘ. અવડ ગ. પંથિ પંથિ હતાં અ. મૂલ્લાયા; સ્વ.ગ. મૂલ્લાયા ૧૧૯૨. સ્વ.ગ.ઘ. દૂહા ગ. અહિતસેનર્નિ ૧૧૯૪. હાંણડં દુલ્હા ગ. હીસ્યુ ૧૧૯૯. ગ. કુજાગરો અ.સ્વ.ઘ. એતા નિ; ગ. એતાનિ ક. મના લ્લી; સ્વ.ઘ. મન માલ્લી; ગ. મન સાલ્લી ગ. કરો તે કરજો ૧૨૦૦. પ્રત 'અ' અને 'ગ'માં અહીં વધારાની કડી નીચે પ્રમાણે છે.

પ્રત : અ. હૈડં હૈજિ આવડિ, વ્યસન વસાહી આપ,

કરતાં કીધુ નેહડ, નિરવહિતાં સંતાપ. ૧૧૭૧

પ્રત : ગ. હૈડં હૈજડં આવડાઈ, વ્યસન વસાઈ આપ,

કરતાં કિધા નેહડો, નિરવહતા સંતાપ. ૧૨૧૦

ગ. કર્યો પ્રવેશ ગ. હવે ગ. પ્રગટીઓ ૧૨૦૧. ગ. ઝરડં સ્વ.ગ. મુલ્લુ ગ. માંહડં ૧૨૧૦. ઘ. કાઢા ઘ. વાળ કરી ગ. જો કાઢડં ગ. જાણું કિમહડં વીસરડં ૧૨૧૨. સ્વ. સ્વ. તુહિ ડીલ્લી. ગ. તોહિ ડીલ્લી ૧૨૧૪. ગ. હંસ ગતડં ગ. ગુણનું કામ ૧૨૧૫. ગ. મુલ્લુ સું હાસ્યું છાંડિ ૧૨૧૬. સ્વ. તૂત; ગ. તૂતુ ઘ. તંતુ ૧૨૧૭. મુલ્લુ આપિ ૧૨૧૯. ગ. માલતી મ રોય ઘ. સમરિ રોડ સ્વ.ગ. દુલ્હિ; ઘ. દુલ્હિ સહિણે ૧૨૨૫. સ્વ. જાણૂં-જાણૂં; ગ. જાણુ સ્વ.ગ. જાણૂં ૧૨૨૬. ગ. પાછાઓ ન વિલીઓ ૧૨૨૭. ગ. અંટારડો ૧૨૨૯. ગ. ડયો ગ. લાગડં જાલ ૧૨૩૦. અ.સ્વ. ચંડુ કુમમિડ ૧૨૩૧ સ્વ. હીડિ દેસિ ગ. કિહિ જાંણિઓ ૧૨૩૩. કત-સંદેશો પઠવડં ૧૨૩૪. ગ. મનસ્યુ ધરજ્યો ૧૨૩૬. ગ. તાં મવિ માગડં; સ્વ.ગ. મવિ ૧૨૩૮. ગ. કહેજે સંદેસડો અ. રાગ ધવલ ધન્યાસી, મોરડે આંગણડ

પ્રીઝં રમીઝ, એ દેશી. સ્વ. ઢાલ ૨૩, રાગ ધવલ ધન્યાસી, મોરહં આગળે પ્રીઝ રમીઝ, એ દેશી. ગ. રાગ ૨૩ ધવલ ધન્યાસી, મોરહ આંગળે પ્રીઝ રમીઝો, એ દેશી. ઘ. રાગ ધવલ ધન્યાસી મોરહ આંગળે પ્રાઝ રમીઝ, એ દેશી ૧૨૩૯. ગ. સમરંતી હસહં સસનેહા રે; સ્વ. વલહ જે સ્વ.ગ. મ રહે જે રે અ. ચાદ; સ્વ. ચાંદ; ગ. ચાં; ઘ. ચાંદલિયા ૧૨૪૦. ગ. સંભરહ ગ. મોરહં મનહે ૧૨૪૧. ગ. એ તો કોયલિ ૧૨૪૩. ગ. પાર્સિ ગ. માહારા ૧૨૪૬. ગ. લેર્લિ ન કહિજહં ૧૨૪૭. ગ. એતો કિમ નીગમસહં ૧૨૪૮. સ્વ. વિચ્છોહ ગ. એતૂ તૂ મૂતારસિ મોહ; ગ. એતો તૂં મૂં તારસિ મોહ; ઘ. એ તુ તૂંહ મ ઉતારસિ મોહા રે ૧૨૪૯. ગ. તાહરિ વિરહહં દિન જાહં ગ. ઘડલીયુગ જિમ થાહં ગ. મહં ન સમાહં રે અ. રાગ સીધૂઝ ગુડી, શ્રી સીમંધરિ સામિ, એ દેશી. સ્વ. ઢાલ ૨૪, રાગ સીધૂઝ ગોડી, શ્રી સીમંધર સામિ, એ દેશી. ગ. ઢાલ ૨૪, રાગ સીધુઓ ગોડી, શ્રી સીમંધરે સામિ. એ દેશી. ઘ. રાગ સીધૂઝ ગોડી, શ્રી સીમંધર સામિ, એ દેશી ૧૨૫૧. ગ. રણજાનહં ૧૨૫૨. ગ. પંથીઆ એ ગ. રમહં રે ૧૨૫૪. ગ. વિસમ્યો ગ. રહ્યો તેળહં ઠામિ ૧૨૫૫. નદીય ન નીર ૧૨૫૮. ગ. પસર્યો ૧૨૫૯. સ્વ. વીનવિઝ; ગ. વીનવિઓ એ સ્વ. એહવો ન સતી ગ. વિચ દમિએ અ.સ્વ.ગ.ઘ. દહા ૧૨૬૧. અ.સ્વ.ગ. નીઠચર ૧૨૬૨. અ.સ્વ.ગ.ઘ. મેહ સજ્જન ૧૨૬૩. સ્વ.ગ. ગુહ—જલ લેવાકર લેહ વીચરહં અ.સ્વ.ગ. સજ્જન ૧૨૬૭. ગ.સ્વ. દૂરિયતાં ૧૨૬૮. ગ. કાજે ન આવહં ૧૨૬૯. ગ. નીલાં કઝજલ સામલ્લં સ્વ. કધોયન વિહારિઝં દીઠ ૧૨૭૦. ગ. નરહિર્ણિ અ.સ્વ.ગ. દોય ૧૨૭૧. ઘ. ડુ—સુહ ૧૨૭૨. ગ. જેન મંતરિ ૧૨૭૪. ગ. દીસીતા બોહામણા ૧૨૭૬ અ.સ્વ.ગ. વિસ—દમર્ણિ ૧૨૭૭. અ.સ્વ.ગ. અઝજવિ ૧૨૭૯. ક. સુદ અ.ગ. સદંસણિ કન્હહીહં; સ્વ. દસ દંસણિ કન્હહીહં; ઘ. રુદ્ધ સદંમણિ કન્હહીહં અ.સ્વ. નમણિજા; ગ. નપણિજા ૧૨૮૦. પ્રત ‘સ્વ’માં આ કડી નથી. ૧૨૮૧. અ. ગુણ દોસ ૧૨૮૩. ગ. પાપિ ૧૨૮૪. અ. રાગ ગુંઝ મલ્હાર, તું સેતી મેરા મન લીણા, એ દેશી. સ્વ. ઢાલ ૨૫, રાગ ગુંઝ મલ્હાર, તું સેતી મેરા મન લીણા, એ દેશી. ગ. ઢાલ ૨૫, રાગ ગુંઝ મલ્હાર, તું સતી મેરા મન લીણા, એ દેશી. ઘ. રાગ ગૂઝ મલ્હાર, તું સેથી મેરા મન લીણા, એ દેશી. ૧૨૮૫. અ. દૂપદ સ્વ. દૂપદ ગ. દુપદ ઘ. દૂ ૧૧૮૬. ગ. વિહંસ્યું ગ. માંઝેં અ. ત્રિહુનિ; ગ. ત્રિહ્વંનિ ગ. દેખાઝહં ૧૨૮૭. પ્રત ‘સ્વ’માં આ કડી નથી. ૧૨૮૮. ગ. બોલહં જૂતું કરહં નવેરૂ અ.સ્વ. છયલ્લ ઘ. છયેલ ગ. અનેરૂં ૧૨૯૧. સ્વ. પરિચ્છયલ ૧૨૯૩. અ.સ્વ.ગ. અમુનિત જેહનાં ૧૨૯૪. ગ. બોલાવ્યાં હસિર્ણિ બોલિ ૧૨૯૬. ઘ. આપણપિ ૧૨૯૭. અહીં પ્રત અ.સ્વ.ગ.ઘ.માં વધા-રાની ગાથા નીચે પ્રમાણે છે.

પ્રત : અ. સાહમાનિ જે દુઃખમાં પાઝહં, આપણપિ નવિ દુઃખ દેખાઝહં.

પ્રત : સ્વ. સાહમાનિ ને દુઃખમાં પાઝહં, આપણપિ નવિ દુઃખ દેખાઝહં.

પ્રત : ગ. સાહમાનિ જે દુઃખમાં પાઝહં, આપણાહં નવિ દુઃખ દેખાઝહં.

પ્રત : ઘ. સાહમાનિ જે દુઃખમાં પાઝહં, આપણપિ નવિ દુઃખ દેખાઝહં.

અ. વસિકરિ ડપાઈ; ગ. કરિ સ્વ.ગ. ડપાઈ અ.આપિ તેહનિ ગ. આપિ ૧૨૯૮. સહુર્ણિ વાહહં ૧૩૦૨. ગ. જિઝં જેહ સ્યું મિલ્યા અ.સ્વ.ઘ. તુહિ નતિયુ કુરંગ ૧૩૦૩. અ. જાંળ

अजाण किर्युं करइ ग. लिहावो कपूइं ग्रह्यो १३०४. ग. जे हस्युं लागो चीत्त १३०७. ग. मिलि न मेहलइं अ. ग. नयण-रस ग. अवटानइं ११०८. ग. मिलि न मेहलइं ११०९. ख. मन (व)त्रडी ग. जाणइं ग. बाहिर देखाडि सती अ. राग आसाउरी, राजा राजा नव नधि मेरे, अ. देशी. ख. ढाल २६, राग आसाउरी, राजा राजा नवनधि मेरे अ. देशी. ग. ढाल २६. राग आसाउरी, राजा राजा नवनधि मेरे, अ. देशी. घ. राग आसाउरी, राजा राजा नवनधि मेरे, अ. देशी १३१२. ग. कलियुगमां को... ग. रा० अ. दुपद; ख. दूपद; ग. दूपद १३१७. ग. कुण ग. च्यार ग. कहइं रे सरुप अ. तथाहि; ख. अथ पातालसुंदरी संबंधो कथ्यते, तथाहि; ग. अथ पातालसुंदरी संबंधो कथ्यते, तथाहि; घ. तथाहि १३१८. ग. सुविशाला ग. रसाला १३१९. ख. ग. जयवंतसेन १३२०. घ. गरवइं घ. गई ग. सामाजिक नि बोलि १३२२. अ. ख. ग. अ. एक कोविद १३२३. अ. ख. ग. महिलाचरित ग. महिलाचरित्र न जाणइं १३२७. घ. माग हींसइ १३३०. अ. ख. ग. पांचसि १३३३. आ कडी प्रत 'क'मां नथी. ग्रंथपाठमां प्रत 'ख'मांथी लीधी छे. १३३४ आ कडी प्रत 'क'मां नथी. ग्रंथपाठमां प्रत 'ख'मांथी लीधी छे. ग. सोनी १३३८. ग. नरहि उपाइं अ. ख. ग. घ. दूहा १३३९- ग. सुणी १३४१. अ. ख. घ. अ. क-मन ग. मरोइं तेहनि साधि १३४२. ग. हुइं अ. ख. ग. बहुआ ग. हुइं ख. कांता; ग. पाखइं १३४२. अ. ख. ग. रज्ज १३४५. ग. तो लक्ष मिलसि ग. अंतरि कयो विचार १३४७. ग. जो मंडीजइं १३४९ ख. ग. घ. सत्त-वंती ग. रहइं ख. ग. माणसडों तस हीण १३५०. ग. तरस्यां मरइं १३५३. ग. अ. कइं मांणसज्जस नहीं १३५४. ख. ग. घ. सही ग. घ. रचतां ग. हाथि १३५५. घ. हीया केइं हीद १३५७. गुहि विरंग १३५९. ग. फुलवडुं खणइं १३६०. अ. जि; ख. ज; ग. जं; अ. ख. तुली रुधिर १३६१. ग. कुसमि मिल्यां अ. ख. ग. चम्म मिलंत १३६२. घ. ग. पड्यउं क. उछ ख. इक्षू १३६३. ग. मनि हुइं वग शं(का) घ. ओलां साधि १३६४. अ. ख. ग. यांन १३६६. घ. कसीया १३६७. ग. नोहिं ख. ग. विकार अ. राग गुडी, संभारी संदेसडु अ. देशी ख. ढाल २७, राग गुडी, संभारी संदेसडु, अ. देशी. ग. ढाल २७, राग गोडी. संभारी संदेसडो, अ. देशी घ. राग गूडी संभारी संदेसडु, अ. देशी. १३६९. ग. नहीतरि सर्व अ. ख. ग. इम १३७१. ग. वीसासणि कोअक घाई १३७४. ग. शीलइं १३७५. ग. नाम न जाणइ ग. न दोखइं दे १३७६. ग. बांध्यो ते साधि १३७८. घ. गुहि मयण १३८१. ग. जणि कया ख. आपणू; ग. आपणुं अ. ख. ग. मनडुलिइ विश्व भेद घ. मनडु लिइ विश्राम दे अ. राग गुडी ख. ढाल २८, राग गुडी ग. ढाल २८, राग गोडी घ. राग गुडी १३८२. ग. तेह विण ग. न नहि १३८४. ख. ग. तेहवू १३८७. ग. तुठो राजन मेहलइं दांण १३८९. क. चमर हरि ग. छइं ग. नांमि सु वेश्या घ. चमरीय हारी १३९२. ग. साल न दीसइं काइ असाहुं १३९३. ग. बहिलो जाइंअे स्युं गुडो १३९५. ख. भा(स)इ; ग. भासइं अ. ख. ग. घ. दूहा १३९७. प्रत 'क'मां आ कडी नथी. ग्रंथपाठमां प्रत 'अ'मांथी लीधी छे. १४००. ख. ग. आंखडीआं ख. अलजु; १४०१. ग. हइइइं हर्ष न माइं १४०२. ग. दूरि तेहसुं; घ. दूरि तेहसिउं अ. संतोख स थाइ; ख. संतोख न सथाइ १४०४. अ. ख. ग. प्रलाप ग. मांणस वध विदूषडों १४०५. ग. कइ ग. पड़ो १४०७. ग. जेहस्युं लागो वेघडो ग. तां दव लागो वेडि १४०८. ग. दहइं पूरी क. घणी १४०९. ग. अणुराय १४१०. ख. ग.

વાલહાં ગ. વિરહઈં માઈં સ્વ.ગ. ન વિલ્ડં ઘ. નવિ લજાઈં ૧૪૧૧. ગ. ની(સા)સો ડાગારો
 સ્વ.ગ. અંકુરા ૧૪૧૨. પ્રત 'સ્વ' અને 'ગ' અને 'ઘ'માં આ પછીની વ્રણ કડી કલટક્રમે છે.
 પળ અત્રે પ્રંથપાઠમાં ક્રમે પાઠાન્તર નોંધ્યા છે. ૧૪૧૩. ગ. તત્ત અતત્ત સ્યું ગ. સંદિ સંદિ
 મલાઈ ૧૪૧૪ પ્રત 'સ્વ'માં આ કડી નથી ગ. સ્સઈં કોઈં ગ. સંસારિ ન અપળા ૧૪૧૫.
 અ.સ્વ.ગ. પક્ષિ સ કસાય ૧૪૧૭. સ્વ.ગ. સય-હાંણિ ૧૪૧૮. અ.ગ. લાગસુ, ગ. લાગસો
 ૧૪૧૯. ગ. હસારત ૧૪૨૦ ગ. ડંચા આંચા ૧૪૨૧. ગ. માગઈં આડિ કરી અ.સ્વ.ગ.
 મરેય ૧૪૨૩. ગ.ઘ. રે હૈડા ૧૪૨૫. ગ. વિરહ-દોહિલો સ્વ. ચાંચિયાં; ગ. ચાચ્યાં ગ. થોડિલો
 ૧૪૨૬. ગ. મરકલડિં હસઈં ૧૪૨૯. સ્વ. દૈવિં ગ. દૈવઈં સરજ્યું; ગ. હાય ૧૪૩૦. અ.સ્વ.ગ.
 સુપનંરિ ૧૪૩૬. અ.સ્વ. વિચિ; ગ. વિચિં ૧૪૩૭. અ.ગ. મિલસિડ ઘળૂ ૧૪૩૮.
 ગ. જાગઈં બોલડઈં ૧૪૩૯. અ.સ્વ. મયળ-સ્રદ્કઈં હોય ગ. મયળ સ્રદ્કેં હોય ૧૪૪૦.
 અ.સ્વ. દુનિ-જન ઘ. કાયા કૂચી ગ. તાડુ કીજઈં ૧૪૪૨. ગ. અંગો અંગિ મૂરખાં ૧૪૪૩.
 અ.ગ.ઘ. જેહ સુખ અ. મોર ગિ નાચઈં ગાજતાં સ્વ.ગ. મોર નાંચઈં ૧૪૪૪. અ.સ્વ.ગ. કહાય
 ૧૪૪૬. ગ. પરદેશડઈં ગયાંઈ ૧૪૪૮. ગ. વેશ્યા ૧૪૪૯. ગ. વિરલાં જાંણઈં ૧૪૫૦.
 દષ્ટ અદષ્ટનિં ગ. લહઈં ૧૪૫૧. અ.ગ. દહેય ૧૪૫૨. સ્વ. સ્રદ્કઈં; ગ. સ્રદ્કઈં ૧૪૫૪.
 ગ. કરિ વિમાંળ ૧૪૫૫. ગ. અધિકું સ્યું કરઈં ૧૪૫૬ ગ. કસો ગ. તે થાઓ ૧૪૫૭.
 અ.સ્વ.ગ. દશાનનિ દશ ચાર નીગમ્યાં ૧૪૫૮. ગ. વલિ એ પ્રાંળ ૧૪૫૯. ગ. પ્રાંળિ ઘરઈં
 ૧૪૬૦ ગ. જાં લગઈં તે ન મિલંતિ ૧૪૬૧. અ.સ્વ. કોઠ જલિડ; ઘ. કોઠ ગ. જલડં
 અ.ગ. ડલ્લાવિ; ગ. ડલ્લાવિ ૧૪૬૨. ગ. બલતૂં લઈં ગ. તનું કંપાઈં અ.સ્વ.ગ. અળ-વેચિ
 ગ. જીણિ માઈ ૧૪૬૩. સ્વ.ગ. જિળ જાણિ જમતા સ્વ. સિડં નિ જે વેષડુ ગ. સુ નિ જ
 વેષડો ૧૪૬૪ ગ. બાહિરઈં ૧૪૬૫. અ.ગ. ચંદુ ગ. દહઈં ૧૪૬૬. ગ. રહિં તો માહરા
 અ.સ્વ.ગ. છાઈ ૧૪૬૭. અ.સ્વ.ગ. ઉપારજન ૧૪૬૮. ગ. ડલ્લસડં ગ. અહીંઈં કિસ્યો સંદેશ
 ૧૪૭૧. ગ. વલિ વડેરી સ્યું મંડીઈં ૧૪૭૨. ગ. કમલિ નઈં વેષડઈં સ્વ.ગ. સહીય ઘ.
 વાલાહાં ૧૪૭૩. ગ. પરવસ રહઈં ગ. મૂંકિં વિજ્ઞમયંદ ૧૪૭૪ ગ. કિંહિં ગ. રમડં અ.
 નેહડઈં અ.સ્વ.ગ. મયલ્લપળૂં ૧૪૭૭. ઘ. અધિ ઘડી ૧૪૭૮. અ. પટલડઈં; ગ. પટઓલડઈં
 ૧૪૭૯. પ્રંથપાઠમાં પ્રત 'સ્વ', 'ગ', 'ઘ'માં વધારાની કડી આ પ્રમાણે છે.

પ્રત : સ્વ.—ઠજ્જલ પળીય જિમ સસિકલા, દિનિ દિનિ વાર્ધિ સોય,

તેહવી ઉત્તમ પ્રીતડી, વિવરયાં સ્વલિ હોય

૧૪૬૦

પ્રત : ગ.—ઉત્તમ પળય જિમ સસિકલા, દિન દિન વાર્ધિ સોય,

તેહવી ઉત્તમ પ્રીતડી, વિસ્વરીયાં સ્વલિ હોય. ૧૫૦૮

પ્રત : ઘ.—ઠજ્જલ પળિ મિ જિમ સસિકલા, દિન દિન વાર્ધિ સોઈ,

તેહવી ઉત્તમ પ્રીતડી, વિવરીયા સ્વલિ હોય ૧૪૬૧

૧૪૮૦. સ્વ. એક ગ. એકિં ૧૪૮૨. અ. ઠજ્જડિડ; સ્વ. ઠજ્જડિડં ગ. ઠજ્જડિડું ગ.
 મવ સવિ ૧૪૮૫. ગ. સરિ ધર્યો ૧૪૮૬. કેરો ઠાંમ ગ. જાંણું અમિરાંમ ૧૪૮૭. ગ.
 સ્વહાવી સ્વાસ ૧૪૮૮ અ.સ્વ.ગ. સ્વપ જ(પ) ૧૪૮૯. સ્વ. ઠજ્જા હુઈં ૧૪૯૦. ગ. આગ

માંહિં સંપાવીઈં ગ. તરીઈ અ. મરહ આગમીઈં ૧૪૯૧. ગ. જેહ સ્યું હોઈ ગ. વિશ્વ-વેંલડી ગ. ઓલ્લાઈં ૧૪૯૨. સ્વ.ઘ. હરિ-પાહરી ગ. સ્તા તોહિ ૧૪૯૩- અ.સ્વ. નિમેહિ ૧૪૯૧. સ્વ.ગ. આસા-લુબધ ગ. દવઈં પડી મરંતિ ૧૪૯૫. ગ. પહારડઈં ૧૪૯૮. અ. લહુંજઓ; લહયો ૧૪૯૯ સ્વ.ઘ. મુદ થયુ; ગ. મુદ થયો ૧૫૦૧. અ. કહૂ ગ. સેલેવિ ૧૫૦૨. સ્વ. જીતુ (જીત્યા સ્વ. પાઠાન્તર) કપાડું દોડં ૧૫૦૩. ગ.સ્વ. છોડિ જિમ ૧૫૦૫. સ્વ.ગ. થોર થળિ ૧૫૦૬. ઘ. મયંક અ. નવચંગ ક. નવરંગ ૧૫૦૮. ગ. ચાહુડ્યો; ૧૫૦૯. ગ. હળ્યા ગ. મીંતરિ. ગ. નીસરઈં સ્વ. મેહલિં, ગ. મેહલડં. ૧૫૧૦. ગ. પરજીવીય ગ. સ્વ.ગ. જિમ ગ. અંતકરણાંઈં ૧૫૧૧. આ સ્થાને પ્રત 'અ', 'સ્વ', 'ગ' અને 'ઘ'માં વધારાની કડી નીચે પ્રમાણે છે. પ્રત 'અ' જીહસિણે હા તીહ, સિયર દીહર કસિણાંઈ, મુડ મુહુ, કોટ વલંતડઈં, તણું અંગી નયણાંઈ. પ્રત 'સ્વ' જીહસિણે હા તીહ પડઈં, સિય દીહરીહ કસિણાંઈ, મુહુ મુહુ કોટ વલંતડઈ, તણું અંગી નવણાંઈ. પ્રત 'ગ' જીહસિણે હા તીહપડઈં, સિય દીહર કસિણાંઈ, મુહુ મુહુ કોટ વલંતડઈં, જાણું અંગી નયણાંઈ. પ્રત 'ઘ' જેહસિણે હાનીહ પડઈ, સિય દીહર કસિણાંઈ, મુહુ મુહુ કોટે વલંતડઈ, તણું અંગી નયણાંઈ. અ.સ્વ.ગ. કડ્ઝ. ગ. શર સંધિવિય. સ્વ. તિક્ક; ગ. નિક્ક. ૧૫૧૨. ક. બાલા પળિ જે કરી; અ.ઘ. બાલા લાયળિ કરી; ગ. બાલા-નઈં લોયળિ કરી. ગ. સંચરઈં સુજાંળ. ૧૫૧૩. ગ. સજ્જેઈં [તિજ્જેઈં;] ૧૫૧૪. સ્વ. વિસ જલધરકી. ૧૫૧૫. અ. વિજ્જ; ગ. વિજ્જ. અ. વિજ્ઝમ. ગ. મરીયાં. ગ. તીહં વિણાસઈં. ૧૫૧૬. ગ. જીવીય. ૧૫૧૭. તિહૂળ; ગ. તિહૂળ. ગ. તો જગિ જીવિત. અ.ગ. કોય. ૧૫૨૨. ગ. હરીળલો. ૧૫૨૩. અ.સ્વ. ઇસર. સ્વ.ગ. સમવડિં. ગ. કીધ. ૧૫૨૪. ગ. ગ. સોહાંમળો. ગ. ક્ઝજલ કંઝુ. ગ. ત્રણે. અ.સ્વ.ગ. પંચ. ૧૫૨૬. ગ. હડિં સ્વ.ગ.ઘ. નહ સસિ અધર સાલ. ૧૫૨૭. સ્વ.ગ. થળહર. અ.સ્વ. મયણાં રાઠ. અ.સ્વ.ગ. નિહાંળ. ૧૫૨૮. સ્વ.ગ. મઝમલ. ગ. સો જીઈં. ૧૫૨૯. અ. થળ-મધડી. ગ. ત્રિહૂં હથીયારે. ૧૫૩૦ અ. નાહઈ-દહિઈ; સ્વ.ગ. નાહઈં દહિઈં. અ. જલધાર. ૧૫૩૧. ઘ. મતંગ અ.સ્વ.ગ.ઘ. નહ અકુંશ. ૧૫૩૨. ગ. પરિરંમળ. ૧૫૩૩. ગ. હીઈં. અ.સ્વ.ગ. રકજીયા. ૧૫૩૪. સ્વ.ગ.વડિંથાં. ૧૫૩૭. અ.સ્વ.ગ. વાવિઅ થકુ. ૧૫૩૮. સ્વ. અળમાતૂ; ગ. અળમાળ, ઘ. મસિ. ૧૫૩૯. સ્વ.ગ. કોટં મહિ; ૧૫૪૦. ગ. રહ્યો. અ.સ્વ.ગ. ચંપંત. અ. ઉછહ; સ્વ. ઉચ્છહ; ગ. ઉચ્છહ. સ્વ.ગ. નિહૂયળ નયણાંળંદ. ૧૫૪૧. પ્રત 'ગ'માં આ પછી એક કડી વધારાની આ પ્રમાણે છે. પ્રત 'ગ' અળીઆલા ઉઠતા થંમ, નેજા થરહરતા, ચાકલીયા ચડગઠા, નીગડ ગજ-દતિ નીકલતાં, મેં મત્તા મારકા સિર તીસા તીનાલા, સિંગાલા સોગઠા કઠિળ કાકા કુંમાલા. રૂપાલો રલીઆંમળા, સૂદરિ સુત્ય ઉમટયા. કસી ઓપમ કત્તી દાસહિં, જે પવિતશુંગ પ્રગટયા. ૧૫૪૨, સ્વ.ગ. વિહુગાય. ૧૫૪૩. ગ. તીરઈં. સ્વ.ગ. વમીડં. સ્વ.ગ. સદ્રહર. ગ. નિવસઈં ગુળમંઢાર. ૧૫૪૫. અ.સ્વ. લાયળિ. ૧૫૪૮. અ.સ્વ. પટલ્લી; ૧૫૫૩. ક. જંકાડિ ગ. ક્લંકાર. ૧૫૫૪. ગ. સરિ ચંદન-વાસ. ૧૫૫૫. અત્રે પ્રત 'અ', 'સ્વ', 'ગ' અને 'ઘ'માં વધારાની પંક્તિ આ પ્રમાણે છે. પ્રત 'અ' જે નર જોયા ધન તે, મદ ધૂમિઅ નયણેળ, ૧૫૩૯ ગોરી જસ જોતી હસઈ, સવિ સનયળ શરેળ પ્રત 'સ્વ' જે નર જાગી ધન્ય તે, મદ ધૂમિઅ નયણેળ. ૧૫૩૮. ગોરી જસ જોતી હસઈ, સવિ સનય શરેળ. પ્રત 'ગ' જે નર જોયા ધન્ય તે, નદ ધૂમિઅ નયણેળ. ૧૫૮૭ ગોરી જસ જોતી હસઈ, સવિ સનયેળ શરેળ. પ્રત ઘ. જે જોયા ધન તે, નદ ધૂમિઅ નયેળ, ૧૫૩૧ ગોરી જસ જોતી હસઈ, સવિ સનયળ ૧૫૫૬. ગ. (સ)તોલ.

૧૫૫૮. ક. સધિ. ૧૫૫૯. અ કંચું-કસળ; ૧૫૬૦ અ. સાસ સરીરિ. ૧૫૬૨. ગ. કટી, ૧૫૬૪. અ. ગ. ગોટ. ઘ. ગમયેતી. ૧૫૬૩. ય. ગહિવરિ. ૧૫૭૪. અ. પીંદ; ગ. અળદીઠઈ. ૧૫૭૫. અળદીઠાનો ઓરતા. ૧૫૭૬. ગ. એહનિ મનિ સ્યો. ૧૫૭૮. ઘ. મોહણિ-વેલિ. ૧૫૭૯. ય. ગ. અદ્ભૂત. ઘ. પુરુષ ભરત. ૧૪૮૦. ક. હરુ; ૧૫૮૨. ગ. મયળ જળાવડં. ૧૫૮૩. ય. ગ. વયળ. ૧૫૮૪. ગ. વાંકો. ૧૫૮૬. ડફરાટો. ૧૫૮૭. ગ. સુરિજ. ગ. નોરાગ. ૧૫૮૮. અ. ય. ગ. સસનેહાનાં. ૧૫૮૯. આ કડો પ્રત 'ઘ'માં નથી. ૧૫૯૦ આ કડો પ્રત 'અ' અને 'ગ'માં નથી ૧૫૯૧. ગ. હસઈ ૧૫૯૨. ગ. હરચ્યો ચિત્ત. ૧૫૯૩. ય. નિરવાંણી; ગ. નિરવાંણિ. ગ. અળજાણું. અ. સહાંણિ; ૧૫૯૫. ય. વેધિ; ગ. વેધે; ઘ. વેધિ. અ. ય. ગ. દૈવિ. ૧૫૯૭. ગ. કહીઈં તેહનઈં ૧૫૯૮. ય. મલ્લિ. ગ. જ્વલ્લ. ૧૫૯૯. ય. ગ. સાસહુ. ગ. ઓચ્છ નઈં. ૧૬૦૦. ઘ. આખિડ. ૧૬૦૧. અ. છયલ. ગ. સાહમો દેહઈં. અ. ય. ગેહલુ; ૧૬૦૩. ગ. મમરલો. ૪૬ જગદીસ ૧૬૦૫. ક. કાજિ. ૧૬૦૬ અ. ય. ક. નિદાંનિ ગ. કુહનઈ કોઈ પ્રમાણ. ૧૬૧૧. ગ. તોરઈ નામે. અ. ગજંતિ; ૧૬૧૨. ગ. દર્શિ ૧૬૧૩. ગ. કર. ૧૬૧૪. ગ. સુજાતિ. ગ. ગમઈં. ગ. તાહરું. ૧૬૧૫. ક. ધ્યાનિ. ૧૬૧૬. ગ. નેહડો. ૧૬૧૭. અ. ગ. નંયળે. ક. મુજ્જિ. ૧૬૧૮. ક. હંથિયાંરિ. ૧૬૧૯ અ. ઝરિલગઈ સો જીઈ; ગ. ઝરિ લગઈં. ૧૬૨૦. અ. ગ. એકે જ તું. અ. ગ. રૂહાહિ. ૧૬૨૨. ક. છડઈ. ૧૬૨૩. ગ. દહઈં. ૧૬૨૪. ગ. વીય સરિં સંજુતે ગ. તેં જાંણઈં મુજ્જ ચિત્ત. ૧૬૨૬. ગ. માંણસ. ૧૬૨૭. ક. મુજ્જ વિરહેળ. ૧૬૨૮. ગ. ઝરિં લગાં. ગ. હરઈં. ૧૬૨૯. અ. ય. નુહરા; ૧૬૩૦. ગ. વિરહિં તાહરઈં. ગ. માચ્છિલી. ૧૬૩૨. અ. જવાસો સોંવતાં. ક. જંચર. ૧૬૩૩. ગ. તનુ અવટાઈ નિત્ત ૧૬૩૪. અ. ય. જાંણિ; ૧૬૩૫. ગ. આલહુલું. અ. ય. ગ. લક્ષ-વાર. ૧૬૩૬ ગ. વલિ વચ્છનાગ અફિગ. અ. ય. જું તુહિ; ગ. વલિ હૂં મરું. ૧૬૩૭. ક. જપંવસિ. ૧૬૩૮. ગ. તાહરઈ વેષઙ્ગ. ગ. નિર-દીસ. ૧૬૩૯. અ. એંહનો વૈય જ તુહ જિછઈં. ય. એંહનો વૈય જ તુહ જિ છઈં; ગ. [એનો વૈય-ગ. પાઠાન્તર] ૧૬૪૦. પ્રત 'અ'માં આ કડી નથી. ગ. તક્ષ વિરહાલી-આંચલાં ૧૬૪૧ ય. ડપઙ્ગે, ગ. ડપઙ્ગે. ગ. કઢ્યાં. ય. ગ. પાચઈં. ગ. રહિવાઈં. ૧૬૪૨. ય. પડસિઈં કલિકે; ગ. પડસિ કાલિકે. ૧૬૪૩. ગ. વાહઈં હત્થડો; ૧૬૪૪. ઘ. વા હત્થડુ. ૧૬૪૫. ગ. લાંહો તોહિ ન લઈં. ૧૬૪૬. ગ. જંવારડો. ય. ગ. ડપગારિ હોય ૧૬૪૭. અ. ય. ગ. સુએ રંમ. ૧૬૪૮. અ. પાંમઈ; ગ. પામેય. ઘ. સકતિ લાહુ લેય. ૧૬૪૯. આ કડી પ્રત 'ક'માં નથી. ગ્રંથપાઠમાં પ્રત 'અ'માંથી રજૂ કરી છે. ય. ગ. દાંત દીઈં. ગ. સોય. ય. ગ. ઘ. તળી. ય. ગ. કોય. ૧૬૫૦. અ. ય. ગ. સંભારસિ. ૧૬૫૧. ય. અલચિ; ગ. અલચઈં દિઈં મુજ્જ. ૧૬૫૨. અ. સંચીયઈં; ગ. સંચીજઈ; અ. ય. ગ. વાણિ; અ. ય. ગ. વાવરિ; ૧૬૫૩. ગ. પાય. ગ. મામ્યો આપિ ન તન્ન. ૧૬૫૪. અ. ય. ચવિયાં ગ. ચઘ્યાં. ય. જુ તે કહુ; ગ. જો તે કહુ. ગ. તો તે તે આવઈં. ૧૬૫૫. અ. ય. ફલસિ કેળિ ડપાણિ; ૧૬૫૬. ગ. લાણો. ગ. કરસ્યુ. ૧૬૫૭. ગ. હૂં માગુ તુલ્લ કન્હિ. ૧૬૬૦. ક. કાજ. ૧૬૬૩. નોંધ. —પ્રત 'ક'ની કડી ૧૬૬૩ થી ૧૬૬૭માં પંક્તિઓ અવ્યવસ્થિત છે. તે ગ્રંથપાઠમાં પ્રત 'અ'ની સહાયથી વ્યવસ્થિત કરી છે. ક. લાઈ-મેય. ૧૬૬૪ નોંધ. —પ્રત 'ક'માં પંક્તિ ૩ અને ૪ આ પ્રમાણે નથી તે પ્રત 'અ'માંથી રજૂ કરી છે. ય. રચ્ચતિ ૧૬૬૫. નોંધ. —પ્રત 'ક'માં પંક્તિ ૧ અને ૨ નથી તે પ્રત 'અ'માંથી અવ રજૂ કરી છે. ય. ગ.

અગવૂરહં; ૧૬૭૦. ગ. રૂપિં. ગ. જેહવો ચંબા-છોડિ. ૧૬૭૨. ગ. પંડે ટેલી કાચ કુળ. ૧૬૭૪. ક. સોકડિ ૧૬૭૫. ગ. આલ્લડોઆ આલંબડો ૧૬૭૭. અ. ઘ. ફલિયા ૧૬૬૮. સ્વ.ગ. જાંડે તુલ્લ વિળ અ. સ્વ. મિલવિડ. ૧૬૮૦. અ. માટિ તુહનિ ૧૬૮૧. ગ. માગ્યડં વીજડં ૧૬૮૨. ગ. અંદોહ ૧૬૮૩. અ. સ્વ.ગ. ઘ. ચૂટી ૧૬૮૪. અ. સ્વ. ગ. સલોચ ૧૬૮૫. ગ. ન મરાય ગ. માંનડં આપળૂં ૧૬૮૬. ગ. સહિજડં નન્મળાં ૧૬૮૭. ગ. તાડો એવડો ગ. રયું જ કરસિ ૧૬૮૯. ગ. તું સુલ્લનેં ૧૬૯૦. ગ. જીમિ કિમ દિન વીસરહં ૧૬૯૧. અ. સ્વ.ગ. જે તુલ્લ ગ. નામડં ૧૬૯૨. અ. ગ. હું કીર ૧૬૯૩. ક. સંસારિ ૧૬૯૪. ગ. પાલ્લયો ૧૬૯૫. અ. તરસાલ્લયાં ૧૬૯૬. ગ. તોરડં પળે પડું ગ. આરતિ હુડં ૧૬૯૮. ગ. મોલ્લો ૧૬૯૯. ગ. વલ્લું કાં ન દેં ૧૭૦૨. અ. માદ્રવડિ, ગ. માદ્રવડેં ૧૭૦૩. ગ. વલી-હારડી ૧૭૦૪. ક. સાથ ૧૭૦૬. અ. સ્વ.ગ. મૂહિ ૧૭૦૭. ગ. જાંણિ જિહાં ૧૭૦૮. સ્વ. તન મન ધન ૧૭૧૩. ગ. ઈધિ સ્યું ૧૭૧૪. અ. ગ. આંવાં લાગાં ઇચ્છ ૧૭૧૬. ગ. મન મલિં ૧૭૧૭. ગ. નયણે કીધો ક. મેય ગ. માંજી લજ્યા ૧૭૨૦. ગ. મરવો એક જ વરાં ૧૭૨૧. ક. કદ્દન લંબી ગ. નહિ કિસ્થો ૧૭૨૩. અ. સ્વ.ગ. ચ્યાર ૧૭૨૪. અ. સ્વ. રચીડ ૧૭૨૫. અ. ગ. હંસા કિં; અ. માંનસરિ ૧૭૨૭. ઘ. નિર્ગુણ સિડં ૧૭૨૯. સ્વ. કાં બલડો ૧૭૩૧. સગુણાં સંગતિ કીજડં ૧૭૩૨. ગ. કીધો નવો સનેહ; ઘ. નવડ સનેહ ૧૭૩૩. ગ. ચડિ પ્રમાણિ ક. સુજાણ; અ. ગ. સુજાંણિ ૧૭૩૪. ગ. પાલવડેં ૧૭૩૫. ગ. તોરડં કારણેં ગ. કરેં રચે ૧૭૩૬. ગ. તો મડ મંડવો નેહ સ્વ. મ થાએસિ; ગ. મ થાએસ ૧૭૩૭. ગ. ન હોડેં ઘ. નુહિ હંસુ ક. નિવગુણ ૧૭૩૮. ગ. જેડિ અ. સ્વ. ક્ષાણ; ગ. ક્ષાણ; ગ. ક્ષાણ ૧૭૩૯. ગ. પાલડેં ઘળો સનેહ ૧૭૪૧. ગ. તે તો લીજડં ક. જનમ તળડેં વ્યવહાર; ગ. જનમ તળો વ્યવહાર ૧૭૪૨. અહીં પ્રત 'અ', 'સ્વ' અને 'ઘ'માં વધારાની કડી નીચે પ્રમાણે છે. પ્રત 'અ'—જુ ઘટ માંટી કેરડુ, જોડે લીજડે સુવાર, માણસ સરખા રતનવુ, જનમ તળુ વ્યવહાર. ૧૭૨૫ પ્રત 'સ્વ'—જુ ઘટ માંટી કેરડુ, જોડે લીજડે સુવાર, માંણસ સરખાં રતનવુ, જનમ તળું વ્યવહાર. ૧૭૨૪ પ્રત 'ઘ'—જડ ઘટ માંટી કેરડુ, જોડે લીજડે સુવાર. માંણસ સરખાં રતનસુ, જનમ તળુ વ્યવહાર. ૧૭૧૫. ગ. મન આંરતો ગ. બિપરિં દહસિં ૧૭૪૩. અ. ગ. જિમ વિ ન હસેં લોચ ૧૭૪૪. સ્વ. ચરો તો જાણિસ્યું ગ. પાલેસ્વ ૧૭૪૫. અ. ઘ. નેહ રય તિમ ૧૭૪૬. અ. કમજડ; સ્વ. ગ. કમજડેં ઘ. ઉત્તજસિ ૧૭૫૦. ઘ. એસિ તૂં સુજાણ ૧૭૫૧. ગ. જે હસ્યું વાધો ૧૭૫૨. સ્વ. સાથિ સુ જૂ મન મિલિડં ગ. સાથિ સુલ્લ મન ગ. કહાંડે અ. સ્વ. તુલ્લ સિડં મલિડ જે નેહલ ૧૭૫૩. ઘ. સહસિ અગ્રોત્તર ગ. મિલ્ડે ૧૭૫૫. ગ. અંગીકર્યા ૧૭૫૬. અ. વીહીજડે સડ; ગ. વહીજડેસિ; ઘ. વીહજસેઈ ગ. જો મંડી સડેં ૧૭૫૭. અ. ગ. વાહલાં અ. ગ. થંમિ ૧૭૫૮. પ્રત 'અ'માં આ કડી નથી. સ્વ. ગ. ઘ. લાજહં પ્પમહ ક્યું સ્વ. ગ. ગણયન નાડી સ્વ. ગ. સુચિત્તા [પ્રત સ્વ. ગ. ઘ. માં આ કડી સમજાવા માટે સમજુતિ આપવામાં આવી છે જે નીચે પ્રમાણે છે.

[પ્રત 'સ્વ'માં આ રીતે આકૃતિ આપી સમજુતિ આપી છે]

અમકુ રોમ્ આપુપુઓ મપૂહહચિ સ્વાવિઅજ્યેમૂપુડ શ્રધશપડે ।

હડ્ડેતિ, અપ્યાર્થ. હડ્ડાક્ષારકઃ કથં મિલતિ પરસ્પરં વિરોધ । યત્ત મા ન તત્તે દશ્યવેહં ન તત્ત

सा सौख्या-भावात्र मिलितियतः, विशेषतो शस्त्रु छोः । तरसा गछती तुरंगः यत्र प्रेमतंत्रि वियाति चित्ताऽवशः लज्जया चित् महचसित वचन प्रत्यय स्तर्हि गणय विचारय । अपां स्नेह लक्षणविधोः नाडी लोक भाषया असाध्य ऐह्य-वेधः कस्मात् खंड शो न कृतः, यथा पुनर्नाति भवति पक्षे पंकस्याश्रित्य परस्परं चित्रां उभयोर्भि न नाडीत्वध्वेषः न नाडिवेः, हे गणक अेष प्रेमलक्षणो वेध ऐक्रेखया कस्यात्र रेखितः, यथा लज्जा प्रेम्नो न विरोधो भवति । ऐक नाडी स्थिता यस्य, गुरुष्वीश्वदेवता, तत्रद्वेषंरुजंमृत्यु, क्रमेण फलसादिशेत.....१ प्रभु पण्यांगना भित्रं, देशोग्रामपुरं गृहं, ऐक नाडी वेधभव्या, विरुद्धावेधवर्जिता ॥२॥ हवाडी वेधतो भर्ता, मध्य नाडी व्यधेद्वयं, पृष्ठ नाडी व्यधेकन्या, मिथते, नात्रशस्य ॥३॥ समांसत्रे वेधेशीघ्रां दूर वेध चिरेणतत्, वेधांतरानुमानेन, वर्षदुष्टं प्रजाय ते. ४ ऐकक्ष जायते यत्र विवाहे, वरकन्ययो, मूलवेधो भत्सोहि महादुष्टकलप्रद. ५ इति नाडीवेध कलानि ऐक नक्षत्र जातानां, वरेषां प्रातिरुक्ता दंथलो मरणं ज्ञयं, पुत्रो जातो रिपु भवेत्. ६ ग्रामे वा नगरे वाभि, राजसेवकयो स्तया, ऐक कक्ष भवेत्प्राति, विवाहेदुकखमादिशेत. ७ ऐक नाडी गतौ यत्र, स्वामिदृष्ट्यौतु संस्थितो, वित्तलाभो महा प्राति, तयाज्ञेया विपश्चिता. ८ ४१, इति श्लोकानु उक्त देखाडिउं छ.

प्रतः ग. (आ रीते आकृति आपी समजुति आपी छे.)

अमक रोम आपुपुअ मपुसा हचि स्वांवि अरव्ये मपूउश्रधशपुरे.

लज्जेति ॥ आस्यार्थः ॥ लज्जाकारकः कथं मिलति परस्परं विरोधः । यत्र सा न तत्र दंयत्रहं न तत्र स सौख्यामावात्र मिलनितयः विशेष तो शस्त्रु छोः ॥ तरसा गछती तुरंगः यत्र प्रेम तंत्रि वयाति चित्ताऽवशः लज्जया चित् महचसित वचन प्रत्येयस्तर्हि गणय विचारय । अयां स्नेह लक्षण विधौः ॥ नाडी लोकभाषया असाध्य ऐह्यवेदः ॥ कस्मात् खंडशो न कृतः । यथा पुनर्नाति भवति । पंकस्याश्रित्य परस्परं चित्रां उभयोर्भि न नाडीत्वा षेषः न नाडिवेः । हे गणक अेष प्रेमलक्षणो वेध ऐक रेखयो कस्यात्र रेखितः । यथा लज्जा प्रेम्नो न विरोधो भवति..... १७६०. ग. चित्सी लोकनई १७६१. नवि मेहल से विदाय १७६२. अ.ख.ग. सनेह क. बोलणां १७६३. अ.ख. कइ सइथु कि टालडी ग. कइ तावडि क. कछु १७६४. ग. जेहनो मन जेहस्यु हुइ १७६५. क अज १७६८. ख. होय १७६९. अ.ख. नंदइ लोय ग. नंदइ लोय १७७१. ग. तोहि हूं वहिइ नही. १७७४. अ.ख.ग. बोल छेइ इम क. नहीं कंद १७७६. ख. मणिसय क मेहलिउ (मन-मणि' शब्द नथी.) अ. राग मल्हार; ख. ढाल २९, राग मल्हार; ग. ढाल २९, राग मल्हार, घ. राग मल्हार १७७९. ग. मरणनो संचकि अ.ख.ग. दूपद १७८१. ग. फुलडलां फुलडलां १७८३. अक्षर पांणि १७८४. अ.ख. रायरवाडीइ; १७८६. ग. जो हू वीचलो वीचलो १७८७. ग. करो ऐक साहरं ग. चमकडो थाइकि १७८८. ख. तुहनिं ऐह सी कुमंति १७८९ क. वणकडा १७९०. क. वगलइ घ धरि छोरु असी ऊपरि ग. हाटनी पाडो रीस किं १७९२. ग. सीलतो बीहइ कांइ १७९३. अ.ख.ग. तमनि जीव १७९४. क राय. अ. राज्य क. करयो वरस सु प्रत 'क'मां वरि शब्द नथी. ते अंगे प्रत 'ख'मां मुक्यो छे. १७९५. अ. मरु हवू ग. लखो अशेष क. जनुसनि (!) ग. जो मनि अ.ग. हुसि १७९६. प्रत 'अ'मां आ कडी नथी. अ.घ. मांनीओ ग. जीवज्यो ग. जेहस्युं अ. राग रामगिरी, भाभानी देशी ख. ढाल ३०, राग रामगिरी, भाभानी देशी. मम करो मांया काया० ऐ देशी ग. ढाल ३०, राग रामगिरी, भाभानी देशी, मम करो मांया

काय कारमी, ओ देशी १७९७. अ. ऊखाण्डु; ग. ऊखाण्डो ग. प्रेम लीओ दोहिलो बाहलां
 केरडो १७९८. अ. आणु कां; ग. अणु कां १७९९. अ. म घरिसु ग. म घरस्यो ग. हींसाडं
 १८००. जूहू ताणू ग. जोहू १८०१. अ. तोरि दुखि सुख ग. जहीं लगइं १८०३. क.
 मांडु १८०४. ग. साजो ग. दिन केतलि क. सन १८०६. ग. हूंरो हूंतो १८०८. अ.ख.ग.
 कोठवाली तव कहि अ.ख.ग. हेठिय १८०९. ग. हुइ ऊजलां १८१०. ग. मांत्यां लै १८११.
 ग. यव घरथो पाछो बल्यो १८१२. अ.ख. वीनतडी १८१३. ग. आमदे घ. आपणइ
 साथि रे अ. राग सामेरी ख. ढाल ३१, राग सामेरी ग. ढाल ३१, राग सामेरी; घ. राग
 साईरी १८१४. अ.ख. चुहठिअ अ. सोहि; घ. सोहइ अ.घ. श्रवणे सोदिन झालि १८१५.
 ख. ठविअ घ. सा गोरी १८१६. अ. कम(ल) १८१७ अ.ग. पहिरणि क.अ.ख.घ.
 छालि १८१८. प्रत 'ग'मां आं पंक्ति नथी अ. सा प्रोसणि 'ग'मां आ पंक्ति नथी
 १८१९. प्रत 'ग'मां ओ पंक्ति नथी. अ. प्रमांवि चालि. प्रत 'ग'मां आ पंक्ति नथी.
 अ.ग. प्रीसि ख. विपुहुर केरि कालि, ग. विपुहुर के कालि १८२१. सुरमिधृत ग.
 भव-मूख लमइं विकराली १८२२. ग. हुइं धडनीली १८२३. ग. चमक्यो ते मूवाली अ.
 राग केदार गुडी ख. ढाल ३२, राग केदार गुडी ग. ढाल ३२, राग केदारो गोडी. श्रेणिकराय
 हू रे अनाथी नीग्रंथ ओ देशी (देशी कौसमां लखाय छे.) १८२४. ग. चीतवइं अ. दुपद;
 ख. दूद आंचली; ग. दुपद आंचली १८२५. ग. पाताले धरि १८२६. प्रत 'ग'मां आ
 कडी नथी. अ.घ. अथ रु लक्षण; अथ रु लक्षणि १८२७. अ.ग. नांखइ नांखइ १८२८.
 क. धूर्तनि अ.ख.ग. ते धूर्त मूति अ.ख.ग. छेपल १८२९. अहीं प्रत 'अ' 'ख', 'ग', 'घ'.
 मां वधारांनी कडी आ प्रपाणे छे. प्रत अ—ते धूर्तनइं कुण भोलवइ, जे नयनि मन भाव, मन
 माहिं सहू जाणी रहइ, पणि कृत्रिम रे सुगंध सभावि १८५० प्रत ख—ते धूर्तनइ कुण भोलवइ,
 जे नयनि लहइ मन भावमन माहिं सहू जाणी रहइ, पणि कृतम रे सुगंध सभावि. १८५३
 प्रत ग—ते धूर्तनइं कुण भोलवइ, जे नयनि भाव, मन माहिं सहू जाणी रहइ, पणि कृतम रे
 सुगंध सभावि. प्रत घ—ते धूर्तनि कुण भोलवइ, जे नयनि लहइ मन भाव, मन माहिं सहू जाणी
 रहइ, पणि कृतम सुगंध सभावि. १८०१ १८३०. ख. पूछइ सोइ, अ.ख.ग. सहोय ग. तुम
 नयणा १८३२. ग. कोय बहालां सांभर्या अ. राग मल्हार; ख. ढाल ३३, राग मल्हार; ग. ढाल
 ३३, राग मल्हार; क. राग मल्हार. १८३४. ग. द्रपद; घ. दू १८३५. संशय माटइं १८३९.
 ग. रातो थयो. १८४२. क. संज ग. जेइ १८४५. ग. सधलो संवरो १८४८. ख.ग. पंख
 समारी. अ. प्राहुणा १८४९. ग. हविं जार्युं क. देसी १८५३. अ.ख. पालेसु; ग. पालेसो
 क. मोंत १८५४. ख.ग.घ. दहइं १८५६. ख. मोटु छि १८५८. ख.ग. सुहाय १८५९.
 ग. उपार्जन १८६२ अ.ख.ग. नइतर १८६३. अ.ख.ग.घ. करघडी ग. मेहो १८६४. ग.
 जन्म लगे विहडिं नही १८६५. क. धरि धणी अ.ख. धुरि घ. धर १८६६. ग. उसरिं
 ख.ग. मांडी त्रीति निटोल १७६७. अ.ख.ग.घ. सहुरप्पणू क. मिलन ग. वचनिं नेह तिजइं
 १७७१ ('हंसा' शब्द प्रत 'क'मां नथी. अहीं प्रत 'ख'मांथी मूक्यो छे.) अ.ख. नि दिणंद
 ग. चकवी नइं १८७२ क. कमलांह १८७४. ग. मिलइं अवर स्युं १८७५. ग. उखेव्युं
 ऊखडइं १८७६. अ. सो वरसि जु जोइई; ख. सु वरसइ जु जोइई; ख. तुहि; ग. तोहि;
 ग. तेहवो वान १८७७. घ. दिनियर-वन्नि १८७८. क. भीतरि परम्मुहा १८८२. ख.ग.

जिस हैंयइं १८८३. अण दीठइ अति लेखवइं १८८४. प्रत 'अ'मां आ कडी नथी. अ.घ. दसणीणाय यरस ख. दंसणिणीय यरस; ग. दंसणिणीय यस्म १८८५. क. तिल उस मिति. १८८६. क रत्ता अ. फल रत्ता परित १८९०. ग. अंबरें गाजइं नेहलो ख. तलि नाचइ भूतलि नाचइं १८९६ अ.ग. आदि अ. करी १८९९. ख.ग. दो सिल्यां १९०२. घ. रागवती मनमां वसइ १९०४- अ.ग. गरुअरुि अख.ग.घ उदासीन्य १९०५. अ.ग. गहिवर १९०६. ग. माया उतारो १९०७. ख.ग. समरेउ १९०८. अ. गुणबं(ते)छउ ग. लो ग. ठरसि १९०९. क. सज्जव अ.ख.घ सार्थ. उ; ग. सार्थवाहोवाच १९१० ख. नदीआ वावि. १९११. घ. वनि चंदन ग. ठांभि ठांभि १९१३. घ. वइसेइ १९१४. ग. वनवाडि तरुअर ग. जेहनि क. वलहु ग. कोइलि नि १९१५. ग. मिलसइं भित घणाइं अ.ख.घ. राजा उ. ग. राजाओवाच १९१६. अ.ख.घ. सा. उ. ग. सार्थवाहोवाच १९१८. प्रत 'अ'मां आ कडी नथी. १९१९. अ.ख.ग. मुहरति घ. मुहरति अ. राग केदार गुडी; ख. ढाल ३४, राग केदार गुडी; ग. ढाल ३४, राग केदार गुडी, घ. रांग केदार गुडी १९२०. क. करइ अ. आविउरे घ. आविरे ख.ग.घ. पृठि पठि अ. तीर रे १९२१. अ.ग. सोकलांमणां अ. दूपद; ख. दूपद, आंचली; रा. ग. दुपद, राज० आंचली १९२२. अ. सुगुणदूआरि; ख.ग. सणगुण दूआरि रे १९२५. ग. बहूनांनथी १९२६. ग. सनेहां संगथी अ.ख.घ. रा० उ० ग. रा० ओवाच १९२७. अ.ख.ग. सा० उ०: ग. सार्थवाहोवाच १९२८. अ.घ. मिलसिउ क. सारथपति अति वीर रे अ. विचि-व्यवहार ख.ग. देव-व्यवहार घ. विहि-व्यवहार अ. देशी पाछली; ख. ढाल, देशी पाछली चालती; ग. ढाल, देशी, पाछली चालती; घ. देशी पाछली १९२९. अ. करी जुहारडो १९३१. ग. पूयां जाइं १९३२. ग. गुणे अभिराम १९३३. क. शतुनइं १९३६. अ.ग.घ. किज्जउ १९३८. घ. राग ज वसीथा मुहिं अ.ख. पइसेवा अ.ख.ग.घ. गाइ घ. भेदिया १९४०. क. झीजा १९४१. ग. हुंति ग. भिरंति १९४२. क. कितारि १९४३. ग. आपि ग. तनुं आपइं; घ. अपइ १९४५. अ.ग. जाण्था (अ. त 'ग'मांथी) १९४९. ख. वकारिउ; ग. वकार्यो १९५०. ग. पाड्यो कांति १९५१. अ. राग मारुणी ख. ढाल ३५, राग मारुणी, कासीथी चाल्या महाराय रे, अ. देशी ग. ढाल ३५, राग मारुणी, कासीथी चाल्या महाराय रे, अ. देशी घ. राग मारुणी १९५२. अ. दुपद ख.ग. दूपद, आंचली घ. दू० १९५३. ग. अ. तो प्रीऊ विण किसिओ १९५४. ग. अ. तो करसइं ग. मुझ ग. तुझ ग. पीडइं छइं ख. दहि; ग. दहि मुझ १९५५. अ.ख. वाहनि वरि अ.ख. अन नइ वारि रे; अन्ननि वारि रे १९५७. घ. भंज-हार १९५८. ख. ग. कहुं अ. दैव्य १९६०. ग. विजय सभ ग. तूं तो बोल १९६१. ग. मूहनइं १९६३. ग. हम सूं अ. हूं तुयां ऊपी; हूं तोयां उंगी तोरि १९६४. ख. भवितुं १९६६. ग. विरहनो खार ग. मोरी प्रीउडो १९६७. अ.ख. झंखर थयुं १९६८. म. फल तणो १९७०. नांवइं हैडइं ग. भइ न खमाइं (न खमाइ अ.म. वेवडीवार लखेल छे.) १९७१. मांहिं गाजि घ. नहरि रे १९७२. मोरिं तनिथी ग. गयुं १९७३. अ.ग. देऊगी १९७४. घ. सभरइ ससर १९७५. ग. समरुं ग. वाहला अबला स्युं स्युं १९७६. ग. कां करइं असू १९७७. ग. जाओसि अ. राग भूपाली देशाख ख. ढाल ३६, राग भूपाली. देशाख, [पीउ आपो रे महारो पुवरतन अ. देशी] ग. ढाल ३६, राग भूपाल तथा देशाख, पीउ आया रे माहरो पुवरतन, अ. देशी.

ઘ. રાગ ભૂપાલી દેશાશ્વ ૧૯૭૮. અ. દૂપદ; સ્વ. દૂપદ ગ. કાં ૦ દૂપદ ઘ. દૂં ૧૯૭૯. ગ. ગતિ અતિ કાં કેરી ૧૯૮૦. અ.સ્વ. દોસ કાઠડ; ગ. દોસ કાંઠો ઘ. મોદેરુ સ્વ. તાઢડ; ગ. ગ. તાઢો; ઘ. ટાઢુ ૧૯૮૨. ગ. શ્રુચિ ન પાંમી અ. રાગ ધન્યાસી; સ્વ. ઢાલ ૩૭, રાગ ધન્યાસી ગ. ઢાલ ૩૭, રાગ ધન્યાસી મલેં રે વશાર્યા તુલ્લ સાધુ જી રે. એ દેશી ઘ રાગ ધન્યાસી ૧૯૮૩. અ.સ્વ. ગ. દૂપદ ઘ. દૂ. ૧૯૮૮. ગ. પ્રવહુણ પાટિઓ રે ૧૯૮૯. ગ. શ્રુમ સંયોગિં પાટિઓ ગ. સસતો અ. શ્રુયું અ.સ્વ. ગ. ઘ. દૂહા ૧૯૯૦. સ્વ. વીજલડીનૂ સ્વ. ગ. વિસરાલ તે ૧૯૯૧. સ્વ. પતંગનુ સ્વ. છડ; ગ. છડં અ. મડ માંડી; સ્વ. ગ. મિં માંડી ૧૯૯૨. અ.સ્વ. યશ ખોલિ શર મૂકીડ; ગ. યશ ખોલડં સર મુકીડં ૧૯૯૩. આ કડી પ્રત 'અ'માં નથી. ગ. જઓ તુહમે ૧૯૯૪. ગ. ન હોડં આકડી ૧૯૯૬. અ. સોવન વત્ર ૧૯૯૭. ગ. ઓછ્છા સાર્થિ ૧૯૯૮. સ્વ. ગ. ઘ. સાયન ઘ. ધરતી તર્લિ ૧૯૯૯. ગ. મમરો વડેડેં મોલવણડં ગ. સુરંગી ૨૦૦૦. નોંધ : ગ્રંથપાઠની કડી ૨૦૦૦ થી ૨૦૦૯, પ્રત 'ઘ'માં ઉલટકમે મલે છે. અત્રે ગ્રંથપાઠના કમે પાઠાન્તરો નોંધ્યા છે. ૧ ગ. તળડં મોલાવડં ૨૦૦૨. આ કડી પ્રત 'અ'માં નથી ૨૦૦૩. આ કડી અને આ પછીની કડી પ્રા 'અ' અને 'સ્વ'માં ઉલટકમે છે. ૨૦૦૫. આ કડી પ્રત 'અ'માં નથી. ગ. સજનીઆં ગ. વયું. ૨૦૦૬. પ્રત 'અ'માં આ કડી નથી સ્વ. ગ. કાં કર્યા; ઘ. કાં કરિડ ગ. હૈડડં ૨૦૦૭. પ્રત 'અ'માં આ કડી નથી. ઘ. સાચું કરિડ ૨૦૦૮. અ. તાહરિં ગ. આળ્યો રોસ ૨૦૦૯. પ્રત 'અ'માં આ કડી નથી. સ્વ. ગ. મેહણિતા સ્વ. ગ. જેહ સ્યું રંગપ્યાસસડ; ઘ. રાંપ્યા-સડં ૨૦૧૦. ગ. વરિ શત વરિસ ચિલંચીડં ૨૦૧૩. (પ્રત 'ક'માં 'ચિત્તિ ચાલીડ' છે, અત્રે 'ચિત્તિ ન ચાલીડ' પાઠ પ્રત 'સ્વ'માંથી લીધો છે.) ૨૦૧૪. અ. રાગ ધન્યાસી; સ્વ. રાગ ૩૮, રાગ ધન્યાસી, પહિલું માળસ મોહ કરડ રે, એ દેશી; ગ. રાગ ૩૮, રાગ ધન્યાસી, પહિલું માળસ મોહ કરડ રે, એ દેશી; ઘ. રાગ ધન્યાસી ૨૦૧૫. અ.સ્વ. ગ. ત્રૂટક ૨૦૧૭. ગ. નરકડં જાવા નિં ૨૦૧૯. સ્વ. ગ. ત્રૂટક ઘ. ત્રૂ ગ. પાળી ઉલ્લસડં ગ. હસડં ૨૦૨૧. ગ. કુશ અગ્ર જલ-વિંદુ ૨૦૨૨. ગ. માયનિ ૨૦૨૩. સ્વ. ત્રૂટક ગ. ત્રૂ ગ. સ્વામી અ.સ્વ. ગ. સુહરુ સ્વ. હૈડવા નાંખડ ગ. કરડ પાતિક-વૃંદ

૧. પ્રત 'ઘ'માં ગ્રંથપાઠની કડી ૨૦૦૦ થી ૨૦૦૯ નીચે પ્રમાણે મલે છે.

ગ્રંથપાઠ—કડી ક્રમાંક

પ્રત 'ઘ' કડી ક્રમાંક

૨૦૦૦

૧૯૭૯

૨૦૦૧

૧૯૮૦

૨૦૦૨

૧૯૮૩

૨૦૦૩

૧૯૮૪

૨૦૦૪

૧૯૮૨

૨૦૦૫

૧૯૮૮

૨૦૦૬

૧૯૮૫

૨૦૦૭

૧૯૮૬

૨૦૦૮

૧૯૮૭

૨૦૦૯

૧૯૮૧

ગ. કાંમિની પ્રેમ તળો રસઈ રાતો ૨૦૨૪. ગ. કહિનો ગ. કલ્લહો ગ. ઠાલો અ.સ્વ.ગ.ઘ. કુળ કુળ ગયા રે ૨૦૨૫. અ.સ્વ. ત્રૂટક ગ. ત્રૂ. ગ. વઙ્ગરીના જે ગ. તોહિ ન પ્રાંણી ૨૦૨૬. અ. રાગ મારુણી; સ્વ. ઢાલ ૩૯, રાગ મારુણી; ગ. ઢાલ ૩૯, રાગ મારુણી; ઘ. રાગ મારુણી ૨૦૨૭. નોંધ—૨૦૨૭-૨૦૩૨. અત્રે પ્રત 'અ', 'સ્વ' અને 'ઘ'માં ગ્રંથપાઠને અનુસરતી ચાર પંક્તિયુક્ત કડીઓ છે. પરંતુ પ્રત 'ગ'માં આને સ્થાને બે પંક્તિયુક્ત કડીઓ [કડી ક્રમાંક ૨૦૭૧-૨૦૮૪ પ્રત ગ.] મળે છે. અત્રે સર્વ પ્રતોના પાઠાન્તરો ગ્રંથપાઠની ચાર પંક્તિઓવાળી કડીઓને અનુલક્ષીને નોંધ્યા છે.] ક. સ્થ્યાં નરક-દુઆર ન. ૨૦૨૮. અત્રે પ્રત અ.સ્વ.ગ. અને 'ઘ' વધારાની કડી નીચે પ્રમાણે છે.

પ્રત 'અ'—ટાલઈ વિષય વિકાર, પાંલિ સંયમ ભાર ન મુ૦ ૨

જાણિઝ અધિર સંસાર, સ્થિયા નરક દુઆર ન. ૨૦૦૩ મુ૦

પ્રત 'સ્વ'—ટાલઈ વિષય વિકાર, પાલઈ સંયમભાર ન. મુ. ૨

જાણિઝ અધિર સંસાર, સ્થિયા નરક દુઆર ન. ૨૦૦૨ મુ૦

પ્રત 'ગ'—ટાલઈ વિષય વિકાર, પાલઈ સંયમભાર ન. ૨૦૭૩ મુ૦

જાણ્યો અધિર સંસાર, સ્થિયા નરક દુઆર ન. ૨૦૭૪ મુ૦

પ્રત 'ઘ'—ટાલઈ વિષય વિકાર, પાલઈ સંયમસાર ન. મુ૦ ૨

જાણિઝ અધિર સંસાર, સ્થિયા નરક દુઆર ન. ૨૦૦૩ મુ૦

અ.સ્વ. उसीआलि; २०३२. स्व ग.; वेश्या अ.स्व.ग.घ. इहा २०३३. स्व ग घ. जयवंतसेन २०३५. अ. जीवता स्व. क्रिसू ग. सज्जन नवि झरतां २०३६. ग. कहिसू करिसू ग चित्त चमको ग. गयां २०३८. ग. इगि आंगणइ ग. कालि स्व.ग केहि ग. मिलिखु २०३९. घ. इहा कालि २०४०. ग. सेरीयां २०४१. ग. संभारतो ग. झरतो अ. राग रामगिरी; स्व. ढाल ४०, राग रामगिरी; ग. ढाल ४०. राग रामगिरी; घ. राग रामगिरी. २०४२. अ. विहस्त, स्व. विहइस्त. ग. धूतरडि धूत्यो अ.स्व.ग. इह घ. इ. २०४३. ग. कोय कोय वार छईं अ. ज २०४४. घ. आ पंक्ति नथी. २०४५. ग. बोलईं अ. राजन मि सेवक; स्व. राजन मि सेवक २०४७. क.अ.घ. पाहामी ग. बोलईं २०५१. अ. राग मारुणी धन्यासी; स्व. ढाल ४१, राग मारुणी, धन्यासी; ग. ढाल ४१, राग ४१; राग मारुणी तथा धन्यासी; घ. राग मारुणी धन्यासी. २०५७. अ. जेहनि; ग. जेहनि अ.ग घ. समरतां, ग. सहिजईं २०५९. अत્રે પ્રત 'અ', 'સ્વ', 'ગ' અને 'ઘ'માં વધારાની કડી આ પ્રમાણે મળે છે.

પ્રત : અ. મુનિવર ચરણ નમી કરી, બઙ્ગાડ રાય સુજાંણ રે,

કુલટાચરિત્ર પૂછી કરી, લીધું સરવ પરમાંણ રે. ૨૦૩૩

પ્રત : સ્વ. મુનિવર ચરણ નમી કરી, બઙ્ગાડ રાય સુજાંણ,

કુલટાચરિત્ર પૂછી કરી, લીધું સરવ પરમાંણ રે. ૨૦૩૩

પ્રત : ગ. મુનિવર ચરણ નમી કરી, બિંટો રાય સુજાંણ રે,

કુલટાચરિત્ર પૂછી કરી, લીધું સરવ પ્રમાણ રે. ૨૧૧૨

પ્રત : ઘ. મુનિવર ચરણ નમી કરી, બઙ્ગાડ રાય સુજાંણ રે,

કુલટાચરિત્ર પૂછી કરી, લીધું સરવ પ્રમાણ રે. ૨૦૩૩

ગ. સત્તમ દિનિં સ્વ. ઇતિ પાતાલ સુંદરિ સંબંધ ગ. ઇતિ ધ્રી પાતાલ સુંદરી સંબંધ સમાપ્ત; અ. રાગ સામેરી; સ્વ.ગ. ઢાલ ૪૨, રાગ સામેરી; ઘ. રાગ સામેરી. ૨૦૬૦. નોંધ—કઢી ૨૦૬૦ થી ૨૦૬૫. પ્રત 'અ' અને 'ઘ'માં ગ્રંથપાઠને અનુસરતી આઠ પંક્તિયુક્ત કઢીઓ છે પરંતુ પ્રત 'સ્વ'માં આને ધ્યાને ધ્રવ્યસં વે કઢીઓ ચાર પંક્તિવાળી તથા પ્રત 'ગ'માં વધી કઢીઓ ચાર પંક્તિવાળી (કઢી ક્રમાંક ૨૧૧૫-૨૧૨૫) મળે છે. અત્રે સર્વ પ્રતોના પાઠાન્તરો ગ્રંથપાઠની આઠ પંક્તિઓવાળી કઢીઓને અનુલક્ષીને નોંધ્યા છે.] ઘ. રહી તુહિદ દહી. (પ્રત 'સ્વ' અને 'ગ'માં કઢી પૂર્ણ) ગ. મોલો મોલવ્યો. પ્રત સ્વ અને ગ કઢી પૂર્ણ ૨૦૬૨. ગ. મંત્રી તેહવૂ કીજિદ અ.સ્વ.ગ.ઘ. સચિવ ગ. રાગન દિઓ. અ આદેસડુ. ૨૦૬૪. ગ. મધગને ગ. કારિલી. ૨૦૬૫. અ.ઘ. સ(ર)ખા ગ. થાય અ. રાગ ધન્યાસી. સ્વ. ઢાલ ૪૩, રાગ ધન્યાસી ગ. ઢાલ ૪૩, રાગ ધન્યાસી અ.સ્વ.ગ. દૂપડ. ઘ. દુ. ૨૦૬૯. પરનારિ ૨૦૭૬. ગ. તજિ જ્ઞતિ ૨૦૭૭ ગ. દેવઅ ટારડો ૨૦૮૧. ગ. તો તે તિજસિ પ્રાંણ. ૨૦૮૨. અ શીંઁડ; સ્વ. શીંઁડ; ગ. શીલવત્યોવાચ; ઘ. શીંઁડ. ૨૦૮૩. અ.સ્વ. તનુ રવિ દેડ ૨૦૮૪. અ. શી. ઁ. ગ. શી. વાચ; ઘ. શી. ઁ. અ.સ્વ.ગ. જલનુ ન કડું. અ. રાગ રામગિરિ; સ્વ. ઢાલ ૪૪, રાગ રામગિરિ ગ. ઢાલ ૪૪, રાગ રામગિરિ; ઘ. રાગ રામગીરી. ૨૦૮૭. અ.સ્વ.ગ. આરતિ અરતિ અનીદ્ર ૨૦૮૮. ગ. સુજન સી દાઈ ૨૦૯૧. અહીં ગ્રંથપાઠ કરતા કેટલીક વધારાની પંક્તિ મળે છે.

પ્રત 'અ'માં આ કઢીને સ્થાને નીચે પ્રમાણે કઢી મળે છે :

શીલિ સુર નર સેવા સારડ, મનવંછિત સવિ ફલીડ,
દુગતિનાં દુખ દોહિલાં નાવડ, સુખ સંપતિ સવિ મિલીડ. ૨૦૯૧

પ્રત 'સ્વ'માં આ કઢી પછી વધારાની પંક્તિઓ નીચે પ્રમાણે મળે છે :

શીલિ સુર નર સેવા સારડ, મનવંછિત સવિ ફલીડ,
દુર્ગતિનાં દુખ દોહિલાં નાવડ, સુખ સંપતિ સવિ મિલીડ. ૨૦૯૧

પ્રત 'ગ'માં આ પછી વધારાની પંક્તિઓ આ પ્રમાણે મળે છે :

શીલિ સુર નર સેવા સારિ, મનવંછિત સવિ ફલાઈ
દુર્ગતિનાં દુખ દોહિલાં નોવડ, સુખ સંપતિ સવિ મિલડ, ૨૧૫૩

પ્રત 'ઘ'માં વધારાની પંક્તિઓ આ પ્રમાણે મળે છે :

શીલિ સુર નર સેવા સારડ, મનવંછિત સવિ ફલીડ,
દુર્ગતિનાં દુખ દોહિલાં નાવડ, સુખ સંપતિ સવિ મિલડ. ૨૧૫૪

સ્વ.ગ.ઘ. જ્યવંત પંડિત સ્વ.ઘ. શીલિ જે સુધા ૨૦૯૨. ગ. આવડ શાંન ૨૦૯૩. અ.સ્વ. અણસદહિતુ ૨૦૯૪. ક. દૂતનડ ૨૦૯૫. અ. રાગ મીલી મલ્હાર; સ્વ. ઢાલ ૪૫, રાગ મીલી મલ્હાર; ગ. ઢાલ ૪૫, રાગ ૪૫, રાગ મીલી મલ્હાર; ઘ. રાગ મીલી મલ્હાર. ૨૦૯૬. ગ. ચ્યારિ નિં ૨૦૯૭. અ.સ્વ. ચ્યારિ; ગ. ચ્યારિ ૨૦૯૯. પ્રત 'ગ'માં આ કઢી નથી. ૨૧૦૧. ગ. વિવરિં પડ્યા ૨૧૦૪. ઘ. સરો તિમ અ. બિહૂં કે પૂરાડ. સ્વ. કંઠે ૨૧૦૫. ગ. ગલિ જ્ઞમિતિ ૨૧૦૬. ક. બુજાંમીડ; ૨૧૦૭. ગ. આવ્યો ઘ. મે આવીઁ ઘ. વર તનુ ૨૧૦૮. અ. વ સિ વસિ મહેલા ગ. વાપી સાંમલ થાઈ અ. રાગ મેઘ મલ્હાર; સ્વ.ગ. ઢાલ ૪૬, રાગ મેઘ મલ્હાર; ઘ. રાગ મેઘ મલ્હાર. ૨૧૦૯. અ. માસ અસાડ ગ. વાપર્યા રે વાપર્યા રે; ગ. સવાલિ પ્રત 'ઘ'માં આ પંક્તિ નથી. ૨૧૧૦. અ. કી ગાડ; ગ. કેં ગાડ સોરડે. પ્રત

‘ઘ’માં આ પંક્તિ નથી. ગ. કિં હૈડિં મોરડડિં રે કિં મોરડડિં રે પ્રત ‘ઘ’માં આ પંક્તિ નથી. ગ. અંગળિં ઓરડેં રે કિં ૨૧૧૨. સ્વ.ગ. વિગોયાં સઝજાં અ. સ્સમર વરસિ; ગ. સ્સમરિ વરસડિં; ગ. ગ. સ્સર્કિં ૨૧૧૩. સ્સર્કડિ; ગ. સ્સર્કિં ગ. ચિતા ચિતા પૂડિં રે કિં. ૨૧૧૪. ઘ. કેરડિ કેરડિ ૨૧૧૫. ગ. ઘળીહા ૨૧૧૬ ક. મેહ દાદુર ૨૧૧૮. ગ. વિરહીયળે વિરહીયળે ૨૧૨૦. ગ. કિં લેખિણિ કટકે ૨૧૨૨. ક. અંજૂલ ૨૧૨૫. અ.સ્વ. આકલિડ. સ્વ. અથ અજિતસેન શીલવતી પ્રતિ લેખ લિખડિ છડિ. ૨૧૨૮. ગ. વ મોકલ્યો ગ મુઝ મનિ અતિ દહઈં ૨૧૩૪. ગ. કરજે ૨૧૩૫. ક. વિજે ૨૧૩૮. હીદય-કમલ તે વહિસીડં ગ. ઊલટ અંગિન માત ૨૧૩૯. અ. સ હથિ ૨૧૪૦. અ. ન હુતિ ક. અ.ઘ. હેજડ ૨૧૪૧. અ. કાહી વિડં. ૨૧૪૩. સ્વ. ઉચેલી; ગ. ઉચેલી ૨૧૪૪. અ.—, સ્વ.—, ગ. સઘી ઓવાચ; ઘ. સઘી ઉવાચ ક. મંત સ્વ તિન અ.સ્વ ગ. શીં ડં અ સઘી; સ્વ. સઘી કથં શીલવતી; ગ. સઘિ ઓવાચ કંથ શીલવતી; ઘ. સઘી કથં શીલવતી. ૨૧૪૫. અ.—. સ્વ. દૂતી ડં ગ. દુત્યોવાચ; ઘ. દૂત ડં ૨૧૪૬. ગહીલી ક. સૂઝજડ ૨૧૪૮. આ કડી પ્રત ‘અ’માં નથી. ચંરનેં ૨૧૫૦. સ્વ.ગ. લખલહઈં ૨૧૫૩. સ્વ.ગ. ઉચેલી ૨૧૫૪. શ. અથ શીલવતી અજિતસેન પ્રતિ પ્રત્યુત્તર લેખિ છડિં; ગ. અથ શીલવતી અજિતસેન પ્રતિ પ્રત્યુત્તર લિખડિ ઘ. છ. ૨૧૫૬. અ.સ્વ. શ્રયોત્ર અ. કાર્યેચાત્ર ૨૧૫૮. અ.સ્વ.ગ.ઘ. અચરં. અ.સ્વ. પુહુતુ ૨૧૬૦. ગ મેહ-જલડં ૨૧૬૩. સ્વ.ગ. એકિ કો તે નહી. ૨૧૬૪. અહીં પ્રત અ.સ્વ.ગ.માં નીચે પમાણે એક વધારાની કડી છે.

પ્રત : અ. મિસિ નયરે દીઠી નથી, લેખિણિ ન ગમડિં એક,

મુઝજવિ તુઝ સરિખા નહીં, તુ કિમ મિજડ લેખ. ૨૧૩૪

પ્રત : સ્વ. મિસિ નયણે દીઠી નથી, લેખિણ ન ગમડિં એક,

મુઝજવિ તુઝ સરિખા નહી, તો કિમ મેજડ લેખ. ૨૧૩૪

પ્રત : ગ. મિસિ નયણે દીઠી નથી, લેખિણ ન ગમડિં એક,

મુઝજવિ તુઝ સરિખા નહીં, તો કિમ મેજડ લેખ. ૨૧૬૬

૨૧૬૭. ગ. વહૂં ગ. તો કિમ મેજડ લેખ. ૨૧૬૮. અ. ગજતે; સ્વ ગ. ગાજતિ ૨૧૬૯. ગ. કુનિ ૨૧૭૦. અ.સ્વ. ગુણ-અંબાર ૨૧૭૩. ક. ધ્યાન ૨૧૭૪. અ. કુ જિમે ૨૧૭૫. ગ. વસિં વિદેસય ૨૧૭૭. ગ. મનેં અલજો સ્વ અંક ફલાઈં ૨૧૮૦. ગ. જલ પંકજ ૨૧૮૪. ગ. વિણસડિં ૨૧૮૭. ઘ. પંથી ૨૧૯૦. (અત્રે ‘હરસિ’ શબ્દ પ્રત ‘સ્વ’માંથી મૂક્યો છે, ૨૧૯૨. નિહાલ્યા વિના ૨૧૯૩. ગ. સો થાઈં ૨૧૯૪. અત્રે પ્રત ‘અ’, ‘સ્વ’, ‘ગ’ અને ‘ઘ’માં વધારાની કડી આ પ્રમાણે છે :

પ્રત : અ. જે રણિ નાસિ અત્યં વિણ, કાહાનુ અતિ તાસ,

તે આહાં સૂની રડવડડિં, તસ પ્રીડં છિ તમ પાસિ. ૨૧૬૬.

પ્રત : સ્વ. જે રણિ નાસિ અત્યં વિણ, કાહાનુ અંતિ તાસ,

તે આહાં સૂની રડવડડિં, તસ પ્રીડં છિ તમ પાસિ. ૨૧૬૬

પ્રત : ગ. જે રણિ નાસિ અત્યં વિણ, યાહાનુ અતિ તાસ,

તે આહાં સૂની રડવડડિં, તસ પ્રીડં છિ તમ પાસિ. ૨૨૫૭

પ્રત : ઘ. જે રણિ નાસડિ અત્યં વિણ, કાહાનુ અતિ તાસ,

તે આહાં સૂની રડવડડિં, તસ પ્રીડ છડિ તુઝ પાસિ. ૨૧૬૭

૨૧૯૫. ગ. આદિ 'ઈ'કાર કરિ ૨૧૯૮. ગ. સ સરિત મર્યો. અવગુણ પહંસી નવિ સકઈં
૨૧૯૯. યવ ગ. યવર અંગાર અ.યવ. ઉલ્લુ ૨૨૦૦. અ. કોઈ; ૨૨૦૨. આ કડી પ્રત
'અ'માં નથી. યવ. યવઈ અહઈં તિષ્ઠ પૃથક પદાનિ વિરહઈત્યથ; ય. યવઈ અહ ઇતિ પૃથગૂ પદાનિ
વિરહઈત્યથ; ૨૨૦૩. યવ. દર્શને ઝાહલુ; ૨૨૦૬. અ.યવ.ગ. ગુંથી તુજ ગુણ માલ ૨૨૦૮.
પ્રત 'અ', 'ય', 'ગ'માં આ કડી અને તે પછીની કડી ઉલ્લક્રમે છે. ગ. મુજ જીવ તુજ.
૨૨૦૯ અ.યવ. થાણ ૨૨૧૧. ગ. હંસત નૂં ક. ચિત્તિ ૨૨૧૩. પ્રત 'અ'માં આ ગાથા
નથી. અ.ગ. થાઈ મળોહર તુરિઆ યવ.ગ. દૂરિ ન સજ્જન ૨૨૧૭. ગ. મોરનઈં મોરડા યવ ગ.
સુરભલાં ય. વિસહર નિં મોરડાં ૨૨૧૮. ગ. પાવસે કાલિ. ૨૨૨૦. ગ. તેહ જ ઘડી. ૨૨૨૧.
યવ. કહીઈ ૨૨૨૨. યવ.ગ. નવા સરાવાની પરિ. ૨૨૨૫. યવ.ગ. સચ્છાય સૂ. ૨૨૨૬.
યવ.ગ. માન્-સરોવર ૨૨૨૮. ગ. વંછિં દારિદ્રીઓ અ.ય. મૂંચિડ; ય. મુચિડ; અ.ગ. પંચી.
૨૨૨૯ ય. સમરઈ વંછતિ ૨૨૩૦. ગ. સૂં કારિમૂં ગ. કીર્ધિં સ્યુ હોય. ૨૨૩૧. ગ. રત-
કાંલહિ તે હોય ગ. ધળૂં કહિં સ્યું હોય ૨૨૩૨. અહીં પ્રત 'અ', 'ય', 'ગ' અને 'ય'માં
વધારાની કડી નીચે પ્રમાણે મળે છે.

પ્રત : અ—સજ્જન સંદેસઈ તાહરઈ, જૂ તૂં સાલ સાલઈ,

જિમ જિમ તુજ ગુણ સાંભરઈ, તિમ તિમ કાલિ જ કપાય. ૨૨૦૫

પ્રત : ય—સજ્જન સંદેસઈ તાહરઈ, જે તૂં સાલ સલાઈ,

જિમ જિમ તુજ ગુણ સંભાઈ તિમ તિમ કાલિ જ કપાય. ૨૨૦૬

પ્રત : ગ—સજ્જન સંદેસઈ તાહરઈ. જે તૂં સાલઈં સાલાઈ,

જિમ જિમ તુજ ગુણ સંભારઈ, તિમ તિમ કાલિ જ કપાય. ૨૨૧૭

પ્રત : ય—સજ્જન સંદેસઈ તાહા(૨)ઈ, જૂ તૂં સાલઈ સલાઈ,

જિમ તુજ ગુણ સાંભરઈ, તિમ તિમ કાલિ જ કપાય. ૨૨૧૮

ગ. નયણેં કીઓ ૨૨૩૪. ગ. તુહિં કહ્યા ન જાઈ ૨૨૩૫. ય. રયણિ અંધારઈ ૨૨૩૮.
ગ. ગંગાજલિ મસિ હોય ૨૨૪૦. ક વિચારિં. ૨૨૪૧. અ.ય. સજ્જન સર છેદિયા ['જેહનું
શિર છેછ્યા, પછી પ્રત ય. અન્ય પાઠ] અ. જેહનુ સસિરહ વિજ્જ ય. પુનરવિ સસિરહ વિજ્જ
[જેહનુ સસિરહ વિજ્જ ય અન્ય પાઠ]. ૨૨૪૨. આ કડી પ્રત 'અ'માં નથી. ૨૨૪૪. ગ.
મિલ્યા પંચિ ન. ૨૨૪૬. ગ વીસારો ચિત્તડઈ. ગ. આવજ્યો. ૨૨૪૭. આ કડી પ્રત 'અ'માં
મળતી નથી. ય.ગ તીહચર અતિરિ ય. 'ય' મજ્જિ ક્ષર સંઠવી, ગ. 'ય' મજ્જ ક્ષર સંઠવી.
૨૨૪૮ ગ. હુહાર અદ્ધારો માંનયો અ.ય.ગ. સજ્જન થકી ક. દેહિં [જિહાં નવિ મિલીઈ. ય.
જિહાં નવિ મિલિઈ ગ પાઠાન્તર] ૨૨૫૨. ય મેજિડ. ૨૨૫૩. ગ. દિનેં પોઠોં સરિ-મુચી.
૨૨૫૪. ગ. સહુણઈં તે કયું અ. ઝપહરાંઈ; ૨૨૫૫. અ.ગ.ય. જોયણિ; ય. જોઅણિ ગ.
ફાટિ રે પાપી. ક પરિહાર. ૨૨૫૬. ગ. પજ્જંતંત્યરેણ. ૨૨૫૮. ગ. વયરી-માંણ. ૨૨૫૯.
ક. માઈ ૨૨૬૦. ગ. ઝઝાતાં ૨૨૬૨. અ.ય.ગ. થિકી ગ. તેહવો ન હોય ગ. જેહવો
આવિ ટૂકડાં ૨૨૬૩. સોનિં મઢાવું પંચિ ૨૨૬૪ ક. જ ચમકઈ ગ. જીમકઈં પ્રીકડો.
૨૨૬૫. ગ. માગઈં વધાંમણા ૨૨૬૯. અ.ય.ગ. હલ્લુપ્પલ ૨૨૭૨. ય.ગ. સજ્જન અ.ગ.
મુખ-પ્રસન. ૨૨૭૪ આ કડી પ્રત 'અ'માં નથી. ય. પ્રિય-ઈંસણિ; ગ. પ્રિય-દંસણ. ય.ગ. નવો

૨૨૭૬. જાહસઈ નયનાંર ઘ વયરી મિલિ ૨૨૭૮. ક. નેદેળ. ૨૨૭૯. અ.સ્વ.ગ.ઘ. સાલઠવી ૨૨૮૦. ક. વિહાસઈ. ૨૨૮૩. સ્વ. ન રે હિયાં. ક. અન્નચિતે. ગ. અલંબિતે. ૨૨૮૪. ગ. મિલતું જેહસ્યું અ.સ્વ.ગ. ઘ. હૈ નયનાં ૨૨૮૫. ગ. જેહની જોતાં ૨૨૮૬. સ્વ. હાથિ ૨૨૮૭. અ.સ્વ.ગ. વિલગી ગ. ઇસર-ગર્લિ. અ. જિમ અહિર ૨૨૮૮. આ કડી પ્રત 'અ'માં નથી. ઘ. હરચિહ સ્વ.ઘ. ગૂજર વાઈ પાનઢી ૨૨૯૦. સ્વ.ગ. ઘણેહિ ૨૨૯૧. અ.સ્વ. સજ્જન સિંહ નેદેળ ૨૨૯૨. પ્રત 'અ'માં આ કડી નથી. ગ. સજ્જન ક. પુરવ-બોધ સ્વ.ઘ. પુરવ-બાંધ. સ્વ.ગ. હરિરંગે. સ્વ. ઘ. ૨૨૯૩. ગ. મિલ્યો. ક. દીહિ. સ્વ. કિહારિ. ગ. પડિસઈ. ગ. આથમસિ: ૨૨૯૪. ગ. ઓરતો. અ. નેહ-વેલિ. ૨૨૯૫. નોંધ.—આ કડી પ્રત 'ક'માં નથી અત્રે તે પ્રત 'સ્વ'માંથી મૂકી છે. પ્રત સ્વ.ગ.ઘ.માં આ કડી અને પછીની કડી કલટ ક્રમે છે, સ્વ. ઓત્તર; ગ. અધ્યોતર. ૨૨૯૬. ગ. સાંજ સમઈ સ્વ. અધમિડ; ૨૨૯૯ ગ. પરદેસડઈ ગયાઈ. ગ. એતલાં ૨૩૦૧. અ.સ્વ.ગ. જાતી જાણિ. સ્વ. સુક્ષુ. ૨૩૦૨. અ.સ્વ.ગ. વેઆં. અ.સ્વ.ગ.ઘ. એ વેદના. ૨૩૦૩. ૨૩૦૩. ગ. મીનતિ કરોનઈ. સ્વ. દેજો સદૈવ. અ.સ્વ.ગ. હવિ. સ્વ. દાલિસિ. ૨૩૦૪. ગ. માંજયો વયરી. સ્વ. વહાંળ. ૨૩૦૬. અ. રાગ ધન્યાસી, બાંમળવાડિ મોર કાલુડ, એ દેશી; સ્વ. ઢાલ ૪૭, રાગ ધન્યાસી, બંમળ વાડિ મોરકલીડ, એદેશી. ગ. ઢાલ ૪૭, રાગ ધન્યાસી બંમળ વાડિ મોર કલીતો એ દેશી. ઘ. રાગ ધન્યાસી, બાંમળ વાડિ મોરકલીડ, એ દેશી. ૨૩૦૭. અ.સ્વ.ગ. દૂપદ; ઘ. દૂં ૨૩૦૯. અ. નહુંતર્યો. ૨૩૧૦. અ. જડઈ સ્વ. જૈઈ ધરિ અ. ધરણીનિ નાથિ. ૨૩૧૧. અ. સામહળો; સ્વ. સામળી; ગ. સાંમહળી. ૨૩૧૫. ગ. વીહતઈ સહુ એ સ્વ. પડિવજિડ' ૨૩૧૭. અ.સ્વ. અવર ન દલતાં; ૨૩૧૮. અ.સ્વ.ગ.ઘ. ચ્યારે પ્રધાન અ. રાગ મેવાડુ ધન્યાસી, સહિજિ સલ્હળી રે કોશા કામિની, એ દેશી; સ્વ. ઢાલ ૪૮, રાગ મેવાડુ, સહિજિ સલ્હળી રે કોશા કામિની, એ દેશી; ગ. ઢાલ ૪૮. રાગ મેવાડો ધન્યાસી, સહિજિ સલ્હળી રે કોશા કામિની, એ દેશી; ઘ. રાગ મેવાડુ ધન્યાસી, સહિજિ સલ્હળી રે કોશા કામિની. એ દેશી. ૨૩૧૯. ગ. ગુણવંત બુદ્ધિ નિધાન. અ.સ્વ.ગ. દૂપદ ઘ. દૂં ૨૩૨૦. અ. દિઈ યક્ષરાય. ગ. દીઈ. ૨૩૨૨. ગ. મુક્ત સફ(લ). ૨૩૨૩. ક. મન્નિ. ૨૩૨૫. સ્વ.ગ. કહિં. ગ. પારથ્યુ. ૨૩૨૬. અ.ગ. તાહરૂં. ક. વિયોગિ. ક. યોગિ. ૨૩૨૭. સ્વ.ગ. પદા કરેચિ. ૨૩૨૮. પ્રત અ.સ્વ. ગ.ઘ.માં અહીં આ પ્રમાણે કડી છે. પ્રત અ. રાજા માની વચન પ્રધાનનું પુહુતા રાજસમાંહ, તે પળિ પૂઠિ રે ચ્યારે મોકલિયા, ધાતી મંજૂસ માંહિ ૨૨૯૭. પ્રત. સ્વ. રાજા માની વચન પ્રધાનનું, પુહુતા રાજસમાંહ, તે પળિ પૂઠિ રે ચ્યારે મોકલિયા, ધાતી મંજૂસ માંહિ. ૨૨૯૭. પ્રત ગ. રાજા માંની વચન પ્રધાનનું, પુહુતા રાજસમાંહ, તે પળિ પૂઠિ ચ્યારે મોકલિયા, ધાતી મંજૂસ માંહિ. ૨૩૧૪. પ્રત. ઘ. રાજા માની વચન પ્રધાનનું પુહુતા રાજન સાંમહ, તે પળિ પૂઠિ રે ચ્યારિ મોકલિયા, ધાતી મંજૂસ માંહિ. ૨૩૦૩. ૨૩૨૯. ગ. ઓધાઢી. અ.ઘ. અતિ કિરાલ વિરૂપ; ગ. વિકીરાલ વિરૂપ. ૨૩૩૨. ગ. લજાવંત. ગ. જોએતાં. ૨૩૩૩. ગ. રાયનઈ; સ્વ.ગ. લાંજનાં. ૨૩૩૫. ગ. પ્રતિબોધિ. અ.ગ. ચ્યારે. ૨૩૩૬. અ. તીળિ; ગ. તિળિ ગ. પરચ્યાં. અ.સ્વ.ગ. દમઘોષ સૂરિ. ગ. ભૂરિ. અ. રાગ મારુણિ, માક્ષી રે પાવા વીર ગોસાઈ, એ દેશી; સ્વ. ઢાલ ૪૯, રાગ મારુણી, માક્ષી અપાયા વીર ગોસાઈ, એ દેશી; ગ. ઢાલ ૪૯, રાગ મારુણી, માંજી અપાયા ગોસોઈ, એ દેશી, ઘ. રાગ મારુ, માજી રે પાવા વીર ગોસાઈ; એ દેશી; ૨૩૩૭. [અત્રે ચારેક કડી પ્રત 'અ', 'સ્વ', 'ગ', 'ઘ'માં કલટ કલટ ક્રમે છે અત્રે પ્રંથપાઠને અનુલક્ષી

પાઠાન્તર નેાંધ્યા છે. ગ. સહગુરુ વાંળી. ૨૩૩૮. ગ. પ્રાંળી ચેતાં. ૨૩૩૯. અ.સ્વ.ગ. તુહો.
ઘ.માં નથી. ઘ.માં આ પંક્તિ નથી. ઘ. આ પંક્તિ નથી. ઘ. શંબલ.

સ્વ. એ સંસાર અસારુ રે; [વધારાની પંક્તિ]

સ્વ. એ સંસાર અસારુ રે; [વધારાની પંક્તિ]

ગ. એહ સંસારુ અસારો રે; [વધારાની પંક્તિ]

ઘ. એહ સંસાર અસારો રે; [વધારાની પંક્તિ]

અ. દુપદ; સ્વ. દૂપદ; ગ. દૂપદ. ઘ. દુ ૦ ૨૩૪૦. અ.સ્વ. ચુરાસી; ક. નરક. સ્વ. તુહિ
ન આવિડ પાર; ગ. તોહિ ન આવ્યો પાર; ઘ. વેયાંઈ. ક. આવ્યુ રાશિ વ્યવહારુ રે. ૨૩૪૧.
ક.અ.ઘ. વાદર થાવર. અ. ભમતાં ભમતાં કાલ અનંતુ; સ્વ. ભમતાં ભમતાં કાલ અનંતો; અ.
આવિડ રાસિ વ્યવહારિ રે; ૨૩૪૨. ગ. માંહિ. ગ. ન્યારિ રે. ૨૩૪૩. પ્રત 'સ્વ'માં અને
'ગ'માં આ કડી અને તે પછીની કડી ઉલટક્રમે છે મારિ ગ. જૂતા. સ્વ. લહિ; ૨૩૪૪. પ્રત
'ઘ'માં આ કડી નથી. ૨૩૪૫. ગ. પહુતો. ૨૩૪૮. પ્રત 'સ્વ' અને 'ગ'માં આ કડી અને
તે પછીની કડી ઉલટક્રમે છે. ગ. કોય ન સગો. ૨૩૪૯. ગ. સંસારિ કોય. ૨૩૫૦. અ.
પરમર(મ) મોસા; સ્વ.ગ. પરમ રણ ન મોસા. ૨૩૫૧. સ્વ.અ. મોસડ ગ. અ. વીસારીડ ગ. પરનો
દ્રવ્ય ન ગ્રહીઈ. ૨૩૫૨. ગ. પંચેઈદ્રો. ગ. કીજી. ગ. રાગનઈ રસિ ગ. તળો પંથી અ.સ્વ.
કિમહઈ ન તિજાઈ; અ. કરીડય રે; સ્વ. કરોય; ગ. કરીઈ.

અ. દુહા; સ્વ. અથ વૈરાગ્યના દૂહા; ગ. અથ વૈરાગ્યના દૂહા; ઘ. દૂહા.

૨૩૫૩. અ. સોપાન; ૨૩૫૫. અ.ગ. ગિરુયડ દાનિ. ૨૩૫૮. અ.સ્વ. તૂળે દાનિ;
ગ. તૂળે ૨૩૬૦. ગ. દાનથી. ૨૩૬૨. સ્વ. કુસુમમાલિ ગ. સમૂ. ૨૩૬૪. ગ. મન-ચિંતા.
૨૩૬૬. ગ. છાં હીમઈ; ૨૩૬૮ ગ. દુસ્તપ તપતો. ક. નિફલ. ૨૩૭૦. સ્વ. ભરતેશ્વરિ કેવલ
લહિડં. અ.સ્વ.ગ. સુગતિ-રમણિ. ગ. ન પઙ્ગ. અ. રાગ ધન્યાંસી, ભમરા સૂડાંની, દેશી; સ્વ.
ઢાલ ૫૦, રાગ ધન્યાંસી, ભમરા સૂડાંની, દેશી; ગ. ઢાલ ૫૦, રાગ ધન્યાંસી, ભમરા સૂડાંની,
દેશી; ઘ. રાગ ધન્યાંસી, ભમરા સૂડાંની દેસી. ૨૩૭૨. ક. વિનાળી. ક. તળ. ક. તેવુ
નાળી રે. સ્વ. કહિંઈવું નાળી રે; ક.ઘ. માસઈ શ્રી ગુરુાય રે. ૨૩૭૩. ગ. ગુણિ પૂરીઓ.
૨૩૭૪. અ.સ્વ.ગ. કરમકર. ગ. પ્રતિવંતિ અપાર. અ.સ્વ. સુજસા; ગ. સુજસા માયિ.
૨૩૭૬. ગ. સુયશાઈ તેણિ. ૨૩૭૭. સ્વ.ગ. પાપયણાસિ. ૨૩૭૮. ક.અ.સ્વ. નેવિજ ઢોઈ.
૨૩૮૦. સ્વ.ગ. નહીં દુખિ રે. ૨૩૮૧. ગ. કહઈ સુળો. ૨૩૮૩. સ્વ.ગ. પર્વ તળી તિથિ;
ઘ. પડવજી ધર્મ. ૨૩૮૪. અ. જાળી કંતનિ. [સ્ત્રી કહઈ એ ધર્મગ્રહીઈ રે. સ્વ.ગ. પાઠાન્તર.]
૨૩૮૬. અ. નયમનઈ; ગ. નિયમન નઈ. પ્રત. 'ઘ'માં આ ચરણ બે નથી. ક. અધિકુઈ. પ્રત 'ઘ'માં
આ ચરણ ચાર નથી. ૨૩૮૭. પ્રત 'ઘ'માં આ પંક્તિ નથી. ક. વીરા રે વધામણડ કોઈ આપળા એ
ઢાલ અ. રાગ ધન્યાંસી, વીરા રે વધામણી એ દેશી. સ્વ. [આજ અમીળા ધન્ય ધન્ય દીહા, જે
સાંભરો. નાવરે એ દેશી ગ. ઢાલ ૫૧, રાગ ધન્યાંસી. વીરા રે વધામણૂં તથા આજ અમીળા
ધન્ય ધન્ય દીહા, જે સાંભરો નાવરે; ગ. ધન્યાંસી [વીરા રે વધામણૂં એ દેસી.] ૨૩૮૮.
ગ. કેનલઈ. ગ. જેઓ ભવિયળ. અ.સ્વ.ગ. દૂપદ; ઘ. દુપદ. ૨૩૮૯. સ્વ.ગ. તે ચબ્યાં.
૨૩૯૦. ગ. ડહાપળિ. ૨૩૯૨. અ. કાંત. ૨૩૯૩. અ.ઘ. દેસ શીલ ફલ. ગ. હવઈ આદરો.
ગ. હુઈ તે હાર. ૨૩૯૪. ક. જાંચતી. ૨૩૯૫. ગ. અણસરઈ. ઘ. સમિતિ નિજી સાધુ સમિતિ.

२३९७. ग. सलील रे; अ. दूहा ख. दूहा. प्रसस्तिना; ग. अथ प्रसस्त दूहा काहइं छइ; घं. दूहा. २३९८. क. सुखवर. २३९९. ग. शीलनो. ग. नवनिधि अत्रेथी प्रत 'घ' अपूर्ण छे. प्रतमां कुल पाना ७३, कडी क्रमांक २३६६. २४०१. ग. सवी महीमा शीलनो. २४०२. अ. शीलवती चरति; ख. शीलवती चरिति; ग. शीलवती चरित्रइं. २४०३. अ. जिणस सीसवर. अ. साधु गुणि; २४०४. ख.ग. श्रो कोटिक गण. ग. श्रीचंद कुलि. २४०५. ग. रत्नाकर गच्छ २४०६. अ. तपगच्छ अद्योतकर; ख. श्री तपगच्छ उद्योतकर. २४०९. ग. सुर-तरू समा. ग. विद्यामंडाण सूरीश्वर. २४११. अ.ख. गुणतां. अ. लहु पार. २४१२. अ.ख.ग. सुहम स्वांमि. २४१४. अ. घण अपार. २४१५. ग. लिखीओ दीसीइं. क. मियमय मिमिसुप. २४१८. ग. श्री गुरु घरणी विशेष. प्रत 'अ'मां आ चरण नथी. ख. ते सवि चंदु भूतलि; ग. ते सवि चंदु भूत लइं; प्रत 'अ'मां आ चरण नथी. २४१९. अ. जयवंत लघु सीस तास; २४२१ अ.ख. हु सविहुवी २४२२. ग. गणींद्रनो. २४२४. अ. संवत सोल चौदोतरइ; ख. संवत सोल चौदोतरइ; १६१४. ग. संवत सो चौदोतरइं. अ.ख. आसो श्रुदि बीज; ग. आसो सुदि गुरु बीज. अ.ख.ग. कीधी शृंगारमंजरी. अ. जयवंत पंडित गेहि; ख.ग. जयवंत पंडित हेज. प्रतनो 'अ' अंत :—[प्रत 'अ', कुल कडी २३९१] इति श्रीशीलवतीचरितगर्भिता शृंगारमंजरीनाम्ना, सप्ताप्त, छ. ग्रंथाग्र २८०० संवत १६३९ वर्षे मार्गशीर्षमासे कृष्णपक्षे द्वितीयायां शनिवारे पानसरनगरे श्रीहारीजगच्छे भ० श्रीश्रीश्रीमद्देश्वरमूरिभि; श्रीः ॥श्रीः॥छः॥ ॥छ॥ श्रीरस्तु॥१॥७४॥११.

प्रत 'ख'नो अंत [प्रत 'ख', कुल कडी २३९०] इति श्रीशीलवतीचरित्रगर्भिता शृंगारमंजरी-नाम्ना ग्रंथ संपूर्ण ॥ श्रीमष्टी(च्छी)विनयादिमंडनगुरोश्चक्रे विनेयोञ्जसा । शिष्याणुर्जयवंतपंडित इति ख्याताः क्षमामंडले ॥ नाम्ना सारतरां कवी(वि)श्वरप्रियां शृंगारतो मंजरीम् । नन्दर्तुशशीतिवकार(प्र)मिते चालीलिखद् विक्रमात् ॥१॥ बहून्याकाशमुनिक्षपाकरमिते १७०३ संवत्सरे वैक्रमे मासे फाल्गुनिके शशांकविशदे पक्षे दशम्यां तिथौ । पुष्याके विनयादिसागरगणि विद्यैज्जनानंदिनीम् शृंगारादिमंजरीं समलिखत् स्वश्रेयसे सादरात् ॥१॥

प्रत 'ग'नो अंत--(काव्यं) श्रीमष्टी(च्छी)विनयादिमंडनगुरोश्चक्रे विनेयोञ्जसा । शिष्याणुर्जयवंतपंडित(पंडित) इति ख्याता क्षमामंडलेनाम्ना सारतरां कवी(वि)श्वरप्रियां शृंगारतो मंजरीं । नन्दर्तुशशीतिवकार(प्र)मिते चालीलिखद्विक्रमात् । (२३) ९४ ॥ इति श्रीशीलवतीचरित्रगर्भिता शृंगारमंजरी नाम्ना ग्रंथ संपूर्णमिति । मंगलमालिकाबालिकावदालिंग(गी)तु ॥ संवत १७४० वर्षे मधुमासे सितेतरपक्षे चतुर्दशी कर्मवाध्यामिति भद्रं भूयात् । श्रमणसंघस्य । सकलवाचकगणनांगण-नभोमणि वाचकश्री१९सत्यसौभाग्यगणिशिष्य पंडित प० श्रीअमरसौभाग्यगणिशिष्यविनेयाणुं कान्ति-सौभाग्येन लिखिता पुस्तिका स्वपरोपकाराय प्रीत्यर्थं वा । शुभं भवतु ॥ कल्याणमस्तु; ॥श्रीरस्तुः॥

શબ્દકોશ

નોંધ.—શબ્દકોશ અમુક અમુક દૃષ્ટિએ નોંધપાત્ર લાગ્યા તેવા શબ્દ પૂરતો મર્યાદિત રાખ્યો છે. બધાં જ સ્થળ નોંધવાનું રાખ્યું નથી.

[શબ્દ પછી આપેલો અંક કઢીનો ક્રમાંક સૂચવે છે. અને તે પછીના ૧, ૨, ૩, ૪ અંકો કઢીના ચરણનો નિર્દેશ કરે છે. સંક્ષેપ. : સં=સંસ્કૃત, પ્રા. પ્રાકૃત, અપ.=અપ્રમંશ, ગુ.=ગુજરાતી જૂ. ગુ.=જૂની ગુજરાતી, અ=અરબી, ફા=ફારસી, હિં=હિન્દી, દે=દેશ્ય]

અકલાયા ૧૧૮૦/૩ અકલાયા.

(સં. આકુલ)

અગાજ ૧૪૮૪/૪ અગ્રાહ્ય

અચિરેણ ૧૫૫૫/૪ તરત (સં. અચિરેણ)

અનુઆલી ૨૩૭૫/૧ અજવાલી

અટારહું ૧૧૪૪/૧, ૨૦૭૭/૩ વાંકું,

અટકચાલું

અણસંદહિતુ ૧૨૬૦/૧, ૨૦૯૩/૩

અશ્રધ્ધવાન. સંદેશો કરતો

અણવૂઠિ ૧૬૬૫/૩ વરસ્યા વગર

અણિમા ૩૭/૪ સૂક્ષ્મ (સં. અણિમન્)

અતયાન ૨૧૩૧/૪ સમજુ, અતિજાણ

અત્યમણ ૧૮૫૫/૧ આથમવું

(સં. અસ્તમન)

અદંસણિ ૧૮૮૪/૧ અદર્શન (સં અદર્શન)

અર્દાસિનિ ૧૬૪૭/૪ અડધે-આસને

અનીઠી ૧૦૮૪/૪ અઘૂટ

અમીળા ૧૧૨૬/૨ અમારા

અય ૨૨/૪ લોહું (સં. અયસ્)

અલજઈ ૨૧૬૬/૧ ઝંખનામાં

અલજ્યા ૧૬૧૦/૧ ઝંખ્યા, તલસ્યા

અલજુ ૧૦૬૦/૩ ઇચ્છા, ઝંખના, અમિલાષા

અલવઈ ૨૭૦/૩ સદેજે

અલવિ ૩૩૩/૨ સુંદર

અલીક ૨૩૫૦/૪ મિથ્યા

અવટાડિડ ૧૮૫૨/૨ ડકલાવ્યું

અવઘટ ૧૯૫/૪ મુશ્કેલ

અવરાહ ૧૮૮૨/૧ અપરાધ

અવિસાસી ૪૧૭/૪ અવિનાશી

અસન્ન ૭૬૯/૨ શૂન્યમનસ્ક (સં. અસંજ,

પ્રા. અસળ્લમ્)

અસમાધિ ૧૮૧૧/૨ અસ્વસ્થતા

અહર ૧૯૭૨/૩ હોટ (સં. અધર,

પ્રા. અહર)

અહિઠાળ ૨૩૫૩/૪ અધિષ્ઠાન

(સં. અધિષ્ઠાન)

અહિનાળ ૯૩/૪ એધાળ, સંજ્ઞા

(સં. અમિજ્ઞાન પ્રા. અહિન્નાળ)

અહિનિસ ૧૦૮૬/૪ રાત અને દિવસ

અહિધર ૩૭૨/૨ રાફડો (?)

અહિલાસ ૯૯૪/૨ અમિલાપ ઇચ્છા

અંદોહ ૧૨૪૮/૨, ૧૭૬૨/૪, ૨૦૧૪/૨

સંદેહ, અંદેશો, સંશય, શંકા

અંબાર ૨૬૨/૨ ઢગલો, મંડાર

આઝલિ ૬૭૮/૨ આવલ

આખડી ૧૭૯૫/૩ બાધા, માનતા

આગઈ ૨૧૨/૧ પહેલા (સં. અગ્રે,

પ્રા. અગ્રે પ્રા.ગુ. આગે)

આગલિથુ ૮૦૦/૪ આગઝથી

આડિ ૧૪૨૧/૩ જીદ, હટ (દે. અડ)

આદક્ષણ ૭૪૮/૪ (?)
 આફલ્હે ૨૦૯૨/૩ માંસથી (સં. આમિષ)
 આરતિયાં ૧૬૯૬/આતુર (સં. આર્ત)
 આરુત ૫૭/૭ અવાજ
 આલઈ ૯૬૬/૪ નિષ્ફળ
 આલોહું ૧૬૩૧/૨ તૃષ્ણા, લાલસા
 આલંબહુ ૧૬૭૫/૨ આલંબન
 આવટું ૧૧૦૮/૩ હુંમાડું હું
 આવસઈ ૬૯૨/૧ આવશે
 આહર-જાહર ૧૨૧/૧ આવજા-જા
 ઇચ્છુ ૧૭૧૪/૩ શેરડી પર (સં. ઇચ્છુ)
 ઇઠ ૪૨૫/૪ ઇષ્ટ
 ઇસર ૧૫૨૩/૩ મહાદેવ, શિવ (સં.
 ઈશ્વર પ્રા. ઈસરે
 ઇસાડરતિ ૧૦૮૭/૨ ઇર્ષા અને અરતિ
 (=અરુચિ)
 ઉજાડિ ૨૧૮૮/૪ ઉજ્જડ (દે. ઉજ્જડ)
 ઉતાપઈ ૧૧૩૮/૩ સંતાપે છે
 ઉદ્ભૂત ૧૫૭૯/૧ અદ્ભુત (સં. અદ્ભુત)
 ઉદ્ધીસઈ ૧૭૩૮/૪ ઉદય થશે, ઊગશે
 ઉધ્વબ્ધૂય ૪૩૯/૪ ઉંચા હાથ રાખીને
 (સં. ઊર્ધ્વમુખ પ્રા. ઉદ્વબ્ધૂય)
 ઉધ્ધીસીયા ૧૭૦૦/૩ (રૂંવાડાં) ઊમા થયા
 ઉનઈઓ ૯૧૩/૧ આકાશમાં ક્ષત્રી રહેલો
 ઉનમેલ ૨૩૩૧/૧ આંખનો પલકારો
 (સં. ઉન્મેષ)
 ઉપનડ ૫૪૮/૪ ઉત્પન્ન થયું
 ઉપરાજન ૬૩૧/૨ ઉપાર્જન
 ઉપરાટું ૧૦૨૫/૪, ૧૧૩૯/૩, ૧૫૮૬/૧
 આહું અબહું
 ઉમજસિ ૧૭૪૬/૧ ઉદ્વેગ કરીશ
 ઉમાહ ૨૦૮૮/૪ ઉત્કંઠા
 ઉરતુ ૨૭/૨, ૯૭૧/૩ ઓરતો, ઇચ્છા
 ઉરડઈ ૨૯૯૯/૧ ઓરડામાં
 ઉરંગી ૭૯/૨ નાગિણી
 ઉલ્લિયા ૨૩૩૨/૪ ઓલ્લ્યાં

ઉલંભડ ૬૧૦/૪ ઠપકો
 ઉલંમડા ૮૧૮/૩ મહેળા
 ઉલંભા ૨૫/૧, ૫૮૯/૧, ૨૦૧૨/૧
 ઠપકાનાં વચન
 ઉલ્લસઈ ૮૯૦/૧ ઉલ્લાસ પામે
 ઉલ્હુ ૧૦૪૭/૩ ઓલહું
 ઉલ્હાવઈ ૧૪૬૧૪ ઓલવે (પ્રા. ઓલ્હવ)
 ઉલ્હાવિડ ૯૩૭/૪ ઓલવ્યો
 ઉવડુ (ઉવટુ ?) ૧૫૩/૪ અવળો રસ્તો
 ઉવારુ ૨૩૩૯/૩ ઇગારો, વચાવ
 ઉવેલઈ ૧૫૯૭/૩ ઉવેલે, ઉપેક્ષા કરે
 (સં. ઉવેરવ)
 ઉવેલી ૨૧૪૨/૧ ઉલેલીને
 ઉસરઈ ૧૪૯૭/૧ અન ઉપજાવ ભૂમિમાં
 (સં. ઉષર)
 ઉસીકસ ૮૬૬/૧ ઋણમુક્ત
 ઉહલાઈ ૭૫૮/૪ ઓલવાય, બુઝાય
 (પ્રા. ઓલ્હવ)
 ઉછ ૧૫૪૦/૩ વીળી લીધેલી વેરાયલી
 વસ્તુ (સં. ઉચ્છ)
 ઉંબર-પાટ ૨૨૬૭/૪ ઉંબરાની પાટ
 ઊચાલડા ૮૩૪/૧ ઉચાઢા
 ઊજાઈ ૯૮૬/૪ દોઢે
 ઊમાહલડ ૨૨૬૨/૧] ઉત્કંઠા,
 ઊમાહલ ૨૨૦૩/૩] ઉત્સુકતા
 ઊવસ ૯૨૩/૨ ઉજ્જડા (દે. ઉવ્વસ)
 ઊલંમડા ૮૧૮/૩ મહેળા
 ઊષ ૨૩૨૫/૨ આ
 ઊતાં ૨૩૬૫/૩ ઊટલાં
 કહરિ ૯૫૧/૨ કેરડાના વૃક્ષથી (પ્રા. કચર)
 કહવાર ૨૧૧૬/૪ પ્રશંસા
 કહલુ (કહકલુ ?) ૧૫૧૧/૨ આંખનો
 કટાક્ષ (સં. કટાક્ષ પ્રા. કઢકલું)
 કહુઆવીયા ૮૩૧/૩ દુઃખાવ્યા
 (દે. કહુઆવિયા)
 કહુઝ ૨૯૩/૧ કહુઝું

कणमण्युं ११२०/२ दुःखी थयुं, अंजपो
 पाम्युं
 कुटुर्विद ४५/४ माणेक, अेक जातनु रत्न.
 हींगळो
 कलावी २११६/४ कलापी, मोर
 कींगाड १७०२/४ केकारव करे छे
 कोडि २१५०/२ कोटो, करोड
 कोउ ११०७/३, २१६९/४ (अडायानो)
 अग्नि
 खडर १९६२/४ खेर, अेक झाड (सं.
 खदिर प्रा. खडर)
 खटकुइ (खटकुइ) १०५४/३ खटके छे
 खमावीउ २३३५/१ क्षमा मागी
 खलाया ११८२/३ स्खलित थया
 खेपसि २४१४/४ नांखीश
 खेह ११७६/२ धूळ, रज (दे. खेह)
 खोह १७६२/४ कोतर, खीण
 खंति २१५४/४ खंत, हांश, उत्साह
 खंखर ४३९/२ टूंट
 खांडु १५०२/ खड्ग, तलवार
 गडिया ७९४/१ बख्तरशी सज्ज थयेला
 (प्रा. गुड)
 गयणंगणि ९०१/२ गगनना आंगणामां
 (सं. गगनाङ्गेने, प्रा. गयणंगणि)
 गयवर १६००/१ हाथी (सं. गजवर
 प्रा. गयवर)
 गयंद १४७३/२ हाथी (सं. गजेन्द्र,
 प्रा. गयंद)
 गरहणइ १७७७/१ घराणे
 गरुयडि २३५५/१ मोटाइ
 गिरुइ ६४/मोटी
 गिहिवर १९०५/३ गभरु
 गहिबरी ५३०/३ गभराईने
 गीय १९४५/१, २२७०/४ गीत
 गुरुअडि १९०४/१ मोटाइ (सं. गुरुता)
 गुण-वेद्य १४४७/४ गुणथी बींधायेळुं

गुड १३९३/२ रहस्य
 गुथक २३२२/१(?)
 गूजर-वाइ २२८८/३ गतिमान वायरो(?)
 गोठि ४६४/१ गोष्ठी, वातचीत
 घट-जुअलि १५४१/१ वेढामां,
 घट-युगलमां
 घट-पुत्र २०६५/८ अगतस्थ
 घडनाल १०५०/२ गरनाळा
 घात ७६८/४ विश्वासघात
 घनसारि २३१५/३ कपुरथी
 घोळि १५८८/२ चकळवकळ
 चच्छीय ५७०/५ लेपन करी
 चतुरिमा २०७४/३ चातुर्य
 चरड ५०/५ चोर लूटारा (प्रा. चरड)
 चरण-त्राण ३०९/२ मोजडी
 चिवियां १६५४/१ कथां
 चंगिमा ६१/४ सुंदरता
 चंडु (चंडु?) १५२२/१ चंद्र
 चाचरि ५९७/१ चौकमां (सं. चाचर,
 प्रा. चच्छर)
 चिरास ४८२/४ आशावत
 चिहारइ २३१३/१ चारेय
 चिहुर १५०४/२ केश, वाळ
 (सं. चिकुर, प्रा. चिहुर)
 चीखली ११२७/१ चीकणी, कादवयुक्त
 (दे. चिकखल्ल)
 चील्हडां १५५/३ समडी (दे. किल्ल)
 चोज ४१/४ विस्मय (प्रा. चोज्ज)
 चोनाणी २३७२/४ चार प्रकारना
 ज्ञानवाळा
 चोल २२८९/४ मजीठे रंगेळुं चित्र
 छप्पय २१९७/१ भमरो (सं. षट्पट)
 छयल्ल २८/९, १२९१/१, १४८३/२,
 १९३५/१ छेल, चतुर, रसिक
 (दे. छल्ल)
 छलीया ६८१/३ छेताराया

છાર ૧૪૬૬/૪ રાઘોડી
 છાંદુ રાઘદ ૧૩૨૨/૧ હુશામતથી રાજી
 રાઘે
 છીલરિ ૭૦૬/૧, ૯૫૨/૩, ૧૭૨૫/૩
 શાબોચિયામાં (દે. છિલ્લિર)
 છેહ ૮૮૭/૨ દમો, વિશ્વાસઘાત
 જગીસ ૧૦/૨ અમિલાષા, ઇચ્છા
 (સં, જિગીષા)
 જડિત્તિ ૧૫૭૧/૪, ૨૦૭૬/૪ જ્ઞટ,
 જ્ઞપથી
 જન્મંતરિ ૧૭૩૧/૪ જન્મંતરમાં, બીજા
 જન્મમાં
 જંવારડુ ૮૭૭/૩, ૧૪૨૯/૧ જન્મ,
 અવતાર
 જંચર ૧૩૫૦/૨ જાંચરા જેવું
 જંભા ૧૮૩૬/૧ બગાસા (સં. જુંમ્ભા)
 જાઇસર ૨૨૭૬/૨ પૂર્વભવની સ્થિતિ
 યાદ કરી શકનાર (સં. જાતિસ્મર)
 જારે ૧૬૪૭/૧ જેને
 જાલક ૫૬/૧ જાહું, જૂંડ
 જાંમીઈ ૨૧૦૬/૩ (હમો) જામે
 જિંભેય ૯૯૨/૨ આલસ ખાય છે.
 (સં. જુંમ્ભતે)
 જીળંગ ૧૪૬૩/૨ જીર્ણ અંગવાહું, કૃશાંગ
 જીપતી ૮૨/૩ જીતી લેતી
 જીપવા ૭૭૩/૩ જીતવાને
 જીલતાં ૭૩૪/૩ જલ્લકોડા કરતાં
 (દે. શિલ્લ)
 જુહારડુ ૧૯૨૯/૩ જુહાર, નમસ્કાર
 (દે. જોહાર)
 જોયળ ૨૦૭૯/૪ યોજન
 જોતરાઈ ૧૬૭/૬ જોઢે
 જંચર ૧૬૩૨/૪ જાંચરા જેવું
 ટોડર ૫૮૧/૧ (ફૂલની) કલગી
 (દે. તોઢેર)

ઠાઈ ૧૯૮૩/૪ સ્થાને (સં. સ્થાન,
 પ્રા. થામ, અપ. ઠામ)
 ઠારવળ ૧૦૯૩/૪, ૧૯૪૬/૨ આશ્વાસન
 સ્થાન
 ઠવી ૧૮૧૫/૧ પહેરીને, સ્થાપીને
 ડંડડુ ૨૯/૩ દંડ, શિક્ષા
 ડંબર ૫૦૫/૨, ૧૭૦૯/૪ આંબર,
 વાહ્ય મપકો
 ડાલિ ૧૮૨૦/૩ સૂંડલી(૧)
 ડીબુ ૨૧૦૬/૩ હમો
 ઢિંક ૫૪/૭ ઢેંક બગલો (દે. ઢંક)
 ઢૂંકડાંથા ૧૮૯૨/૩ ઢૂંકડાં થયેલાં
 નજીક થયેલા (સં. ઢૌંક, પ્રા. ઢુક)
 ઢંઢળ-રિલિ ૧૯૧૧/૩ ઢંઢળ-મુનિ, કૃષ્ણના પુત્ર
 ઢંઢાર ૨૦૩૪/૪, ૨૨૦૮/૪ ગંજાવર,
 મોટું, પોહું
 ઢોઈ ૨૩૭૮/૩ ધરીને (નૈવેધ્ય)
 તદ્વપ ૧૮૩૪/૩ તેના જેવું
 તનુ-હાણિ ૮૨૯/૨ શરીરની હાનિ/નુકશાન
 તરસાહ્યાં ૧૬૯૫/૧, ૧૭૭૮/૩ તરસ્યાં,
 તૃષાહ
 તાડક ૬/૨ કાનનું આભૂષણ, કુંડલ
 (સં. તાટક)
 તાડુ ૧૪૪૦/૪, ૧૬૮૭/૩ તાળ, આગ્રહ
 તામ-રસ ૩૬૫/૨ કમલ (સં. તામરસ)
 તાય ૨૦૨૨/૪ પિતા, તાત
 (સં. તાત, પ્રા. તાય)
 તાલક ૫૬/૬ તાડનું જાડ (સં. તાલક)
 તિલ-નુસ-મિત્ત ૧૮૮૫/૩ તલનાં ફોતરાં
 જેટલું, સ્વલ્પ
 તિહુઅળ ૫૬૨/૨, ૧૫૧૭/૨ ત્રિભૂવન,
 ત્રણે લોક
 તોમન ૭૩૯/૩, ૧૮૨૭/૪ એક પ્રવાહી
 મોજન વાનગી બોસામળ (પ્રા. તિમ્મળ)

तीरइ १५४३/१ शके (प्रा. तीरइ)
 तुर १९७२/४ (?)
 तुरिया २२१३/१ त्वरित
 तुहइ ७२१/३ तोय
 तुह्यची ८६१/३ तमारी
 तुहीने २९९/१ झाकळ (सं. तुहीन)
 त्रंबासुत ४५८/१ गायनो पुत्र, वृषभ
 (दे० तंबा)
 तूटी ६९/७ प्रसन्न थईने (सं. तुष्ट,
 प्रा. तुट्ट)
 तेख १७९५/४ रोस
 तोरडइ १६९८/१ तारे
 त्राटी १९९९/४ कामठानो पडदेा, भीत,
 टुट्टी (दे. तट्टी)
 त्रिहुनइ १२८६/२ त्रणेने
 त्रेह १६०१/३ भीनाश, भेज (जमीनमां
 उत्तरेलुं वरसादनुं पाणी)
 थक्क १५३७/४ स्थित, आवी रही (प्राथक्क)
 थापणिमोसु २३५१/१ थापण ओळवी ते
 थावर २३४३/१ स्थावर
 थिका १२३११ 'थी' (पांचमी विभक्तिनो
 प्रत्यय)
 दण्पण २९४/३ दर्पण, अरीसो
 दविण २५७/२ पैसा, धन (सं. द्रविण)
 दाण १३८७/२ कर (प्रा. दाण)
 दाडुर ६६९/२, ९६२/१, २११६/३ देडको
 दाया ११४९/३ दाझया (सं. दग्ध,
 प्रा. दज्ज)
 दाखिद ५१/१ दरिद्रता, गरीबाइ
 दिणाहिव ९/३ सूर्य (सं. दिनाधिप)
 दिणनाह ५०२/४ सूर्य (सं. दिननाथ)
 दिणयर १९९५/४ सूर्य (सं. दिनकर)
 दिणंद १८७१/४ सूर्य (सं. दिनेन्द्र)
 दीवडउ १७६८/३ दीवडो, दीप
 दीहा १२३९/२ दिवसो (सं. दिवस,
 प्रा. दियह)

दुअंगम १६७/१ दुर्गम, मुश्केल
 दुतर १९५८/३ तरवाने मुश्केल
 (सं. दुस्तर)
 दुदर १७१६/३ देडको (सं. दुदर,
 प्रा. दधुइ)
 दूजां ११२७/२ बीजो
 देअंत २१६/२ आपेलुं
 देसडु १७७/२ देश
 देसाउरी १२३१/३ देशांतरिक, विदेशी
 दोहगपण २३७७/३ दुर्भाग्य
 दोगंधक ६१५/४ जैनशास्त्र प्रमाणेनी अेक
 जाति (दोगुंदुक)
 दष्टिवेध १४४४/४ दष्टिथी बींधायेलुं
 धीइ १६९/५ बुद्धिथी
 धीकई १२२८/३ धगधगे
 धूअडइ २१६५/३ धुमाडाथी
 धूणेविण २५/३ धूणावीने(?) (अप. प्रा. गु
 धुणेविणुं)
 धुरि १८६५/१ आरंभे (सं. धुरा)
 धूहल्लइ २११४/३ धूंधळो(?)
 नहतु १८६२/१ नदी कांठानुं झाड
 नजिम १७८/५ (?)
 नदठ ११५१/३ अंदर धुसी गयेलुं
 (सं. नष्ट प्रा. नट्ट)
 नफेरी ७९६/३ अेक वाद्य
 नरहिणि १२७०/४ नेरणी, नख कापवानुं
 ओजार (प्रा. णहरणी)
 नहुतरी १८१३/१ नेातरीने
 नाण ९/३ सान (सं. ज्ञान, प्रा. नाण)
 नाणदंसण ४७/१ नाभि रुपी धरामां
 निदानी ६७/२ चोक्कस
 निईखण २३९५/३ दूषण वगरनुं
 नीगमइ १२४७/३ वीतावे, निरगमे
 (सं. निगर्म प्रा. णिगम)
 नीजांमा १९८१/१ सुकानि (सं. निर्यामक,
 प्रा. निजामय)

નીપાઈ ૨૩૧૮/૩ બનાવી
 નીમેડિ ૧૭૬૦/૨ (?)
 નીસત ૧૮૫૪ નિઃસત્ત્વ
 નેઝરી ૧૧૦૧/૧ જ્ઞાક્ષર
 નેટિ ૧૭૧૦/૪ નક્કી
 નેવિજ્જ ૨૩૭૮/૩ નૈવય
 પઙ્ક્ષી ૧૯૫૧/૧ પ્રતીક્ષા કરીને (સં.
 પ્રતીક્ષતે, પ્રા. અપ. પઙ્કિત્ત્વ, જુ. ગુ.
 પઙ્ક્ષિં)
 પઙ્કિત્ત્વ ૨૩૧૫/૧ સ્વીકાર્યું
 પળાસડ ૨૩૬૭/૪ નાશ કરે છે
 પતીજઈ ૬૭૭/૩ વિશ્વાસ કરીએ (પ્રા.
 પતિજ્જ)
 પચડ ૩૮/૩ પ્રકટ
 પુરુપરઈ ૨૪૫/૧ પરસ્પરને
 પલાસ ૨૨૧૬/૧ સાસરાનું વૃક્ષ
 પસાડલઈ ૬૧૮/૧ પ્રાસાદથી કૃપાથી
 (સં. પ્રસાદ)
 પસાય ૫૭૧/૬ (સં. પ્રસાદ, પ્રા. પસાય)
 પસૂય ૨૩૪૩/૧ પશુ
 પહારડઈ ૧૪૯૫/૧ પ્રહારથી (સં. પ્રહાર,
 પ્રા. પહર)
 પહિ ૨૧૫/૧ ના કરતા
 પહુડુ ૧૪૫૪/૩ પોસે પાડવા (?)
 પંચદ્રીપણ ૨૩૪૩/૧ પંચે દ્રીપણું, પાંચ દ્રિયો
 ધરાવવાનો ગુણ
 પંજર ૨૦૬/૩ હાડધિજર
 પાસલિ ૫૯૧/૩ આસખસ, ચોમેર
 પાડ ૨૧૩૩/૪ ઉપકાર
 પાડલ ૫૩૭/૭ પાટલ વૃક્ષ (સં. પાટલ,
 પ્રા. પાડલ)
 પાડુવં ૭૧૭/૩ ચરણ, અશુભ
 પાલટી ૪૨૦/૩ પલટ્યકીને
 પાલિડી ૨૬૭/૨, ૮૯૮/૧ પાઠી
 (સં. પાલિ)
 પાલસિ-કાલિ ૨૨૧૮/૨ ચોમાસાના
 સમયમાં

પાહુળા ૧૮૪૮/૧ પરોળા (સં. પ્રાધુળક,
 પ્રા. પાહુળગ)
 પિમ્મ ૯૮/૨ પ્રેમ
 પૂર્વભવંતરિં ૧૦૬૭/૧ પૂર્વભવમાં
 પેમાસવ ૨૧૪૫/૧ પ્રેમનો અર્ક,
 પેલાડિ ૯૫૬/૪ પેલી જગ્યાએ, દૂર
 પ્રજાલ્યાં ૨૮૮/૩ સઠગાલ્યાં (સં. પ્રજ્વલ,
 પ્રા.) પ્રજલ
 પ્રત્યય ૧૧૭/૩ પ્રતીતિ, વિશ્વાસ, સાતરી
 પ્રાકારિ ૨૩૭/૧ ગઢ ઉપર
 પ્રોચિત ૨૦૭૯/૨ પોષિત, પોષિતભર્તૃકા
 જેનો પતિ પ્રવાસે ગયેલા છે તેવી સ્ત્રી
 ફાલિ ૫૩૫/૩, ૧૮૦૨/૧ સાડી
 (સં. ફાલિક, પ્રા. ફાલિઅ)
 ફેડુ ૧૧૨/૧ શિયાળ (સં. ફેરવ)
 બળીહણ ૧૩૫૧/૩ બપેયા
 બલાહક ૨૧૧૬/૨ મેષ, વાદલ
 બંધૂક ૫૫/૩ બપોરિયાનો છોડ
 બંમ ૧૧૭૦/૧ બ્રહ્મા
 બંમસૂયા ૮૫૦/૧ બ્રહ્માની પુત્રી સરસ્વતી
 (સં. બ્રહ્મસૂતા)
 બાદર ૨૩૪૩/૧ સ્થૂલ
 બાપીડુ ૨૧૦૭/૩ બપેયા
 બિપહુર ૧૧૨/૧ બે પહોર
 બિશલય ૫૧૧/૨ કમલના તંતુ, (સં.
 વિસમલતો)
 બીય-ચંદ ૪૩૪/૨ બીજનો ચંદ્ર
 બીહતડ ૨૩૧૫/૧ બહીને, ગમરાઈને
 (સં. બમીત)
 બીહીજીસડ ૧૭૫૬/૧ બીશે
 ભગતડી ૩૧૯/૪ ભગતિ, સેવા-ભગતિ
 (સં. ભક્તિ)
 મઝજી ૧૩૫૫/૨ માંગી જાય
 મવંતરિ ૨૦૨૬/૭ અન્ન મવમાં
 મવૈયળ ૨૪૦૨/૩ મવ્યજન
 મંજળહાર ૧૯૫૭/માંગનાર (સં. મંજક)
 માજસ્પઈ ૫૪૭/૭ માંગસે (સં. મજ)

मिभल १८१७/२ व्याकुल, (मदली)
विह्वल

मुयंग ३/२ नाग, साप (सं. मुजंग)

मुवि ३५७/१ पृथ्वीमां

मुधणी २२५८/१ राजा

भूइ २३८६/३ भूमिमां

भूहडी ९००/३ भूमि, जमीन

भूसा (?) ५१७/५ इच्छा

भोगिक ३६९/३ भमसे

मरकलडे १४२६/१ मंर हास्ये

मरकला १८०८/१ स्मित

मरुबक ३४४/२ डमरो, मरवे

(सं. मरुबक, प्रो. मरुअ)

मरालो ९६/१ हंसी

महिर २४१/२ मधुर

महिर १९७०/१ महेर, कृषा

महुरण्ण १८६७/१ मधुरण्ण

मण्य-भवि २२३६/१ मनुज भवमां,
माणसनां भवमां

मंजूसडी २३२९/१ पटारो (सं. मंजूषा)

माया २०२२/४ माता (सं. माता,
प्रा. माया)

मित्तडी १८७१/३ मित्रता

मियमय २४१५/४ कस्तुरी

(सं. मृगमद, प्रा. मियमय)

मिसेण ८२१/४ना कारणे

मिसि २१३२/१ शाही

मीनति ७४०/१, १६५३/३ विनंति

(सर. हिं. भीनती)

मीयांइ २२७०/४ मृगने

मुहुडइ ९२६५/१ मोडे

मुहुत १६५/२ मुहूर्त

मुहुर १५४७/१ मधुर

मुच्छांइ ९८७/४ मुच्छाथी

मुहूरति १९१९/२ मुहूर्त, ज्योतिषशास्त्र

प्रमाणे शुभ समय

मूधि ७९१/२ मुग्धा

मेखौन्मेख २३१७/२ आंख उघाड-बंध
करवी. (सं. मेघोन्मेख)

मोकलावी १८४४/३ विदाथ आपीने

मोसा २३५०/१ असत्य (से. मृषा,
प्रा. मोसा)

रथा (१ रथ्या) ४४०/१ शेरी (सं. रथ्या)

रल्पा १८६/१ रखडया

रळीआति २१३८/२ आनंदित

रसालि ३३९/४ आंबा परे (सं. रसाल)

रंचपति (१ रचंचति) १६६४/४ राचे छे.

रंडा ३३१/४ विधवा स्त्री (सं. रण्डा)

राइवाडीइ १७८४/३ (राजा) सवारीजे
(सं. राजपाटिक, प्रा. रायवाडी)

राव ११६४/१ राव, फरियाद

रुयड २३०८/१ सुंदर (सं. रुय, प्रा. रुम)

रुहाडी ६०५/६, १४२०/४, १७८३/२,
२१८५/४

रोर २३४९/२ गरीब, रांक (दे. रोर)

रोलंब ३६५/२ भमरो (सं. रोलंब)

लख वार २२४६/४ लक्षवार, लाख वखत

लवणिमा २३६९/३ लावण्य, सौन्दर्य

लवंति १५८/४ लवे, बोले (प्रा. लव)

लहिवासइ १५७८/४ लेवाशे

लंक ४/२, ३७/४ पातळी कमरनो लांक,
मरोड

लंकालि १८१५/९ लांकवाळी

लंछण १३६५/३ लांछन

लंड ५०/५ लुच्चे

लंधी १७२१/१ ओळंगी (सं. लंघन)

लाअइ १६६३/२ लावे

लिखेइ ६०३/२ आलेखीने

लियावइ २१५२/१ लइ आवे

लु(क)डी १६०/१ लोंकडी

लीह ९५९/२ रेखा

लीहा १२३९/२ हद, लीटी. (सं. लेखा,
प्रा. लीहा)

लोडावइ १८२/६ धूमावीने, हलावीने

લોહ સાંગલથી ૧૭૭૩/૧ લોહાની સાંકઠથી
વન્નરવાલિ ૨૨૬૮/૨ વંદનમાલા

(સં. વન્દનમાલિકા)

વયસ ૨૧૩/૩ પંક્તિમાં (સં. વયસ)

વરાંસડુ ૧૨૮/૧, ૧૦૩૦/૩, ૧૮૫૬/૧

ભેરોસો, વિશ્વાસ

વહાણીઝ ૧૬૮/૬, મોજડી, વહાણી

(સં. ઉપાનહ પ્રા. ઉવાળહ, વાળહ

વહિઝ ૧૭૩૦/૧ વિવટિત થયાં,

અલગ થયાં

વંકિમ ૨૧/૧ વક્તા

વંઠ ૬૭૬, વંટેલ, વગડેલ (સં. વંઠ)

વાજઈ ૧૧૫૯/૧ વાગે છે. (સં. વાધતે,
પ્રા. વજજઈ)

વારું ૧૦૯/૨ સારું, સુંદર (સં. વરમ)

વાલુ ૨૧૫/૩ સુંગંધી વાળે

વિહલ ૨૩૭૭/૩ વિપુલ

વિકલ્પ ૨૭૨/૪ (?)

વિશ્વાસ ૭૬૫/૪ (?)

વિગોયાં ૨૧૧૨/૩ હેરાન થયાં

વિછોહિ ૧૬૮૨/૨, વિયોગ, જુદાઈ

વિજ્ઞ ૧૬૩૯/૪, ૧૬૬૯/૪, ૨૨૭૬/૨

વિધ્યાવલ્લ પર્વત

વિજન ૬૮૩/૧ વ્યાપાર (સં. વાણિજ્ય,

પ્રા. વાણિજ)

વિણસઈ ૨૧૮૪/૪ વગડે (સં. વિનરયતિ,

પ્રા. વિણસઈ)

વિત્રોડીયાં ૧૩૮/૩ તોડયાં

વિદાય ૧૭૬૧/૪ વલ્લતરા

વિનાણ ૨૦૯૬/૪ યુક્તિ

વિનાણી ૧૩૯૧/૧ જાણીને (સં. વિજ્ઞાન,

પ્રા. વિન્નાણ)

વિવિધ ૩૦૦/૨ ૬૭૦/૧, ૧૮૫૫/૧

વિપ્રિય (સં. વિપ્રિય)

વિવ્ધમિ ૧૫૮૮/૧ વિવ્ધમથી

વિરંગ ૨૦૦૪/૪ દુઃખી

વિલાતિ ૧૫૭૯/૪ (?)

વિલ્લઘડા ૩૩૯/૧, ૧૩૦૭/૧, વિલ્લઘ,
આસકત

વિવરંઈ ૨૧૦૧/૧, ૨૧૯૭/૧ જાડામાં,

છિદ્રમાં (સં. વિવર)

વિશ્રાલ ૪૦૮/૨ નષ્ટ, વિલિનન થયા

વિસ-દમણિ ૧૨૭૬/૧ વિષનું દમન

કરનાર

વિસાય ૧૬૦૪/૪ વિષાદ, શ્વેદ

(સં. વિષાદ)

વિહંતિ ૧૬૭૧/૪ જૂટા પડે છે.

(વિ+ધા પરથી)

વીસાસિણ ૧૩૭૧/૧ વિશ્વાસમાં

વીસાસીક ૬૪૧/૧ વિશ્વાસુ

વુટ્ટિયા (?) વહિટયા) ૧૫૩૪/૧ વૃદ્ધિ

પામ્યા

વુલસિરી ૧૭૩/૩ વોરસલ્લી (સં.

બકુલશ્રી)

વુહરતિ ૮૯૬/૧ વહોરત, લઈ જવું

વૂઠી ૬૯/૭ વરસી (સં. વૃષ્ટ, પ્રા. વુટ્ટ)

વેઈ ૧૭૧૬/૩ જાણે (સં. વેદ)

વેગલાંથા ૧૮૯૨/૧ દૂરથી

વેધ ૩૩૯/૧ મર્મ, રસ

વેસર ૭૯૬/૧ ચલ્લર (સં. વસર)

વૈનિતય [(?) વૈનતેય)] ૩૮૦/૩ ગરુડનું,

અરૂણનું

વ્યાઈ ૧૧૯૩/૪ પ્રસૂતાને

શબરલો ૩૪૦/૩ શબરી, મિલડી

શિખી ૧૫૪/૧ મોર (સાં. શિરિવન)

શીખડી ૧૮૪૭/૪ વિદાય

સઈ-હથિ ૮૨૫/૧ પોતાના હાથે

સકન્દહર ૧૫૪૩/ કૃષ્ણ સહિત મહાદેવ

સકાર ૨૦૧૬/૪ (?)

સગ ૫૫૮/૩ દીવાની જ્યોત

સચિત્રલા ૧૫૪૭/૨ ચિત્રવાળા

સળગ ૧૪૮૭/૪ સુરંગ, ભૂમિગૃહ

સત્તવંતિ ૧૩૩૯/૧ સત્યવતી

समोपीया ६९८/३ सोंप्या
 सय-हाथि २७८/२, १२५७/१, पोताना
 हाथे
 सय-हाणि १४१७/४ पोतानुं नुकशान
 सरघा ३६७/१ मधमाखी (सं. सरघा)
 सर्खप १८२६/१ सरसव (सं. सर्षप)
 सलवाइ २१०९/७ सालवे
 सवत्ती १५३२/२ सवत्ती, शोक
 सवाली ६२३/२ (?)
 सवियारां १५८८/१ सविकारा, विकार युक्त
 संघ ६४२/२ प्रारं, युक्ति करामत
 संठवी २२४७/३ स्थापोने
 संवास ३२७/४ सहवास
 साटिका ५९/४ साडी
 सानन १७६/१ मुखवाळुं
 सानधि २५४/१ निकळता (सं. सांनिधि)
 सामहणी २३११/३ तैयारी
 सायर-सूत ६३५/२ सागरनो पुत्र, चंद्र
 साल ८९/४ शल्प, आडखीली
 (सं. शल्य, प्रा. सल्ल)
 साळरडे ३४/४ देडकाळे (सं. सळर कडे)
 सावड १५३/२ सवळुं
 सासु १५९९/४ श्वास
 सांतीउ २४१/३ संताडेलुं
 सांढीउ १७५९/३ गोघो, आखलो
 (सं. षण्ड. प्रा. संड)
 सासहइ ११२२/४ सहन करे
 सिरावलइ १७१५/२ शकेरामां
 सीजइ २०९६/४ पार पडे (प्रा. सिज्ज)
 सींगणी १३१/१ धनुध्य (सं. शङ्गिणी,
 प्रा. सिंगिणी)
 सुकडि १६७४/२ सुखड

सुकतइ १८७०/३ सुकातां
 सुगंधिका २८७३/१ सुगंध लई जनारी स्त्री
 सुजवणउ ८४७/४ शुद्धि (सं. शोधन)
 सुमुहुर १९७३/३ सुमधुर
 सुहम-स्वामि २४०३/२ सुधर्मा-स्वामि,
 महावीर भगवानना गणधर
 सुहणइ ९२८/४ स्वप्नमां
 सुहांलडी ८५८/४ सुवाळी
 सोइ २१८/४ सुख, सगवड
 सोयर १४६५/१ सहोदर, भाई
 श्रावळ २१०१/१ शकेरुं
 श्रेयोत्र २१५६/२ अर्ही श्रेय छे.
 श्रुंदनथी (?) स्पंदनथी) १६७/१, रथथी
 हट्ट-उलि ४५१७ दुकाननी हार (प्रा.
 हट्ट+आवलि)
 हत्येण १५४२/२ हाथथी (सं. हस्तेन,
 प्रा. हत्येण)
 हर-देव ५१५/२ महादेव
 हयास १०५९/४ हताश
 हर-हार ८५०/४, १२१८/३, महादेवनो
 हार; नाग
 हळइ ११३२/१ हळवेथी
 हसारथ १४१९/१ हांसी, मझाक
 हाणि २१३२/२ नुकशान, हानि
 हीई-सारणि ५१५/१ हैया-शारडी
 हीचरके १६७७/२ खचरके
 हुज्ज ११४५/१ ह्योय
 हेज ९८५/४, १७११/१, १९८०/४
 हेत
 हेव १६९४/४ हवे (सं. एतादशके,
 प्रा. एवहइ, हेवइ)

परिशिष्ट

‘शृंगारमंजरी’ अन्तर्गत उक्तिओ, कहेवतो अने रुढप्रयोगो

१. मुख सरसी गोठडी, पगि पगि सालइ साल (९३।३।४)
२. मंरुड कोटि सिउं करइ, नवलख मोती हार (९५।१।२)
३. कीधां करम न कूटीइ रे, कुहुनु कीधउ सोस (१२७।३।४)
४. आप-हाणि नइ जण हसूं, तु बि-परि नवि होइ (१२९।३।४)
५. गुण विण सींगणि जब हवी, तव नवि लगइ बाण (१३१।३।४)
६. अमीअ कि मीळूं स्युंहु करइ, जउ वासीउ विसेण (१४३।३।४)
७. सुख दुख केरी बांधणी, सह करमनइं हाथि (१८६।३।४)
८. करम साथइ कुणइ नावि चलइं, कीजइ किस्यु रे संवाद (१८९।३।४)
९. सार विण सूकइ वेलडी, उगी सूनइ रानि (२०२।१।२)
१०. सोना केरी भालडी, पाणी मांदि म नाखि (२०३।१।२)
११. घापी-पीलण सहइ घणूं रे, सेलडी ज गुण मीठ रे (२५०।३।४)
१२. वालु जो परिमल दीइ रे, तु छेदावइ मुखु रे (२५१।३।४)
१३. कर कांक्षणइ स्युं मकर द रे (२६०।२)
१४. मन-भगां कुबोले, ते किम कहु संघाइ (२६५।३।४)
१५. अगनि उलाणी फूंकतां, मुह भराइ छाहारि (२७१।३।४)
१६. वन दव दाघां रुखडां, पीलवइ मेहेण (२७५।३।४)
१७. शीतल कीउं जल तापवी, नीरस हुइ परिणामि (२८२।३।४)
१८. छाहारि दप्पण मइली, अधिक उजल भाव (२९४।३।४)
१९. पाहाणि-रेखा प्रीतडी, अगनि सम रीस होइ (२९५।३।४)
२०. छेह लगइ नवि उतरइ, राता कांबलि रंग (३०४।३।४)
२१. वरि कारेली आप धरि, नहीं पर मंडपि द्राख (३२५।१।२)
२२. सीता दुधइ सिउं मिली, कुण करसइ वखाण (४६७।३।४)
२३. जस मन बाधु जेहमिउं, तेहनि तेह सुचंग (४७३।३।४)
२४. चंचल गति संसारनी, कुहुनु धरीइ शोक (४९१।३।४)
२५. गुण संभारी सहु रडइ, सगपणि न रडइ कोइ (४९७।१।२)
२६. वीज तणूं अजूआलहूं, न रहइ ते चिस्काल (४९९।३।४)
२७. अस्थिर सिउं मन परहरी, स्थिर स्युं कीजइ नेह (५०५।३।४)
२८. नयण समाणी प्रीतडी, जगि विरलानइ होइ (६२१।१।२)
२९. सघलइ गुण बाहाला जि छइ, सगू न बाहादूं कोइ (६९५।३।४)
३०. सोनइ सामि न हुइ किमि, मरुथलि न हुइ पंक (७१७।१।२)

३१. वाइ वहिडइ केतल, सजल आसाढा-मेह (७१८।३।४)
३२. सोनुं करतां पाहाण-सिउ, अधिक वावइ बान (७१९।३।४)
३३. तीमन तांखां खट विण, भोजन भन्नुं न होइ (७३९।३।४)
३४. पाइ कुसुभि पीडतां, अधिक होइ सुरत (७४७।३।४)
३५. पापीडा क्षणि क्षणि दहइ, जिहां जाउं तिहां धाइ (८९७।३।४)
३६. जेहनइ जेसिउं नेहडु, नेह विण तस मनि रांन (९२२।३।४)
३७. विरह-दवानल धीकीउ, बाघइ वाइ जडत्ति (९३४।३।४)
३८. जिम दल लागु वेडिमां, भौत्तरि जूरि मरेइ (९८३।३।४)
३९. तिल पीलइं तां लगइ, जां लगइ दीसइ त्रेह (१०४१।३।४)
४०. दुध अगनिं ऊकालइ, नीर बलतूं जोइ (१०४२।३।४)
४१. जिम पगि भागु कांठकु, खिणि खिणि सालइ साल (१०५३।३।४)
४२. जस हासूं मनि उरतु, जउ मन दीजइ मुखु, (१०९६।३।४)
४३. कुण लहिसइ रानइं रडिउं, हैडा करि संतोष (१०९९।३।४)
४४. नट्ट-सल्ल जिम पगि पगि खटकइं, नवु-नेह तेणी परि खटकइ (११५१।३।४)
४५. कुण जाणइ अे दुखडो, वाडइ आंवा खड (११६२।३।४)
४६. जो सोविन-कट्टारडी, तु सिउं पेटि मराइ (११६३।३।४)
४७. रानि रडिउं रे जीव, कुण लहिसइ कुण वरसेइ (११६४।३।४)
४८. जे जाणइ पर-वेदना, ते नर विरला कोइ (११९४।३।४)
४९. जलघर देखी गाजतु, रीसिं सर भमरंति (१२६१।३।४)
५०. बीज पडु ते दुरियडां, फाकट वडर वहंति (१२६७।३।४)
५१. मुख न लहइं लाय, वारी थाइ अलखामणां (१३०१।३।४)
५२. जिहारइ जेहनइ करि चडइ, तिहारइ तेहनां थाइ (१३११।१।२)
५३. काना पाकइ कुंभि जिम, न मिलइ कुहुनू चित्त (१३४२।३।४)
५४. संगति तणउ पटतरु, दोरा प्रगट लहंति (१३६१।५।४)
५५. ऊछां साथइ बोलतां, जण जण दीइ कलंक (१३६३।३।४)
५६. जण हासूं मनि उरतु, निरवाहू आन हुति (११६४।३।४)
५७. ताली न पडइ अेक हाथि, लोक ऊखाणउ जोइ (१४१२।३।४)
५८. कुण लहिसइ अे दुखडां, जे तूं रोइ रानि (१४२३।३।४)
५९. वाडी पडु पाउता, सकु करइ बिखास (१४५४।३।४)
६०. काज करेवी आपणउ, कीजइ कोडि प्रकार (१४७१।३।४)
६१. काज करेवी आपणउ, कीजइ कोडि प्रकार (१४७१।३।४)
६२. भाति पडी पटलडइ, किमहि न जुइ धाइ (१४७८।३।४)
६३. डाठ गलावइ दूरिआ, जिम चंवी फल-पक्क (१५४५।३।४)
६४. पाणी मांहइ न नांखीइ, सोना केरी भल्लि (१५९८।१।२)
६५. त्राटी न खमइ पीटणी, धसी पडइ समूल (१५९९।३।४)
६६. गयवर केरु, भार भर, खरि नव हिणउ जाइ (१६००।१।२)

६७. जिम जल पाखइ माछिली, तलावेली थाइ (१६३२।३।४)
६८. मेहि जवासु सौंचता, सूकी झंखर थाइ (१६३२।३।४)
६९. गोरी यौवन तिम गलई जिम कर जलटीषेण (१६४३।३।४)
७०. तु धोरि-सिरि भार जिम, अध वचि नवि महेलइ (१६६३।३।४)
७१. अण वुठि मेह गांजति किम धरइ चातक रंग (१६६५।३।४)
७२. मणि पइ ठेली काच कुग मुखि आणइ यिति (१६७२।३।४)
७३. गोरी खूटा कारणि, अंघ न सफल कपाइ (१६८३।१।२)
७४. भर भाद्रवडइ मोर जिम, मेह देखी कींगाइ (१७०२।३।४)
७५. साकर दुघई स्युं मिली, सोनुं हवुं सुगंध (१३।३।४)
७६. आंबा लागाइ इखुइ, कहु कुण मूल करति (१७१४।३।४)
७७. धर धोरी-सिरि भार जिम, निरवही लीइ जडिती (१७३।३।४)
७८. संजजन तणु सनेहडु, जिम जेठइ उधाण (१७३८।३।४)
७९. जण हासुं मन उरतु, बिगरि दहइसि देह (१६१४।२।३)
८०. घर बाली कीरति करइ, ते माणसडां अकउज (१७६५।३।४)
८१. छसि संयोगि दूध जिम, दहीं-रस अधिक सधाइ (१७६७।३।४)
८२. वाइ उलहाइ दीवडउ अगनि अधिकेरु थाइ (१७६८।३।४)
८३. नेहइ-बंधा मांणसा, ते तु दुषण जोवा अंध कि (१७८०।३।४)
८४. पंथ छडंड महुरणउं, छसि ज साथि मिलन (१८६७।१।२)
८५. छाली संयोगइ दुध जिम, दहीं-रस अक भलंति (१८६८।३।४)
८६. रानी कांबयोनी परइ, कीजइ प्रीति सुयंग (१८७५।३।४)
८७. लणह-पाणी होइ मिलिया, कीघा जुआं न थाइ (१८९९।१।२)
८८. घण पइउउ जिम अबमां, सूकी झीणां हुति (१९००।३।४)
८९. जस खोलइ शिर मूंकीउ, ते कां छेदी जाइ (१९९२।१।२)
९०. अख न हुइ आकडु राइणि तुहइ निंब (१९०४।१।२)
९१. भागी डाल म वलगीइ नवि कीजइ अंदाह (२०१४।१।२)
९२. सगपणि वाहाडुं को नथी, वाहालु स्वार्थि प्राणी रे (२०५४।१।२)
९३. वृष्टि हवी विण आभले. इष्ट कहिउ वैधि रे (२७५१।१।२)
९४. बिख अनई वली वघारीउ, लींबडे चडी कारेली (२०६४।१।२)
९५. मांजर नई पइ पय भालविउं, वानरा वाडी मांहि (२०६५।१।२)
९६. ते झील-साथर सोसवा, घट-पुत्र सरखा धाइ (२०६५।७।८)
९७. अंध न जां किंहि आफलाइ, तां नवि आबइ शान (२०९२।३।४)
९८. सरोवर जिम आसाढधी, वेहु कंठइ पुराइ (२१७१।३।४)
९९. आंबा-फलनी आसडी, न टलइ अक फलाइ (२१७१।३।४)
१००. किहां सुरय गयणगणि, किहां जलि पंकज वनन (२१००।३।४)
१०१. पय ऊभरातू तव रहइ, जव पामई जल योग (२२७५।३।४)
१०२. स्वारथि सहु को दीसइ वाहाडुं, कोइ न समूं सहाइ रे (२३४८।१।२)
१०३. वैया विण नवि छूटीइ, कीधां पुरव पाप (२४६६।४।४)

